

Giới thiệu Thủy Tiên Có Gai

Truyện Thủy Tiên Có Gai của tác giả Minh Dã nói về Thẩm Vĩnh Lan yêu bản thân mình nhất, cũng hy vọng mọi người yêu mình, tất nhiên, người này tuyệt đối không phải Thẩm Lạc Phù, bởi vì sự xuất hiện của Thẩm Lạc Phù tước đi phần lớn tình yêu ngôn tình sùng của mình. Nàng chán ghét Thẩm Lạc Phù. Đã sinh Lan, sao còn sinh Phù chứ? Trong trí nhớ của Thẩm Lạc Phù, Thẩm Vĩnh Lan tựa như một con khổng tước, kiêu ngạo, xinh đẹp tựa chúóc phù dung, tự kỳ như một đóa thủy tiên. Nàng thích hoa, cũng thích hoa thủy tiên, nhưng mà đóa thủy tiên này hình như có gai. Liệu Vĩnh Lan có rũ bỏ cái tôi kiêu ngạo để đến bên Lạc Phù? Mời các bạn đón xem truyện hay để biết kết quả nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiến Dần Từng Bước

Trước năm tuổi, Thẩm Vĩnh Lan cảm thấy mình quả thực giống như tiểu công chúa trong truyện cổ tích, cuộc sống hạnh phúc, mặc áo quần dễ thương nhất, tết kiểu tóc đáng yêu nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhất, là đứa trẻ được cả nhà yêu thương nhất, ngay cả các bạn cũng muốn giành nhau chơi với nàng. Nhưng, ngay thời điểm nàng năm tuổi, Thẩm Lạc Phù ra đời, tất cả đã không còn như xưa. Bắt đầu từ ngày Thẩm Lạc Phù được sinh ra, ba mẹ của nàng, cả anh hai và chị dâu của nàng cũng không còn coi nàng là nhất.

Từ khi nghe được tiếng khóc oa oa của Thẩm Lạc Phù, Thẩm Vĩnh Lan có dự cảm, mình sẽ chán ghét đứa nhỏ miệng còn hôi sữa này. Trên thực tế đúng là như thế. Lúc đấy thừa dịp người lớn không chú ý, nàng véo trộm nó, hơn nữa còn véo vào chỗ mà người lớn nhìn không thấy, sau đó chứng kiến đứa nhỏ khóc ré lên. Nàng hả hê. Trò đùa quái đản này vẫn duy trì cho đến khi Thẩm Lạc Phù ba tuổi. Bởi vì khi Thẩm Lạc Phù ba tuổi đã biết dùng tiếng nói cáo trạng. Thẩm Lạc Phù ba tuổi so với Thẩm Vĩnh Lan năm đó đáng yêu hơn. Khuôn mặt tròn tròn, hai mắt thật to, lông mi thật dài. Một bé gái dễ thương như búp bê so với một tiểu cô nương nghịch ngợm, bướng bỉnh, không hề nghi ngờ, Thẩm Vĩnh Lan thất sủng...

Thẩm Vĩnh Lan ghét nhất bị nghe cái câu:

“Con là cô, lớn đầu rồi, phải hiểu chuyện ghen, phải nhường nhịn Lạc Phù, bằng không tất cả mọi người sẽ không thương con.” Tuy rằng cuối cùng nàng luôn ngang tàng bá chiếm đồ chơi, thậm chí còn không ít lần giật thứ gì đó của Thẩm Lạc Phù, vì thế, trong cảm nhận của trường bối, nàng là tiểu bá vương, còn Thẩm Lạc Phù bé ngoan là tiểu công chúa. Lúc này, Thẩm Vĩnh Lan đặc biệt chán ghét Thẩm Lạc Phù bé ngoan, bởi vì các trường bối thường thích lấy Thẩm Lạc Phù làm đề tài để bật lên cái chuyện nàng không đáng yêu cỡ nào, mà Thẩm Lạc Phù thì chỉ biết mãi nhìn nàng với ánh mắt vô tội.

Đương nhiên Thẩm Vĩnh Lan sẽ chín chắn, nhưng nàng từng hận không thể bóp chết người, bởi bấy giờ nàng bị coi thường như bụi bặm, nàng nhận thấy đây là kẻ thù lớn nhất của mình, tuy rằng những thứ đó Thẩm Lạc Phù không hề bị ảnh hưởng.

Thẩm Vĩnh Lan hai mươi chín tuổi, khuôn mặt xinh đẹp như siêu sao quốc tế, vóc dáng hoàn mỹ như người mẫu năm sao, chức nghiệp vẻ vang, người trước ngã xuống, người sau tiến lên theo đuổi. Thân tình của nàng bị Thẩm Lạc Phù sè hết, nhưng trong tình yêu mọi việc của nàng lại khá thuận lợi. Nàng quá vẻ vang đặc ý, đến nỗi Thẩm Lạc Phù là người phương nào, nàng đã quên mất từ lâu.

“Thẩm Vĩnh Lan, Lạc Phù phải tới thành phố X tập huấn trong nửa năm, trọ ở ngoài mẹ không yên tâm, mẹ bảo nó đến ở với con, con nhớ chăm nó chu đáo!” Mẹ của Thẩm Vĩnh Lan, cũng là bà nội của Thẩm Lạc Phù, Lưu Văn Tĩnh, nói một cách đương nhiên.

“Lưu phu nhân, Thẩm thái thái, nếu con nhớ không lầm thì Thẩm Lạc Phù đã hai mươi bốn tuổi, là một người trưởng thành rồi. Cô ta có khả năng tự chăm sóc mình, con không thích cuộc sống của con bị quấy nhiễu, con cũng không chào đón cô ta vào ở, mẹ bảo cô ta tìm chỗ khác đi.” Thẩm Vĩnh Lan đốt thuốc súng nói, nàng một chút cũng không chào đón nhân tố quấy nhiễu không gian riêng tư của mình, đặc biệt là cái người tên Thẩm Lạc Phù.

“Con là cô ruột của nó, nó không ở đây thì ở đâu?”

“Cô ta muốn ở đâu thì ở, chỉ cần không tới chỗ con là được.” Thẩm Vĩnh Lan nhún mày trả lời.

“Thẩm Vĩnh Lan, mẹ nói con bé ở chỗ con thì ở chỗ con, nó mà mất một cọng tóc, mẹ lột da con.” Thẩm Vĩnh Lan đọc tài kỳ thực rất giống Lưu Văn Tĩnh, nữ nhân của Thẩm gia đều khá hung hăng, có thể nói Lưu Văn Tĩnh chính là thái hậu của Thẩm gia, đọc tài chuyên trách.

“Từ nhỏ mẹ đã bắt công!” Thẩm Vĩnh Lan lên án, chẳng lẽ cháu gái hơn con gái sao?

“Bắt công thì sao, ai bảo từ nhỏ con đã không nhường nhịn Lạc Phù.” Lưu Văn Tĩnh nói lý, kỳ thật trong lòng bàn tay, mu bàn tay cũng là thịt, Lưu Văn Tĩnh cũng không biết thương ai nhiều hơn, chỉ là con gái càng lớn càng không khiến người ta bớt lo, hơn nữa tính nết thì bá đạo, từ nhỏ Lạc Phù toàn bị nàng ăn hiếp.

“Hừ!” Thẩm Vĩnh Lan hừ lạnh.

“Dù sao cứ thế mà làm.” Lưu Văn Tĩnh nói xong liền cúp điện thoại, làm cho Thẩm Vĩnh Lan tức muốn chửi người, nàng hận nhất là cái từ “cô” này, từ

đó tới giờ nàng có thích cái từ này bao giờ đâu? Nàng hận đời này không thể không quen biết Thẩm Lạc Phù. Nàng cảm thấy bị kịch lớn nhất của đời người chính là “trời sinh sinh Du, sao còn sinh Lượng?”, cũng tương tự như “đã sinh Lan, sao lại sinh Phù?”. Thẩm Vĩnh Lan phần hận nghĩ.

“Bà nội.” Thẩm Lạc Phù buông hành lý trong tay, gọi Lưu Văn Tĩnh đang đứng trước cửa. Lưu Văn Tĩnh 68 tuổi, bảo trì nhan sắc thoát nhìn như mới năm mươi. Ngũ quan vẫn thập phần tinh xảo, nhìn ra được thời thiếu nữ cũng là một mỹ nhân. 19 tuổi bà sinh hạ Thẩm Đào, ba của Thẩm Lạc Phù. 39 tuổi sinh hạ Thẩm Vĩnh Lan. Hai anh em kém nhau 20 tuổi.

“Bà nói với Vĩnh Lan rồi, nửa năm tập huấn con sẽ ở chỗ nó.” Lưu Văn Tĩnh rất thương cô cháu gái ngoan hiền này. Thẩm Đào giống bà, mà Thẩm Lạc Phù thì giống ba, cho nên Thẩm Lạc Phù lớn lên giống bà, nhưng còn đẹp hơn bà so với lúc còn trẻ, đúng là xu thế hậu sinh khả úy.

“Như vậy rất phiền cô út, con ở cùng bạn học là được rồi.” Thẩm Lạc Phù biết cô út ghét mình, tuy rằng từ nhỏ nàng không thể hiểu được vì sao Thẩm Vĩnh Lan ghét mình. Thẩm Lạc Phù nhớ rõ từ nhỏ tới lớn mình không ít lần nhường nhịn người cô bá đạo nhưng ngày thơ ấu. Thẩm Lạc Phù đến nay vẫn còn nhớ Thẩm Vĩnh Lan năm đó véo trộm làn da mềm mại của mình, thấy mình khóc lớn còn cười hả hê.

“Chẳng lẽ bạn bè hơn cô ruột sao?” Lưu Văn Tĩnh quyết định chuyện gì là không cho người khác thay đổi, hơn nữa bà không hiểu, rõ ràng là cô cháu, tuổi lại xấp xỉ, vậy mà không thân được với nhau.

“Nhưng cô út sẽ bằng lòng sao?” Thẩm Lạc Phù trái lại không thành vấn đề, dù sao nàng đã “chai” với thái độ của Thẩm Vĩnh Lan. Nhưng Thẩm Vĩnh Lan sẽ cho phép mình ở chỗ nàng sao?

“Bà đã nói với nó, nó không chịu cũng phải chịu, con cứ việc ở chỗ nó, nó ăn hiếp con, con mách bà một tiếng, bà trừng trị nó.” Lưu Văn Tĩnh cam đoan vô vai Thẩm Lạc Phù, bộ dạng ta là tất cả.

Thẩm Lạc Phù biết cá tính của bà nội cũng cực kỳ bá đạo, nói một không hai, việc này kết cục đã định, chẳng qua trong lòng không khỏi cười khổ. Tưởng tượng đi, Thẩm Vĩnh Lan, cũng chính là cô út của mình, sẽ không hòa nhã với mình. Thời gian nửa năm nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nghĩ đến đây, da đầu của Thẩm Lạc Phù có chút ngứa ngáy.

Khi Thẩm Lạc Phù đến thành phố X đã gọi điện cho Thẩm Vĩnh Lan, nhưng đầu dây bên kia vẫn không ai nhận. Sau ba cuộc gọi, Thẩm Lạc Phù đành bỏ cuộc. Nàng kéo va li bắt xe tới nhà Thẩm Vĩnh Lan, sau đó gửi cho Thẩm Vĩnh Lan một tin nhắn, nói rằng mình đã đến trước cửa nhà nàng, song, vẫn không ai hồi đáp. Thẩm Lạc Phù dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết Thẩm Vĩnh Lan nhất định là cố ý không tiếp, cô út của nàng chính là người ấu trĩ như vậy.

Lúc này Thẩm Vĩnh Lan đang ở trong quán rượu, quay chung quanh nàng trai gái không ít, Thẩm Vĩnh Lan rất được hoan nghênh, mái tóc gọn sóng óng ả, trang phục gợi cảm, quả thực tựa như nữ vương của đêm diễn. Nàng hưởng thụ tư vị tiêu điểm quảng sao vây quanh mặt trăng. Hiển nhiên, nàng không phải không nghe thấy tiếng chuông khi Thẩm Lạc Phù gọi cho mình, vì nàng cố ý không tiếp điện thoại của Thẩm Lạc Phù, ngay cả tin nhắn cũng cố ý không xem, nàng hy vọng Thẩm Lạc Phù biết khó mà lui. Mấy năm nay, nàng và Thẩm Lạc Phù xem như tường an vô sự, bởi vì Thẩm Lạc Phù thập phần thức thời, sẽ không chủ động trên chọc mình, đương nhiên, lần này, nàng cũng hy vọng Thẩm Lạc Phù thức thời một chút.

Thẩm Vĩnh Lan đi chơi tới khuya, lúc nàng về nhà, Thẩm Lạc Phù đã bị nàng quảng náo ở ngoài, và khi nàng trở về, liền nhìn thấy quang cảnh như vậy. Thẩm Lạc Phù ngồi xổm trước cửa, bên cạnh còn lè loi một cái va li, xem ra đợi đã lâu lắm rồi. Thoạt nhìn có chút đáng thương, nhưng Thẩm Vĩnh Lan tuyệt đối sẽ không vì Thẩm Lạc Phù đợi lâu mà áy náy, ngược lại, nàng cảm thấy lần này Thẩm Lạc Phù rất không biết điều.

Thẩm Lạc Phù ngồi xổm trên mặt đất đầu tiên nhìn thấy đôi giày cao gót lêu nghêu màu hồng, còn có một đôi chân dài xinh xắn. Không thể nghi ngờ, cô út của nàng đã trở lại, vì thế tầm mắt của nàng dời khỏi đôi chân xinh đẹp và hướng lên trên. Quả nhiên nhìn thấy gương mặt quen thuộc, tuy rằng đã hơn nửa năm nàng chưa gặp lại nữ nhân này.

“Cô út.” Thẩm Lạc Phù đứng dậy, sau đó ngoan ngoãn gọi Thẩm Vĩnh Lan.

Thẩm Vĩnh Lan lạnh lùng liếc nàng một cái, Thẩm Lạc Phù vẫn eo thon tóc thẳng như xưa, trang phục hợp mốt, mặt mộc nhưng vẫn xinh đẹp, cảm giác giống như hoa văn điêu khắc, thực ứng với tên gọi của nàng, phù dung chớm nở. Có thể nói mặt mộc của Thẩm Lạc Phù là mặt mộc xinh đẹp nhất mà nàng từng thấy. Thế nhưng bất luận có xinh đẹp như thế nào, Thẩm Vĩnh Lan vẫn nhìn không vừa mắt.

Thẩm Vĩnh Lan không để ý tới nàng, chỉ mở khóa, sau đó mở cửa đi vào. Thẩm Lạc Phù thấy cửa mở, cũng vội vàng chạy theo. Nàng biết rõ, cô út của nàng sẽ không thêm nhiệt tình mời nàng vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nếu Là Thủy Tiên, Thì Nhất Định Phải Là Loại Có Gai

Thẩm Vĩnh Lan cõng giày cao gót, đi chân trần trên sàn nhà. Mùa hè, nàng không thích mang dép lê, nàng không thích cảm giác ràng buộc.

Thẩm Lạc Phù thấy trong tủ giày có vô số giày cao gót, nhưng không thấy đôi dép nào, nàng chỉ đành đi chân trần.

“Cô không ở cùng bạn học sao?” Rất hiển nhiên, tỏ ý kiến tôi không chào đón cô.

Thẩm Vĩnh Lan ném túi xách lên ghế sofa, uể oải nằm nghiêng xuống, mái tóc gọn sóng buông xõa một bên, tư thế có chút bất nhã, song lại hết sức gọi cảm. Mỹ nhân đứng là mỹ nhân, cho dù cử động có lỗi thôi một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không làm cho người ta cảm thấy phản cảm.

“Bà nội bảo tôi nhất định phải ở đây.” Nếu có thể, Thẩm Lạc Phù cũng không muốn ở đây, nàng có cảm giác, Thẩm Vĩnh Lan đang liếc xéo mình.

Thẩm Vĩnh Lan nghe Thẩm Lạc Phù đem mẫu hậu của mình ra, không còn cách nào khác, chỉ còn nước để Thẩm Lạc Phù ở lại nhà mình.

“Cô ở nơi này cũng không phải không được, nhưng có vài quy định cô phải tuân thủ. Không có sự cho phép của tôi, không được vào phòng tôi, cộng thêm tôi không thích nhìn thấy trong nhà có người lạ xuất hiện, cho nên không được tùy tiện dẫn ai tới. Sau này quy định sẽ tiếp tục bổ sung.” Thẩm Vĩnh Lan tạm thời không thể nghĩ ra cái gì để thêm vào.

“Không thành vấn đề.” Thẩm Lạc Phù ngoan ngoãn đáp.

“Phòng cô ở bên kia.” Thẩm Vĩnh Lan chỉ một cái phòng khách, trong nhà có hai phòng khách, ngón tay nàng trỏ về cái cơ hồ chưa bao giờ dùng, nàng thừa nhận là nàng cố tình.

Thẩm Lạc Phù đem hành lý của mình đẩy về phía căn phòng mà Thẩm Vĩnh Lan chỉ. Bên trong rất ngăn nắp. Bởi vì không sử dụng thường xuyên nên đồ đạc bám một lớp bụi khá dày. Rõ ràng còn phải lau quét một hồi mới có thể vào ở. Thẩm Lạc Phù nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần hai giờ sáng, xem ra đêm nay đừng hy vọng ngủ.

Thẩm Vĩnh Lan nằm trên sofa một lát rồi trở lại phòng mình, tháo trang sức, sau đó thoải mái ngâm mình trong bồn tắm lớn. Dĩ nhiên nàng sẽ không vì Thẩm Lạc Phù ở bên ngoài đợi mình năm sáu tiếng mà áy náy, lại càng không vì Thẩm Lạc Phù nửa đêm nửa hôm còn ở dọn phòng mà bứt rứt.

Thẩm Lạc Phù là người ưa sạch sẽ, cho nên dọn dẹp xong, trời đã trở trắng. Chờ tới khi nàng đi rót nước, mới phát hiện một phòng khách khác, lẽ ra có thể lập tức vào ở, vậy mà cô út của nàng lại bảo nàng ở căn phòng kia, đúng là cô út “chu đáo”. Thẩm Lạc Phù chưa bao giờ thức trắng nên hơi nhưc đầu, nàng ần ần huyết thái dương. Nàng thật sự không biết mình đã đắc tội cô út khi nào, đến nỗi nàng ấy ghét mình nhiều năm như thế. Thẩm Lạc Phù không muốn so đo với Thẩm Vĩnh Lan, vì nếu xách từng chuyện mười mấy năm qua ra so đo, có so cũng so không hết. Nàng dọn dẹp xong và cần bổ sung một giấc ngủ. Đi xe hơn ba giờ, lại chờ Thẩm Vĩnh Lan năm sáu tiếng, rồi quét tước hai ba tiếng, nàng quả thật có phần mệt mỏi.

Lúc Thẩm Vĩnh Lan ngủ dậy đã hơn mười hai giờ trưa, nàng phát hiện Thẩm Lạc Phù đã thức, hơn nữa phòng bếp mà nàng chưa hề động qua, bây giờ đã được khai trương.

Thẩm Vĩnh Lan nhìn Thẩm Lạc Phù mặc bộ pijama, buộc tóc lên, đeo tạp dề và đang chuẩn bị thứ gì đó, xem ra cũng khá đảm đang. Nàng không nhớ rằng nhà mình có tạp dề. Nàng không dùng thứ này, chắc là của Thẩm Lạc Phù. Cửa nàng hay của Thẩm Lạc Phù, nàng cũng chẳng quan tâm.

“Cô út, phòng bếp có thể dùng không?” Thẩm Lạc Phù sợ mình tự tiện động vào bếp sẽ khiến Thẩm Vĩnh Lan không vui, cho nên tốt hơn hết vẫn phải hỏi một câu.

“Tùy cô.” Phòng bếp từ trước đến nay là nơi Thẩm Vĩnh Lan lơ là, chỗ này có bị chiếm dụng, Thẩm Vĩnh Lan trái lại không thèm để ý. Thật ra, nàng cũng không biết đường nào để bắt bẻ, vì Thẩm Lạc Phù đã lau phòng bếp rất sạch sẽ, thậm chí còn sạch hơn so với trước kia.

“Tôi có làm một ít sandwich, cô út muốn ăn không?” Thẩm Lạc Phù hỏi Thẩm Vĩnh Lan.

“Không cần, lát nữa tôi ra ngoài ăn.” Thẩm Vĩnh Lan không quá cảm kích, nàng đi thẳng về phòng, bắt đầu trang điểm, chỉ cần nàng gạt đầu, lập tức sẽ có một đại đội xếp hàng mời nàng ăn cơm.

Thẩm Lạc Phù không bắt ngờ Thẩm Vĩnh Lan sẽ từ chối, trên thực tế nàng chỉ tính lễ độ hỏi một chút mà thôi.

Lúc Thẩm Lạc Phù từ phòng bếp đi ra, Thẩm Vĩnh Lan đã trang diện sáng lóa, chuẩn bị ra ngoài. Thẩm Lạc Phù không phải không thừa nhận, tuy rằng tính tình cô út thật sự khiến người ta không dám khen tặng, nhưng nàng quả thật xinh đẹp bức người, một mỹ nhân độc đoán.

“Cô út phải ra ngoài?” Thẩm Vĩnh Lan có thể cư xử không tốt, nhưng Thẩm Lạc Phù thì không, ai bảo mình nhỏ hơn Thẩm Vĩnh Lan một vai.

“Ừm.” Thẩm Vĩnh Lan hồ hững đáp, nàng không muốn nhiều lời với Thẩm Lạc Phù.

“Cô út chờ một chút, cô có thể đưa chìa khóa cho tôi không, tôi muốn đi giữa một chìa để dùng, bằng không ra vào không được.” Thẩm Lạc Phù vội gọi Thẩm Vĩnh Lan, nếu mình không đề cập, có lẽ cô út cũng không nghĩ ra.

Thẩm Vĩnh Lan không tình nguyện tìm chìa khóa trong giỏ ném cho Thẩm Lạc Phù, sau đó quay đầu giẫm gót bỏ đi.

“Không phải bỏ nói sẽ ở chỗ mình ư, sao tự dưng thay đổi chủ ý?” Lữ Hinh hỏi Thẩm Lạc Phù, nàng là bạn học từ trung học cho tới đại học của Thẩm Lạc Phù. Lần đầu tiên gặp Thẩm Lạc Phù, nàng đã có cảm tình. Trong ấn tượng của nàng, Thẩm Lạc Phù là người có chỉ số IQ cao, EQ cao, hiền lành, trầm tính, giáo dưỡng tốt, một học sinh có nguyên tắc, khí chất vô cùng tốt, dung mạo cũng vô cùng xinh đẹp. Thẩm Lạc Phù đẹp long lanh, nếu không muốn nói là càng nhìn càng khiến người ta không thể dời mắt. Trong cảm nhận của Lữ Hinh, Thẩm Lạc Phù cực kỳ hoàn mỹ, Lữ Hinh rất lấy làm hãnh diện khi có một người bạn vĩ đại như vậy. Cho nên, khi Thẩm Lạc Phù định ở cùng mình, Lữ Hinh cực kỳ hoan nghênh. Bây giờ biết Thẩm Lạc Phù có chỗ khác ở, vẻ mặt nàng vô cùng mất mát.

Lữ Hinh thuộc loại diện mạo đáng yêu, có cặp mắt to, tính cách lại hoàn toàn trái ngược với Thẩm Lạc Phù. Nàng hiếu động, có tiềm tố “bà tám”. Thẩm Lạc Phù thân với Lữ Hinh, một mặt là Lữ Hinh chủ động làm quen, thứ hai, Lữ Hinh là người vô tư, ở chung rất dễ chịu.

“Bà nội của mình bảo mình ở chỗ cô út.” Thẩm Lạc Phù áy náy nhìn Lữ Hinh, nàng dự định biến mình thành người tàng hình trong mắt Thẩm Vĩnh Lan, nói gì thì nói, nàng cũng không hy vọng mình dùng cái mặt nhiệt tình dán theo cái đuôi lạnh lùng của Thẩm Vĩnh Lan.

“Bỏ có cô, sao mình chưa bao giờ nghe bỏ nhắc qua, cô ruột à?” Trên thực tế, “bà tám” Lữ Hinh đã đem mười tám đại tổ tông nhà mình khai báo rành mạch, Thẩm Lạc Phù chỉ toàn nghe nàng huyền huyền, ít khi chủ động nhắc tới chuyện của mình, tất nhiên quan hệ nhạt nhẽo của nàng và cô út lại càng ít đề cập tới.

“Ừ, cô ruột, lớn hơn mình năm tuổi.” Thẩm Lạc Phù có chút thất thần, hình như nàng nhìn thấy Thẩm Vĩnh Lan, suy cho cùng nàng ấy luôn thích làm tiêu điểm, và sự thực là cô út của nàng chính là tiêu điểm, ở trong đám đông rất dễ nhận ra.

Lữ Hinh theo tầm mắt của Thẩm Lạc Phù thấy bàn đối diện có một đôi nam thanh nữ tử.

“Nữ nhân kia thoạt nhìn giống y một bó hoa hồng...” Bà tám Lữ Hinh quan sát Thẩm Vĩnh Lan, người đặc biệt chói mắt phía đối diện, rồi bình luận.

“Không, nàng không phải hoa hồng, mà là hoa thủy tiên.” Trong lòng Thẩm Lạc Phù, hình tượng của Thẩm Vĩnh Lan cũng không phải hoa hồng.

“Thủy tiên? Không giống nha, tại sao lại là thủy tiên?” Nữ nhân điểm lệ đường hoàng kia và hoa thủy tiên tám sào tre cách nhau một trời một vực.

“Thủy tiên là loài hoa tự kỷ nhất, không phải sao?” Đúng vậy, trong lòng Thẩm Lạc Phù, Thẩm Vĩnh Lan là đoá thủy tiên, đoá thủy tiên tự kỷ, trong mắt chỉ nhìn thấy mình, không ngó ngang tới người khác.

“Tự kỷ thì mình không rõ, nhưng mình biết, nếu là thủy tiên, thì nhất định phải là loại có gai.” Lữ Hinh hay nói giỡn. À không, xem cảnh tượng bên đó, mỹ nữ ấy tựa hồ đang vứt bỏ anh đẹp trai kia.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thẩm Vĩnh Lan, Cô Đùng Nhảm Chán Như Vậy Có Được Hay Không!

“Chia tay thì chia tay, không có lý do tại sao.” Thẩm Vĩnh Lan lãnh đạm nói, đột nhiên cảm thấy mất hứng. Chán thật. Chẳng lẽ còn yêu cầu cái có hay sao.

“Anh không đồng ý chia tay!” Gã thanh niên đẹp trai lịch lãm kích động lớn tiếng. Gã đã dùng không ít tâm tư trên người nữ nhân trước mặt này, chưa đoạt được nàng, gã không cam lòng cứ như vậy rời chia tay.

Đối phương lớn tiếng làm cho khách trong quán nguyền lại, tuy rằng nàng thích làm tiêu điểm, nhưng tuyệt đối không phải làm tiêu điểm trong thời điểm như vậy. Thẩm Vĩnh Lan có phần không vui, quả nhiên quá tùy tiện chấp nhận cũng không phải mặt hàng tốt, quyết tâm đá văng, hoàn toàn chính xác.

“Tôi chỉ muốn báo cho anh một tiếng, không phải trung cầu sự đồng ý của anh!” Buồn cười, Thẩm Vĩnh Lan nàng đá người ta không mười cũng tám, nếu những trường hợp đó cũng cần đối phương đồng ý mới có thể đá, không phải Thẩm Vĩnh Lan nàng có thể xây cả hậu cung sao?

“Vĩnh Lan, anh thích em như vậy, anh làm chuyện gì không tốt, em nói cho anh biết được không?” Gã trai thấy cứng không ăn, bèn chuyển sang mềm

mỏng.

“Tôi chỉ không thích anh ở chỗ không thẳng thắn, hết tỵ rồi tan, cứ như vậy đi.” Thẩm Vĩnh Lan ngay cả cà phê cũng chưa động, trực tiếp xách giỏ lên, tính tiền bỏ đi.

“Vĩnh Lan...” Gã trai chỉ có thể trơ mắt nhìn Thẩm Vĩnh Lan rời đi.

“Wao, chưa tới năm phút đã đá văng gã kia, nữ nhân này thiệt anh dũng.” Lữ Hình kinh hô.

Về mặt của Thẩm Lạc Phù vẫn không chút cảm xúc, tựa hồ chuyện này và nàng cũng không có quan hệ quá lớn. Trên thực tế, cảnh tượng như vậy Thẩm Lạc Phù đã nhìn quen. Thẩm Vĩnh Lan mười lăm tuổi trở mã, được các cậu trai chào đón hết sức, trước cửa nhà thường xuyên có mấy nam sinh mong ngóng. Lớn hơn một chút, quả thực đúng là thiên thể trên hoa ghẹo nguyệt, người xếp hàng theo đuổi nàng ấy chừng như dài bằng cái đuôi rồng. Do đó người bị Thẩm Vĩnh Lan đá chỉ là chuyện cơm bữa. Thẩm Lạc Phù thường xuyên chứng kiến có người vì Thẩm Vĩnh Lan muốn chết muốn sống, chưa từng thấy Thẩm Vĩnh Lan vì ai hao tổn tinh thần. Nàng biết rõ Thẩm Vĩnh Lan là người lãnh khốc, vừa ích kỷ lại tự kỷ, toàn thấy nàng ấy hưởng thụ người khác đối tốt với mình, mà chưa từng thấy nàng ấy vì ai trả giá quá thiệt tình. Thẩm Lạc Phù ở bên cạnh chứng kiến tính tình nóng cạn của Thẩm Vĩnh Lan ra sao, Thẩm Vĩnh Lan ngoại trừ túi da xinh đẹp bên ngoài, Thẩm Lạc Phù đến nay vẫn không nghĩ ra, những người đó rốt cuộc mê đắm Thẩm Vĩnh Lan ở điểm nào?

“Ban nãy nói đến cô út của bò, cô út của bò là người như thế nào?” Thẩm Vĩnh Lan rời khỏi quán cà phê, Lữ Hình xem xong náo nhiệt, bây giờ chuyển chủ đề sang cô út của Thẩm Lạc Phù.

“Không khác nữ nhân vừa rời cho lắm.” Thẩm Lạc Phù thản nhiên nói.

“Chao, cô út của bò là loại nữ nhân này à, nhìn bò là biết bộ dạng của cô út cũng không kém, bò với cô tuổi tác không cách biệt nhiều lắm, chắc tình cảm tốt lắm ha!” Lữ Hình đoán già đoán non.

Thẩm Lạc Phù cười cười, không trả lời.

Thẩm Vĩnh Lan mới từ quán cà phê đi ra không bao lâu, liền nhận được một cuộc gọi, một dãy số xa lạ.

Thẩm Vĩnh Lan nhận điện thoại, đầu dây bên kia hồi lâu không có âm thanh.

“Nếu không nói câu nào, tôi cúp đó.” Thẩm Vĩnh Lan không phải là người giỏi nhẫn nại.

“Lan Lan, là chị.” Tiếng nói biểu thị người gọi là một nữ nhân trưởng thành. Tiếng nói đó vô cùng đặc biệt, đặc biệt đến mức Thẩm Vĩnh Lan chỉ nghe một câu ngắn ngủn liền đoán ra đó là ai.

“Chuyện gì?” Giọng của Thẩm Vĩnh Lan không tốt cho lắm.

“Cuối tuần này chị về nước.”

“Vậy đâu có chuyện gì liên quan tới tôi.” Thẩm Vĩnh Lan nói xong liền cúp, nữ nhân này là nữ nhân duy nhất mà mình qua lại, cũng là người lâu nhất, nhưng nói đã chia tay thì cũng không hấn. Nàng, Thẩm Vĩnh Lan chưa bao giờ ăn cỏ mọc lại. Cô ta muốn đi thì đi, muốn về là về, không có cửa đâu!

Nữ nhân bị cúp điện thoại khẽ cười, cá tính của Thẩm Vĩnh Lan đúng là một chút cũng chưa thay đổi, biết rõ nữ nhân này không tìm không phôi, vậy mà nàng vẫn luyến tiếc không muốn buông tay.

Lúc Thẩm Lạc Phù trở về, không ngờ phát hiện cô út của nàng hôm nay về sớm, còn đang mặc áo ngủ gọi cảm nằm trên sô pha đắp mặt nạ.

“Cô út.” Thẩm Lạc Phù trở về, vẫn lễ phép chào hỏi, tuy rằng không nhất thiết sẽ có tiếng đáp trả.

“Ừ.” Thẩm Vĩnh Lan nhặt nhẹo ứng thanh, nàng xem đồng hồ, tám giờ năm mươi tối. Theo lời mẹ của nàng, cháu gái nhà nàng là một thanh niên tốt, chưa bao giờ ở ngoài qua đêm. Buổi tối sẽ trở về không quá chín giờ. Thẩm Vĩnh Lan không tin, cho nên cố ý xem đồng hồ. Đối với Thẩm Vĩnh Lan, một người sau mười tám tuổi thường xuyên không về nhà đúng giờ mà nói, Thẩm Lạc Phù tựa như một tài liệu giáo dục tích cực. Lưu phu nhân lúc nào cũng lo thái quá. Cho dù Thẩm Vĩnh Lan không chủ động chăm nom Thẩm Lạc Phù, nhưng thông tin của Thẩm Lạc Phù, nàng lại biết toàn bộ, bởi vì Lưu phu nhân mở miệng ra là Thẩm Lạc Phù. Thẩm Vĩnh Lan bị động tiếp thu những thông tin kia, sau đó không quên hừ lạnh một tiếng.

Chào xong, Thẩm Lạc Phù cũng không biết nên nói gì với Thẩm Vĩnh Lan, lại ngại lập tức trở về phòng, dù sao làm như vậy sẽ không lịch sự, hơn nữa cô út của nàng thích lạnh nhạt với người khác, nhưng không thích bị người khác lạnh nhạt, cho nên Thẩm Lạc Phù đành ra đại sảnh ngồi, bật TV. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Thẩm Lạc Phù biết mình nên làm sao khi ở cùng Thẩm Vĩnh Lan mới có thể tường an vô sự, đó là một chữ, nhường. Cho nên mấy năm nay, tuy rằng Thẩm Vĩnh Lan lãnh đạm với mình, nhưng không thích kiểm chuyện phiền mình nữa.

Thắm Vĩnh Lan cũng không nói lời nào, đắp mặt nạ xong liền quay về gian phòng của mình, đóng cửa, không thèm để ý Thắm Lạc Phù.

Thắm Lạc Phù lúc này mới tắt TV, thuận tiện dọn dẹp mấy cái gối ôm bị Thắm Vĩnh Lan ném lung tung. Được rồi, Thắm Lạc Phù thừa nhận mình có bệnh cưỡng ép, thấy lộn xộn là không được. Thắm Lạc Phù đem gối ôm dẹp sang một bên, sau đó mới về phòng. Nàng đang lấy một quyển sách định xem, thì nghe bên ngoài nổi lên tiếng nhạc rock âm ỉ. Thắm Lạc Phù khẽ nhủ mày. Thắm Vĩnh Lan hồi mười bảy mười tám tuổi thích nhạc rock còn chưa tính, bây giờ đã gần ba mươi, thật không biết làm sao có nhiều cảm xúc tâm tư đến nỗi nghe được loại nhạc như vậy.

Sự thật chứng minh, Thắm Vĩnh Lan sắp ba mươi quả thật không thích nhạc rock. Đêm nay chỉ là động kinh. Trên thực tế, đêm nay đối với nàng mà nói còn quá sớm, nàng lại không muốn ra ngoài, nàng không biết mình muốn làm cái gì, cho nên chạy ra đại sảnh, phát hiện đại sảnh không một bóng người. Nàng cảm thấy Thắm Lạc Phù không để ý mình, nàng cảm thấy tâm tình khó chịu, nàng ngang ngược nghĩ, nàng có thể chán ghét Thắm Lạc Phù, nhưng Thắm Lạc Phù không được chán ghét nàng. Cũng không biết suy nghĩ bá vương của nàng rốt cuộc hình thành từ khi nào, có lẽ đây là cái mà người ta hay gọi: tư duy của hoa thủy tiên. Nàng mất hứng, cũng không muốn để cho Thắm Lạc Phù sống tốt, nàng biết Thắm Lạc Phù từ nhỏ thích yên tĩnh, thích ngủ sớm, cho nên nàng cố ý vặn âm lượng thật lớn, cố ý quấy nhiễu Thắm Lạc Phù.

Thắm Lạc Phù cho rằng Thắm Vĩnh Lan mở một hồi rồi tắt, ai dè nàng đã đánh giá thấp trình độ buồn chán của Thắm Vĩnh Lan. Mở suốt ba tiếng. Thắm Lạc Phù có thể xác định là Thắm Vĩnh Lan cố ý. Nàng nghĩ Thắm Vĩnh Lan hẳn sẽ chín chắn hơn một tí, sự thật chứng minh, Thắm Vĩnh Lan mãi mãi vẫn là quỷ con.

Thắm Lạc Phù có thể chịu lâu như vậy mà không đi ra, làm cho Thắm Vĩnh Lan cảm thấy mình bị coi thường, nàng cảm thấy Thắm Lạc Phù cố tình cứng cổ với mình. Lúc nhỏ cô giả bộ ngoan ngoãn đứng không, để tôi xem cô có thể giả bộ tới khi nào!

Tính nhẫn nại của Thắm Lạc Phù quả thật không tốt như mọi khi. Nếu là ngày thường, coi như xong, nhưng sáng mai Thắm Lạc Phù có một khóa học cực kỳ quan trọng, nàng có thói quen ngủ sớm, lại bị Thắm Vĩnh Lan phá rối. Thắm Lạc Phù cho dù là tượng đất cũng phải nổi máu điên, Thắm Lạc Phù rốt cuộc nhịn không được đi ra ngoài.

Thấy Thắm Vĩnh Lan thành thoi ăn trái cây, trái cây đó là thứ mình mới mua về hồi sáng. Ánh mắt khi Thắm Vĩnh Lan nhìn mình rõ ràng chính là khiêu khích.

Thắm Vĩnh Lan, cô đừng nhảm chán như vậy có được hay không! Chẳng qua, những lời này Thắm Lạc Phù gắng gượng nuốt vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ai Là Nữ Nhân Đẹp Nhất Trên Thế Giới

“Cô út, đã khuya rồi.” Thắm Lạc Phù lịch sự nhắc Thắm Vĩnh Lan.

“Sao chứ, chưa tới mười hai giờ mà, còn sớm!” Vốn chỉ nhất thời động kinh, nhưng giờ phút này Thắm Vĩnh Lan đột nhiên cảm thấy phương pháp này không tồi, vừa nghĩ tới Thắm Lạc Phù vì chịu không nổi tiếng nhạc rock mà chủ động chạy ra, tâm tình của nàng tốt hẳn lên.

“Áy chà, tôi quên cô luôn luôn ngủ sớm dậy sớm, còn tôi thì luôn ngủ trễ dậy trễ. Xem ra sẽ phải quấy rầy cô một thời gian dài...” Thắm Vĩnh Lan thấy sắc mặt của Thắm Lạc Phù không chút giận dữ bèn thêm dầu vào lửa, dự báo về sau cảnh tượng như vậy sẽ thường xuyên xảy ra.

Thắm Vĩnh Lan đang nghĩ gì, Thắm Lạc Phù không phải không có khả năng đoán ra. Muốn đuổi mình đi, cũng phải xem mình vui hay không vui. Về khoản quấy rầy nhảm chán của Thắm Vĩnh Lan, Thắm Lạc Phù không dự định sẽ toạc móng heo tìm đền của nàng ấy.

“Không sao, cô út thích nhạc rock thì cứ việc nghe, tất nhiên tôi sẽ không để cô út cả nể mình, tôi không quấy rầy đến cô út là được rồi, ngày mai tôi sẽ ra ngoài mua đồ bịt tai. Chẳng qua tôi vẫn có thiện ý nhắc cô út, ngủ sớm sẽ tốt cho da.” Thắm Lạc Phù cười nói với Thắm Vĩnh Lan.

Thắm Vĩnh Lan nghe xong tức giận, nàng chán ghét bộ dạng ngoan hiền của Thắm Lạc Phù từ bé, điều tương phản đó giống như đang làm nổi bật mình hay cố tình gây sự. Mấy câu Thắm Lạc Phù nói, vào lỗ tai của Thắm Vĩnh Lan nghe như sự châm chọc, gì chứ, ngủ sớm sẽ tốt cho da, vậy là ý gì, nàng biết chắc Thắm Lạc Phù đang châm chọc da của mình không mịn như của nàng ấy. Thắm Vĩnh Lan 29 tuổi, ở tuổi này, da dẻ đã xem như cực hảo, tuy nhiên so với làn da của Thắm Lạc Phù thì có chút chênh lệch. Chỉ số EQ và IQ của mình không bằng Thắm Lạc Phù, Thắm Vĩnh Lan đã sớm nhận thức, nhưng về vẻ ngoài, Thắm Vĩnh Lan cho tới bây giờ vẫn chưa từng nhận thua. Nàng cao hơn Thắm Lạc Phù, dáng người đầy đặn đúng chuẩn, khuôn mặt trái xoan của nàng đẹp hơn Thắm Lạc Phù, người theo đuổi nàng cũng nhiều hơn so với Thắm Lạc Phù. Những điều này vừa nghĩ đến đã khiến nàng cao ngạo tự đắc, song, tại sao nàng lại có thể chấp nhận Thắm Lạc Phù châm chọc làn da của mình không mịn bằng nàng ấy là chuyện thực chứ? Thắm Vĩnh Lan vẫn hận nhất việc Thắm Lạc Phù nhắc nhở thực tế nàng ấy tươi trẻ hơn mình, cũng bởi vì nàng ấy nhỏ hơn mình vài tuổi, cho nên từ nhỏ tới lớn, mọi người cho rằng mình nên nhường nhịn nàng ấy, tuy rằng cho tới bây giờ nàng chưa từng làm, đơn giản chỉ là nàng muốn bảo vệ chủ quyền, lại bị cả nhà coi thành tiêu ác bá bắt nạt trẻ nhỏ, còn Thắm Lạc Phù, đương nhiên hưởng thụ tất cả khôn khéo, được khen ngợi còn bé mà đã hiểu chuyện.

Thắm Lạc Phù thấy Thắm Vĩnh Lan nhìn mình bằng cặp mắt bốc lửa, trong lòng mười phần vô tội, nàng cảm thấy rõ ràng mình bị đánh nhiều, người nên

tức giận phải là mình. Thế mà ngược lại Thẩm Vĩnh Lan lại phát giận trước, đức hạnh của Thẩm Vĩnh Lan có lẽ đời này hết thuốc chữa.

“Thẩm Lạc Phù, tôi rốt cục đã biết vì cái gì tôi ghét cô như vậy!” Thẩm Vĩnh Lan cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhiều năm qua nàng chưa từng nói những lời này. Đó là vì Thẩm Vĩnh Lan từng cho rằng nàng đã coi thường và tiêu trừ Thẩm Lạc Phù triệt để trong lòng. Thực tế chứng minh, chỉ cần có Thẩm Lạc Phù bên người, Thẩm Vĩnh Lan không có cách nào coi thường Thẩm Lạc Phù, Thẩm Lạc Phù đích xác tồn tại giống như một cây kim châm vào da thịt của Thẩm Vĩnh Lan, đau đớn.

“Ha, cô út muốn ghét tôi, tôi cũng hết cách.” Thẩm Lạc Phù quả thật cũng có chút ngoài ý muốn khi nghe được một câu như thế. Nàng tưởng rằng Thẩm Vĩnh Lan sẽ tiến bộ một chút, cho dù trong lòng nàng ấy quả thật cực kỳ chán ghét mình, nhưng ít nhất sẽ không trở con như hồi trước. Sự thật chứng minh, Thẩm Vĩnh Lan chưa hề thay đổi, cho dù chỉ là một chút.

Phản ứng lãnh đạm của Thẩm Lạc Phù làm cho Thẩm Vĩnh Lan cảm thấy mình bị coi thường. Nàng có thể coi thường Thẩm Lạc Phù, nhưng nàng tuyệt đối không cho phép Thẩm Lạc Phù coi thường mình. Mới trước đây khi nàng nói chán ghét Thẩm Lạc Phù, Thẩm Lạc Phù còn lộ ra tia nghi hoặc nhỏ nhỏ, cùng nét mặt tổn thương, Thẩm Vĩnh Lan lúc đó vẫn là bộ dạng tràn đầy hưởng thụ khi Thẩm Lạc Phù trở thành như vậy. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, Thẩm Lạc Phù càng ngày càng không hồi đáp mình, điều này làm cho Thẩm Vĩnh Lan phát cáu.

Trước kia Thẩm gia có nuôi một con mèo, cùng Thẩm Vĩnh Lan mười phần giống nhau, vừa ngoan lại ích kỷ. Tuy là thế, nhưng Thẩm Lạc Phù vẫn rất thích con mèo này, sẵn lòng cưng chiều nó, con mèo kia thật sự rất đẹp và đáng yêu. Bỏ tay, tiểu cô nương đối với tất cả những vật xinh đẹp đáng yêu gì đó đều không có sức chống cự, hơn nữa con mèo đó tiếp nhận tình cảm của mình. Còn Thẩm Vĩnh Lan thì không. Cho nên trước đây Thẩm Lạc Phù tình nguyện chủ động thân cận với Thẩm Vĩnh Lan, có điều kết cục chỉ toàn bị ăn hiếp, sau này dần dần có kinh nghiệm, cũng không chủ động trêu chọc Thẩm Vĩnh Lan nữa. Chuyện buồn cười nhất là, con mèo kia rành rành cùng một bộ đức hạnh với Thẩm Vĩnh Lan, vậy mà Thẩm Vĩnh Lan lại cực kỳ ghét con mèo đó, ghét như kẻ thù, chỉ nhìn nhau bằng nửa con mắt.

“Thẩm Lạc Phù, một ngày nào đó tôi sẽ xé bỏ được cái mặt nạ dối trá của cô.” Thẩm Vĩnh Lan cực độ khó chịu nói.

Thẩm Lạc Phù cười cười, cho tới bây giờ mình không cho rằng nhường nhịn Thẩm Vĩnh Lan là một loại dối trá, là lẽ phép mới đúng.

Thẩm Vĩnh Lan thấy nụ cười như hoa phù dung của Thẩm Lạc Phù, nàng có cảm giác mình đang đánh tay vào không khí, không có điểm dừng sức, quả thực làm cho nàng vừa tức vừa bất lực, thiệt tình muốn hét lớn một tiếng.

Thẩm Lạc Phù khẽ nhíu mày một chút, sau đó trở về phòng. Xem ra đêm nay Thẩm Vĩnh Lan chắc là không biết yên tĩnh. Ngay lúc Thẩm Lạc Phù đang lăn lộn khó ngủ, tiếng nhạc ồn ào đột nhiên ngừng lại. Thẩm Vĩnh Lan cuối cùng cũng tiến bộ hơn một chút, không, chắc là nàng ấy cũng chịu không nổi loại tạp âm nhồn nháo như vậy.

Trên thực tế, Thẩm Lạc Phù đã đoán đúng, âm thanh quá lớn cũng làm cho đầu của Thẩm Vĩnh Lan âm ỉ đau. Thẩm Vĩnh Lan tuyệt đối sẽ không vì ngược đãi người khác mà tự ngược bản thân. Thẩm Vĩnh Lan là ai, là đoá thủy tiên vĩnh viễn yêu mình nhất.

Dù sao còn nhiều thời gian, Thẩm Lạc Phù ở địa bàn của mình, Thẩm Vĩnh Lan không tin sẽ không chinh phục Thẩm Lạc Phù. Nghĩ như vậy, Thẩm Vĩnh Lan liền tắt nhạc, sau đó về phòng chuẩn bị pha nước tắm. Ở trong phòng tắm, Thẩm Vĩnh Lan hết sức tự kỷ ngắm nghía thân thể của mình, đôi chân thon dài, đường cong chữ S, quả thực đúng là tỉ lệ hoàn kim. Ngay cả khuôn mặt cũng đẹp đến khủng hoảng, Thẩm Vĩnh Lan càng ngắm càng vừa lòng. Thẩm Vĩnh Lan tự kỷ đến nỗi thiếu chút nữa hỏi gương, ai là nữ nhân đẹp nhất trên thế giới. Chẳng qua giờ khắc này, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên khuôn mặt vạn phần mềm mại của Thẩm Lạc Phù, vừa nghĩ tới Thẩm Lạc Phù chăm chọc làn da của mình không mịn bằng của nàng ấy, Thẩm Vĩnh Lan liền giận đến suýt méo mặt, chẳng lẽ, ngủ sớm thật sự sẽ tốt cho da hơn một chút sao?

Thẩm Lạc Phù sáng sớm ra ngoài, lúc trở về, Thẩm Vĩnh Lan đã ra ngoài. Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của hai nàng không đồng nhịp. Thẩm Lạc Phù cảm thấy như vậy cũng tốt, đỡ phải đối mặt với Thẩm Vĩnh Lan. Thẩm Vĩnh Lan không nhìn sắc mặt của mình, chỉ thích tìm phiền toái cho mình. Nàng thật sự không có nhiều tinh lực để đi ứng phó Thẩm Vĩnh Lan.

Nhưng khi Thẩm Lạc Phù ra ban công lấy quần áo, nàng phát hiện bên cạnh máy giặt có hai đống đồ dơ cao như hai ngọn núi. Tất nhiên là Thẩm Vĩnh Lan mới đem từ phòng mình ra. Thẩm Vĩnh Lan đứng là nàng bướm đom đóm, một bữa một bộ, thậm chí có bữa những hai ba bộ, cho nên đồ dơ mới có thể chất thành núi như thế này. Thẩm Vĩnh Lan không làm việc nhà, nàng biết, cho nên chắc chắn sẽ tìm thời gian gọi thợ giặt đến làm, do đó Thẩm Lạc Phù không muốn trông nom núi đồ kia. Có điều Thẩm Lạc Phù nhìn thấy núi đồ chất đống ở đó cảm thấy rất chướng mắt. Được rồi, bệnh cường ép của Thẩm Lạc Phù chính là không thể nhìn thấy bụi bẩn lộn xộn, vì thế Thẩm Lạc Phù không thể không tự mình động thủ đem đống quần áo của Thẩm Vĩnh Lan phân loại bỏ vào lồng máy giặt. Trong đó cũng có không ít bộ đắt tiền không thể giặt máy, chỉ có thể giặt bằng tay. Cuối cùng còn lại đồ lót của Thẩm Vĩnh Lan, rất hiển nhiên những thứ đó cũng không thể bỏ vào máy giặt, cần phải giặt tay. Làm người tốt thì làm tới cùng, chẳng qua lúc giặt mấy mảnh đồ lót gợi cảm của Thẩm Vĩnh Lan, Thẩm Lạc Phù cảm thấy có chút không được tự nhiên. Quên đi, cô út nhà nàng có khác nào lão Phật gia. Lúc ở nhà, không phải bà nội hoặc mẹ giúp nàng giặt đồ sao, cứ xem như mình giúp bà nội và mẹ chăm sóc cô út bên ngoài nam ngọc bên trong bông rách đi. Nghĩ như vậy, Thẩm Lạc Phù liền tự nhiên hơn.

Thẩm Vĩnh Lan là một quản lý quan hệ công chúng của một công ty khổng lồ. Lương cao, phúc lợi cao, xem như chức nghiệp vinh quang, cũng cực kỳ thích hợp với tính cách thích tỏa sáng của nàng.

“Thẩm quản lý, có chuyển phát nhanh.” Trợ lý của Thẩm Vĩnh Lan đem theo gói hàng gửi từ Paris đến văn phòng của Thẩm Vĩnh Lan.

Thẩm Vĩnh Lan bảo trợ lý mở ra, bên trong là giỏ xách hiệu Prada số lượng có hạn, tuy rằng bên trong không kí tên, nhưng tặng quà hào phóng như vậy, lại biết lấy lòng phụ nữ, nhất định chính là nữ nhân ngày hôm qua nói cuối tuần muốn trở về. Người chưa tới, lễ vật đã tới trước, trái ngược với tác phong

của cô ta.

Nhận hay không nhận, đó là một vấn đề đáng để tự hỏi. Thẩm Vĩnh Lan không phủ nhận mình tham hư vinh, ham tiền, nông cạn, ... Cho nên nàng rất thích cái giờ này, nhưng nàng lại không muốn có một đoạn dây dưa mơ hồ nào với nữ nhân kia. Nữ nhân kia đúng là đáng ghét, lúc nào tặng quà cũng làm cho Thẩm Vĩnh Lan bần khoản, nàng ghét nhất là bị tiền tài nổ pháo.

“Vứt đi!” Thẩm Vĩnh Lan vẫn rất cá tính nói ra những lời này, mặc dù lòng đang nhỏ máu!

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thẩm Vĩnh Lan, Cô Có Biết Là Càng Ngày Cô Càng Vô Sĩ Hay Không?

Thẩm Vĩnh Lan về nhà sớm hơn dự đoán của Thẩm Lạc Phù, nàng nghĩ Thẩm Vĩnh Lan là nữ nhân dồi dào sinh lực về đêm, chưa tới nửa đêm chắc hẳn không biết đường về. Hai buổi tối liên tục về sớm, thật là làm cho người ta có chút bất ngờ.

Trên thực tế, Thẩm Vĩnh Lan gặp phải phiền toái nhỏ, đó chính là thím người làm hay đến quét tước nhà nàng, hôm nay nói với nàng phải về quê trông cháu. Thẩm Vĩnh Lan là người có tính lông rùa (1), không phải hiềm người làm quét không đủ cẩn thận, thì là tay chân không sạch sẽ, rồi mượn gió bẻ măng thó đi vài thứ, tóm lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, nàng đã sa thải không ít người, hiềm khi tìm được người vừa lòng Thẩm Vĩnh Lan như bà thím đang làm, không nghĩ tới thím ấy lại phải về quê chăn trẻ. Nghĩ tới chuyện sẽ phải đối đầu với người làm, Thẩm Vĩnh Lan lại muốn phát ốm.

Khi Thẩm Vĩnh Lan phát ốm thì thường không có tâm trạng đi chơi, cho nên vừa hết giờ làm, cơm nước xong liền về sớm. Lúc trở về, nàng thấy Thẩm Lạc Phù đang ngồi xồm trên ban công. Ban công trống rỗng ngày trước bây giờ xuất hiện không ít chậu hoa. Rồi, nàng nhớ ra rồi, Thẩm Lạc Phù đúng là thích nghịch mấy chuyện chán ngắt đó. Thím gia cũng có một hoa viên, mấy thứ cây cỏ kia đều do một tay Thẩm Lạc Phù trồng. Thẩm Vĩnh Lan không có thành kiến với cây cỏ, chỉ cảm thấy Thẩm Lạc Phù quá rảnh, ăn no không có chuyện gì làm, nên cố gắng mày mò làm mấy việc nhàn chán. Bản thân Thẩm Vĩnh Lan là một người không có tình yêu, hoa cỏ, thú cưng, vân vân, tất cả không đáng để ý tới.

“Cô út, cô không ngại nếu tôi trồng vài cây hoa chứ?” Thẩm Lạc Phù đứng dậy hỏi Thẩm Vĩnh Lan đang đứng kế bên.

“Tùy cô, miễn đừng biến nơi này thành bãi bùn là được.” Chỉ cần không vương chân mình, Thẩm Vĩnh Lan ắt hẳn sẽ không để ý.

“Việc này cô út yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ giữ mọi thứ sạch sẽ ngăn nắp.” Thẩm Lạc Phù cảm thấy điểm này Thẩm Vĩnh Lan hoàn toàn không cần lo lắng, trên thực tế, mình yêu sạch sẽ ngăn nắp hơn cả nàng.

Thẩm Vĩnh Lan lúc này mới chú ý, đồng hồ dơ hồi sáng mình đem ra đã được giặt sạch.

“Bữa nay, thím người làm có đến sao?” Thẩm Vĩnh Lan nhớ khi thím ấy gọi điện cho nàng là lúc thím đã về quê, theo lý mà nói, quần áo chắc chắn không phải do thím ấy giặt.

Thẩm Lạc Phù lắc đầu, Thẩm Vĩnh Lan sẽ không trách mình tự tiện động vào quần áo của nàng chứ.

“Cô giặt?” Thẩm Vĩnh Lan nhướn mày hỏi.

“Ừm, hồi chiều về thấy vẫn chưa có ai giặt, thuận tay giặt luôn, mấy bộ đất tiền chỉ giặt bằng tay, không có hư đâu.” Thẩm Lạc Phù thật thà trả lời, nàng nghĩ Thẩm Vĩnh Lan sẽ lo quần áo của nàng ấy bị mình giặt hư. Tuy rằng Thẩm Lạc Phù cảm thấy mình vô cùng nhiều chuyện, khi không lại đi kiếm việc, ai bảo mình nghiện sạch sẽ cơ chứ?

Thẩm Vĩnh Lan nhìn sào quần áo được phơi thơm mát, liền nhớ tới chị dâu. Thẩm Lạc Phù giống chị dâu, cả hai đều hết sức hiền lành. Mẹ của nàng, Lưu phu nhân cũng thuộc loại nữ nhân không thích làm việc nhà, cho nên hồi bé rất nhiều quần áo của nàng đều do chị dâu, cũng chính là mẹ của Thẩm Lạc Phù giặt dùm. Lúc đó Thẩm Lạc Phù vẫn chưa ra đời, chị dâu của nàng cơ hồ đã trở thành một người mẹ khác của nàng, thậm chí còn xứng chức hơn cả mẹ ruột của nàng nữa. Thực hiện nhiên, Thẩm Lạc Phù kế thừa mỹ đức số một đó.

“Sau này tiếp tục giúp tôi giặt luôn đi.” Thẩm Vĩnh Lan nói không chút khách khí, tâm tình nàng đột nhiên tươi tốt, bởi vì việc của thím người làm không còn liên hệ gì nữa, Thẩm Lạc Phù hoàn toàn có phẩm chất của chị dâu nàng, hoàn toàn không cần tìm người làm khác đến. Chỉ ít trong thời gian nửa năm Thẩm Lạc Phù ở đây, nàng sẽ không cần lo chuyện này. Thẩm Lạc Phù trọ ở nhà mình, cũng phải trả phí chứ, không phải sao? Thẩm Vĩnh Lan suy diễn.

Thẩm Lạc Phù thấy Thẩm Vĩnh Lan trưng cái mặt sai khiến đó-là-đạo-lý, làm cho Thẩm Lạc Phù chỉ biết cảm nín, đương nhiên Thẩm Lạc Phù rất muốn thoi cho mình một cái tát, tự nhiên rảnh chuyện đi giặt đồ cho Thẩm Vĩnh Lan làm gì, để bây giờ người kia được nước làm tới. Nếu Thẩm Vĩnh Lan dùng giọng cầu khẩn, Thẩm Lạc Phù còn có tâm tình, đằng này Thẩm Vĩnh Lan lại bùng cái giọng hiên nhiên đó, bệnh rồi chắc? Ai có nghĩa vụ hầu hạ nàng ấy,

dựa vào cái gì mà cho rằng đó là lẽ đương nhiên?

Thẩm Vĩnh Lan không phải không nhìn thấy bộ mặt không tình nguyện của Thẩm Lạc Phù, nhưng nàng chắc chắn Thẩm Lạc Phù sẽ ngoan ngoãn thỏa hiệp, chẳng biết tại sao, từ nhỏ tới lớn, nàng không hề sợ Thẩm Lạc Phù, cứ như kiếp trước Thẩm Lạc Phù đã thiếu nợ nàng vậy.

“Cô trông chi nhiều ba cái cây thủy tiên giống củ tỏi đó chứ?” Thẩm Vĩnh Lan tâm tình không tồi, cho nên giờ phút này rất có lòng nói chuyện phiếm với Thẩm Lạc Phù, hiển nhiên nhiều mầm hoa thủy tiên đang nở trông giống củ tỏi đã khiến nàng chú ý.

Thủy tiên trong nhà tất nhiên là có nhiều loại rồi. Thẩm Lạc Phù trong lòng tức giận hồi đáp.

“Hoa thủy tiên thoát nhìn tương đối thanh nhã.” Thẩm Lạc Phù giờ phút này mười phần không muốn phản ứng lại Thẩm Vĩnh Lan, chỉ vì, người dưới cùng mái hiên, không thể không cúi đầu. Tuy rằng hoa thủy tiên có một hàm nghĩa khác, nhưng khí chất của hoa thủy tiên ngược lại một chút cũng không phù hợp với Thẩm Vĩnh Lan.

“Trông như củ tỏi thì đẹp nổi gì, mấy cây hoa hồng gì đó còn chấp nhận được.” Thẩm Vĩnh Lan không phủ nhận mình rất trần tục, ngay cả hoa cũng chỉ thích mấy loại thông thường.

“Nào có hoa hồng trồng trong nhà?” Thẩm Lạc Phù xem thường Thẩm Vĩnh Lan không biết thưởng thức.

“Vậy sao?” Thẩm Vĩnh Lan hoàn toàn mù tịt về hoa cỏ, nhưng hồi nhỏ vì không muốn cho Thẩm Lạc Phù yên ổn, nàng đã từng làm mấy cây xương rồng của Thẩm Lạc Phù chết úng, từng vặt trụi lá của cây mắc cỡ. Việc làm cực kỳ con nít này đã khiến Thẩm Lạc Phù giận sôi gan và ấn tượng sâu sắc đến tận bây giờ.

“Ừ.” Thẩm Lạc Phù gật đầu, nàng cảm thấy hôm nay Thẩm Vĩnh Lan luyến thoảng hơi bị nhiều, nàng và Thẩm Vĩnh Lan cơ hồ chưa từng nói chuyện phiếm như vậy, cảnh tượng này làm cho Thẩm Lạc Phù cảm thấy cực kỳ quý dị.

“Đừng rồi, Thẩm Lạc Phù, sau này lúc quét nhà cô có thể vào phòng tôi.” Thẩm Vĩnh Lan đột nhiên mở miệng nói.

Vào phòng nàng ấy, làm như đã ban cho ân huệ gì to tát lắm, Thẩm Lạc Phù một chút cũng không yêu thích chuyện vào phòng của Thẩm Vĩnh Lan, hơn nữa, nàng là khách chứ không phải ôsin, có bà cô nào vô si như Thẩm Vĩnh Lan vậy không? Chẳng những không chăm sóc văn bồi, còn sai văn bồi làm trâu làm ngựa, đúng là hồ thẹn quá mức!

“Tôi bề bộn nhiều việc, không nhàn rỗi như cô, chị dâu mà biết, cũng sẽ thông cảm cho tôi.” Thẩm Vĩnh Lan cười yêu nghiệt với Thẩm Lạc Phù, nàng biết Thẩm Lạc Phù rất nghe lời chị dâu, mà chị dâu thì rất cứng mình.

Thẩm Lạc Phù có xúc động muốn ném miếng giẻ lau vào mặt Thẩm Vĩnh Lan. Thẩm Vĩnh Lan, cô có biết là càng ngày cô càng vô si hay không? Cô bề bộn nhiều việc, bề bộn lêu lổng thì có, hơn nữa con mắt nào của cô nhìn thấy tôi thanh nhàn. Cô đã sai tôi đủ thứ, đáng hận nhất, còn đem mẹ áp chế tôi, mẹ lại cực kỳ dung túng cường hào ác bá.

Thẩm Lạc Phù hít sâu một hơi mới áp chế được cơn tức trong ngực.

“Tôi có nên nói một tiếng với bà nội không?” Thẩm Vĩnh Lan lấy mẹ đẻ mình, Thẩm Lạc Phù sẽ lấy bà nội đẻ lại. Từ trước tới giờ bà nội vẫn luôn đứng về phe mình.

“Luu phu nhân luôn hy vọng chúng ta tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau.” Thẩm Vĩnh Lan mặt dày nói, nàng biết Thẩm Lạc Phù không thích đàm thọc, lần này chắc hẳn cũng không ngoại lệ.

Thẩm Lạc Phù nghe được cái từ “tương thân tương ái”, da gà da vịt đều nổi hết lên, nếu Thẩm Vĩnh Lan hiểu được cái từ “tương thân tương ái” đó, trước đây nàng ấy đã không có nhiều hành vi ác liệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Duyên Phận Chưa Tới

Bắt đầu từ ngày Thẩm Vĩnh Lan nhận được cái giỏ xách hiệu Prada, mấy hôm sau, mỗi bữa đều có một gói hàng chuyển phát nhanh gửi đến văn phòng của nàng. Vừa mở ra liền phát hiện đều là những món đắt đỏ mà nữ nhân cực kỳ yêu thích, như nước hoa Dior, khăn choàng Hermes,...

“Thẩm quản lý, lại có chuyển phát nhanh!” Trợ lý của Thẩm Vĩnh Lan ngược lại còn hưng phấn hơn nàng. Mỗi lần giúp nàng khai hộp quà là mỗi lần kinh hi khác nhau. Mặc dù không phải tặng cho mình, nàng ta vẫn cảm thấy rất chờ mong. Nuôi mắt cũng tốt, sờ một chút, ngửi một chút mùi hương xa xỉ cũng tốt.

Thắm Vĩnh Lan từ ban đầu không bình tĩnh đến hiện tại đã tê dại, kiên quyết không lung lay trước sự oanh tạc của tiền tài.

“Cứ vứt đi!” Thắm Vĩnh Lan hết sức tiêu sái nói.

Nàng trợ lý nào dám vứt, ngay cả chôm lậu cũng không dám, dù sao đó đều là hàng mấy chục củ khoai, ngộ nhờ hôm nào Thắm quản lý thay đổi chủ ý thì sao, cho nên nàng ta chỉ cẩn thận giúp Thắm Vĩnh Lan cất giữ, có điều muốn mở ra xem một tí.

Nàng trợ lý mở ra xong, tròn mắt cứng lưỡi:

“Thắm quản lý, là vòng cổ kim cương hiệu Tiffany!” Nàng trợ lý ngó những hạt kim cương lấp lánh, kính hồn bạt vía nói. Nàng biết Thắm quản lý nhà nàng được nhiều người đeo đuổi, người đeo cũng không hiếm mấy ông đại gia đẹp trai hào phóng, song, mạnh tay như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Vòng cổ kim cương, lực chú ý của Thắm Vĩnh Lan quả nhiên bị hấp dẫn. Cái vòng đúng là rất chói mắt, xinh đẹp và xa xỉ đến nỗi làm cho Thắm Vĩnh Lan dao động không thôi. Nếu không phải hồi xưa quen với tính khắt khải, ăn mòn tiền bạc của nữ nhân kia, thì Thắm Vĩnh Lan đã tin rằng mình là đứa hám giàu.

“Vẫn muốn vứt sao?” Nàng trợ lý dè dặt hỏi, nó trị giá ít nhất tới mấy chục vạn đó, mình thay Thắm quản lý nhận có vẻ không nên.

“Cô ra ngoài trước đi.” Thắm Vĩnh Lan nhớ tới nữ nhân kia, đây không phải là lần đầu tiên cô ta tặng món quà quý trọng như vậy cho nàng. Trên thực tế, Thắm Vĩnh Lan tiêu xài không chừng mực, nữ nhân kia cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn. Nữ nhân kia nuông chiều nàng vô độ. Thắm Vĩnh Lan từ nhỏ đã thích nam nhân lớn tuổi hơn, nàng không thích nữ nhân cùng tuổi, nàng cho rằng nữ nhân với nữ nhân luôn khuyết thiếu sự bao dung, thậm chí dễ dàng ghen tị lẫn nhau, cho nên Thắm Vĩnh Lan về duyên khác phái thì vô cùng tốt, song duyên cùng phái thì cực kỳ tệ, bạn gái gì đó cũng không có. Nữ nhân kia lại bất đồng, cô ta là tình nhân hoàn mỹ nhất trong số những tình nhân mà Thắm Vĩnh Lan từng sở hữu, vĩ đại đến mức làm cho Thắm Vĩnh Lan không để tâm cô ta cũng là nữ nhân như nàng. Tao nhã, trưởng thành, mẽ hoặc, nhiều tiền, biết quan tâm, và quan trọng nhất là cô ta dung túng Thắm Vĩnh Lan đến trình độ không thể hiểu nổi. Tuy rằng Thắm Vĩnh Lan luôn nghĩ không ra nữ nhân kia trong lòng suy nghĩ cái gì, nhưng Thắm Vĩnh Lan ích kỷ sẽ không tốn tâm tư suy nghĩ về người khác, nàng chỉ muốn hưởng thụ thôi. Thế mà nữ nhân kia lại chạy ra nước ngoài, làm cho Thắm Vĩnh Lan chờ suốt hai năm. Thắm Vĩnh Lan là ai, là nữ nhân được Thắm Lạc Phù xem như hoa thủy tiên, làm sao nàng có thể hoang phí thời gian quý giá của mình để chờ đợi người khác. Trò chơi nhọc sức này không thích hợp với nàng. Cho nên, Thắm Vĩnh Lan uy hiếp người kia, nói rằng nếu cô muốn đi, thì chúng ta chia tay. Vậy mà nữ nhân kia vẫn đi, còn đặc biệt dứt khoát là đăng khác. Thắm Vĩnh Lan không nghĩ tới nữ nhân kia sẽ đi thật, nàng còn tưởng nữ nhân kia ít nhiều sẽ luyến tiếc mình. Cho tới bây giờ cũng chưa có ai từng đá Thắm Vĩnh Lan. Lần đầu tiên bị người ta vứt bỏ, nàng thật sự không biết mình có bao nhiêu thương tâm, nhưng phần nộ chắc chắn phải có. Nữ nhân kia chân trước vừa đi, nàng đã tìm tình nhân chấp vá. Tuy nhiên Thắm Vĩnh Lan vẫn không thấy ai có thể sánh với người đó, thôi rồi, đúng là không ai có thể đo ván được nữ nhân kia. Đến nay nghĩ lại, Thắm Vĩnh Lan thật ra cũng không phải hận người kia, chỉ là không muốn ăn cỏ mọc lại. Cô nói đi là đi, cô nói về là về, làm gì có chuyện suôn sẻ như vậy!

Vì thế Thắm Vĩnh Lan mở ngăn kéo ra, đem cái hộp đựng vòng cổ kim cương ném thẳng vào trong.

Thắm Lạc Phù trở về sau buổi tập huấn. Vừa đặt chân vào nhà, nàng liền nhận được điện thoại của bà nội.

“Lạc Phù, con ở với cô út có quen không?” Lưu Văn Tĩnh hiển nhiên là biết cá tính của Thắm Vĩnh Lan, cho nên mới gọi điện trông nom cháu gái bảo bối của mình một chút.

“Dạ quen.” Ngoại trừ hai thứ, buổi tối bật nhạc rock và bỏ mình ở rong ngoài đường, thì vẫn còn tốt hơn khá nhiều so với dự đoán của mình.

“Nó không ăn hiếp con đấy chứ? Nếu nó đối xử không tốt với con, con nhất định phải báo cho bà nội, bà nội sẽ dạy dỗ nó!” Lưu Văn Tĩnh hiểu cá tính cháu gái của mình, nên vẫn có phần không yên lòng. Từ nhỏ trừ vài lần thi thoảng Lạc Phù không thể nhịn được Vĩnh Lan, trên cơ bản đều nhường Vĩnh Lan.

“Không có ăn hiếp con, nàng đối xử với con cũng bình thường.” Thắm Lạc Phù nói sự thật, nếu nói là tốt, chắc chắn bà nội sẽ không tin.

“Vĩnh Lan nếu có được một nửa khôn khéo của con, bà đã đỡ lo, nha đầu kia từ bé tới giờ vẫn không làm cho người ta bớt lo...” Lưu Văn Tĩnh than phiền đủ loại lỗi phải của Thắm Vĩnh Lan trước mặt Thắm Lạc Phù, chẳng qua Thắm Vĩnh Lan quả thật luôn làm cho Lưu Văn Tĩnh không hề bớt lo. Mười ba mười bốn tuổi, đi học đã biết chum diện, cách ăn mặc cũng tràn ngập yêu khí. Mười lăm mười sáu tuổi, bắt đầu yêu sớm, thường xuyên đi chơi tới nửa đêm vẫn không về. Mắng nó, nó nói nó có chừng mực, bảo mình đừng bận tâm, còn tỏ thái độ con không cần mẹ quan tâm. Lưu Văn Tĩnh hận không thể đem đứa nhỏ này nhét trở vào bụng, coi như chưa từng sinh ra. May mắn tới nay hai mươi chín tuổi, Thắm Vĩnh Lan cũng chưa gây ra chuyện gì quá giới hạn, nhưng cũng chưa từng làm chuyện gì cho đáng hoàng. Nói chung, đứa nhỏ này, luôn sống theo kiểu khiến cho Lưu Văn Tĩnh lúc nào cũng muốn đánh vào mông nàng. So với Thắm Vĩnh Lan, Thắm Lạc Phù là niềm an ủi lớn nhất trong lòng Lưu Văn Tĩnh. Trong cảm nhận của Lưu Văn Tĩnh, con gái nên giống với Thắm Lạc Phù, nho nhã, khéo léo, khiêm tốn, có khí chất. Từ nhỏ, Lưu Văn Tĩnh không ít lần cho Thắm Vĩnh Lan và Thắm Lạc Phù cùng học lớp năng khiếu, học đàn dương cầm, ca hát, khiếu vũ, vẽ tranh, văn văn. Thắm Vĩnh Lan ngoại trừ khiếu vũ được thông qua, những phương diện khác đều không được. Nhưng Thắm Lạc Phù thì khác, nàng học cái gì là giỏi cái đó, cơ hồ mọi thứ đều tinh thông. Đã ngoan ngoãn, không muốn yêu sớm, về nhà đúng giờ, còn chủ động làm giúp việc nội trợ, chưa bao giờ cần trường bồi lưu tâm. Đồng dạng là họ Thắm, mà sao con gái từ bụng bà chui ra lại kém con gái từ bụng con dâu chui ra nhiều đến thế, chẳng lẽ tuổi cao thật sự ảnh hưởng đến chất lượng sản phẩm ư?

Thắm Lạc Phù chỉ im lặng lắng nghe, nàng biết bà nội chẳng qua chỉ muốn oán thán với mình. Bà nội của nàng nhớ Thắm Vĩnh Lan. Cái cô Thắm Vĩnh Lan này không thường về thăm nhà, ngay cả điện thoại cũng ít khi gọi qua, Thắm Vĩnh Lan quả thật quá thiếu sót. Đúng là con gái và cháu gái vẫn luôn bất đồng, loại khác biệt này, Thắm Lạc Phù có thể cảm nhận được.

“Cô út của con đã về chưa?” Lưu Văn Tĩnh đột nhiên chuyển đề tài.

“Vẫn chưa.” Thẩm Lạc Phù thành thật trả lời, nàng không giỏi nói dối, nếu nói đã về, bà nội nhất định sẽ bảo mình đưa máy cho Thẩm Vĩnh Lan.

“Dám cá là lại ra ngoài lêu lổng, chưa tới nửa đêm cũng không biết đường về. Khi nào nó về, con nhớ bảo nó gọi cho bà.” Lưu Văn Tĩnh bực bội nói.

“Dạ.” Thẩm Lạc Phù ngoan ngoãn đáp, kỳ thật bà nội trực tiếp gọi cho Thẩm Vĩnh Lan sẽ tốt hơn, bằng không Thẩm Vĩnh Lan quý ngày thơ kia lại tám phần nghĩ là mình đâm thọc.

“Lạc Phù à, con đã 24 tuổi rồi, cũng nên tìm bạn trai đi, chừng nào mới dẫn một cậu về ra mắt bà nội đây...” Tương phản hoàn toàn với Thẩm Vĩnh Lan, Lạc Phù từ nhỏ chưa từng giao thiệp với bạn trai, trước kia Lưu Văn Tĩnh còn có chút vui mừng, nhưng từ khi cháu gái lớn dần, bà ngược lại có chút lo lắng. Theo lý thì người theo đuổi Lạc Phù không ít, hơn nữa đều rất ưu tú, không giống mấy mặt hàng so le của Thẩm Vĩnh Lan. Thế mà Lạc Phù lại không động tâm, lòng tĩnh như nước, điều này khiến cho Lưu Văn Tĩnh e ngại cháu gái của mình có phải quá thanh tâm quả dục hay không.

“Duyên phận chưa tới.” Thẩm Lạc Phù thần nhiên trả lời, nàng không phải là Thẩm Vĩnh Lan, thà thiếu chứ không ầu.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thẩm Vĩnh Lan Có Được Tính Là Bên Ngoài Nam Ngọc, Bên Trong Bông Rách Hay Không?

Thẩm Lạc Phù ở đại sảnh đọc sách, nàng đang đợi Thẩm Vĩnh Lan trở về, bởi vì nàng phải nhắc Thẩm Vĩnh Lan gọi điện cho bà nội, bằng không với tính khí nóng này giống Thẩm Vĩnh Lan, bà nội có thể sẽ trút giận lên Thẩm Vĩnh Lan, mà đối tượng bị Thẩm Vĩnh Lan trả oán thường thường là mình.

Thẩm Vĩnh Lan trở về, trực tiếp đem giày cao gót đá văng, sau đó giống như người không có xương cốt, đèo quặt nằm phịch xuống sô pha, sát bên cạnh Thẩm Lạc Phù. Trên người Thẩm Vĩnh Lan có mùi rượu trộn lẫn với mùi nước hoa, cũng không phải khó ngửi, thậm chí có chút đặc biệt, Thẩm Lạc Phù trầm nghĩ.

“Sao cô còn chưa ngủ?” Thẩm Vĩnh Lan nheo nheo mắt hỏi Thẩm Lạc Phù, giờ này, Thẩm Lạc Phù không phải đã ngủ rồi sao.

“Bà nội bảo cô gọi điện về nhà.” Thẩm Lạc Phù chứng thực trả lời.

Thẩm Vĩnh Lan nhú mồm, nàng bây giờ rất không thoải mái, hôm nay đi xã giao bị người ta chuốc không ít rượu, nếu không phải tửu lượng của nàng tốt, đêm nay phỏng chừng về không được, đầu còn tâm tư nghe Lưu phu nhân tụng kinh. Nhưng nghĩ tới tính tình nóng nảy của lão thái thái nhà mình, nàng không thể không móc điện thoại từ trong giỏ ra, bấm số gọi về nhà.

Quả nhiên lão thái thái vừa nhắc máy liền không ngừng té tát, Thẩm Vĩnh Lan vốn đã đau đầu, lúc này còn đau thêm.

“Lưu phu nhân, bây giờ con mệt quá, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau, con cúp trước đây.” Thẩm Vĩnh Lan vội gập điện thoại, nhân tiện bấm nút tắt nguồn luôn.

Bà nội có lẽ giận rồi, khoảng hai phút sau, di động của Thẩm Lạc Phù reo lên.

“Bà nội, cô út hôm nay quả thật trông rất mệt mỏi, nàng không phải cố ý cúp điện thoại đâu...” Thẩm Lạc Phù nói đỡ cho Thẩm Vĩnh Lan, trấn an bà nội, nàng cảm thấy mình vào ở nhà Thẩm Vĩnh Lan đúng là không có chuyện gì tốt, chỉ toàn thay Thẩm Vĩnh Lan dọn dẹp cục diện rối rắm.

Trấn an xong lão thái thái, Thẩm Lạc Phù tội nghiệp mới có thể tự do.

Thẩm Lạc Phù nhìn Thẩm Vĩnh Lan bởi vì uống quá nhiều rượu mà khuôn mặt phơn phớt đỏ, thoạt nhìn còn muốn diễm lệ hơn cả hoa hồng. Thẩm Vĩnh Lan lớn lên đúng là xinh đẹp như một đóa hoa.

Thẩm Lạc Phù chấp nhận số phận nhặt lên đôi giày cao gót bị Thẩm Vĩnh Lan đá loạn thất bát tao, sau đó xếp gọn gàng vào tủ giày.

“Cô út, đừng ngủ trên ghế sô pha.” Thẩm Lạc Phù lay nhẹ, khuyên nhủ. Ngủ trên ghế sô pha, ngày mai sẽ ê ẩm toàn thân.

“Không chịu, tôi mệt lắm...” Thẩm Vĩnh Lan bởi vì say rượu, ngũ khí bất giác nhào nhoét, mang theo ý vị làm nũng.

“Ngủ trên ghế sẽ không thoải mái, tắm một cái rồi ngủ sẽ dễ chịu hơn.” Nữ nhân này không phải luôn luôn yêu tắm sao, lời thôi cuện trên ghế như vậy, giống cái gì đây!

“Vậy cô ẵm tôi vào đi...” Thẩm Vĩnh Lan nũng nịu nói, nàng cảm thấy trên người đúng thật có hơi nóng, còn dính dính nữa, hổng dễ chịu, nhưng mà nàng lại không muốn nhúc nhích.

Thẩm Lạc Phù đen mặt. Thẩm Vĩnh Lan say đến nỗi đầu óc mất tỉnh táo, chắc nhầm mình thành tình nhân cường tráng nào của nàng rồi. Phải biết là mình với nàng đều là nữ nhân, làm sao mình có thể ẵm nổi nàng. Mặc dù Thẩm Lạc Phù từng tập Taekwondo, không được tính là nữ tử yếu đuối, nhưng phải ẵm một nữ nhân trưởng thành và cao hơn mình như Thẩm Vĩnh Lan, đây là một chuyện khá khó khăn.

Thẩm Vĩnh Lan kỳ thật chưa say, chỉ là nàng thừa nhận hình như mình có chút choáng váng, nàng vừa nói xong lập tức ý thức đối tượng làm nũng của mình là cô cháu gái bé bỏng, làm nũng sai đối tượng rồi. Kỳ thật Thẩm Vĩnh Lan không thường xuyên làm nũng. Bình thường mặc dù nàng có chút cường thế, quen thói cao cao tại thượng, nhưng nàng cũng biết nữ nhân không yếu đuối sẽ không đáng yêu, cho nên nhất định ngẫu nhiên phải làm nũng một chút. Tất cả nam nhân đều dính mê lưới này, mặc dù nữ nhân kia cũng thế.

“Tôi ẵm không nổi cô.” Thẩm Lạc Phù thật thà trả lời vấn đề này.

“Thì ra cô không phải Peter à...” Thẩm Vĩnh Lan tất nhiên sẽ không thừa nhận mình làm nũng với Thẩm Lạc Phù, nàng ở trước mặt Thẩm Lạc Phù luôn luôn bá đạo, cao cao tại thượng, nàng không quen thay đổi hình tượng trước mặt Thẩm Lạc Phù.

Quả nhiên đã lộn mình với tình nhân nào đó của nàng, nhưng Thẩm Lạc Phù một chút cũng không thêm dè ý. Trên thực tế, nàng chỉ bất ngờ khi Thẩm Vĩnh Lan, một nữ nhân lúc nào cũng ngẩng cao đầu với mình, lại biết làm nũng.

“Tôi diu cô vào trong thì có thể.” Tuy ẵm không nổi Thẩm Vĩnh Lan, nhưng diu nàng ấy thì không thành vấn đề.

“Cô diu được không đó?” Thẩm Vĩnh Lan tỏ vẻ hoài nghi, Thẩm Lạc Phù thấp hơn mình chắc cỡ 5 cm, cơ thể nhỏ bé thập phần mảnh mai, mảnh mai đến mức rất nhiều người thấy nàng đều muốn che chở, mặc dù mình là người ngoại lệ, bởi vì mình chỉ muốn ngược đãi nàng. Kỳ thật trong lòng Thẩm Vĩnh Lan hiểu rõ, tuy bề ngoài Thẩm Lạc Phù trông khá mảnh mai, nhưng thật ra một chút cũng không mảnh mai, nàng ấy thuộc loại ngoài mềm trong cứng, là một cô gái ngoan và kiên định. Từ “ngoan” này chính là cái nhãn dán trên người Thẩm Lạc Phù, khiến nàng ấy “ngoan” không thoải mái.

“Thử xem xem” Thẩm Lạc Phù thường nghĩ, nếu không phải Thẩm Vĩnh Lan là cô ruột của nàng, có lẽ đúng tình hợp lý nàng sẽ không cần quan tâm tới nữ nhân ấy. Thẩm Vĩnh Lan cao 1m72, Thẩm Lạc Phù cao 1m65. Lúc Thẩm Lạc Phù nâng Thẩm Vĩnh Lan dậy, thoát nhìn rất giống chim nhỏ nép vào người, thân thể của Thẩm Vĩnh Lan tựa lên người Thẩm Lạc Phù, nàng cố ý đem toàn bộ trọng lượng của mình đẩy về phía Thẩm Lạc Phù, ấu trĩ coi như có thể đem Thẩm Lạc Phù đè bẹp đi. Kỳ thật Thẩm Vĩnh Lan đâu phải không thể đi nổi, chỉ là có cơ hội dầy vò Thẩm Lạc Phù, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Thẩm Vĩnh Lan nặng quá. Thẩm Lạc Phù thầm oán, đương nhiên nàng sẽ không ngại ngốc nói ra, bởi vì nàng biết Thẩm Vĩnh Lan tuyệt đối không vui khi nghe được người khác nói nàng ấy nặng.

Thẩm Vĩnh Lan bỗng phát hiện, từ khi Thẩm Lạc Phù ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên nàng ở gần Thẩm Lạc Phù như vậy, gần đến nỗi nàng có thể ngửi được mùi sữa tắm dịu nhẹ trên người Thẩm Lạc Phù. Dễ chịu quá, không biết Thẩm Lạc Phù dùng sữa tắm hiệu gì nhỉ, sau này phải đi mua một lọ. Kỳ thật Thẩm Lạc Phù có đôi khi cũng không làm cho người ta thấy ghét, điều kiện tiên quyết là đừng tranh giành tình cảm với mình, hoặc là khiến người ta đem mình và nàng ra so sánh.

Thẩm Lạc Phù diu Thẩm Vĩnh Lan vào phòng tắm, thay Thẩm Vĩnh Lan pha nước ấm. Đợi tới khi nàng tỉ mỉ làm xong, quay đầu lại thì phát hiện cô út của nàng đã cởi sạch quần áo và ném đồng lõa xộn đó qua một bên.

Thẩm Lạc Phù biết dáng người của Thẩm Vĩnh Lan rất đẹp, nhưng nhìn trực diện như thế này vẫn là lần đầu tiên. Dáng người của Thẩm Vĩnh Lan quả thật sẽ làm cho hết thảy nữ nhân đỏ mặt, dáng người vốn đã cao gầy, hơn nữa chân lại dài miên man, người không biết còn tưởng nàng ấy cao hơn 1m75. Bộ ngực đầy đặn, dáng người trở mã cực kỳ hoàn mỹ.

“Thế nào, dáng người của lão nương đẹp hơn cơ thể bất lương bé nhỏ chứ gì!” Thẩm Vĩnh Lan biết Thẩm Lạc Phù đang ngắm dáng người của mình, bèn đắc ý nói, ánh mắt nhìn về phía bản thân trong gương, nét mặt có chút mê ly.

Ngó vẻ mặt tự kỷ của Thẩm Vĩnh Lan, đúng là hoa thủy tiên, hết thuốc chữa, Thẩm Lạc Phù bụng bảo dạ.

Thẩm Lạc Phù dời tầm mắt khỏi cơ thể xích lỏa của Thẩm Vĩnh Lan, sau đó bắt đầu thu dọn đồng lõa xộn trên mặt đất. Nàng chỉ đang nghĩ đến một vấn đề, Thẩm Vĩnh Lan có được tính là bên ngoài nam ngọc, bên trong bông rách hay không?

Thẩm Vĩnh Lan nhìn Thẩm Lạc Phù cúi đầu nhặt quần áo của mình, thật ra nàng hiểu đánh giá của mọi người đối với Thẩm Lạc Phù, một mỹ nữ có khí chất, vừa có khí chất vừa là mỹ nữ, còn mình, chỉ có thể là mỹ nữ. Trước kia Thẩm Vĩnh Lan không phục, nhưng bây giờ nhìn sườn mặt của Thẩm Lạc Phù, đúng là cảm nhận được Thẩm Lạc Phù thực sự có một khí chất lạ lẫm, tuy rằng nàng áp đặt cái khí chất đó chẳng qua chỉ là giả bộ, song, giờ phút này nàng không thể không thừa nhận, không phải ai cũng có thể giả bộ được loại khí chất như vậy.

Chương 8: Cái Cô Thẩm Vĩnh Lan Đây, Từ Đó Tới Giờ Chỉ Toàn Có Tính Hư Hoại, Mà Không Có Tính Kiến Thiết

Thẩm Lạc Phù nhất xong quần áo của Thẩm Vĩnh Lan liền rời khỏi phòng tắm, rồi đem quần áo bỏ trên ban công, sau đó trở lại phòng mình nằm xuống giường. Lỡ giấc ngủ thường, nàng ngủ không vô, nàng cảm thấy đồng hồ sinh học của mình bị Thẩm Vĩnh Lan phá hỏng. Cái cô Thẩm Vĩnh Lan này, từ đó tới giờ chỉ toàn có tính hư hoại, mà không có tính kiến thiết.

Thẩm Vĩnh Lan thì ngược lại, tắm rửa xong, vừa ịn xuống gối là thắng luôn.

Lúc Thẩm Vĩnh Lan thức dậy, Thẩm Lạc Phù đã đi vắng, nhưng trên bàn cơm thì đặt một ly nước mật ong, dưới đế ly có một mảnh giấy.

“Nước mật ong vừa làm đẹp da vừa có thể giải rượu.” Chỉ một câu ngắn gọn như vậy, chữ viết xinh xắn ngay hàng thẳng lối, không như nét chữ gà bới của mình. Thẩm Vĩnh Lan cầm cái ly, uống ngay một ngụm, hương vị mát lạnh ngọt ngào, so với nước mật ong mình pha còn ngon hơn nhiều. Thẩm Vĩnh Lan không phải không thừa nhận, Thẩm Lạc Phù ở nhiều phương diện rất có thiên phú, nàng có thể làm được rất nhiều chuyện mà mình không làm được.

Thẩm Vĩnh Lan đem nước mật ong uống cạn không sót một giọt, còn tự hỏi, da dẻ của Thẩm Lạc Phù đẹp như thế là do uống cái này sao? Ồm, sau này mỗi buổi sáng nàng sẽ bảo Thẩm Lạc Phù pha cho mình một ly, Thẩm Vĩnh Lan nghĩ theo lẽ đương nhiên. Thẩm Lạc Phù không biết nàng lại bất tri bất giác tự gây cho mình thêm một phiền toái.

Không biết có phải do hiệu quả thần kỳ của nước mật ong hay không, ít nhất hôm nay lúc đi làm, đầu không đau âm ỷ như những lần trước nữa. Thẩm Vĩnh Lan tâm trạng rất tốt, đang lái xe, còn ngâm nga hát, nàng cảm thấy những ngày có Thẩm Lạc Phù, trừ những lần con ghen tỵ âm ỷ phát tác, so với dự tính của nàng thì tốt hơn rất nhiều.

“Về hồi nào?” An Nhã Uẩn nhấp một ngụm rượu vang, hỏi Hứa Duy Cảnh đang ngồi kế bên. An gia và Hứa gia mấy đời thân giao, cái gọi là vật hợp theo loài, người phân theo tốp, nàng và Hứa Duy Cảnh là cùng loại, cho nên giao tình giữa nàng và Hứa Duy Cảnh tương đối tốt.

“Hai hôm trước.” Hứa Duy Cảnh nhìn An Nhã Uẩn, An Nhã Uẩn giống Thẩm Vĩnh Lan, thuộc loại cao gầy, đều là nữ nhân có tướng mạo tốt, đồng dạng là hàng dung nhan diễm lệ, nhưng gương mặt lại hoàn toàn bất đồng. An Nhã Uẩn giống một con báo tao nhã, còn Thẩm Vĩnh Lan tựa như một con mèo hoang vĩnh viễn không thể phục tùng, móng vuốt của cả hai đều sắc bén như nhau.

“Kia không phải là con bướm hoa mà cô cưng chiều bằng mọi giá sao? Hứa Duy Cảnh cũng có nữ nhân không phục tùng à, tôi nghĩ với mị lực của Hứa Duy Cảnh thì mọi việc đều thuận lợi chứ.” Tầm mắt của An Nhã Uẩn phóng đến Thẩm Vĩnh Lan cách đó không xa đang cùng nam nhân tán tỉnh, khoe miệng khê nhếch lên, nói với Hứa Duy Cảnh.

Hứa Duy Cảnh nhìn theo hướng của An Nhã Uẩn, quả nhiên trông thấy Thẩm Vĩnh Lan. Nàng cũng nhếch mép, Thẩm Vĩnh Lan đúng là nữ nhân rất không yên bề gia thất.

“Còn cô thì sao, An Nhã Uẩn, ngay cả em họ của mình cũng không tha.” An Nhã Uẩn muốn dạng nữ nhân nào không muốn, lại có tình thích em họ của mình. Tuy rằng Hứa Duy Cảnh chưa từng gặp cô em họ kia.

“Con bướm hoa đó làm sao có thể so sánh với hoa phù dung của tôi.” An Nhã Uẩn nhếch mép khinh thường nhìn Thẩm Vĩnh Lan, trong lòng nàng, hầu như mọi nữ nhân đều kém hơn em họ của nàng.

“Vậy cô và đoá phù dung nhà cô thế nào rồi?” Hứa Duy Cảnh thuận miệng hỏi, nàng không thể hiểu nổi, làm cách nào An Nhã Uẩn có thể biến thành cây si.

“Nàng ư, vẫn là đầu ngói trích nước không tiến tới, thanh tâm quả dục đến nỗi khiến tôi cảm thấy lo lắng.” Có một cô em thanh tâm quả dục, đôi khi thật sự làm cho người ta sốt ruột.

“Hoa sen trắng sao?” Hứa Duy Cảnh thật sự tò mò về cô em họ kia.

“Cô không qua đó à, con bướm hoa ấy có vẻ muốn cùng người khác bay đi kia.” An Nhã Uẩn đôi lúc không hiểu con người của Hứa Duy Cảnh, nếu nói nàng ta thích Thẩm Vĩnh Lan, nhiều khi biểu hiện lại quá lạnh nhạt, nếu nói không thích, nàng ta lại dung túng và cưng chiều Thẩm Vĩnh Lan đến mức khó hiểu.

“Nàng chừng nất gã trai đó.” Hứa Duy Cảnh liếc nhìn nam nhân kia, không cho là đúng. Thẩm Vĩnh Lan tuy rằng thoát nhìn giống như một con bướm hoa lẳng lơ, nhưng đó chỉ là cái mẽ ngoài thôi. Nữ nhân kia có cái tôi khá lớn và hay bới móc, nàng ấy chỉ thích hưởng thụ được người ta theo đuổi, ái mộ, muốn lọt vào mắt xanh của nàng ấy lại không hề dễ dàng.

An Nhã Uẩn nhún vai cho qua, dù sao cũng không liên quan tới mình.

“Xin lỗi, tôi không tiếp chuyện được.” Hứa Duy Cảnh lịch sự nói với An Nhã Uẩn, rõ ràng nàng muốn đi hội ngộ với người yêu cũ.

“Cứ tự nhiên.” An Nhã Uẩn đôi lúc thực sự chịu không nổi sự khách sáo giả dối của Hứa Duy Cảnh. Trong trí nhớ của nàng, Hứa Duy Cảnh đối xử với nữ nhân chỉ có một bộ mặt, có nữ nhân nào không một mực mê luyến Hứa Duy Cảnh đâu. Thẩm Vĩnh Lan xem như là một đóa hoa đặc sắc, Thẩm Vĩnh Lan chưa bao giờ nhìn Hứa Duy Cảnh một cách say đắm. Có lẽ Thẩm Vĩnh Lan ham Hứa Duy Cảnh về khoản tiền tài hào phóng, mỹ mạo tao nhã, hơn nữa còn biết dỗ ngọt. Minh thấy rõ mồn một, Hứa Duy Cảnh cũng không phải không có khả năng nhìn thấy, nhưng Hứa Duy Cảnh lại tình nguyện dung túng, nuông chiều Thẩm Vĩnh Lan vô tội vạ, vừa về nước liền gấp rút muốn dây dưa cùng một chỗ, đúng là làm cho An Nhã Uẩn có chút ngoài ý muốn.

Hứa Duy Cảnh bung ly rượu vang đi về phía Thẩm Vĩnh Lan, nói thật, nàng một chút cũng không bắt ngờ Thẩm Vĩnh Lan sẽ không chờ mình. Cho dù mình có mê hoặc như thế nào đi nữa, cũng không thể làm cho Thẩm Vĩnh Lan một lòng với mình. Thật làm cho người ta có chút thất vọng nho nhỏ. Đôi khi Hứa Duy Cảnh cảm thấy, người không tìm không phải mới có thể trở nên cường đại, tựa như Thẩm Vĩnh Lan.

Thẩm Vĩnh Lan nhìn thấy Hứa Duy Cảnh, nữ nhân này đi đâu cũng mang theo nụ cười quyến rũ chết người, vừa thành thực, nữ tính, còn đặc biệt tự tin và mê hoặc nữa. Thẩm Vĩnh Lan từng ghen tị những ai xinh đẹp và mê hoặc hơn mình, nhưng không phải không thừa nhận, mị lực chân chính có thể vượt qua giới tính, nếu không nàng cũng sẽ không vừa ghen tị Hứa Duy Cảnh, vừa bị nàng ta hấp dẫn.

“Vĩnh Lan, chị đã về.” Hứa Duy Cảnh cười quyến rũ với Thẩm Vĩnh Lan, quyến rũ đến độ lọt vào xương cốt.

“Chị trở về đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?” Thẩm Vĩnh Lan vẻ mặt hồ hững nói, ngựa ngon không ăn cỏ mọc lại, tuy rằng Hứa Duy Cảnh so với mớ cây cỏ kia có mỹ vị hơn.

“Chị nhớ em như vậy, em cũng không nhớ chị sao?” Hứa Duy Cảnh làm như không thấy vẻ mặt hồ hững của Thẩm Vĩnh Lan, trên thực tế, nàng không cho là Thẩm Vĩnh Lan sẽ cự tuyệt mình, bởi vì nàng rõ Thẩm Vĩnh Lan hơn ai hết, một cô nàng thực dụng, ích kỷ, tàn khốc, nếu nàng ấy tìm được người tốt hơn, nàng ấy nhất định sẽ không chút do dự đá phăng mình, nhưng mà, muốn tìm được người tốt hơn mình, e là không dễ. Mặc dù biết rõ thói hư tật xấu của Thẩm Vĩnh Lan, Hứa Duy Cảnh cũng chẳng lưu tâm.

“Không rảnh nhớ chị.” Đây là lời nói thật, ngoại trừ ngẫu nhiên cảm thấy người mới không bằng người cũ, phần lớn thời gian Thẩm Vĩnh Lan sẽ không nhớ tới người hoặc vật gì mà bản thân không cho rằng nó có ý nghĩa.

“Không sao, chị nhớ em là được rồi.” Hứa Duy Cảnh vẫn mỉm cười.

Thẩm Vĩnh Lan cảm thấy không ai yêu cười như Hứa Duy Cảnh, mặt mày luôn mang theo mị lực, nhìn nụ cười quen thuộc đó, Thẩm Vĩnh Lan có một tia ngơ ngẩn. Kỳ thật tư vương chưa dứt cũng không có gì là không tốt, dù sao nữ nhân được như vậy, thật sự rất khó khiến cho người ta kháng cự, đương nhiên Thẩm Vĩnh Lan vẫn muốn dần đo một chút lòng tự tôn của mình. Có điều lòng tự tôn của nàng đích thực đã bị một người giẫm đạp, đó cũng chính là người mà nàng oán hận sâu đậm nhất. Người đó không phải Hứa Duy Cảnh, mà là Thẩm Lạc Phù, tuy rằng sự tình kia, Thẩm Lạc Phù từ đầu tới đuôi chỉ là người vô tội nằm trúng đạn mà thôi.

Chẳng qua Hứa Duy Cảnh xuống nước, giúp cho tự tôn của Thẩm Vĩnh Lan dễ dàng đôn lên. Là Hứa Duy Cảnh chạy theo xin nói lại tình xưa, nghĩ như vậy, tâm tình của Thẩm Vĩnh Lan tốt hơn rất nhiều. Ở một mức độ nào đó, nàng là người cực kỳ kiêu ngạo, nông cạn, lại thích hư vinh, được Hứa Duy Cảnh, một nữ nhân vừa giàu vừa đẹp yêu thích, quả thực làm cho người ta có một phen hư vinh.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thực Tình Lo Lắng Trầm Lạc Phù Lên Lầu Sẽ Lại Nhìn Thấy Những Điều Không Nên Nhìn

“Cô cô có nói cho chị biết em đã tới thành phố X?” An Nhã Uẩn khi biết tin liền gọi điện thoại cho em họ yêu quý của nàng.

“Uhm, đúng vậy!” Trầm Lạc Phù nhẹ giọng trả lời.

“Em họ hiện tại đã có chỗ ở chưa?” An Nhã Uẩn biết rõ Trầm Lạc Phù đến thành phố X, trong lòng cũng không khỏi vui mừng.

“Em hiện tại đang ở nhà Cô Út” An Nhã Uẩn chính là chị họ của nàng, từ nhỏ đã luôn đặc biệt chăm sóc nàng rất chu đáo, lúc đầu Trầm Lạc Phù suy nghĩ bởi vì An Nhã Uẩn yêu quý mẹ nàng nên khi còn bé mới đặc biệt chăm sóc nàng như vậy... cũng giống như yêu ai yêu cả đường đi, thương thì củ ấu

cũng tròn, nhưng về sau nàng phát hiện ra chị họ thực sự là rất yêu thương nàng.

“Em ở nhà của Trầm Vĩnh Lan có được hay không? Không bằng em cứ dọn qua ở cùng chị” An Nhã Uẩn nghe vậy khẽ nhủ mảy, Lạc Phù như thế nào lại có thể ở cùng con bướm hoa kia? Trong trí nhớ của nàng Trầm Vĩnh Lan cùng em họ của mình mối quan hệ cũng không phải là quá tốt.

Đúng vậy, An Nhã Uẩn biết Trầm Vĩnh Lan là cô ruột của Trầm Lạc Phù, nhưng Trầm Vĩnh Lan lại không biết An Nhã Uẩn là chị họ của Trầm Lạc Phù. Bởi vì mẹ của Trầm Lạc Phù tức An Tâm Tuệ năm đó lại không quan tâm đến sự phản đối của gia đình, cố ý gả cho Trầm Đào, còn cùng với hắn kết hôn. Lúc này cha nàng An Vệ Quân thậm chí còn đoạn tuyệt mối quan hệ nhằm uy hiếp An Tâm Tuệ, thế nhưng An Tâm Tuệ thoát nhìn điệu dáng ngoan ngoãn, nhưng trong chuyện tình cảm một khi đã quyết định thì lại vô cùng cố chấp. An Vệ Quân bởi vì con gái gả cho Trầm gia, đối với Trầm gia chưa bao giờ nhìn đến sắc mặt, còn Lưu Văn Tĩnh cảm thấy An gia mắt chó coi thường người nên đối với An gia cũng không có cảm tình gì, vì vậy hai nhà ít khi nào qua lại với nhau.

An Nhã Uẩn cùng với cha nàng An Trác Phàm cũng là anh trai của An Tâm Tuệ đối với chuyện này ngược lại rất đau lòng, là em gái ruột cùng hắn có liên hệ làm sao nỡ nói cắt đứt quan hệ liên cắt đứt được chứ, chính vì hắn cũng rất yêu thương đứa em gái này nên những lúc công việc rảnh rỗi vẫn hay viện cớ hội đi gặp mặt, tuy nhiên cũng không đi được thường xuyên cho lắm. Nhưng nhiều năm trở lại đây thấy An lão gia từ có hơi buồn lòng hắn mới dám gọi di động thường xuyên hơn, thậm chí còn dám lên lút đất Trầm Lạc Phù về An gia vài lần. Sở dĩ dám đưa Trầm Lạc Phù về bởi vì An lão gia từng cùng Lưu Văn Tĩnh nói chuyện, đời này cũng không cùng họ Trầm có mối quan hệ thông gia, ngoại tôn nữ trước sau vẫn là họ Trầm, điều này Lưu Văn Tĩnh biết rõ, xét về tính cách Lưu Văn Tĩnh nhất định sẽ rất tức giận đến ghen, An Vệ Quân vì sỹ diện mà không nhận là ông ngoại thì nàng cũng không vì có chút huyết thống họ ngoại mà nề nang.

Nhưng sau khi Trầm Lạc Phù được An Trác Phàm vài lần dắt về An gia, có thể nói từ trước đến giờ Trầm Lạc Phù đối với các bậc bề trên đều rất có duyên, cho nên An lão gia lần đầu tiên gặp Trầm Lạc Phù thì liền yêu thích, đứa cháu ngoại này quả thật rất nhu thuận, hận cháu ngoại mình không phải họ An, lúc trước hắn thậm chí đã tính toán những gì năm đó định đem tất cả lưu cho An Tâm Tuệ đều hướng là của hồi môn cho Trầm Lạc Phù sau này.

An Nhã Uẩn lần đầu tiên gặp được Trầm Lạc Phù là khi Trầm Lạc Phù mười bốn tuổi, hai mươi ba tuổi An Nhã Uẩn từ nước ngoài du học trở về, nàng từ trước vốn yêu mến hình tượng nữ nhân như cô cô nàng An Tâm Tuệ, vừa ôn nhu, điềm tĩnh, nội liễm, nữ nhân yêu hận rõ ràng, thoát nhìn xem ra yếu đuối mong manh nhưng thực ra lập trường đặc biệt lại rất kiên định và mạnh mẽ. Trầm Lạc Phù tính tình hầu như là bản sao của cô cô nàng, thậm chí có điểm hơn chứ không hề thua kém.

Có thể nói tình cảm An Nhã Uẩn đối với Trầm Lạc Phù chính là vừa gặp đã yêu, chính Trầm Lạc Phù khi đó còn quá nhỏ nhưng An Nhã Uẩn hết lần này đến lần khác lại là một nữ nhân rất có tính nhẫn nại, chỉ duy nhất một điều đối với An Nhã Uẩn đáng tiếc nhất chính là bản thân mình quá bận rộn, còn Trầm Lạc Phù lại có cuộc sống riêng của mình, hơn nữa hai nhà quan hệ không cũng không quá tốt, tuy rằng An Nhã Uẩn luôn tranh thủ cơ hội những lúc rảnh rỗi liền đi coi phim cùng Trầm Lạc Phù nhưng cả hai cơ hội ở riêng vẫn không nhiều lắm, An Nhã Uẩn tuy vậy lại để ý, hiển nhiên lại thấy Trầm Lạc Phù rất yêu mến đối với Cô Út bên cạnh nàng là Trầm Vĩnh Lan, nhưng Trầm Vĩnh Lan kia như đoá hoa thủy tiên chỉ quan tâm đến bản thân mình ngoài ra vẫn không biết Trầm Lạc Phù còn có một chị họ xinh đẹp An Nhã Uẩn. Tuy rằng Trầm Vĩnh Lan cũng biết đến An Nhã Uẩn nhưng cũng chỉ thông qua Hứa Duy Cảnh, chỉ biết rõ An Nhã Uẩn cùng Hứa Duy Cảnh giao tình không phải là tồi, cũng thuộc loại phụ nữ có sở thích yêu phụ nữ giống nhau.

“Em không muốn làm phiền đến chị, hiện tại em ở nhà Cô Út rất tốt” Trầm Lạc Phù liền từ chối, tuy rằng An Nhã Uẩn từ trước đến giờ đều hướng nàng luôn luôn che chở, mà Trầm Vĩnh Lan lại coi nàng như cây cỏ mà đối xử nhưng rốt cuộc Trầm Vĩnh Lan và nàng cùng nhau lớn lên có thể nói là mối quan hệ thân thích, vẫn là cô cháu thân thuộc hơn chị em họ. Kỳ thật Trầm Lạc Phù cũng không quá thích An Nhã Uẩn che chở mình, coi như bản thân nàng cùng cây thủy tinh quá trẻ con kia là một loại dễ dàng sống với nhau hơn, nàng vẫn cảm thấy chị họ luôn nghĩ mình là người yếu ớt đến như vậy mà chăm sóc nàng cũng không thấy quen.

“Chị không hề thấy phiền, chị cảm thấy nếu em ở nhà chị so ra ở với Trầm Vĩnh Lan bên kia đều tiện hơn nhiều lắm, em cũng hiểu Trầm Vĩnh Lan có thể sẽ đưa bạn trai về nhà...” An Nhã Uẩn vẫn là không buông tha mà khuyên nắn, nàng thực sự lo lắng cho Trầm Lạc Phù ở cùng nhà với con bướm hoa Trầm Vĩnh Lan kia, Trầm Vĩnh Lan mặc dù không phải đưa bạn trai về nhà thì cũng sẽ dắt bạn gái về nhà qua đêm.

Điều ấy hiển nhiên sẽ trở thành sự thật, tuy rằng trước mắt Trầm Vĩnh Lan chưa từng dẫn người về nhà qua đêm, cũng khó bảo toàn về sau sẽ không có. Chẳng qua nếu đột nhiên rời đi, bà nội sẽ thực sự không thích, không mai nhất nếu bà nội biết chị em họ đang ở cùng nhau hậu quả thật sự rất nghiêm trọng. Nhớ tới tính khí của bà nội, Trầm Lạc Phù cũng hiểu được mà liền quên đi, cho dù Trầm Vĩnh Lan có dẫn người khác về nhà qua đêm cũng coi như nàng mắt nhắm mắt mở hoàn toàn xem như không thấy được gì.

“Cho dù có như thế, đó cũng là chuyện riêng của Cô Út, do em gây trở ngại đến cô ấy, không phải Cô Út gây trở ngại cho em, hơn nữa em ở thành phố X cũng không lâu lắm đâu, sẽ không gây phiền toái” Trầm Lạc Phù hồi đáp.

An Nhã Uẩn biết rõ Trầm Lạc Phù không muốn chuyển đến ở cùng nàng, điều này khiến nàng vô cùng thất vọng, nhưng ngẫm lại thời gian còn dài vẫn còn cơ hội khuyên bảo Trầm Lạc Phù, nàng cũng không vội mà nhất thời. Hơn nữa nàng trong lòng đã nhiều lần suy tính, Trầm Vĩnh Lan và Hứa Duy Cảnh hiện giờ lại tiếp tục dây dưa với nhau, nếu Lạc Phù sống ở bên kia sẽ sớm phát hiện các nàng có quan hệ, điều này có thể làm cho Lạc Phù biết rõ về nữ nhân với nữ nhân cũng có thể phát triển tình cảm, như vậy cũng tốt để cho mình có cơ hội đột phá. Bản thân An Nhã Uẩn có đôi khi rất muốn thổ lộ với Trầm Lạc Phù, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, dù sao đây cũng là chuyện hệ trọng, chỉ sợ không khéo lại lộng xảo thành chuyện (*biến khéo thành vụng/ chữa tốt thành xấu*)

An Nhã Uẩn không biết mình như vậy lại rất cẩn thận, ngược lại làm cho người khác thừa nước đục thả câu có cơ hội mà ra tay.

“Khi nào em ở bên đó thấy không thoải mái có thể dọn qua chỗ chị, ngày mai nếu có rảnh cùng nhau ăn một bữa cơm được không?” An Nhã Uẩn thuận

thể đưa ra lời mời.

“Ngày mai có thể không rảnh, hay buổi tối ngày mốt đi?” Trầm Lạc Phù chợt nhớ rõ bản thân nàng buổi tối ngày mốt dường như có thời gian rảnh rỗi hơn.

Trầm Lạc Phù lúc này cũng không nghĩ tới, mới vừa cùng chị họ nói đến vấn đề Trầm Vĩnh Lan có thể dẫn người về nhà qua đêm thì không bao lâu liền ứng nghiệm.

Lúc này Trầm Lạc Phù và An Nhã Uẩn vừa ăn cơm tối về, An Nhã Uẩn đưa Trầm Lạc Phù về tới trước cổng tiểu khu nhà Trầm Vĩnh Lan, An Nhã Uẩn trong tâm mắt liền phát hiện ra chiếc xe thể thao của Hứa Duy Cảnh đang đậu ở trong tiểu khu. An Nhã Uẩn cảm thấy Hứa Duy Cảnh và Trầm Vĩnh Lan hai người phụ nữ này thật chóng mặt, thật không biết tiết tháo là gì. Hứa Duy Cảnh cùng với Trầm Vĩnh Lan yêu nhau, An Nhã Uẩn là người biết rõ hơn ai hết. Hứa Duy Cảnh khiến cho Trầm Vĩnh Lan chờ hai năm, Trầm Vĩnh Lan không đợi mà tiếp tục cùng người khác phát sinh quan hệ, ngược lại bản thân Hứa Duy Cảnh hai năm qua cũng không muốn quen ai, ở nước ngoài vẫn không chịu được cô đơn vì vậy đến khi gặp lại hai người này liền gấp rút như vậy mà muốn phát sinh quan hệ. Nhưng An Nhã Uẩn rốt cuộc cũng không rõ các nàng ở bên trong đang làm gì, điều An Nhã Uẩn lo lắng hiện giờ đó là sợ Trầm Lạc Phù khi lên nhà sẽ nhìn thấy những điều không nên nhìn.

Tuy nhiên An Nhã Uẩn rất nhanh lại vừa nghĩ ra một điều, nếu Lạc Phù chứng kiến được thì cũng không có gì là không tốt... nhưng nàng cũng chỉ muốn quan tâm đến em họ nàng thôi.

An Nhã Uẩn vừa nghĩ muốn theo Trầm Lạc Phù lên lầu, nhưng hết lần này tới lần khác đúng lúc lại có cuộc điện thoại khẩn cấp, An Nhã Uẩn không thể không rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đối Phó Với Một Người Mà Em Ganh Tị, Biện Pháp Tốt Nhất Chính Là Đem Người Ấy Trở Thành Của Mình

Khi Trầm Lạc Phù mở cửa phát hiện có một đôi giày cao gót không phải của Trầm Vĩnh Lan, nàng có chút bất ngờ vì Trầm Vĩnh Lan xem ra tình cảm với người khác giới tương đối tốt nhưng quan hệ đối với những người phụ nữ khác thì không hẳn hoàn hảo cho lắm, vậy mà hôm nay lại mang nữ nhân khác về nhà.

Vào phòng khách nàng liền nhìn thấy trên quầy bar một chai rượu vang đỏ vẫn chưa uống xong, vẫn còn bài hai ly rượu đặt ở bên cạnh, xem ra các nàng giao tình cũng không hẳn là tệ. Trầm Lạc Phù âm thầm nghĩ đến, bất quá trong lòng Trầm Lạc Phù vẫn có chút tò mò, người phụ nữ như thế nào lại có thể cùng Trầm Vĩnh Lan giao tình tốt như vậy đây? Dù sao từ nhỏ đến lớn Trầm Vĩnh Lan ngay cả một người bạn thân thiết cũng đều không có.

Điều này khiến cho Trầm Lạc Phù có chút tò mò không khỏi tự chủ liền nhích đến gần phòng của Trầm Vĩnh Lan, đúng lúc lại vừa vặn cửa phòng của Trầm Vĩnh Lan chỉ khép hờ vẫn còn mở ra một chút, nhưng cửa mở không quá to vì vậy Trầm Lạc Phù vẫn không thể nhìn thấy được tình huống diễn biến ở bên trong, tuy nhiên ở bên trong lại truyền ra một âm thanh ngoài dự tính, lòng hiếu kỳ của Trầm Lạc Phù đến đây liền dừng lại.

Nàng tuy là một hài tử thuần khiết, nhưng không có nghĩa là nàng không hiểu được âm thanh phát ra từ bên trong là gì, dĩ nhiên nàng cũng không muốn hướng đến người bên trong mà suy nghĩ sai lệch nhưng chẳng qua nàng chỉ dựa vào âm thanh đó mà suy đoán, ở bên trong chắc hẳn hai người ấy đang xem phim ‘giáo dục giới tính’...

Suy đoán như thế cũng khiến Trầm Lạc Phù có phần ngại ngùng, nàng lớn như vậy nhưng lại chưa hề xem qua những loại phim đó, tuy nhiên nàng vẫn không hề nghĩ tới Cô Út nàng như vậy lại có hứng thú cùng xem với người khác. Vì muốn xác nhận suy nghĩ của mình, Trầm Lạc Phù như bị thần xui quỷ khiến lại đem cách cửa đẩy ra, khe cửa lập tức mở rộng hơn và bên trong cảnh tượng cũng trở nên rõ ràng.

Trầm Lạc Phù bị cảnh tượng bên trong bài biện ra trước mắt làm cho hoảng hốt, tiểu cô cô Trầm Vĩnh Lan của nàng đang bị người phụ nữ khác áp dưới thân thể, quần áo liền bị xốc lên, lộ ra bộ ngực đầy đặn, một bên ngực đang bị người kia ngậm trong miệng, ngực còn lại thì bị tay của nữ nhân ấy xoa lên từng nhịp, Trầm Vĩnh Lan lúc này một bộ dáng tóc dài tán loạn vô cùng quyến rũ, có thể nói giờ phút này Trầm Vĩnh Lan xinh đẹp khiến cho cả Trầm Lạc Phù biểu lộ có chút không dám nhìn thẳng.

Trầm Lạc Phù vẫn cho rằng Trầm Vĩnh Lan trước giờ chỉ thích đàn ông, rất ghét phụ nữ cùng giới, không nghĩ đến lúc này hiển nhiên lại bị người phụ nữ khác khi dễ, như vậy chứng tỏ Trầm Vĩnh Lan yêu thích phụ nữ, vậy cái này có tính hay không lại là bí mật của Cô Út đây?!

Đối diện cửa phòng là giường của Trầm Vĩnh Lan vì vậy khi cửa bị đẩy ra phía sau Trầm Vĩnh Lan liền chú ý đến. Nhưng nàng lại không nghĩ tới Trầm Lạc Phù sẽ đẩy cửa ra mà nhìn lên, nhưng nàng vẫn cảm thấy cảnh tượng lúc này bày ra thực có tình ý, đối với Trầm Lạc Phù từ trước đến giờ vẫn chưa hề thấy qua phụ nữ với phụ nữ động tình là như thế nào vì vậy loại biểu tình khiếp sợ hiện rõ trên mặt Trầm Lạc Phù đối với Trầm Vĩnh Lan mà nói xem ra có chút thú vị.

Hứa Duy Cảnh liền cảm giác được người dưới thân nàng đang bắt đầu phân tâm, nàng chú ý tới tầm mắt Trần Vĩnh Lan, phát hiện tầm mắt Trần Vĩnh Lan đang nhìn về phía cửa.

Trầm Lạc Phù sớm phát hiện mình giống như đang bị Trần Vĩnh Lan nhìn thấy được, sắc mặt liền đỏ lên, thầm nghĩ không ổn, sớm biết như thế nàng cũng không nên tò mò, trong lúc nàng vừa định khép lại cánh cửa thì nàng đã phát hiện Hứa Duy Cảnh cùng lúc cũng quay đầu nhìn về phía mình, điều này khiến cho nàng không khỏi xấu hổ.

Hứa Duy Cảnh cùng lúc nhìn thấy Trầm Lạc Phù cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng nàng không nghĩ tới ở nhà Trần Vĩnh Lan lại xuất hiện một cô gái khác, nàng và Trầm Lạc Phù giống nhau ở một điểm đó là biết rõ Trần Vĩnh Lan đối với phụ nữ không có giao tình tốt lắm, đồng thời lúc này lại cảm thấy cô gái trước mặt thoát nhìn thật quen mắt, nàng dường như là đã được gặp qua ở đâu đó nhưng lại suy nghĩ không ra là đã gặp nhau ở nơi nào, cố gắng suy nghĩ một hồi nàng mới phát giác, đây không phải là cô gái mà An Nhã Uẩn đã luôn đề ảnh trong ví tiền sao? Không thể không nói, cô gái này bộ dạng lớn lên thật xinh đẹp, so với trong hình thoát nhìn cũng muốn sắc xảo hơn, chớ trách An Nhã Uẩn xem như là bảo bối mà cất giấu, nhưng em họ của nàng như thế nào lại ở nhà của Trần Vĩnh Lan?

Trầm Lạc Phù lúc này cũng mới nhìn rõ diện mạo của Hứa Duy Cảnh, người phụ nữ này so với những người khác thật có chút đặc biệt, dung mạo hiện rõ sự trưởng thành chín chắn nhưng vẫn cực kỳ quyến rũ.

“Cô nuôi dưỡng tình nhân à?” Hứa Duy Cảnh nhướn mày hỏi

“Không phải, tôi nuôi bản thân ta còn không xong làm gì mà nuôi nổi một tiểu trình nữ” Trần Vĩnh Lan nhìn thấy Trầm Lạc Phù, có chút ác ý nói, nàng nhớ rõ bản thân Trầm Lạc Phù dường như chưa từng qua lại với bạn trai.

“Thật không? Cô bé ấy trông như một đoá Phù Dung, làm cho người ta chỉ muốn gảy vào...” Hứa Duy Cảnh cảm thấy lạ, bất quá người kia có phải hay không phải trình nữ thì có quan hệ gì với Trần Vĩnh Lan? Kì lạ hơn chính là Trần Vĩnh Lan này từ trước tới giờ chỉ biết hưởng thụ không chịu công, thế nhưng em gái này thoát nhìn bộ dáng có vài phần mỏng manh yếu đuối, không nghĩ tới An Nhã Uẩn lại yêu thích phụ nữ yếu đuối như thế này.

Trầm Lạc Phù suy nghĩ, Trần Vĩnh Lan vẫn là khoái bên ngoài vẻ đẹp hoàn mỹ, còn bên trong thì lúc nào cũng có suy nghĩ cặn bã, còn người phụ nữ kia thoát nhìn rất xinh đẹp nhưng hiện giờ nghe hai người bọn họ không kiêng nể gì mà thảo luận về bản thân nàng, nàng cũng rõ vừa rồi mình không đúng, người phụ nữ kia và Trần Vĩnh Lan vẫn không để ý sự có mặt của nàng lại còn nhận xét như vậy, đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã, quả nhiên hai người là vật hợp theo loại, nòi nào úp vung nấy.

Trầm Lạc Phù nhanh chóng đóng cửa lại, tai coi như không nghe, mắt coi như không thấy.

“Chị thích cô ta?” Trần Vĩnh Lan nhướn mày hỏi, tâm tình của nàng đột nhiên không tốt cho nên càng không có hứng thú làm tình, không khách khí nàng liền đẩy Hứa Duy Cảnh ra.

“Em ghen sao? ” Hứa Duy Cảnh cười như không cười nghiêm mặt nhìn Trần Vĩnh Lan, nàng thực sự tò mò, Trần Vĩnh Lan rốt cuộc hướng mình để ý hay vẫn là để ý đến em họ của An Nhã Uẩn đây?

“Chị thích ai cũng được, nhưng với cô ta thì không được” Trần Vĩnh Lan nhướn mày

“Vì sao lại không được? Hay em thích cô ấy?” Hứa Duy Cảnh ngạc nhiên, Trần Vĩnh Lan này thế nhưng cũng có lúc như vậy mà để ý.

“Không! Tôi chán ghét cô ta” Trần Vĩnh Lan ghét nhất chuyện này, bất quá lúc đầu ai cũng đều thích nàng nhưng sau đó đều quay sang thích Trầm Lạc Phù. Từng có một lần, nàng xem như là có chút để ý đến một người đàn ông, hẳn bắt đầu là theo đuổi nàng, nhưng cuối cùng cũng không hiểu như thế nào lại thích Trầm Lạc Phù, chuyện này thực sự đã thương không ít đến lòng tự trọng của Trần Vĩnh Lan, mà Trầm Lạc Phù cứ như vậy, vô tình không hay không biết mà vô tội trúng đạn thay tên đàn ông kia, ngược lại còn bị oán hận một đoạn thời gian rất dài.

Hứa Duy Cảnh coi như là người phụ nữ đầu tiên nàng thích, nhưng nếu đột nhiên cũng trở nên yêu thích Trầm Lạc Phù thì quả thực rất đáng giận, Trần Vĩnh Lan quả thật không thêm để ý đến Hứa Duy Cảnh vì cảm thấy tổn thương đến lòng tự tôn của nàng.

“Vậy tại sao em lại đưa cô ấy về đây?” Hứa Duy Cảnh tò mò nói

“Tôi là cô ruột của cô ta, ở chung có điểm gì kỳ quái lắm sao?” Còn không phải là do Lão Thái Thái gây áp lực mới khiến cho Trầm Lạc Phù vào ở, tuy rằng nàng hiện tại cảm thấy ở cùng Trầm Lạc Phù cũng không có gì là không tốt.

“Tại sao em lại có cháu ruột lớn như vậy, tại sao từ trước tới giờ chị cũng không biết?” Hứa Duy Cảnh hiển nhiên có chút kinh ngạc, thế giới này không phải quá nhỏ chứ, nàng không những là em họ của An Nhã Uẩn mà lại còn là cháu ruột của Trần Vĩnh Lan.

“Xem ra chị đối với cô ta cũng có hứng thú nhỉ?” Trần Vĩnh Lan rất dễ nhận thấy, Hứa Duy Cảnh liên tục đem vấn đề của Trầm Lạc Phù ra nói.

“Cô bé ấy làm sao lại so được với em, đáng người của em gái ấy so với cung lại kém hơn...” Hứa Duy Cảnh vừa nói vừa liền tay xoa lấy ngực Trần Vĩnh Lan, nàng từng có quan hệ với nữ nhân, Trần Vĩnh Lan đáng người xem như tốt nhất, thân thể đúng là làm cho người ta mê luyến.

Trần Vĩnh Lan đánh lấy cánh tay đang làm chuyện xấu của Hứa Duy Cảnh, nàng hiện tại không có tâm tình để tiếp tục lên giường.

“Không phải khuôn mặt của tôi so với cô ta kém hơn sao?” Trần Vĩnh Lan chính là biết rõ Trầm Lạc Phù gương mặt đối với rất nhiều người mà nói đều có lực hấp dẫn, mơ hồ trong giọng nói lại như có chút gan lì.

“Lần đầu tiên thấy em khen phụ nữ khác, xem ra lại ganh tị với người ta rồi?” Hứa Duy Cảnh lúc đầu còn không phát hiện ra, nhưng hiện tại mới cảm thấy được Trầm Vĩnh Lan đặc biệt đề ý sự tồn tại của Trầm Lạc Phù, mặc dù có khả năng bản thân Trầm Vĩnh Lan không muốn chấp nhận sự tồn tại này. Nhưng Hứa Duy Cảnh lại biết, chấp nhận hay không chấp nhận cũng cách nhau không xa, có lẽ chỉ cần có cơ hội lại liền chuyển hóa từ xấu thành tốt.

“Tôi cần phải ghen tị với người khác sao?” Trầm Vĩnh Lan không tự giác đề cao âm lượng, ngược lại có phần cảm giác trái lại chính mình là đang giấu đầu lòi đuôi.

“Đối phó với một người mà em ganh tị, biện pháp tốt nhất chính là đem người ấy trở thành của mình. Dù sao chiếm được một người ưu tú như vậy ở bên cạnh mình thì cũng khiến người khác ganh tị ngược lại đấy chứ?” Hứa Duy Cảnh khước miệng hơi giương lên nói.

“Chị thật là biến thái, nó là cháu ruột của tôi!” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy Hứa Duy Cảnh rõ ràng không tôn trọng nàng mới nói như vậy, lúc này Trầm Vĩnh Lan đều cảm thấy được có chút kinh hãi, đem Trầm Lạc Phù biến thành của mình, nói đùa gì vậy? Nàng chính là ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ qua chuyện này.

“Cháu gái thôi mà, chẳng lẽ lại không được?” Hứa Duy Cảnh nhún mày, dáng vẻ vô cùng bình thường.

Trầm Vĩnh Lan vẫn bị Hứa Duy Cảnh cái bộ dáng này không khỏi ngạc nhiên, nàng thực sự chưa bao giờ thấy được Hứa Duy Cảnh lại có suy nghĩ với cảnh giới cao xa như vậy. Trầm Vĩnh Lan cũng không muốn quan tâm.

“Tôi không giống chị có suy nghĩ biến thái như thế!” Trầm Vĩnh Lan lại cảm thấy Hứa Duy Cảnh so với nàng thì bản thân nàng mới thấy giống người bình thường hơn.

Hứa Duy Cảnh cũng coi như không nói gì liền đứng dậy vron vai, nếu Trầm Vĩnh Lan đã không có tâm trạng để viên phòng thì nàng cũng nên thức thời mà rời đi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nàng Cho Tới Bây Giờ Vẫn Không Hề Nghĩ Tới Có Một Ngày Nàng Lại Bị Cô Út Mình Cột Nhã Như Vậy

Hứa Duy Cảnh sau khi rời đi, Trầm Vĩnh Lan lại cảm thấy nhàm chán, nàng ở gian phòng của mình lung lay một vòng sau đó quyết định đi tìm cháu gái Trầm Lạc Phù để giải sầu.

Đây là lần đầu tiên Trầm Vĩnh Lan đến phòng của Lạc Phù, lúc này Trầm Lạc Phù vừa mới tắm rửa xong liền từ phòng tắm đi ra.

Trầm Lạc Phù bộ dáng lớn lên chính là như một bông hoa xinh đẹp, giờ phút này nàng càng ứng với câu Thủy Phù Dung mềm mại ướt át, thoát nhìn thực sự là thân thể tuổi trẻ tựa như trái vải mới lột vỏ, làm cho người ta chỉ muốn một hơi mà ăn sạch. Loại thanh xuân này đúng là hiện tại Trầm Vĩnh Lan không hề có được, tuy rằng bản thân mình cũng từng trải qua tuổi trẻ như vậy. Trầm Lạc Phù với chiếc váy ngủ màu trắng rộng thùng thình bằng tơ tằm, vừa bảo thủ nhưng lại vừa tạo cho người ta cảm giác thuần khiết, bất quá xuyên qua lớp áo ngủ Trầm Vĩnh Lan phát hiện ra kỳ thật vóc dáng của Trầm Lạc Phù không phải không đầy đủ, đại khái thuộc về Ma Tước tuy nhỏ nhưng cũng là một dạng ngoại hình nữ nhân rất vừa mắt.

Trầm Lạc Phù nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan xuất hiện ở trong phòng của mình thì hết sức bất ngờ, nàng giờ phút này không phải nên cùng người phụ nữ kia đang làm chuyện gì đó hay sao? Tại sao lại xuất hiện ở trong phòng mình, quả là vô cùng không hợp lý...

“Cô Út tìm tôi có chuyện gì sao?” Trầm Lạc Phù cầm khăn tắm nhẹ nhàng cẩn thận lau lấy mái tóc dài của mình.

“Tôi có chút lo lắng cô sẽ đi tìm Lưu lão thái thái mà tổ cao” Trầm Vĩnh Lan mặc một bộ áo ngủ vô cùng quyến rũ, vừa lúc cũng thấy mệt mỏi vì vậy nàng liền nằm lên giường của Trầm Lạc Phù. Giường của Trầm Lạc Phù đúng là thực sự rất ngăn nắp, ngay cả chăn cũng cùng đầu hủ một dạng, tứ phương khắp hướng đều cùng một màu cho nên Trầm Vĩnh Lan liền đặt thân xuống cái chăn phía dưới, lập tức đem đồng đầu hủ đè ép...

Trầm Lạc Phù là người ngăn nắp, thấy thế liền khẽ cau mày, nói thật nàng thực sự không thích người khác nằm trên giường của mình, đặc biệt Trầm Vĩnh Lan như vậy lại lòi thối lếch thếch nằm lên, nhưng Trầm Lạc Phù lúc này cũng chỉ để trong lòng mà mất hứng vì nàng cũng không thể đuổi Trầm Vĩnh Lan rời khỏi giường của mình, cũng mai nấn là Trầm Vĩnh Lan đã tắm qua bằng không Trầm Lạc Phù sẽ cảm thấy phát khiếp vì vừa rồi thấy cô cô nàng cùng người khác ân ái, thật là không sạch sẽ, phỏng chừng sẽ thắng thùng đuổi Trầm Vĩnh Lan ra ngoài không muốn Trầm Vĩnh Lan như vậy lòi thối nằm trên giường mình.

Trầm Lạc Phù thực sự vẫn chú ý đến Trầm Vĩnh Lan nằm trên giường mình lúc này thật làm cho nàng có phần chán ghét lại muốn rời đi, nhưng ngay lập

tức lại bị Trầm Vĩnh Lan kia tư thế nằm nghiêng với điệu bộ vô cùng hấp dẫn, còn sinh ra một chút hương thơm, ở nơi cổ áo ngủ vô tình như không che đậy, như ẩn như hiện lộ ra được khe rãnh ở ngực thật sâu. Điều này làm cho Trầm Lạc Phù vừa rồi nhìn thấy những điều không nên thấy, đột nhiên cảm thấy thực ngượng ngùng.

Trầm Lạc Phù không được tự nhiên, liền dời tầm mắt của chính mình, cô út yêu thích nữ nhân là chuyện của bề trên, nàng vừa rồi cũng do dự nữa muốn nói nữa lại không muốn nói cho bà nội biết, nếu thực sự tổ giác cũng không phải là chuyện tốt gì, quên đi, Trầm Vĩnh Lan này cũng là người không có tính cách kiên định, sau này ai biết được nàng với nữ nhân khác có ở cùng nhau nữa hay không?

“Cô út cứ yên tâm, tôi sẽ không nói cho bà nội biết” Trầm Lạc Phù suy nghĩ một lúc chân thật mà nói.

“Cô là vì tôi mà giữ kín bí mật sao?” Trầm Vĩnh Lan bỗng nhiên dựa sát vào Trầm Lạc Phù, kỳ thực có đôi khi suy nghĩ Trầm Lạc Phù quả thật không phải là đáng ghét lắm. Ban đầu chính là nàng vô tình ngồi dậy kề sát vào người Trầm Lạc Phù, nhưng sau khi kề sát thì nàng phát hiện ra mùi hương trên người Trầm Lạc Phù rất dễ chịu, không phải là mùi nước hoa, hương vị nhàn nhạt khiến Trầm Vĩnh Lan muốn ngửi ra rốt cuộc là của nhãn hiệu nào để nàng có thể tìm mua.

“Không ổn...” Trầm Lạc Phù trầm nghĩ, cái này có tính hay không là giúp người xấu làm điều ác? Thế nhưng không hiểu vì sao Trầm Vĩnh Lan lại đột nhiên càng ngày càng tiếp cận nàng thật gần, gần đến nỗi nàng có thể cảm giác được khối thịt mềm mại kia đang chạm vào cánh tay của nàng.

Trầm Lạc Phù không được tự nhiên liền di chuyển về phía sau, tránh đi ngực của Trầm Vĩnh Lan, nhưng đặc biệt lại thấy phía sau mình có gì đó không bình thường, Trầm Lạc Phù vẫn là cảm thấy nên tránh đi cho thỏa đáng.

Trầm Vĩnh Lan phát hiện Trầm Lạc Phù cố ý tránh né mình, nàng sinh lòng không vui, con người có đôi khi rất là kỳ quái, ngay cả tâm lý cũng rất là mâu thuẫn Trầm Vĩnh Lan chính là loại đó, cô càng không thích tới tới gần, tới liền thích muốn tới gần cô. Trầm Lạc Phù lui một cm, Trầm Vĩnh Lan liền tiến tới trước hai cm, vì thế Trầm Lạc Phù chẳng những không thể tránh đi ngực của Trầm Vĩnh Lan ngược lại khoảng cách càng ngày càng gần gũi, gần đến nỗi Trầm Lạc Phù cũng có cảm giác khối mềm mại kia cũng có chút biến dạng theo, nhưng nơi mềm mại ấy tiếp xúc với nàng càng làm nàng không được tự nhiên.

Trầm Vĩnh Lan lúc này mới phát hiện ra Trầm Lạc Phù là muốn tránh đi ngực của mình, nếu da mặt Trầm Vĩnh Lan mỏng một chút, đoán chừng người không được tự nhiên chính là nàng, nhưng là gặp được Trầm Lạc Phù người có da mặt lại mỏng hơn vì thế da mặt Trầm Vĩnh Lan chỉ có thể dày ra, nàng càng cảm nhận Trầm Lạc Phù không được tự nhiên, ngược lại càng muốn nổi hứng lên mà trêu chọc.

Con bé này thật đúng là quá thuần khiết, nếu so sánh với Bạch Liên Hoa tưởng chừng như giống nhau, không biết trêu đùa một tiểu trình nữ sẽ như thế nào đây, Trầm Vĩnh Lan có chút đặc ý trầm nghĩ...

Trầm Vĩnh Lan đúng là nghĩ đến liền tức khắc hành động, đặc biệt Trầm Lạc Phù so với nàng có phần ốm yếu hơn, thoát nhìn bộ dáng đặc biệt rất dễ bị ức hiếp làm cho nàng thần xui quý khiến thế nào rất muốn khi dễ...

“Thấy như thế nào, có cảm giác được không?” Trầm Vĩnh Lan hơi lui ra thân thể Trầm Lạc Phù, bắt lấy cánh tay Trầm Lạc Phù đặt ở trước ngực mình.

Trầm Lạc Phù hiển nhiên là bối rối, không hiểu Trầm Vĩnh Lan kia muốn giờ trò gì.

Nguyên nhân chính là Trầm Lạc Phù giờ phút này giống như đang nằm ác mộng vậy, Trầm Vĩnh Lan thừa lúc nước đục thả câu liền đưa tay ôm lấy cơ thể Trầm Lạc Phù sau đó nghiêng người hôn lên môi Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù đại khái chưa bao giờ kinh ngạc như vậy, nàng cho tới bây giờ vẫn không hề nghĩ tới có một ngày nàng lại bị cô út mình cợt nhả như vậy, quá mức khinh hoàng Trầm Lạc Phù nhất thời lại không phản ứng kịp.

Trầm Vĩnh Lan chẳng qua là chỉ nghĩ cao hứng mà đùa giỡn, nhưng sau đó hôn Trầm Lạc Phù cảm giác cũng không tệ lắm, liền nghĩ là làm nàng muốn nụ hôn này càng thêm sâu sắc.

Trầm Lạc Phù cảm giác được đầu lưỡi Trầm Vĩnh Lan nhẹ nhàng tách môi mình ra, lúc này toàn bộ ý thức của nàng như được khôi phục, nàng giận giữ liền đẩy Trầm Vĩnh Lan ra, nhanh chóng đưa tay liền tát Trầm Vĩnh Lan một cái. Nàng bình thường có thể dung túng những chuyện Trầm Vĩnh Lan cố ý gây sự, nhưng không có nghĩa là bản thân không có điểm dừng, nàng đã giữ nụ hôn đầu tiên suốt hai mươi lăm năm nay, tức thì lại bị một người không ra gì cướp đi, nghĩ đến đây, Trầm Lạc Phù liền phẫn nộ đến ngay cả ngực cũng phát run lên.

Trầm Vĩnh Lan liền bị Trầm Lạc Phù làm cho tỉnh mộng, nàng đã hai mươi chín tuổi, lần đầu tiên trong đời bị người ta tát, phi thường hơn nữa là cái tát này lại dùng sức rất mạnh, nàng ngay lập tức liền nổi nóng, nhưng nhìn đến bộ dáng Trầm Lạc Phù như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Trầm Vĩnh Lan lại thấy khiếp sợ, suy cho cùng bất nạt kẻ yếu chính là nàng.

“Bất quá chỉ hôn một cái mà thôi, làm gì phản ứng lớn như vậy chứ?” Trầm Vĩnh Lan còn nói lời châm chọc, Trầm Lạc Phù tức giận đến muốn tát thêm một chỗ khuyết còn lại.

“Đừng nói với tôi đây là nụ hôn đầu tiên nha, kỳ thật nụ hôn đầu tiên cũng không đáng giá lắm, coi như gia tăng thêm kinh nghiệm cũng tốt...” Trầm Vĩnh Lan lăm bằm lâu bàu, nhưng vừa nhìn đến sắc mặt Trầm Lạc Phù càng lúc càng khó nhìn thì dần dần nàng cũng không dám nói gì thêm.

Đối với Trầm Vĩnh Lan nụ hôn đầu tiên dĩ nhiên không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng đối với nàng nụ hôn đầu tiên sớm cũng không có, chính vì thế Trầm Lạc Phù thực sự rất coi trọng, Trầm Lạc Phù đã giữ gìn hơn hai mươi lăm năm nay. Bản thân Trầm Lạc Phù lại là người yêu chủ nghĩa lý tưởng, nàng luôn hướng lấy hình mẫu tình yêu của cha mẹ nàng, cha mẹ nàng mới chính là mối tình đầu nhưng lại cực kỳ ân ái, cả đời liền như vậy chỉ yêu một người,

đem cái quý giá đầu tiên để lưu lại cho đối phương. Tuy rằng xã hội hiện tại Trầm Lạc Phù cũng hiểu được tình yêu như vậy chỉ là lý tưởng hóa, nhưng chỉ cần nàng có niềm tin vững chắc thì bản thân nàng cũng có thể đạt được, có thể cũng sẽ có một người vì nàng mà thực sự tồn tại. Nhưng hy vọng trong sáng nhất của nàng liền một cái lại bị kẻ xấu phá hoại, loại người như Trầm Vĩnh Lan là thứ mà nàng tuyệt đối không bao giờ muốn kén vợ kén chồng, thêm sự việc này lại bị nàng coi là trò đùa để trêu chọc mình, Trầm Lạc Phù như thế nào lại không cảm phần cơ chứ?

“Cô cứ ra ngoài cho tôi!” Trầm Lạc Phù lần đầu tiên đối với người khác dùng lời nói không khách khí, mà người này lại là cô cô thân thích của nàng, tuy nhiên vị cô cô này một chút cũng không đáng để nàng tôn kính xem như bậc trưởng bối, nàng giờ phút này một chút cũng không muốn nhìn đến Trầm Vĩnh Lan. Trầm Lạc Phù cố gắng hít thở để cố gắng hết sức bình tĩnh tâm tình của mình lại.

Trầm Vĩnh Lan nhìn Trầm Lạc Phù, rất hiếm thấy bộ dạng vô cùng lạnh lùng như vậy, nghĩ thầm rằng tiểu trình nữ như thế này thật là phiền phức, không phải chỉ là một cái hôn thôi sao, có cần phải khoa trương như vậy không? Đương nhiên nàng ít hay nhiều vẫn ý thức được chính bản thân mình có chút không hợp đạo lý, đành phải chán nản mà rời đi khỏi căn phòng của Trầm Lạc Phù.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cô Hai Mươi Mấy Năm Nay Là Vì Điều Gì Đối Với Tôi Mà Lạnh Lùng? Hiện Tại Cô Lại Muốn Làm Nũng Là Muốn Nói Điều Gì?

“Cạn bã!” Trầm Lạc Phù hướng đến bóng lưng Trầm Vĩnh Lan cảm tức nói.

Sau khi Trầm Vĩnh Lan rời khỏi phòng, nàng cảm thấy khó có thể bình phục tâm tình của mình, thậm chí đem hai mươi mấy năm thâm tình đối với Trầm Vĩnh Lan mà bất mãn, đều áp dụng ở hai chữ trên. Phải hiểu được rằng Trầm Lạc Phù hai mươi lăm năm qua luôn luôn được giáo dục rất tốt, trong miệng cho tới bây giờ chưa bao giờ phun ra những câu chữ thô tục, đại khái hiện giờ Trầm Lạc Phù đã lớn cũng có chừng mực, tuy rằng hai chữ đó cho là bình thường nhưng lại bao hàm mãnh liệt hết sắc thái trong lòng nàng, cũng có thể thấy được Trầm Lạc Phù đối với Trầm Vĩnh Lan là phần nỗ như thế nào.

Trầm Vĩnh Lan vuốt mặt đi ra, nàng cảm thấy mặt mình nóng rất thực rất là đau, nàng còn cảm thấy bản thân đã bị Trầm Lạc Phù hủy dung nhan rồi, nghĩa đến đây lại giống như con mèo một chút áy náy hổ thẹn trong nháy mắt liền xem như không có... Quả nhiên là chỗ chưa bao giờ cần người, đến khi cần lại rất dọa người, ít nhất Trầm Vĩnh Lan cảm thấy bản tay này đánh thực sự quá độc ác, một chút cũng đều không có thủ hạ lưu tình, nhìn không ra Trầm Lạc Phù thoát nhìn mảnh mai lại có thể ra tay mạnh đến như vậy, không nghĩ tới nàng cũng đã gần ba mươi tuổi rồi sao? Quên đi, một cái tát đối lấy nụ hôn đầu tiên của tiểu trình nữ Trầm Lạc Phù xem ra cũng có quá có lại vậy Trầm Vĩnh Lan cơ hồ vẫn thấy thua thiệt, suy cho cùng ngay cả lưỡi cũng chưa chạm đến vì vậy vẫn xem như không tính, hôn một cái cũng không mất khối thịt nào, không hiểu tại sao Trầm Lạc Phù cứ như vậy mà để ý làm gì? Đó là đương nhiên, Trầm Lạc Phù với nàng đơn thuần căn bản là không ở cùng một trình độ. Nhưng nàng cũng không rõ sai lầm ở chỗ nào, tại sao chính mình lại cảm thấy cùng Trầm Lạc Phù hôn môi cảm giác cũng tốt lắm đấy chứ? Ummm... nhất định là ảo giác rồi.

Trầm Lạc Phù tuy rằng mắng ra hai chữ “Cạn bã!” nhưng là vẫn như trước không thể bình ổn cảm xúc ở trong lòng mình, nàng ở trong phòng đi tới đi lui, nàng vừa nghĩ tới mình và Trầm Vĩnh Lan loại này ở cùng nhau dưới một mái nhà trong lòng con giận lại xông ra, lần này đánh mất nụ hôn đầu tiên, lần sau ai biết được Trầm Vĩnh Lan lại muốn làm ra chuyện gì quá giới hạn nữa...

Trầm Lạc Phù nghĩ vậy, liền bức tức đi ra khỏi phòng mình, sau đó hướng đến phòng Trầm Vĩnh Lan đẩy cửa ra.

Trầm Vĩnh Lan đang sờ mó mặt mình, tâm tình bởi vì bị hủy nhan sắc mà u buồn, liền nhìn thấy Trầm Lạc Phù hung hăng đẩy cửa phòng mình ra.

“Cô muốn làm gì?” Trầm Vĩnh Lan rất muốn hiện ra một cái bộ dáng tươi cười, nhưng thực ra ở khóe miệng lại có chút đau, vì thế liền từ bỏ, nàng thực sự không hiểu được Trầm Lạc Phù giờ phút này chạy đến gian phòng của mình để làm cái gì, chẳng lẽ vẫn chưa hết giận hay sao, hay còn muốn cho mình thêm một cái tát, cái này không thể được, một cái tát là bản thân mình đã kiểm chế có giới hạn lắm rồi.

“Tôi tới nói cho cô biết một tiếng, ngày mai tôi sẽ dọn đi, về phần bà nội tôi sẽ nói rõ ràng...” Trầm Lạc Phù ngữ khí lạnh như băng nói, kia giống như là đóa phù dung băng lãnh, khuôn mặt tựa như khối băng bên trong lẫn bên ngoài đều giống nhau một loại.

Trầm Vĩnh Lan nghe vậy, thầm nghĩ không ổn, chuyện lớn a, Trầm Lạc Phù nếu như hướng đến mẹ mình mà tố cáo, còn nói mình là yêu thích nữ nhân một lần thì coi như xong, nhưng còn chuyện mình cưỡng hôn đến cháu ruột nữ, nghĩ đến tính cách của Lưu lão thái thái phỏng chừng sẽ lột da mình mất. Trầm Vĩnh Lan nghĩ đến việc này mới hậu tri hậu giác ý thức được mình mới vừa rồi là cưỡng hôn cháu ruột, đột nhiên mới hiểu được tầm quan trọng, cảm thấy thực ra bản thân cũng rất biến thái. (~~ quá biến thái luôn :)) Suy cho cùng cũng không thể trách nàng, trước khi nàng đối với Trầm Lạc Phù tình cảm không hề tốt, trong trí nhớ của nàng cũng không hề chú ý Trầm Lạc Phù có phải là cháu ruột nàng hay không? Trầm Vĩnh Lan không hề hổ danh là hoa thủy tiên, không lúc nào mà không vì mình mà chối bỏ trách nhiệm.

”Tôi thấy cô ở đây rất tốt, tại sao lại muốn bỏ đi?” Trầm Vĩnh Lan cười lạnh nói, tuy rằng lúc trước nàng không hy vọng Trầm Lạc Phù vào ở, thế nhưng hiện tại nàng một chút cũng không hy vọng Trầm Lạc Phù rời đi, cho dù Trầm Lạc Phù không đi cáo trạng, cũng có nhiều nguyên nhân ích kỷ khiến Trầm Vĩnh Lan không muốn Lạc Phù rời đi. Trầm Lạc Phù ở nơi này nàng rõ ràng cảm thấy thoải mái hơn, quần áo có người giặt, giặt lại rất sạch rất thơm mát à, không những phơi nắng khô ráo mà đồng thời cũng gấp lại đàng hoàng và đặt gọn gàng trong tủ quần áo, phòng cũng có người quét dọn, sáng sớm lại còn làm giúp người ta ly nước mật ong ngọt ngào, ngay cả nàng cũng cảm thấy vừa lòng thỏa mãn, thời gian vừa qua đều không có ai phục vụ nàng tốt như vậy. Lúc này nàng hoàn toàn không ý thức được, Trầm Lạc Phù đối tốt với nàng như vậy, nàng còn làm ra chuyện cặn bã như vậy, thật đúng là vô sỉ mà!

Trầm Vĩnh Lan tuyệt đối là một người phụ nữ không biết xấu hổ là gì, vẫn hoàn toàn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cái gì gọi là đột nhiên, rõ ràng Trầm Vĩnh Lan đã làm chuyện quá trớn, còn có mặt mũi nào mà bản thân nàng lại còn hỏi như vậy, Trầm Lạc Phù cảm thấy Trầm Vĩnh Lan đúng là càng ngày càng đáng ghét!

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù gương mặt lạnh lùng không nói lời nào, thiết tình cảm thấy tiểu xử nữ vẫn còn ghét cái chuyện vừa rồi, chỉ là nộ hôn đầu tiên thôi mà, cũng đâu phải thất thân, người đã tấn ta một bạt tay còn không đáng giá sao, đối với người nộ hôn đầu tiên đáng giá chẳng lẽ gương mặt ta không đáng giá sao? Trầm Vĩnh Lan trong lòng âm thầm thấy bất bình nghĩ tới, nhưng hoàn toàn quên đi bản thân mình là tự làm tự chịu.

Vì muốn lưu lại Trầm Lạc Phù, Trầm Vĩnh Lan quyết định hạ thấp thái độ, chung quy nàng vẫn có chút sợ hãi mẹ nàng, nói chung tối trọng yếu vẫn là vì lợi ích bản thân mình, nàng vẫn muốn tiếp tục thoải mái thêm vài ngày, vì lợi ích Trầm Vĩnh Lan vẫn có thể không tiếc giá nào.

“Tôi nói với cô... Lạc Phù, đừng để trong lòng, cô út cam đoan về sau tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này nữa” Trầm Vĩnh Lan ngữ khí mềm giọng hướng Trầm Lạc Phù nhận lỗi, kỳ thực nàng cũng không phải thực tâm mà xin lỗi, nàng ở trong lòng cũng không có một chút áy náy nào, bất quá là vì muốn tạm thời lưu giữ Trầm Lạc Phù nên mới nói như vậy.

Trầm Lạc Phù hiển nhiên là có chút kinh ngạc, Trầm Vĩnh Lan hướng mình nhận lỗi, Trầm Vĩnh Lan này hai mươi mấy năm qua đối với mình làm những chuyện xấu xa, sự tình cũng không hề ít, nhưng chưa bao giờ thấy qua lại hướng nàng nhận lỗi, thật là có loại sự tình ngạc nhiên rất ít xảy ra như vậy

“Cô đừng đi có được không?” Trầm Vĩnh Lan liền đưa tay bắt lấy tay Trầm Lạc Phù, điệu bộ làm như chúng ta đều là người một nhà có quan hệ thân thiết, rất khoa trương, nàng giờ phút này giọng nói như là đang làm nũng.

Ý thức được Trầm Vĩnh Lan đang hướng về phía nàng mà làm nũng khiến Trầm Lạc Phù như muốn nổi da gà, thực sự là nổi da gà mà, đều nổi rất rõ ràng, Trầm Lạc Phù ớn lạnh đến độ muốn chịu không nổi. Đây là lần thứ hai Trầm Vĩnh Lan hướng đến nàng làm nũng, hay là cô dưới tình huống này liền ý thức được? Cô hai mươi mấy năm nay là vì điều gì đối với tôi mà lạnh lùng? Hiện tại cô lại muốn làm nũng là muốn nói điều gì? Cô còn không biết như thế nào mà biểu hiện rõ một chút sao? Kỳ thật Trầm Lạc Phù rất muốn hướng Trầm Vĩnh Lan như vậy mà rống lên hét bức xúc trong lòng. Sự thật có thể chứng minh, Trầm Vĩnh Lan quả thực có khả năng càng không biết biểu hiện...

Trầm Vĩnh Lan tựa hồ không biết Trầm Lạc Phù đối với mình dường như rất muốn buồn nôn, lại cố ý dán càng lúc càng gần hơn, càng quái đản mà diễn xuất.

“Cô cũng đã tát tôi một cái, cô xem mặt của tôi đều sưng lên rồi, nếu cô chưa hết giận tôi vậy được rồi, bên mặt còn lại tôi cho cô tát thêm một cái nữa, cô đừng rời đi được không?” Trầm Vĩnh Lan đem gương mặt sưng đỏ hướng đến Trầm Lạc Phù, nàng đương nhiên không phải vì muốn Trầm Lạc Phù bổ sung thêm một cái tát, mà là làm cho Trầm Lạc Phù thấy rõ ràng chính bản thân mình cũng là người bị hại, bị người đánh cho xem điều có phần nghiêm trọng muốn hủy dung nhan không đúng hay sao? Có phải hay không xem như là hèn đi chứ...

Trầm Lạc Phù nhìn đến gương mặt Trầm Vĩnh Lan vẫn còn hiện rõ năm ngón tay của mình, trên gương mặt hơi hơi sưng đỏ, nàng đương nhiên cũng biết vừa rồi mình có bao nhiêu sức lực đều dùng đến, nhưng vẫn cảm thấy rằng chính là người đó đáng nhận được vì thế bản thân nàng cũng sẽ không cảm thấy áy náy, Trầm Lạc Phù trong lòng rất muốn hừ lạnh, nhưng sau đó liền thay đổi ý nghĩ, Trầm Vĩnh Lan kia rất xem trọng khuôn mặt mình, cũng coi như có chút hạ giận. Nàng đương nhiên sẽ không ngây ngốc cho rằng Trầm Vĩnh Lan thực sự là hướng mình có sự chân thành, đương nhiên cơ hội hiếm có với cùng coi như mình tận dụng cơ hội vậy. Lúc này Trầm Lạc Phù liền hy vọng mình là Trầm Vĩnh Lan, tại sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy, cái kia như thế nào lại không thấu tình đạt lý mà hiểu chuyện, nhưng chung quy nàng là Trầm Lạc Phù không phải Trầm Vĩnh Lan, nhất định nàng sẽ không làm ra sự việc như vậy.

“Cô út cứ yên tâm, tôi sẽ không nói cho bà nội biết chuyện này nhưng tôi vẫn sẽ dọn đi” Trầm Vĩnh Lan tuy rằng nhận lỗi ít nhiều cũng khiến Trầm Lạc Phù hơi một chút hết giận, nhưng Trầm Lạc Phù vẫn nghĩ tới mình và Trầm Vĩnh Lan nữ nhân loại này lại không biết giữ ý tứ cơ hội vẫn thấy nên rời đi là sáng suốt nhất.

“Cô út cam đoan sẽ không bao giờ... không bao giờ làm chuyện xấu xa này nữa, cũng sẽ không đưa nữ nhân về nhà qua đêm, nhất định cho người cảm giác thoải mái ở nơi này, người thấy như thế nào?” Trầm Vĩnh Lan nghiêm trang nói không có một chút đùa giỡn, cho dù Trầm Lạc Phù không tố cáo nhưng việc nàng rời đi cũng sẽ khiến Lưu lão thái thái như thường mà suy nghĩ cho rằng mình xua đuổi nàng đi, đến lúc đó không phải là một dạng mà khó bề giao phó.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cô Lại Như Con Chim Nhỏ Nép Vào Người Tôi Làm Nũng, Nhìn Cái Dáng Vẽ Hiện Giờ Xem Có Ra Gì Không?

“Lạc Phù, nhìn xem cô út đã hướng tới người thành tâm như vậy, người đừng rời đi được không? Lạc Phù...” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù có hơi buồn lòng liền tranh thủ không ngừng cố gắng tiếp tục làm nũng chẳng lẽ không có biện pháp, nằng trờ bỏ chiều này thì Trầm Vĩnh Lan thật ra lại rất thiếu các chiều trờ. Nằng ngoài việc dụ dỗ người khác hơn người, thì cũng không có bạn bè cùng giới trải qua giao hữu, nằng nhiều nhất chính là tình nhân, nằng ở với tình nhân thì giỏi nhất chính là dùng chiều làm nũng này. Nằng là người cá tính kiêu ngạo, thật ra chiều làm nũng này nằng cũng không phải là dùng thường xuyên, như vậy có thể chứng minh được nằng đối với Trầm Lạc Phù là hy sinh lớn đến cỡ nào rồi, Trầm Lạc Phù còn liền không lĩnh tình mà nhìn thấy được sao?

Trầm Lạc Phù phát hiện Trầm Vĩnh Lan vẫn dán lấy thân thể mình mà cọ xát mình, nằng muốn rút tay mình khỏi tay Trầm Vĩnh Lan nhưng vẫn bị Trầm Vĩnh Lan nắm chặt ở trong lòng bàn tay, xem ra Trầm Vĩnh Lan rất có nhiệt tình không phải ai cũng đều có thể hưởng thụ được cảm giác rất tốt này, ít nhất là da gà của Trầm Lạc Phù không những không tiêu đi bớt mà lại càng thêm nổi bật hơn. Trầm Vĩnh Lan cô có thể ra dáng một chút trường bối có được không? Ít nhất cũng phải xem lại bộ dáng của cô đi, bộ dáng so với tôi cao lớn hơn, trường thành sớm hơn tôi, cô lại như con chim nhỏ nép vào người tôi làm nũng, nhìn cái dáng vẽ hiện giờ xem có ra gì không?

“Lạc Phù~~ Lạc Phù~~” Trầm Vĩnh Lan dùng giọng âm như vậy gọi tên Trầm Lạc Phù, tuy rằng Trầm Vĩnh Lan cũng bị chính âm thanh ghé tởm của mình làm cho phát ói nhưng nằng trong lòng âm thầm nằng Trầm Lạc Phù thật nhiều lần. Tiểu xử nữ, cô không cần phải khó khăn như vậy có được không? Một cái hôn thôi mà, lão nương hy sinh đủ lớn như vậy cô còn không thấy khá hơn sao? Lão nương cũng muốn phát hỏa lên đây, cô đã bao giờ chứng kiến thấy lão nương đây đối với ai mà ăn nói nhỏ nhẹ như thế chưa hả?

Trầm Lạc Phù cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới tên của mình có thể bị kêu đến muốn buồn nôn như vậy, làm cho nằng cảm thấy được nằng hiện tại mơ hồ ngứa ngáy khó chịu, được rồi, hôm nay nếu là không đáp ứng Trầm Vĩnh Lan phỏng chừng Trầm Vĩnh Lan sẽ không biết giới hạn mà khiến nằng buồn nôn chết đi mất.

“Tôi tiếp tục ở đây cũng được, nhưng tôi hy vọng chuyện đêm nay sẽ không bao giờ xảy ra nữa”. Trầm Lạc Phù rút cuộc vẫn là buồn lòng, nằng ngắm lại nếu đột nhiên rời đi cũng không biết phải ở đâu cho tốt, tuy định ninh rằng chị họ đều hy vọng nằng có thể qua ở chung, nhưng Trầm Lạc Phù vẫn giữ cử chỉ rất khách sáo, cảm thấy như vậy sẽ gây phiền phức đến cho người khác thì sẽ không tốt. Chỉ hy vọng Trầm Vĩnh Lan có thể nói được là làm được, không phải phát sinh chuyện quá trốn như vậy nữa.

“Tự nhiên sẽ không có lần sau!” Trầm Vĩnh Lan liền vội vàng hồi đáp, nằng không phải là nhất thời cao hứng làm trò đùa ác ý sao, cũng không phải là thực sự coi trọng tiểu xử nữ phiền toái đi, Trầm Vĩnh Lan trong lòng thầm nghĩ liền hừ lạnh.

“Vậy tôi đi nghỉ ngơi trước, không quấy rầy cô út” Trầm Lạc Phù rút cuộc cũng có thể từ bàn tay Trầm Vĩnh Lan rút tay của mình về, tuy nhiên lại bị Trầm Vĩnh Lan một lần nữa nắm lấy.

“Từ từ đã.. đợi một chút, nếu cô đã không dự định rời đi thì có phải hay không nên giúp tôi xử lý một chút vết thương trên mặt?” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù khuôn mặt kia đã khôi phục lại với bộ dạng nhu thuận lễ phép như bình thường liền được một tác lại muốn tiến một thước hỏi, phải hiểu được chính mình cho tới bây giờ chưa từng bị ai tát tay, không biết như thế nào mà xử lý thương tích, hơn nữa trong suy nghĩ là Trầm Lạc Phù đánh người, không phải cũng nên chịu trách nhiệm hay sao? Trầm Vĩnh Lan vô liêm sỉ nghĩ đến.

Trầm Lạc Phù sắc mặt hơi cương lên một chút, nằng đột nhiên cảm thấy lưu lại nơi này có chút hối hận, nằng thiết tình cảm thấy Trầm Vĩnh Lan đã muốn vượt qua giới hạn của người bình thường, thiết tình là mặt quá dày a, Trầm Vĩnh Lan hay vẫn cảm thấy bản thân mình bị một cái tát như vậy là không đúng sao? Trầm Lạc Phù lúc này cũng không hề hối hận vì đã cho nằng một cái tát, hơn nữa một chút cũng không hề muốn ở trên mặt Trầm Vĩnh Lan mà xử lý vết thương cho nằng, nằng còn ước gì Trầm Vĩnh Lan đóa hoa thủy tinh này cực kỳ yêu quý về bề ngoài của bản thân mình sẽ bị hủy hoại dung nhan thêm một lần nữa.

“Mặt thực sự rất đau, người ta thấy rất nhớ... chị dâu, chị dâu nếu là ở đây nhất định sẽ giúp tôi chữa trị...” Trầm Vĩnh Lan một bên kể khổ, một bên đem mẹ Trầm Lạc Phù là An Tâm Tuệ bàn ra. An Tâm Tuệ quả thật rất yêu thương Trầm Vĩnh Lan, Trầm Lạc Phù sở dĩ có thể bị Trầm Vĩnh Lan ức hiếp hơn hai mươi lăm năm không phản kháng đều bởi vì An Tâm Tuệ từ nhỏ luôn luôn để Trầm Lạc Phù nhu thuận với Trầm Vĩnh Lan. Không có biện pháp, ai bảo từ nhỏ Trầm Lạc Phù đã rất hiểu chuyện, còn Trầm Vĩnh Lan từ bé đã liền bá đạo, ngây thơ như không hiểu chuyện gì, cho rằng là vì thế hệ sau có thể chung sống hòa bình nên các trưởng bối sẽ có khuynh hướng để cho trẻ con lúc nhỏ lễ nghi với trưởng bối không vì thế mà không hiểu chuyện. Chính là ứng với câu nói kia, Trầm Vĩnh Lan đã từng tranh giành kẻo của Trầm Lạc Phù khi còn nhỏ, ít nhất Trầm Vĩnh Lan từ nhỏ đã từ trong tay Trầm Lạc Phù đoạt đi không ít đồ vật này nọ. Tuy năm tuổi đã có cháu gái, ngắm lại cô cô còn nhỏ đáng lẽ phải mất thể diện, điều đó đương nhiên, nhưng Trầm Vĩnh Lan vẫn không phải thuộc loại tự giác có suy nghĩ mà cảm thấy mất sỷ diện. Bị Trầm Lạc Phù dung túng lại thành thói quen, nằng còn nảy sinh ra đây là lẽ hiển nhiên. Cho nên kẻ xấu có đôi khi đều được dung túng mà thành... Trầm Vĩnh Lan chính là bị An Tâm Tuệ và Trầm Lạc Phù dung túng mới trở nên như vậy!

“Tôi đi ra ngoài luộc một cái trứng gà, để tôi giúp cô lấn qua một chút” Trầm Lạc Phù nghĩ tuy rằng không muốn để ý tới sự sống chết của Trầm Vĩnh Lan, nhưng nằng so với Trầm Vĩnh Lan thì nằng thật ra lại rất lương thiện, hành động với suy nghĩ cũng như vậy mà khác nhau, nằng vẫn đi ra ngoài vì Trầm Vĩnh Lan mà luộc trứng gà.

Trầm Lạc Phù sau khi rời khỏi phòng, Trầm Vĩnh Lan vui vẻ liền nhào lên giường của nằng, vỗ vỗ vào cái chăn trên giường, bản thân nằng đã có bao nhiêu tính toán trước rồi, lưu lại Trầm Lạc Phù chính là điều sáng suốt nhất, vừa có người ức hiếp, lại có người hầu hạ cảm giác đó thực sự là quá tốt. Khá tốt là Trầm Lạc Phù không nhìn thấy được cái bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Trầm Vĩnh Lan, cho dù thái độ có đúng mực cũng sẽ khó mà không chế không được đem cả cái trứng gà vừa luộc xong đập vào mặt của Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù nấu xong trứng gà, bóc hết vỏ sau đó liền hướng tới phòng Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan dù có kiêu ngạo như thế nào cũng hiểu được trước mặt Trầm Lạc Phù cũng phải thu liễm lại một chút, ít nhất là thu hồi sự kiêu ngạo mà ra dáng tươi cười.

Trầm Vĩnh Lan thấy Lạc Phù đã trở lại, nghiêng mình dựa vào giường, đem gương mặt có chút sưng đỏ cũng không che dấu hướng về phía Trầm Lạc Phù sau đó nhắm mắt lại, một bộ dáng giống như là ông lớn chờ người hầu hạ.

Trầm Lạc Phù nhìn thấy bộ dáng của Trầm Vĩnh Lan như vậy trong lòng dường như có cảm giác phẫn nộ, nữ nhân này thật là cho rằng mình là lão Phật gia a, ai lại có nghĩa vụ hầu hạ nàng hả! Thực ra Trầm Lạc Phù cũng chỉ là nghĩ như vậy, động tác vẫn rất nhẹ nhàng trên mặt Trầm Vĩnh Lan, Trầm Lạc Phù trong lòng vẫn có chút ân hận a, hận chính bản thân mình quá là lương thiện đi, nếu Trầm Vĩnh Lan không phải mang họ Trầm, bản thân nàng sẽ không bắt kẻ Trầm Vĩnh Lan sống chết ra sao, nhưng Trầm Lạc Phù cũng không thể nào chối bỏ được điều đó bằng không nàng cũng thực sự sợ mình sẽ có ngày lại không chế không nổi bóp chết Trầm Vĩnh Lan, người phụ nữ đáng ghét này.

Tuy rằng trên mặt mơ hồ vẫn còn cảm giác đau như kim châm, nhưng Trầm Vĩnh Lan vẫn có thể cảm nhận được động tác nhẹ nhàng của Trầm Lạc Phù, nữ nhân này quả là thực sự rất biết chăm sóc người khác.

Trầm Lạc Phù nhìn thấy khuôn mặt của Trầm Vĩnh Lan, kỳ thực đây xem như là lần đầu tiên nàng nhìn thấy khuôn mặt ở cự ly gần như vậy, mặc dù có chút sưng đỏ, nhưng quả thật lớn lên giống như hoa hồng đỏ vậy, lộ ra một cỗ hoàn mỹ đường hoàng. Uhm, Trầm Vĩnh Lan thực ra bề ngoài chính là hoa hồng, còn bên trong đích thực là thủy tiên có gai. Nghĩ đến đây Trầm Lạc Phù nhớ tới chính mình mấy ngày hôm trước trồng một chậu hoa thủy tiên, tình hình sinh trưởng quả là không tồi, những chiếc lá tươi mới giờ đều dài hơn, thoát nhìn như nước trong veo nhưng rõ ràng so với cái cây thủy tiên trước mặt càng thấy tốt hơn.

Trầm Vĩnh Lan đột nhiên mở to mắt, nàng chính là đột nhiên muốn nhìn Trầm Lạc Phù một chút, nàng rất ngạc nhiên đối với động tác ôn nhu như thế của Trầm Lạc Phù giờ phút này khuôn mặt biểu hiện như thế nào, Trầm Vĩnh Lan phát hiện nàng nhìn mình biểu cảm có hơi thất thần. Tuy rằng mặt của nàng bởi vì sưng đỏ không có như thường ngày mà xinh đẹp, nhưng vẫn không đến mức làm cho người ta không nhìn kỹ, còn thất thần, vẫn là không tránh khỏi mà không nhìn đến mỹ mạo xinh đẹp của mình sao, Trầm Lạc Phù hiểu hay không mà không yêu thích a! Kỳ thật đối với khuôn mặt Trầm Lạc Phù, Trầm Vĩnh Lan cũng sớm len lén chú ý rất nhiều lần, dù sao với người đẹp cũng phải ganh tị, so với Trầm Lạc Phù nàng chính là nữ nhân có lòng dạ hẹp hòi, nàng từng cảm thấy Trầm Lạc Phù này cùng mình cũng không giống như xuất thân từ một nhà, hoàn toàn bất đồng phong cách lẫn khuôn mặt, ngũ quan lại tinh xảo làm cho người ta cảm thấy chán ghét, lại nhìn xem có chút đồ kỳ, hiện giờ nhìn kỹ vẫn cảm thấy được chán ghét, quả nhiên vẫn là ghét nhất dung mạo của mình có khả năng bị người khác có phần hơn. Điều hoàn hảo nhất chính là đáng người của mình có thể hạ được Trầm Lạc Phù, về điểm ấy Trầm Vĩnh Lan vẫn là đắc ý nhất.

Trầm Lạc Phù lấy lại tinh thần, phát hiện ra Trầm Vĩnh Lan đang nhìn khuôn mặt của mình chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Có Cái Gì So Với Điều Cẩm Kỳ Càng Làm Cho Con Người Hăng Hái Sôi Nổi Hơn Đây?

Làm gì mà nhìn mình như vậy? Trầm Lạc Phù bị nhìn thực sự không được tự nhiên.

“Trầm Lạc Phù, tại sao cô chưa bao giờ nói đến chuyện yêu đương vậy?” Trầm Vĩnh Lan lòng lại nổi lên điều tò mò.

Trầm Lạc Phù hiển nhiên không thích bị Trầm Vĩnh Lan đề ý

“Chuyện này không liên tới cô” Trầm Lạc Phù lãnh đạm nói, nàng chính là không muốn thỏa mãn những điều hứng thú của Trầm Vĩnh Lan, nàng dám cam đoan rằng nếu như nàng nói cho Trầm Vĩnh Lan biết đối với bản thân mình đều hướng đến một tình yêu kiên trì, nàng cũng vô cùng nghiêm chỉnh trong chuyện tình cảm, mà nữ nhân này nếu biết được thì chắc chắn sẽ lại cười nhạo mình.

“Đừng nói với tôi cô đang đợi bạch mã hoàng tử đấy chứ?” Trầm Vĩnh Lan càng nói càng thấy Trầm Lạc Phù sẽ giống như vậy mà hướng tới.

Trầm Lạc Phù không hé miệng trả lời, nàng cảm thấy đêm nay Trầm Vĩnh Lan nói quá nhiều.

“Cô cũng đã bao nhiêu tuổi rồi, vẫn còn muốn sống trong thế giới cổ tích sao, trên thế giới này căn bản là không có bạch mã hoàng tử, nếu có tất cả bọn họ đều là ba chân dích heo!” Trầm Vĩnh Lan nói một câu tự nhận là trong lời nói thực rất thấu đáo.

“Vậy xem ra cô cũng cùng heo mà kết giao rồi!” Trầm Lạc Phù đột nhiên nói một câu như vậy, làm Trầm Vĩnh Lan ngẹn đến thiếu chút nữa nói không ra lời, một lần nữa Trầm Vĩnh Lan lại cảm thấy Trầm Lạc Phù không giống như trước kia dễ dàng bắt nạt như vậy, nhìn xem, lời này có nhiều độc ý lắm chứ không phải đùa!

“Đó là vì khi trước không hiểu chuyện, sau đó từ từ mới nhận rõ là bản chất heo, cô cô hiện tại chỉ cùng người đẹp mà kết giao!” Trầm Vĩnh Lan vội vàng biện bạch. Kỳ thật Trầm Vĩnh Lan đâu phải thật thích phụ nữ, nàng trên cơ bản mà nói là rất ghét diện mạo của những phụ nữ khác, chính xác hơn là rất chán ghét, vì thế nàng là người khá khó chịu đối với các nữ nhân cùng loại với mình. Hầu hết các những người phụ nữ ấy cũng không đối tốt với nàng, riêng Hứa Duy Cảnh là một người phụ nữ so với bọn đàn ông khác thì nàng thân mật hơn, dễ chịu hơn và có lợi cho nàng hơn, vì thế y mới trở thành người bạn gái ngoại lệ duy nhất của nàng. Mặc dù trong suy nghĩ của Trầm Vĩnh Lan bọn nam nhân đều là một đám có suy nghĩ còn thấp hơn động vật, cũng không phải là không để ý, thực ra nam nhân có thể trợ giúp nàng vật chất và khiến cho bọn phụ nữ khác thêm phần đỏ mặt.

Kỳ thật Trầm Vĩnh Lan đã quen qua vô số bạn trai, kể ra cũng đều không đếm xuể, nhưng mà trong số đó cùng nàng có phát sinh quan hệ thật ra rất hiếm, điều đó cũng không tách rời tính cách đặc trưng của bản thân nàng vì nàng là người cực kỳ yêu quý thân thể của mình, từng có người đã không thận trọng làm gãy móng tay nàng, nàng không chút khách khí liền bỏ rơi người ta. Nàng chính là người chỉ biết hưởng thụ cảm giác và hoan nghênh bọn đàn ông đến lấy lòng nàng nhưng thực chất trong mắt nàng những người đàn ông đó chẳng có chút cân nặng nào.

Trầm Lạc Phù vẫn cảm thấy Trầm Vĩnh Lan thích phụ nữ đúng là một chuyện phi thường không thể tin được, nhưng nghĩ tới vừa rồi mới nhìn thấy nàng cùng Hứa Duy Cảnh ân ái thì cũng thấy các nàng muốn ở cùng một chỗ cũng không có điểm gì kỳ quái.

“Nhưng Ba của ta không phải là heo!” Trầm Vĩnh Lan liền một gây lật đổ một cái thuyền. Trầm Lạc Phù không có ý kiến, nhưng tất nhiên ba nàng tuyệt đối cũng không phải là heo.

“Nhưng cô không phải là kiếm người yêu giống như anh ta đó chứ?” Trầm Vĩnh Lan càng nghĩ càng cảm thấy điều đó cũng có thể, ngẫm lại anh của nàng giống như hóa thạch quý hiếm, loại đàn ông tốt như thế này thực là rất ít thấy.

Trầm Lạc Phù nhìn thấy biểu tình đáng ghét của Trầm Vĩnh Lan đã cảm thấy phát khí, nàng nghĩ đến ai cũng đều giống như nàng mà biến thái a, Trầm Lạc Phù không tự giác liền tăng thêm lực ở tay, nàng liền không muốn làm cho Trầm Vĩnh Lan dễ chịu.

“Đau quá, Trầm Lạc Phù cô đứng là có ý phải không?” Trầm Lạc Phù đem trứng gà ném vào thùng rác, nói xong cũng không quay đầu lại mà rời khỏi phòng Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù trở về phòng của mình, phát hiện ra điện thoại di động có vài cuộc gọi nhỡ, đều là của chị họ An Nhã Uẩn gọi tới.

Trầm Lạc Phù liền gọi đi.

“Chị họ, có chuyện gì sao?” Trầm Lạc Phù giọng nói đã sớm khôi phục lại như bình thường, rất ôn nhu.

“Nãy giờ chị vẫn liên tục gọi cho em, mà không thấy em nghe máy, chị có chút lo lắng, có phải hay không xảy ra chuyện gì?” An Nhã Uẩn lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là đúng lúc em vừa tắm rửa!” Trầm Lạc Phù là người rất kín đáo, nàng không có thói quen đem chuyện của mình hướng đến người khác giải bài, hơn nữa loại chuyện như thế này có thể xem là chuyện xấu trong nhà, chuyện xấu trong nhà tốt nhất là không cần nói cho bên ngoài biết, tuy rằng hôm nay bản thân nàng thực sự bị Trầm Vĩnh Lan làm cho lên tăng xông mất rồi.

“Cuối tuần là tiệc rượu sinh nhật của ông nội, ông nội rất hy vọng em và cô cô đều đến” An Nhã Uẩn thấy em họ không nói thêm điều gì cũng không muốn truy vấn mà nhanh chóng đổi đề tài.

“Nếu không mời ba, em nghĩ chắc mẹ sẽ không đi” Mẹ của nàng thoát nhìn ôn nhu hiền lành, nhưng thật ra tính tình kỳ thật rất không chịu khuất phục, nói không quay về liền không quay về mặc dù đã hơn hai mươi năm cũng không có một chút mờ lòng, mẹ vẫn hy vọng ông ngoại có thể thừa nhận cha nàng.

“Cô cô và ông nội tính tình giống nhau thật, cho dù cô cô không đến nhưng em vẫn nhất định phải tới.” Ông nội tựa hồ đã chính thức quyết định giới thiệu Lạc Phù chính là cháu ngoại rồi.

“Uhm!” Tuy rằng mẹ nàng có thể sẽ không đi, nhưng bản thân nàng nhất định phải đi, kỳ thật trong lòng mẹ luôn hy vọng có thể cùng ngoại công có mối quan hệ thân thiện hơn, chẳng qua là ai cũng đều ngại tính khí nóng nảy của nhau mà vẫn còn găng co.

An Nhã Uẩn sau khi cùng Trầm Lạc Phù nói chuyện điện thoại, tiếp đó nàng liền hướng điện thoại gọi cho Hứa Duy Cảnh.

“Cô hiện tại đang qua đêm ở nhà Trầm Vĩnh Lan sao?” An Nhã Uẩn hỏi thẳng vào vấn đề, nàng thực sự muốn biết đêm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“An, cô khi nào lại quan tâm đến tôi như vậy?” Hứa Duy Cảnh cười hỏi, nàng mặc một bộ áo ngủ vô cùng gợi cảm quyến rũ, một đầu tóc xõa dài rơi rụng, ngũ quan nhu hòa mà dịu dàng, trông cực kỳ sạch sẽ, các ngón tay xinh đẹp đang mang theo một ly rượu đỏ, nàng có thói quen trước khi đi ngủ liền uống một ly rượu. Hứa Duy Cảnh đúng là một người phụ nữ rất cuốn hút, đương nhiên chỉ có vẻ ngoài mê người, che dấu bên trong cũng không được như vậy, nàng cùng Trầm Vĩnh Lan đều có cùng một bản chất, ngoài đẹp nhưng bên trong lại ác.

“Tôi nhìn thấy xe của cô đậu dưới khu vực nhà Trầm Vĩnh Lan, tôi chỉ muốn biết đêm nay cô có ở bên nhà Trầm Vĩnh Lan có phát sinh chuyện gì hay không?” An Nhã Uẩn đối với Hứa Duy Cảnh tình yêu không hề có hứng thú, chẳng qua nàng chỉ quan tâm đặc biệt đến Trầm Lạc Phù có phát sinh chuyện gì hay không.

“Xem ra ý không ở trong lời” Hứa Duy Cảnh nhẹ nhàng nở nụ cười, quả nhiên người có thể làm cho An Nhã Uẩn quan tâm như vậy chỉ có cô em họ nhỏ nhắn kia.

“Hương trọng điểm mà nó” An Nhã Uẩn khẽ nhủ mảy, nàng không tự chủ xem Hứa Duy Cảnh như cấp dưới của mình dùng giọng điệu mà nói.

An trừ bỏ đối ai nhưng chỉ với cô em họ của mình là có tính nhẫn nại nhất, thật đúng là người phụ nữ có tính kiên nhẫn cao, Hứa Duy Cảnh thầm nghĩ nói

“Đêm nay tôi không ngủ lại nhà Trầm Vĩnh Lan, bắt qua vừa rồi quả thật có gặp qua tiểu biểu muội thì phải?” Hứa Duy Cảnh nói rất chắc chắn, không nghi ngờ hỏi vặn lại.

“Tại sao cô lại không ở lại nhà Trầm Vĩnh Lan?” An Nhã Uẩn hỏi, nàng kỳ thật không thích nghe đến Hứa Duy Cảnh thân mật gọi ba chữ tiểu biểu muội, Lạc Phù là em họ của mình cũng không phải là em họ của nàng.

“Còn không phải là tại tiểu biểu muội của cô phá đám, người cùng Trầm Vĩnh Lan đang lúc nồng nhiệt thì nàng không cân nhắc lại đẩy cửa tiến vào, tiểu biểu muội lòng hiếu kỳ cũng thật là nặng a...” Hứa Duy Cảnh biết An Nhã Uẩn muốn nghe nhất chính là điều này.

“Sau đó thì sao?” An Nhã Uẩn muốn nghe chuyện xảy ra tiếp theo.

“Sau đó ta liền mất hứng, ta liền đã trở về...” Hứa Duy Cảnh vẫn nói rất rõ ràng, tuy vẫn giữ bí mật chuyện nàng trêu ghẹo tiểu biểu muội và còn giựt dây Trầm Vĩnh Lan đem tiểu biểu muội trở thành của mình, chẳng qua nàng thực sự chờ mong Trầm Vĩnh Lan cùng tiểu biểu muội có thể phát sinh chút gì đó giới hạn, có cái gì so với điều cấm kỵ, càng làm cho con người hăng hái sôi nổi hơn đâu? Còn có điều gì khiến An Nhã Uẩn khổ闷 mà không có kết quả càng làm cho nàng vui vẻ hơn chứ? Được rồi, Hứa Duy Cảnh thừa nhận bản thân nàng có đôi khi rất tiểu nhân, ưa thích thấy người khác gặp nguy rồi thừa cơ hội hãm hại.

An Nhã Uẩn đối với đáp án này không quá vừa lòng, nhưng nàng vẫn mơ hồ cảm thấy được hẳn còn có chuyện gì đó xảy ra, nhưng hết lần này tới lần khác từ lại không được gì từ miệng của Trầm Lạc Phù và Hứa Duy Cảnh. Trầm Lạc Phù trông giống như một giọt nước khó có thể tiến vào, vì vậy nàng cũng không biết bắt đầu từ đâu, điều này làm cho An Nhã Uẩn có đôi chút thiếu kiên nhẫn, nhưng lại không biết phải làm như thế nào cho tốt hơn...

“Không có việc gì, ta tắt máy đây!” An Nhã Uẩn không chút khách khí liền đem điện thoại tắt máy.

Hứa Duy Cảnh liền thu lấy nụ cười, đem rượu đỏ một hơi uống sạch, trong lòng cảm thấy có một chút trống trải.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bản Thân Nàng Đúng Là Ăn Không Ít Nước Miếng Của Trầm Vĩnh Lan, Còn Không Có Trúng Phải Độc Xem Như Vô Cùng Mai Mẩn.

Sáng sớm hôm sau, Trầm Vĩnh Lan thức dậy rất sớm và chuyện đầu tiên nàng làm chính là soi gương xem gương mặt mình, nhìn trong gương vẫn là khuôn mặt xinh đẹp trước sau như một, vết sưng ở mặt cũng đã tan đi không ít, lúc này nàng mới yên tâm, khá tốt là không bị hủy dung nhan. Nhưng nàng vẫn không muốn đi làm, tuy rằng mặt đã tiêu đi không ít nhưng vẫn hoàn toàn chưa hết, dù nàng có dùng phấn trang điểm đại khái vẫn sẽ bị người ta nhìn ra, nàng trong lòng vẫn cảm thấy không bằng với bình thường mình luôn luôn xinh đẹp như thế.

Trầm Vĩnh Lan lúc đi ra phòng khách, phát hiện ra Trầm Lạc Phù đang ăn điểm tâm, nàng hôm nay không muốn đi ra ngoài nhưng cơm thì không thể không ăn, nữ nhân không ăn điểm tâm rất dễ già a.

“Lạc Phù, cô cũng giúp tôi chuẩn bị một phần sandwich đi chứ” Trầm Vĩnh Lan ngồi vào bàn cơm, hiển nhiên nói, thuận tiện cầm lấy ly nước mật ong của Trầm Lạc Phù mà uống.

Thời gian qua không phải chẳng thêm ăn bữa sáng sao, Trầm Lạc Phù thực sự rất ngạc nhiên, chính là bản thân mình vốn từ trước vẫn không có chuẩn bị phần cho Trầm Vĩnh Lan.

“Cô út, trong tủ lạnh không có nguyên liệu nấu ăn” Cho dù có, Trầm Lạc Phù cũng không muốn làm cho Trầm Vĩnh Lan, tựa như nước mật ong cũng như thế, nếu hôm nay làm ngay sau liền tránh không được vận mệnh sẽ thường xuyên làm bữa sáng cho nàng. Đương nhiên nếu tối hôm qua Trầm Vĩnh Lan không làm ra sự tình như vậy mà giọng điệu cũng phải lịch sự hơn một chút thì Trầm Lạc Phù có lẽ cũng có thể quan tâm làm cho nàng một phần.

“Vậy cô cho tôi một ly nước mật ong đi” Trầm Vĩnh Lan đem nước mật ong uống hết, sau đó đem cái ly đưa cho Trầm Lạc Phù, nếu không có nguyên liệu nấu ăn thì nước mật ong dù sao vẫn còn chứ.

Trầm Lạc Phù thấy Trầm Vĩnh Lan đẩy cái ly về trước mặt mình, nàng vô cùng không tình nguyện tiếp nhận cái ly ấy, nhưng sau cùng vẫn chạy đi vào

phòng bếp làm cho Trầm Vĩnh Lan một ly nước mật ong.

Thế nhưng trong thời gian lúc chờ nàng ra, miếng sandwich của nàng ở trên bàn ăn đã bị Trầm Vĩnh Lan cầm lên gặm, Trầm Vĩnh Phù có chút hết chỗ nói rồi.

“Cô út, sandwich tôi đã cắn qua” Trầm Lạc Phù không thể không nghiêm túc nhắc nhở Trầm Vĩnh Lan, nàng không tin Trầm Vĩnh Lan nhìn không ra sandwich đã bị người ta cắn qua, nữ nhân này khi nào lại không biết kiêng dè cơ chứ?

“Tôi không có ngại nước miếng của cô, hơn nữa, chúng ta là người một nhà, cũng không là người ngoài? Huống hồ trước đây cô cũng không ít lần ăn nước miếng của tôi rồi!” Trầm Vĩnh Lan vốn chỉ tính toán cắn thử một miếng, chẳng qua là khi cắn qua rồi lại phát hiện hương vị làm rất tốt, không tự giác muốn đem sandwich ăn hết.

Nói đến đây, Trầm Lạc Phù lại nghĩ tới năm đó Trầm Vĩnh Lan có đủ loại hành vi xấu xa, khi còn bé không rõ ràng là vì cái gì trong nhà mọi người đều chuẩn bị hai phần ăn, bất luận cái trước không giống cái sau, nhưng đều cho Trầm Vĩnh Lan chọn trước, thế nhưng Trầm Vĩnh Lan còn chưa muốn, với cá tính bá đạo nàng rõ ràng trông thấy hai cái bánh ngọt giống nhau như đúc nhưng là nàng cố ý muốn đem hai cái đều cắn qua một lượt, sau đó sẽ chọn trong đó một cái. Hiện giờ nghĩ đến Trầm Vĩnh Lan nếu không phải vì đã cắn qua một lượt tò vồ đắc ý, chính là cố ý khiến người ta ghét bỏ mình, nhưng mà khi đó bản thân mình còn nhỏ, còn không biết kiêng kị vẫn ngốc ngếch đem phần bánh nàng đã cắn qua lấy lại ăn, tình trạng này vẫn theo mình từ ba tuổi tiếp tục tái diễn cho đến năm tuổi, sáu tuổi bản thân mình liền không muốn ăn phần đã dính nước miếng của Trầm Vĩnh Lan, bất quá khi đó Trầm Vĩnh Lan mười một tuổi đã không còn nhỏ và cũng không làm ra những chuyện vô si như thế. Bây giờ nghĩ đến, bản thân nàng đúng là ăn không ít nước miếng của Trầm Vĩnh Lan, còn không có trừng phạt độc xem như vô cùng mai mỉa.

Hiện giờ hành vi của Trầm Vĩnh Lan lúc này cùng với năm đó khúc điệu khác nhau nhưng mà diễn hay như nhau, tuy rằng hiện giờ Trầm Vĩnh Lan không ngại ăn nước miếng của mình nhưng cũng là bản chất xấu xa không thay đổi, cùng một dạng là chiếm lấy bữa sáng của nàng.

“Cô út đúng là một chút cũng không hề thay đổi” Trầm Lạc Phù lần đầu tiên trong lời nói hướng đến Trầm Vĩnh Lan bắn lên, muốn nhắc nhở nàng hành vi năm đó của nàng là vô si đến như thế nào.

Nhưng mà thực dễ nhận thấy Trầm Vĩnh Lan đối với lời nói của Trầm Lạc Phù tựa như xem nhẹ mà không suy nghĩ, nàng cho tới bây giờ vẫn không vì bản thân nàng đã làm chuyện xấu xa mà cảm thấy xấu hổ, nàng năm đó không bắt nạt Trầm Lạc Phù thì để ai bắt nạt? Nói gì thì nói, năm đó tuy rằng bề ngoài các trường bồi đều làm cho Trầm Lạc Phù và nàng ăn, nhưng mà sau đó lại len lén bồi thường cho Trầm Lạc Phù, đừng cho là nàng không biết. Trầm Vĩnh Lan chính là nhớ rất rõ, ở mặt ngoài nàng đoạt đi vật sở hữu của Trầm Lạc Phù, thế nhưng khi chờ nàng đi nhà trẻ, các bề trên cũng len lén mua càng nhiều đồ chơi cho Trầm Lạc Phù, vì thế khi còn bé Trầm Vĩnh Lan không ít ghen tị cùng ghen hận Trầm Lạc Phù, cho nên thường đối với Trầm Lạc Phù càng thêm ác ý, có một điều hiển nhiên đó là khi đó tính cách nàng bá đạo hoành hành đã muốn được dưỡng thành, nghĩ muốn sửa đều cũng không sửa được.

“Cô cũng vậy, một chút cũng không thay đổi” Trầm Vĩnh Lan không chút để ý hồi đáp, nàng rất nhanh đã đem sandwich ăn sạch sẽ, nói thật là tay nghề của Trầm Lạc Phù rất là tốt, Trầm Vĩnh Lan ăn xong còn chưa thấy đã liền liếm hết các ngón tay vẫn còn dính chút sốt. Kỳ thực là Trầm Lạc Phù là có thay đổi một chút, khi còn bé càng dễ bắt nạt nhưng càng lớn giống như càng không dễ bắt nạt, Trầm Vĩnh Lan bây giờ còn nhớ rõ Trầm Lạc Phù lúc ba tuổi có điểm ngây thơ, chỉ biết dùng ánh mắt vô tội nhìn mình, sau đó một bộ dáng không giải thích được, làm cho người ta thực sự giống như muốn khi dễ, sự thật nàng cũng không cần muốn mà đã khi dễ rất nhiều rồi.

Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan bộ dáng thật không chút ý tứ, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết nữ nhân này căn bản là sẽ không vì mình làm những chuyện như thế mà cảm thấy áy náy. Hơn nữa nhìn Trầm Vĩnh Lan ăn xong động tác liếm các ngón tay rõ ràng tuy rất bình thường nhưng không hiểu vì sao động tác đó xuất phát từ Trầm Vĩnh Lan cảm giác lại rất yêu nghiệt, ở trình độ nào mà nói thì cô cô nàng trừ tính nết xấu xa thì thực ra lại là một nữ nhân rất câu dẫn người khác.

“Về sau cô liền mua nhiều nguyên liệu nấu ăn một chút, chuẩn bị thêm một phần bữa sáng nữa đi” Trầm Vĩnh Lan ăn xong hướng Trầm Lạc Phù phía sau phân phó nói, nàng cảm thấy Trầm Lạc Phù trừ nghề khiến cho người ta có chút chờ mong.

Trầm Lạc Phù nếu không phải sợ thiếu lễ độ, nàng thực sự rất muốn hướng Trầm Vĩnh Lan mà phẫn nộ, Trầm Vĩnh Lan thực sự coi mình là người giúp việc sao?

“Tôi sợ không hợp khẩu vị ăn uống của cô út, cô út bình thường thức dậy muộn, thức ăn để nguội sẽ không được tốt!” Trầm Lạc Phù ôn hòa nói.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không chê đâu!” Trầm Vĩnh Lan là điển hình được lợi lại còn khoe mẽ.

“Cô út thật đúng là tìm được một người giúp việc tốt rồi” Trầm Lạc Phù sử dụng giọng điệu mỉa mai, nào có cô cô nào không những không chiều cổ cháu gái mà còn coi cháu mình như người giúp việc để sai bảo không? Có cô cô nào như thế không?

Trầm Vĩnh Lan nghe Trầm Lạc Phù giọng điệu mỉa mai mình liền khế nhủ mày, nàng cảm thấy được từ tối hôm qua tới giờ, tiểu chất nữ nhà nàng càng ngày càng không đáng yêu, bất quá trước kia nàng cũng cảm giác được Trầm Lạc Phù đáng yêu đi, nhưng hiện giờ liền như không có.

“Cô không phải mỗi ngày đều làm bữa sáng cho mình sao, làm thêm một phần cũng không có gì là tổn thất, cô làm gì mà nhỏ mọn như vậy chứ?” Trầm Vĩnh Lan nhìn thấy bộ dáng Trầm Lạc Phù có phần miễn cưỡng, cảm thấy được Trầm Lạc Phù thật là keo kiệt.

Trầm Lạc Phù không đáp, đúng là không có gì tổn thất nhưng trong lòng tôi không thích không được sao?

“Cô út hôm nay không đi làm sao?” Trầm Lạc Phù hôm nay không có lớp học đào tạo, bất quá này giờ nói chuyện phiếm cùng Trầm Vĩnh Lan lâu như

vậy cũng tới thời gian Trầm Vĩnh Lan đi làm, nàng ước gì thời gian qua nhanh tiễn Trầm Vĩnh Lan rời khỏi nhà càng sớm càng tốt, nàng như vậy có thể yên tĩnh hơn...

“Còn không phải do cô làm hại tôi, mặt của tôi hôm nay làm sao có thể đi gặp người khác, hôm nay tôi sẽ ở nhà” Trầm Vĩnh Lan phản nản.

Trầm Vĩnh Lan còn mặt mũi nào nhắc lại chuyện tối hôm qua, tôi đã không giữ hận thù, cô còn dám oán giận tôi, Trầm Lạc Phù cảm thấy cái tát đó nàng đánh rất đúng rất hợp tình hợp lý. Bất quá Trầm Lạc Phù vẫn nhìn xuống gương mặt Trầm Vĩnh Lan, làm sao không thể gặp người, mặt đã sớm tiêu đi hơn phân nửa, chỉ cần trang điểm thêm một chút căn bản là nhìn không ra, bất quá nữ nhân này luôn luôn đối với vẻ bên ngoài là hoàn mỹ, không muốn có nửa điểm tỳ vết nào, quả thật cá tính khó chịu và vô cùng tự mãn. Trầm Lạc Phù thiết tình cảm thấy được khó tránh muốn đem khuôn mặt ngày thường này mô phỏng cho mọi người chứng kiến, bằng không nữ nhân như vậy ai có thể chịu nổi. (mai một nàng chịu đó :>)

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nếu Nàng Đã Không Thích Trầm Vĩnh Lan, Nàng Về Sau Cũng Sẽ Không Bao Giờ Thích... Càng Không Muốn Với Hoa Thủy Tiên Kia Cùng Một Loại.

“Oh!” Trầm Lạc Phù thán nhiên lên tiếng, không để ý đến Trầm Vĩnh Lan liền xoay người vào phòng bếp làm một phần bữa sáng cho mình.

Trầm Vĩnh Lan ăn xong bữa sáng liền ngồi trên ghế sa lon cầm quyển tạp chí thời trang ra xem, sau đó nàng nhìn cháu gái nàng như những con ong nhỏ siêng năng, lau nhà, lau bàn ghế, giặt quần áo, từ trong ra ngoài đều không có thời gian nhàn rỗi. Trầm Vĩnh Lan cuộn tròn quyển tạp chí trên tay chống dưới cằm, nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Trầm Lạc Phù nàng như có điều suy nghĩ...

Trầm Lạc Phù nhìn thấy nữ nhân kia ở trên ghế salon ngã trái ngã phải xem tạp chí, kia bộ dạng vô cùng thoải mái khiến cho Trầm Lạc Phù trong lòng một chút khó chịu, đương nhiên nàng cũng không trông cậy Trầm Vĩnh Lan sẽ có lương tâm mà đến hỗ trợ nàng, nàng hiểu được nữ nhân này lười biếng cũng với âu trùng giống nhau, Trầm Lạc Phù đành chấp nhận vùi đầu lau nhà.

Được cái Trầm Lạc Phù tay chân lanh lẹ, vì nàng bận rộn làm việc nên liền xong xuôi thì đã mười giờ, nàng tiến đến nhà vệ sinh tắm rửa một cái định bụng sẽ đi ra ngoài.

“Cô muốn đi ra ngoài sao?” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù ăn mặc chỉnh tề liền chủ động mở miệng hỏi.

“Uhm, muốn đi ra ngoài mua thêm mấy chậu hoa” Trầm Lạc Phù từ nhỏ tới lớn có sở thích là trồng hoa, mỗi khi nhàn rỗi đều có thể chuẩn bị một chút.

“Tôi lái xe đưa cô đi” Trầm Vĩnh Lan buông tạp chí nói, nàng đơn giản không thích ở nhà một mình, nàng là một người rất sợ nhàm chán, dù sao cũng đang nhàn rỗi liền làm người tốt vậy.

Trầm Lạc Phù vô cùng ngạc nhiên nhìn Trầm Vĩnh Lan, hay là hôm nay trời đổ mưa to sao, Trầm Vĩnh Lan đây là lần đầu tiên tốt như vậy đối với mình.

“Không cần quá cảm động, nói như thế nào tôi cũng là cô út của người nhà” Trầm Lạc Phù phúc không muốn lại muốn gặp quý, người ta thỉnh thoảng cũng có thể là một người cô tốt không được hay sao?

Trầm Lạc Phù cảm thấy được hai mươi mấy năm qua cũng không bao giờ cảm thấy cô cô tự giác nhận mình trường bối, đột nhiên hôm nay ý thức được bản thân là cô út của mình, cái loại cảm giác này thật đúng là hiếm lạ a.

“Vậy làm phiền cô cô” Có người muốn thể hiện lòng tốt như vậy, Trầm Lạc Phù tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Vậy cô chờ tôi ,tôi vào trong thay lại quần áo một chút” Trầm Vĩnh Lan chạy về phòng của mình.

Thay quần áo một chút của Trầm Vĩnh Lan liền thay hơn hai mươi phút, dù tính nhẩn nại của Trầm Lạc Phù có tốt như thế nào thì chính bản thân nàng tựa hồ cũng không nên chấp nhận lòng tốt của Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan ra tới, đột nhiên cảm nhận được bản thân nàng giống như ở trong vườn thú, nhìn đến một con công xinh đẹp đang mặc quần áo, đúng vậy Trầm Vĩnh Lan cách ăn mặc đường như có yếu khí, bất ngờ là trang điểm cũng dựa trên cách ăn mặc và khi lên xe cũng trở nên khoa trương lên như vậy?

Trầm Lạc Phù vẫn không hoàn toàn hiểu hết được toàn bộ triết học nhân sinh đối với Trầm Vĩnh Lan,thời khắc nào cũng luôn giữ cho mình xinh đẹp, Trầm Vĩnh Lan ăn mặc xinh đẹp không chỉ cho bản thân mà còn cho người khác xem, trọng yếu hơn là quá chú ý chăm sóc đến vẻ đẹp của mình.

“Người khác không biết sẽ nghĩ cô út chuẩn bị đi hẹn hò” Trầm Lạc Phù cảm thấy bản thân mình ở bên cạnh Trầm Vĩnh Lan thực có cảm giác yếu kém hơn, được rồi, nàng thừa nhận Trầm Vĩnh Lan có một số điều rất đúng, có vẻ như trong không khí ít nhất ở những địa phương Trầm Vĩnh Lan xuất hiện thì thực lọt vào tầm mắt của mọi người.

“Trầm Lạc Phù, cô không phải là thích tôi đi, nhưng cô cũng đừng mơ ước, tôi chỉ thích những người phụ nữ trưởng thành quyến rũ như Hứa Duy Cảnh thôi, còn cô thật là nhỏ nhắn như đậu đỏ a, không hợp khẩu vị của tôi” Trầm Vĩnh Lan tự kỷ nói, nàng không để tâm chuyện Trầm Lạc Phù được nhiều người yêu thích, nhưng đối với nàng, tiểu chất nữ này cũng không hợp khẩu vị của nàng.

Trầm Lạc Phù thực sự chưa từng thấy qua ai tự kỷ hơn so với Trầm Vĩnh Lan, càng không biết xấu hổ nữa chứ, nàng sẽ không nghĩ đến toàn bộ những người trong thiên hạ này đều sẽ thích nàng, nàng trừ khuôn mặt với dáng người ở bên ngoài thì còn có cái gì đáng giá hơn? Còn có, cái gì gọi là đậu đỏ nhỏ bé chứ, nếu mình là đậu đỏ Trầm Vĩnh Lan chính là củ tỏi!

Trầm Lạc Phù thật sâu cảm thấy có lúc sẽ phải đối với Trầm Vĩnh Lan kia thiếu chút nữa rút ra lời nói không che giấu, nếu cùng nàng đánh nhau thì chắc chắn người thua sẽ là mình.

“Cô út cứ yên tâm, Lạc Phù tuyệt đối sẽ không bao giờ thích người” Trầm Lạc Phù thần nhiên nói, nếu nàng đã không thích Trầm Vĩnh Lan, nàng về sau cũng sẽ không bao giờ thích... càng không muốn với hoa thủy tiên kia cùng một loại.

Trầm Vĩnh Lan nhìn Trầm Lạc Phù kia thể hiện sự thờ ơ, trong lòng hơi có chút khó chịu, nàng chính là không thích nghe lời này và điều này rõ ràng là đối với nàng mà phù nhận sức hấp dẫn...

“Nói cũng đừng nói quá vẹn toàn, dù sao tất cả đều có thể xảy ra, không phải sao?” Trầm Vĩnh Lan đối với sức quyến rũ của mình thực sự rất tự tin, nàng cũng không tin nếu bản thân mình trong lời nói có tâm câu dẫn thì Trầm Lạc Phù làm sao có thể thoát được lòng bàn tay của mình chứ? Nàng chính là không muốn có suy nghĩ biến thái đối với tiểu chất nữ của mình mà xuống tay thôi. Trầm Vĩnh Lan hoàn toàn quên mất tối hôm qua chính việc mình làm nào đó cũng đồng ý nghĩa với lời nói trên, cũng thực là biến thái a~~~

“Cô út, có thể đi được chưa?” Trầm Lạc Phù không muốn tiếp tục chủ đề nhảm chán vô nghĩa này.

Trầm Lạc Phù ngồi ở trên xe Trầm Vĩnh Lan thật đúng là không nhiều lắm, số lần có vẻ như chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngồi ở vị trí cạnh người lái cơ hội càng ít. Trong lúc này Trầm Lạc Phù không chủ động nói chuyện cũng không có điểm gì chung đề nói, cả hai lại im lặng.

Tuy nhiên Trầm Vĩnh Lan rốt cuộc là quản lý kinh doanh, năng lực giao tiếp xã hội vẫn phải có.

“Cô tới đây đào tạo cái gì?” Trầm Vĩnh Lan tùy ý hỏi.

“Quản lý cảm xúc” Trầm Lạc Phù trái lại vẫn hữu văn tất đáp.

“Không phải chứ? Cô còn cần phải đào tạo quản lý cảm xúc sao?” Trầm Vĩnh Lan còn tưởng Trầm Lạc Phù điều chỉnh cảm xúc rất cao kia mà, xem ra Trầm Lạc Phù chỉ là có chỉ số thông minh cao thôi, chuyện yêu thương cũng không thấy được phải cao lắm, như thế này phát hiện Trầm Vĩnh Lan lan man thấy cao hứng. Nàng nào biết được Trầm Lạc Phù là làm giảng viên đào tạo chứ không phải là đi học đào tạo...

Trầm Lạc Phù chỉ số thông minh cao điểm ấy Trầm Vĩnh Lan không thể so bì, từ nhỏ liền so với nàng thích đọc sách, hai mươi bốn tuổi có trình độ thạc sỹ, nghe nói còn có khuynh hướng học cao hơn, chẳng qua bị Lưu lão thái thái ngăn cản, lão thái thái cho rằng nữ hài tử học nhiều như vậy thật lãng phí tuổi thanh xuân.

“Uhm!” Trầm Lạc Phù không có phủ nhận, nàng biết đối với Trầm Vĩnh Lan trong lòng mình chính là một sinh viên mới tốt nghiệp bình thường, nàng cũng không muốn thay đổi suy nghĩ của Trầm Vĩnh Lan.

“Đúng rồi, cô cô, cuối tuần sau là sinh nhật bà nội cô có về nhà không?” Trầm Lạc Phù đột nhiên nhớ tới tuần này là sinh nhật ông ngoại tiếp tuần sau đó chính là sinh nhật bà nội.

“Tôi không biết, có gì tính sau” Trầm Vĩnh Lan không phải không thích về nhà, bởi vì mỗi lần về nàng liền bị lão thái thái gây phiền nhiễu.

“Ngày đó là sinh nhật bà nội” Trầm Lạc Phù vẫn hào tâm nhắc nhở nói.

“Vây cần phải trở về!” Dĩ nhiên là không nhớ tới ngày sinh nhật của mẹ mình, nhưng sau vài lần thì bắt đầu mới nhớ tới, bị Lưu lão thái thái chửi mắng mấy lần nàng dần dần đã có kinh nghiệm, mỗi lần đều hướng đến sinh nhật của mẹ mình liền đặt báo thức trước ba ngày liền, nhắc nhở bản thân phải mua một món quà, nhưng thật ra mỗi lần tới ngày Trầm Lạc Phù đều nhắc nhở mình, sợ chính mình làm cho lão thái thái không vui...

“Cô năm nay dự định sẽ mua quà gì đây?” Mỗi lần tặng lễ vật, Trầm Vĩnh Lan đều âm thầm phân cao thấp, hy vọng lễ vật của mình so với của Trầm Lạc Phù đáng yêu hơn, ai biết Lão thái thái như vậy lại rất khó lấy lòng, mỗi lần đều nói thích quá của Trầm Lạc Phù hơn, nói mình lòng lang dạ sói, vì thế nàng đã từng vừa nhiều lần oán hận Trầm Lạc Phù hơn một chút, mặc dù gần đây nhìn Trầm Lạc Phù vẫn vừa mắt hơn lúc trước rất nhiều.

“Còn chưa nghĩ ra” Còn thời gian hơn một tuần, Trầm Lạc Phù quả thật còn chưa nghĩ ra.

“Eo, hẹn hò!” Trầm Vĩnh Lan cho rằng là Trầm Lạc Phù cố ý không nói với mình.

Giấu giếm chuyện loại này từ trước đến nay chỉ có Trầm Vĩnh Lan mới nghĩ ra, nàng đứng là lấy dạng tiểu nhân để đo lòng quân tử, Trầm Lạc Phù nghĩ thế.

“Tối rồi, cô út muốn cùng đi không?” Trầm Lạc Phù hỏi

“Không cần, tôi ở trong xe chờ cô” Nàng không muốn đi đến những nơi đông người, nếu là bình thường tâm trạng tốt nàng nhất định sẽ không để ý đi theo tiểu chất nữ xuống ngao du, nhưng hôm nay tâm trạng lại không tốt lắm, không muốn gặp ai.

“Vậy tôi đi xuống trước” Trầm Lạc Phù cũng không ép buộc.

Bởi vì Trầm Vĩnh Lan nói chờ nàng, cho nên Trầm Lạc Phù liền chọn nhiều hơn mấy chậu hoa, một chậu hoa lan, măng tây, củ cải xanh, hai tay đã gần như cầm không hết, chính là trong lúc nàng đi ra đã không thấy xe của Trầm Vĩnh Lan ở đâu, người này nhất định đã sớm đem xe lái đi rồi, mệt thân mình đã cố ý sớm đi ra. Trầm Lạc Phù đặt chậu cây xuống, trong lòng thầm nghĩ sẽ không nên đối với Trầm Vĩnh Lan ôm hy vọng quá lớn, nàng chắc chắn chờ không đến năm phút liền thiếu kiên nhẫn mà lái xe đi. Trong lúc Trầm Lạc Phù dự tính bắt xe taxi trở về thì phát hiện xe Trầm Vĩnh Lan ở đâu quay trở lại, cái này thực lòng làm cho Trầm Lạc Phù cảm thấy có chút không ngờ tới, nàng nghĩ đến Trầm Vĩnh Lan hội vừa rồi đi.

Kỳ thật Trầm Lạc Phù đã đoán đúng, Trầm Vĩnh Lan quả thật sẽ không có tính nhẫn nại, từ trước đến giờ đều là người khác chờ nàng, nàng làm sao lại đi chờ người khác, chỉ chờ năm phút đồng hồ liền đem xe lái đi mất, nếu không phải không muốn gặp ai, Trầm Vĩnh Lan tuyệt đối sẽ đi, bởi vì không biết bản thân nên đi đâu, không có mục đích nên chạy một vòng liền quay trở lại đón Trầm Lạc Phù.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ở Phòng Khách Mà Như Thế Này Cũng Quá Là Hào Phóng Đi Chứ...

Trầm Vĩnh Lan xuống xe, thấy Trầm Lạc Phù trên mặt đất đặt mấy chậu hoa cũng không có ý muốn tiến lại hỗ trợ mang đi một hai chậu, nàng hai tay khoanh trước ngực nhân rồi nhìn Trầm Lạc Phù một mình mang đi.

Đúng lúc Trầm Lạc Phù đang bê chậu măng tây lớn, thỉnh thoảng lại xuất hiện một con chó hoang, Trầm Lạc Phù vừa muốn nhấc chân lên thì liền kinh hãi tập trung tất cả trọng tâm hướng về phía trước. Giờ phút này Trầm Lạc Phù cùng Trầm Vĩnh Lan khoảng cách rất gần, cho nên Trầm Vĩnh Lan theo bản năng đưa tay ra để bắt lấy Trầm Lạc Phù, Trầm Lạc Phù kèm thêm cái chậu hoa kia cùng nhau đụng vào ngực Trầm Vĩnh Lan. Nếu chỉ có Trầm Lạc Phù thì tốt đáng này Trầm Lạc Phù lại còn ôm một chậu măng tây, cái chậu kia lại đụng vào khối thịt ở địa phương mềm mại kia, đau đến Trầm Vĩnh Lan kêu rên thành tiếng.

Trầm Lạc Phù lại cảm thấy hôm nay Trầm Vĩnh Lan làm cho nàng rất ngạc nhiên, coi như nàng đối với Trầm Vĩnh Lan là hiểu rõ, nhưng Trầm Vĩnh Lan không chỉ không nên tiếp được mình mà đáng lý ra còn phải né đi mới đúng, vậy mà Trầm Vĩnh Lan lại chủ động tiếp được mình thật là làm cho nàng bất ngờ, Trầm Vĩnh Lan hôm nay lại phát ra quá nhiều ý tốt, tựa như bị trúng tà, tuy rằng Trầm Lạc Phù suy nghĩ như vậy nhưng ở thời điểm này thì cũng quá có lòng, dù sao nói như thế nào thì cô cô cũng là ân nhân cứu mạng của chậu măng tây, có thể xem xét là ân nhân của cả nàng, Trầm Lạc Phù tổng thể là rất biết ơn và bất ngờ.

Trầm Vĩnh Lan đem Trầm Lạc Phù không khách khí đẩy ra khỏi ngực mình, cảm giác đầu tiên là nàng muốn nội thương, nàng đặc biệt không hiểu mình tại sao tự đưa tay đi đón Trầm Lạc Phù rồi, nàng không phải nên tránh khỏi Trầm Lạc Phù sao? Chuyện này không khoa học, cũng không hợp lý! Chẳng qua là trên ngực đau đón nhấc nhờ nàng, nàng đứng là đã làm chuyện không khoa học và không hợp lý ấy. Nhất định là nội thương, Trầm Vĩnh Lan nghĩ đến thế nào bộ ngực hoàn mỹ của nàng cũng bị thương rồi, nàng tâm tình tựa như không được tốt, ngược lại nếu không phải có chuyện xảy ra, nàng đã hoài nghi Trầm Lạc Phù là cố ý trả thù riêng, ngày hôm qua đã bị thương ở mặt, hôm nay liền bị thương ở ngực, cả hai đều là nơi mà nàng tự hào nhất, bây giờ đều bị nội thương như vậy, nàng như thế nào mà sống được đây?

“Cô út, người không sao chứ?” Trầm Lạc Phù thấy sắc mặt Trầm Vĩnh Lan không tốt lắm, liền quan tâm hỏi.

“Bị cái chậu hoa chết tiệt kia đụng vào ngực cô cho rằng không có việc gì sao?” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu không tốt hỏi ngược lại.

“Thật cảm ơn cô!” Trầm Vĩnh Lan tuy rằng sắc mặt không tốt, nhưng Trầm Lạc Phù vẫn biểu đạt lòng biết ơn thành khẩn nhất.

Trầm Lạc Phù vội vàng đem mấy chậu hoa để vào phía sau xe, sau đó cũng leo lên ngồi ở vị trí cạnh người lái

“Cô út có thể lấy xe không?” Bởi vì bị quần áo che mắt, nên Trầm Lạc Phù không biết được Trầm Vĩnh Lan bị thương đến mức độ nào, nhưng Trầm Vĩnh Lan vừa rồi sắc mặt luôn luôn đồng nhất, cũng đoán được đại khái bị thương không nhẹ cho nên nàng mới ân cần hỏi có thực sự tự mình lấy xe được không.

Trầm Vĩnh Lan không trả lời, chính là nặng nề đập chân ga, xe bắt đầu khởi động tựa như Trầm Vĩnh Lan tâm tình của nàng cũng cùng một loại. Nặng nề vô cùng.

Trong lúc này sắc mặt của Trầm Vĩnh Lan cũng không tốt hơn, một câu cũng không nói lời nào, nhưng bản thân Trầm Lạc Phù lại có một chút nghi vấn, nàng như thế nào vẫn không nghĩ ra Trầm Vĩnh Lan tại sao liền đưa tay ra đón mình cơ chứ?

“Cô út người tại sao lại không tránh đi?” Đây không phải là tác phong của Trầm Vĩnh Lan, tiếp được mình thực sự có điểm dị thường.

Đừng nói Trầm Lạc Phù không nghĩ ra, Trầm Vĩnh Lan còn không nghĩ ra được điểm nào thông suốt, nàng cũng liền không nghĩ ra, tay như thế nào lại kiểm lòng không được mà vươn ra đón lấy Trầm Lạc Phù.

“Chẳng lẽ nhìn cô bị ngã xuống đất, ngộ nhờ cô bị ngã chậu hoa kia bị vỡ, cô bị hủy hoại nhan sắc thì làm sao bây giờ?” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hời ngược lại, đứng vậy, đứng là như vậy, bản thân mình rất thiện lương...

Đáp án này đối với Trầm Lạc Phù có chút bất ngờ, nàng là vì sợ mình bị hủy dung nhan sao? Hay đây chỉ là câu trả lời cao hứng của Trầm Vĩnh Lan, nàng bình thường còn ra vẻ ghen tị với dung mạo của mình... Khi còn nhỏ thời điểm lúc ngủ trưa, Trầm Vĩnh Lan thường xuyên lấy cây bút màu hướng đến mặt mình mà vẽ hình con rùa xấu xí, đáng hận nhất chính là cây cọ màu đỏ không phải để dùng vẽ, vì sao bất cứ một việc nào cũng Trầm Vĩnh Lan làm bây giờ đều liên tưởng đến Trầm Vĩnh Lan hồi còn bé với mấy hành động xấu xa cơ chứ?

“Cảm ơn cô út!” Trầm Lạc Phù vẫn là thực sự thành khẩn nói lời cảm ơn và cũng cảm thấy mình đối với Trầm Vĩnh Lan cũng có phương hướng suy nghĩ không tốt thật có chút áy náy, dù sao Trầm Vĩnh Lan đôi khi cũng không phải là quá tệ.

“Cảm ơn, hai từ này xưa nay vốn không đáng giá một tiền!” Trầm Vĩnh Lan hừ lạnh nói, câu cảm ơn có thể so được với bộ ngực quý giá của nàng sao?

Trầm Lạc Phù không thể làm gì hơn im lặng, dù sao Trầm Vĩnh Lan cũng không hướng đến nàng mà khách khí, nàng nghĩ muốn bồi thường cái gì thì đến lúc đó tự nhiên sẽ mở miệng.

Sau khi trở về, Trầm Vĩnh Lan vào nhà chuyện đầu tiên làm đó là vào xem xét vết thương ở ngực của nàng, vì thế khi ở trong phòng khách Trầm Vĩnh Lan đã đem quần áo cởi đi hết nhân tiện ngay cả nội y cũng đồng loạt cởi xuống.

Trầm Lạc Phù ôm hết tất cả chậu hoa đặt ở ban công phía sau, vừa đi ra đã hiện lên cảnh tượng *màu sắc sinh hương*, Trầm Vĩnh Lan bộ ngực đầy đặn liền bại lộ ra ngoài, trên ghế salon còn ném cái áo lót màu đen kêu gọi, áo sơ mi thì cởi đến thắt lưng, nói ra thì có bao nhiêu điều không hài hòa, còn có sự bất hòa hơn đó chính là cho dù có xem xét vết thương thì cũng nên trở về phòng mà kiểm tra đi, ở phòng khách mà như thế này cũng quá là hào phóng đi chứ...

Trầm Lạc Phù không được tự nhiên liền đem tầm mắt ở ngực Trầm Vĩnh Lan dời đi.

Trầm Vĩnh Lan nhìn ngực của mình, chẳng những đỏ mà còn mang theo vết máu động, nàng chính là nhìn ngực mình mà không khỏi đau lòng muốn chết, đều do Trầm Lạc Phù không tốt, rảnh rỗi làm chi lại đi mua mấy cái loại hoa cỏ dại, bản thân nàng lại hoàn toàn quên đó là chính mình cũng không nên đi theo.

“Trầm Lạc Phù cô mau đi lấy rượu thuốc giúp tôi xoa bóp!” Trầm Vĩnh Lan không khách khí ra lệnh, theo ý kiến của bản thân nàng Trầm Lạc Phù đối với vết thương của mình cũng không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Trầm Lạc Phù biết chắc chắn Trầm Vĩnh Lan không hướng mình mà khách khí, bất quá Trầm Vĩnh Lan thương tổn ở ngực cũng có liên quan đến nàng, cho nên lần này Trầm Lạc Phù không có việc gì oán hận mà đi đến phòng của mình tìm chai rượu thuốc.

Trầm Lạc Phù cầm rượu thuốc ngồi đối diện Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan hai cái khóa thịt đầy đặn kia hiện rõ mồn một trước mắt Trầm Lạc Phù, Trầm Lạc Phù không phải không thừa nhận, Trầm Vĩnh Lan đúng là phát triển so với chính mình tốt hơn nhiều và hai khóa tròn mềm mại kia bộ dạng còn rất tốt. Trầm Lạc Phù hâm mộ một lúc, lúc sau mới chú ý tới bên trái của Trầm Vĩnh Lan quả thật có chút hồng và còn có một số vết bầm tím, có vẻ như thực sự bị tổn thương.

“Chính cô tự xoa đi chứ...” Trầm Lạc Phù chuẩn bị đem rượu thuốc đưa cho Trầm Vĩnh Lan, nói thật ra nếu như không biết Trầm Vĩnh Lan thích nữ nhân, bản thân mình cũng sẽ không quá để ý nhưng đã biết Trầm Vĩnh Lan thích nữ nhân rồi Trầm Lạc Phù cảm thấy được nên tế nhị một chút.

“Cô thật không có lương tâm a, nếu không phải vì cô thì tôi sẽ bị thương sao?” Trầm Vĩnh Lan không nhận, khẳng định Trầm Lạc Phù phải vì mình mà nhu thuận thoa vết bầm tím, hừ, đó là tất cả trách nhiệm của Trầm Lạc Phù.

Trầm Vĩnh Lan làm một bộ chờ người khác chăm sóc, Trầm Lạc Phù không thể làm gì khác hơn đổ rượu thuốc ra lòng bàn tay, chuẩn bị vì Trầm Vĩnh Lan xoa bóp ở ngực, nếu Trầm Vĩnh Lan đã không để ý thì mình cần gì phải để ý cơ chứ?

Thiên địa chứng giám, mặc dù Trầm Vĩnh Lan không có khuynh hướng suy nghĩ xấu xa nhưng cũng không phải là không có tâm tư, chẳng qua là khi lòng bàn tay của Trầm Lạc Phù chạm đến bộ ngực đầy đặn của mình thì nàng một chút nhận thấy có điều đó không ổn, nàng cảm thấy rất lúng túng và xấu hổ. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt trong sáng vô tư của Trầm Lạc Phù, nàng liền cảm thấy được bản thân mình không thể không thấy xấu hổ cùng ngưng ngưng.

Chương 18: Cái Này Có Khác Gì Bản Thân Nàng Đang Câu Dẫn Cô Cô Đâu

Lòng bàn tay Trầm Lạc Phù có hơi lạnh, động tác thực rất nhẹ nhàng, xoa xoa ngực của nàng, lúc đầu có hơi đau một chút, nhưng dần dần liền không còn có cảm giác đau như lúc đầu nữa, cũng không rõ có phải là do tác dụng của rượu thuốc hay do cảm giác được cọ xát ở nơi nhạy cảm đó, quả thật nàng có chút nóng, vừa nóng vừa mang theo một chút tê dại. Loại cảm giác này đến hơi bất ngờ, khiến bản thân Trầm Vĩnh Lan có chút sợ, không phải chứ, chỉ bị tiểu chất nữ đơn giản là xoa bóp ngực thôi mà, thế nhưng lại rất kích thích, cái này thực sự quá phản khoa học rồi!

Trầm Lạc Phù ngoại trừ cảm nhận được ở lòng bàn tay khối mềm mại cũng cảm thấy không tệ, thì nàng hoàn toàn không có ý gì khác, nàng đúng là một người rất thuần khiết. Nhưng Trầm Vĩnh Lan kia thì càng lúc càng không rõ ràng, đột nhiên lại phát ra âm thanh ‘ưm’ cách quảng truyền tới, nàng bắt đầu cũng thấy nhận được âm thanh này phát ra khiến cho người ta có chút đỏ mặt tía tai...

Lòng bàn tay của Trầm Lạc Phù vô tình lướt qua điểm nhạy cảm màu hồng của nàng, Trầm Vĩnh Lan thực sự cảm thấy cơ thể nàng giống như bị điện giật, từ trước đến giờ nàng chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy, không những thế cái điểm nhạy cảm chết tiệt kia thế nhưng cũng không chịu thua kém mà lại dựng đứng lên.

Nhìn nụ hoa kia dựng đứng lên, Trầm Lạc Phù cũng liền nhận thấy có điểm gì đó không được bình thường, đừng nói Trầm Vĩnh Lan lại không biết kiểm chế mà động tình dục chứ? Việc này làm cho Trầm Lạc Phù trên gương mặt thoáng đỏ lên, tay nàng như bị đóng băng, không dám xoa nhẹ, nàng ngẩng đầu lên nhìn biểu hiện của Trầm Vĩnh Lan, cố gắng quan sát xem Trầm Vĩnh Lan có biểu gì khác thường hay không, nhưng chính là không có.

Trầm Vĩnh Lan hướng tầm mắt về phía Trầm Lạc Phù, chính là khuôn mặt một lần nữa lại đỏ lên, còn thấy được có chút xấu hổ.

“Nữ nhân đối với ngực vốn rất mẫn cảm, ta như vậy bị chạm vốn sẽ có phản ứng!” Trầm Vĩnh Lan tự biện hộ cho bản thân mình, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình bị Trầm Lạc Phù vuốt mà gây ra cảm giác kích thích, nếu so với từ trước đến giờ đều có cảm giác, hơn nữa cảm giác cũng so từ trước đến giờ mãnh liệt hơn, nàng thật không muốn thừa nhận mình biến thái, mặc dù mơ hồ cảm nhận thấy nàng giống như thực sự có khuynh hướng biến thái. Nếu nàng có khuynh hướng biến thái đi nữa cũng không muốn để cho Trầm Lạc Phù nhìn ra.

Cái này có khác gì bản thân nàng đang câu dẫn cô cô đâu. Còn muốn xấu hổ hơn a, Trầm Lạc Phù nghĩ vậy liền lập tức thu hồi bàn tay của mình, ngực của Trầm Vĩnh Lan xem ra tốt hơn rồi, dường như lại giống như cây xương rồng, sẽ đâm người a...

“A, Cô út tay của cô cũng không khác biệt lắm vậy tự cô thoa đi...” Trầm Lạc Phù rút cuộc là Trầm Lạc Phù, trong lòng tuy rằng cực kỳ xấu hổ, nhưng giọng điệu cũng thực bình tĩnh, giống như phát hiện ra điều bí mật này cũng rất bình thường. Bản thân nàng thực ra vẫn có nghi vấn, chẳng lẽ ngực của phụ nữ miễn là bất kỳ người nào chạm vào thì liền có loại phản ứng đó sao? Đúng, đúng là như vậy. Trầm Lạc Phù chỉ có thể nghĩ như vậy để kiểm chế cảm giác bối rối trong lòng mình.

Trầm Lạc Phù sau khi rời khỏi, ngược lại Trầm Vĩnh Lan lại cảm thấy có chút không ổn, nhận ra điều này làm cho Trầm Vĩnh Lan có chút hoảng hốt, tại sao nàng lại không vừa lòng chứ? Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng a...

“Haizz...” Trầm Vĩnh Lan có chút tiếc nuối thở dài một tiếng, nàng cũng không thể lưu lại tiểu chất nữ tiếp tục vì nàng mà nhu ngực được, ngộ nhờ xoa xoa nữa thú tính sẽ nổi lên thì làm sao bây giờ a!

Trầm Lạc Phù đặt chai rượu thuốc xuống vội vàng trở về phòng của mình, nàng đã sớm nghi ngờ nữ nhân đáng ghét kia, nàng sẽ không khơi dậy sự nghi ngờ không để cho mình nhu ngực, nhu ngực liền nhu ngực thôi, nàng còn không vì cái gì mà phát tình sao, lần này tốt lắm, làm cho cả hai đều bối rối. Không, bản thân nàng mới thấy bối rối nhiều hơn, người phụ nữ kia vô cùng táo bạo thậm chí còn không phân biệt giới hạn mà dám cưỡng hôn mình, nàng chính là có nhiều ham muốn và đại khái cái gì cũng không quá để ý. Bản thân mình nên hướng nàng học tập, không cần đem mọi chuyện để ở trong lòng, không người nào có thể sánh được!

Trầm Lạc Phù liền quyết tâm, giả vờ coi như không có gì xảy ra, cái gì cũng chưa từng phát giác qua.

Trầm Vĩnh Lan lấy một chút rượu thuốc cọ xát vào ngực mình, không có cảm giác gì, tại sao lại bị Trầm Lạc Phù xoa lên liền có cảm giác chứ?

Đúng lúc này, điện thoại di động của Trầm Vĩnh Lan chợt vang lên..

“Nghe nói em xin nghỉ phép, thấy không khỏe sao?” Hứa Duy Cảnh liền gọi điện thoại, quan tâm nói

“Không có việc gì, chẳng qua là đột nhiên không muốn đi làm thôi!” Trầm Vĩnh Lan sẽ không nói cho Hứa Duy Cảnh biết ngày hôm nay nàng vừa bị hủy dung và hủy hung.

“Buổi tối có rảnh rồi muốn đi ra ngoài chơi không?” Hứa Duy Cảnh biết Trầm Vĩnh Lan là người có nhiều cảm xúc, đôi khi không muốn đi làm cũng là

việc không quá khó hiểu.

“Hôm nay không được, ngày mai đi” Hôm nay ngực bị tổn thương, muốn đi chơi hay làm gì cũng phải chờ ngực hết bầm tím đã, được rồi, ngày mai cùng Hứa Duy Cảnh lên giường đi, tốt nhất là làm cho long trời lở đất, bằng không nàng vẫn cảm thấy được mình biến thái. Trầm Vĩnh Lan bị Trầm Lạc Phù gọi lên cảm giác, kết luận rằng bản thân nàng có thể lâu lắm cũng không cùng người khác lên giường nên mới như vậy, Trầm Vĩnh Lan liền như vậy mà nhận định.

“Ốtttt” Trầm Vĩnh Lan đã đói bụng, nên ăn cơm trưa thôi, nàng liền trở về phòng thay bộ áo ngủ sau đó chạy sang phòng của Trầm Lạc Phù.

“Trầm Lạc Phù, tôi thấy đói bụng, cô đi nấu chút đồ cho tôi ăn đi” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu rõ ràng giống như là dặn bảo kẻ dưới.

Chính là Trầm Lạc Phù đang tĩnh tâm đọc sách liền nhìn đến Trầm Vĩnh Lan sự kiện ban nãy làm cho nàng có chút bối rối, nhưng thấy giọng điệu của Trầm Vĩnh Lan trước sau như một cũng không có biểu hiện ngại ngùng gì thì Trầm Lạc Phù cảm thấy nhẹ nhõm, thực sự Trầm Vĩnh Lan không phải như nữ nhân bình thường giống nhau, căn bản là không hề để ý đến chuyện này, nàng đã không thêm để ý thì Lạc Phù cũng không cần phải thấy xấu hổ nữa. . .

“Được!” Trầm Lạc Phù lần này thật ra là rất bằng lòng đi nấu ăn, dù sao cũng đã tới giờ cơm trưa, bản thân mình cũng nhân tiện làm giúp Trầm Vĩnh Lan một phần. . .

“Đúng rồi, nhanh lên một chút, tôi hiện giờ rất đói bụng!” Trầm Vĩnh Lan khi đói bụng, tính tình thực rất khó chịu, hơn nữa nàng hôm nay vì Trầm Lạc Phù bị thương, nên Trầm Lạc Phù phải vì nàng mà làm trâu làm ngựa đều rất đáng. . .

Trầm Lạc Phù không phản ứng với Trầm Vĩnh Lan, nàng liền quay lại phòng bếp, lấy hai cái trứng gà, chiên vàng hai mặt, mười phút sau đó, liền mang sang hai chén cơm thơm phức đặt lên bàn.

Trầm Vĩnh Lan như quỷ chết đói liền lập tức bay tới bàn ăn, nàng không biết lý do tại sao trù nghệ của Trầm Lạc Phù lại rất huyền diệu, rõ ràng thoạt nhìn thực đơn rất đơn điệu, cũng chỉ có một quả trứng, một ít rau xanh, bị Trầm Lạc Phù nấu một cái liền trở nên thơm ngon như vậy.

Trầm Vĩnh Lan cầm lấy chiếc đũa, lập tức gấp một miếng trứng lên cắn một hơi, ừm, rất ngon, nàng không khách khí liền từ trong bát Trầm Lạc Phù gấp lấy miếng trứng, tựa hồ sợ Trầm Lạc Phù đoạt lại, nàng liền cắn một cái và sau đó lại bỏ về bát của mình, hành vi này của nàng khi còn nhỏ với hành động lúc này không có sai biệt lắm.

“Cô út đó là trứng chiên của tôi” Trầm Lạc Phù nhìn hành động vô liêm sỉ của Trầm Vĩnh Lan không thể không lên tiếng nhắc nhở.

“Keo kiệt, cô cũng không nghĩ xem hôm nay tôi là vì ai mà bị thương hả?” Trầm Vĩnh Lan hớp tình hớp lý nói.

Trầm Lạc Phù im lặng, nàng cũng biết nợ ân huệ ai cũng có thể trả, chính là không đủ sức trả nợ cho Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan tuyệt đối sẽ dựa vào điều đó mà ra oai, ít nhất là trong thời gian ngắn này, cái “Đại ân” kia vẫn sẽ còn đọng lại ở trên miệng Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù đành phải ngoan ngoãn ăn cơm cùng với rau xanh, trứng chiên gì đó cũng không ngon, ăn hai cái cholesterol sẽ tăng cao, Trầm Lạc Phù đành tự an ủi mình.

Trầm Vĩnh Lan ăn uống no nê, quay lại thấy trong bát Trầm Lạc Phù rất đơn điệu, thoạt nhìn càng đơn điệu hơn, lại nhìn Trầm Lạc Phù trông rất mỏng manh, đột nhiên cảm thấy hành động của mình vừa rồi thực ra có chút xú quá đáng.

“Trả lại cho cô, không khéo lại gầy như giá đỗ nha” Trầm Vĩnh Lan đem miếng trứng ăn hết hai phần ba, bản thân nàng không ăn lòng đỏ trứng nên liền quay lại gấp vào trong bát Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù hoàn toàn im lặng, thậm chí lại có cảm giác như muốn phát điên, làm người không ai như thế mà vô liêm sỉ, cô đoạt đi còn hoàn nó trở về, cô cho là nước miếng của cô cực kỳ quý hiếm à, ai cũng muốn ăn thức ăn thừa của cô à! Cô dám nói người không phải không thích ăn lòng đỏ trứng mới đưa lại cho tôi! Hơn nữa cô còn không liền đi, cô có sự gì lại còn nhân tiện đánh giá tôi, tôi có giống giá đậu cũng không bằng cô như vậy mà lắm thịt, tôi đối với dáng người của mình thực sự rất hài lòng!

Vì vậy, Trầm Lạc Phù nhìn chăm chú trong bát lòng đỏ trứng bị Trầm Vĩnh Lan gặm qua, cảm thấy cũng rất không muốn ăn.

“Cô không cần quá cảm động, cô út biết mình là người tốt” Trầm Vĩnh Lan tuyệt đối được tiện nghi lại còn khoe mẽ bộ dáng.

Cô con mắt nào nhìn ra tôi cảm động? Trầm Vĩnh Lan cô thật là hết thuốc chữa rồi!

Quên đi, khi còn bé cũng từng ném qua nước miếng của nàng, có ném lần nữa cũng không trúng độc, tuy rằng trong lòng Trầm Lạc Phù vạn phần không tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trầm Lạc Phù Hoàn Toàn Không Biết Cô Cô Nàng Như Vậy Là Đang Có Tư Tưởng Tội Tăm...

“Cô ở đây chỉ nửa năm, sau khi cô trở về mấy cái cây và hoa kia phải làm như thế nào đây?” Ăn cơm xong, không có việc gì làm, Trầm Vĩnh Lan đi ra ban công mới phát hiện ban công của mình nghiêm nhiên trở thành một cái hoa viên nhỏ.

“Đến lúc đó tôi sẽ cùng mang về” Trầm Lạc Phù không cảm thấy có vấn đề gì, dù sau sân sau nhà cũng đủ lớn, nàng cảm thấy mỗi ngày được nhìn thấy màu xanh biếc của cây cối sẽ làm cho mình tâm tình tốt hơn.

“Cô rất thích hoa thủy tiên sao?” Trầm Vĩnh Lan phát hiện so với lần trước, lại vừa gia tăng thêm mấy chậu thủy tiên.

“Không, tôi rất ghét thủy tiên!” Trầm Lạc Phù chán ghét thực sự không phải là hoa thủy tiên, mà chính là cây hoa thủy tiên sau lưng mình.

“Vậy tại sao cô còn trồng nhiều loại như vậy?” Ngoài ra còn đặt khắp mọi nơi, không chỉ ở ban công, mà trên bàn cũng có, cường điệu hơn là trên bàn trang điểm của chính mình cũng bài biện một cái như nhau. Trầm Vĩnh Lan đến hiện tại cũng không biết, chính mình bị Trầm Lạc Phù bí mật gọi tên là thủy tiên rất nhiều năm...

“Điều này sẽ luôn nhắc nhở tôi, dù trình độ có như thế nào cũng có thể khiến tôi chán ghét!” Trầm Lạc Phù nói xong liền cười, nụ cười với hoa gần như giống nhau, nàng cảm thấy thủy tiên được nàng trồng trọt đặc biệt có hi cảm, nàng cũng cảm thấy rất may mắn vì Trầm Vĩnh Lan hiện tại không tàn phá hoa cỏ của mình, bằng không nàng sẽ không dám ở nhà Trầm Vĩnh Lan mà trọng trọt này nọ...

“Cô lần trước còn nói hoa thủy tiên thanh lịch tao nhã” Trầm Vĩnh Lan tổng cảm thấy được Trầm Lạc Phù cười rất có điều gì đó lạ lùng, Trầm Lạc Phù không phải rất thích thực vật sao? Nàng nhớ rõ khi còn nhỏ, nàng ngâm nước cây xương rồng của Trầm Lạc Phù khiến chúng chết đi, Trầm Lạc Phù liền khóc nhe, đôi mắt đỏ nhìn chằm chằm mình, nhìn giống như mình là một nhân vật phản diện xấu xa.

Trầm Lạc Phù khóe miệng khẽ gờ lên không đáp.

“Cô vì sao lại ưa thích mấy cái loại phiền phức này cơ chứ?” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy mấy loại cây cỏ này cùng với thú nuôi phải thường xuyên tưới nước, thay thế đất, cắt tỉa và đủ bao nhiêu vấn đề phiền phức muốn chết.

“Tôi cảm thấy được mỗi một thứ đều có sinh mệnh cùng tình cảm yêu mến cả, mỗi một cái cây đều có linh hồn riêng...” Trầm Lạc Phù ngược lại rất nghiêm túc trả lời.

“Trẻ con!” Trầm Vĩnh Lan di mũi hừ lạnh

Trầm Lạc Phù không cho là đúng liền bừa bãi, nàng chỉ biết Trầm Vĩnh Lan loại này không yêu nữ nhân chắc là không biết bối rối.

“Cô sẽ không kỳ vọng mỗi một loại hoa trong đó đều có tinh linh chạy đến, sau đó cùng cô giống nhau mà phổ một đoạn nhạc tình yêu xưa cũ vui buồn lẫn lộn đi!” Trầm Vĩnh Lan châm chọc khiêu khích nói

“Cô út người thực có sức tưởng tượng phong phú!” Trầm Lạc Phù cảm thấy Trầm Vĩnh Lan không đi viết tiểu thuyết thật đáng tiếc, loại này thô tục chỉ có Trầm Vĩnh Lan nghĩ ra...

“Bằng không cô làm gì cả ngày với mấy thứ này, cũng không thấy cô nói chuyện yêu thương!” Trầm Vĩnh Lan hiện tại rất rảnh rỗi, miệng cũng rất chi là nhàn rỗi.

“Tôi không nói chuyện yêu đương mắc mớ gì tới cô?” Trầm Lạc Phù chung quy cảm thấy được Trầm Vĩnh Lan vẫn thích lấy chuyện tình cảm của mình ra làm đề tài nói chuyện.

“Tôi là cô út của cô, quan tâm cô một chút cũng là điều nên làm, ngộ nhờ cô trở thành lão xử nữ, chị dâu và lão thái thái thực sự rất là khổ sở a...” Điều quan trọng nhất là Trầm Lạc Phù còn trẻ, cơ thể đẹp như vậy, nếu không được sử dụng thì quả là một điều lãng phí, đáng tiếc a... vì thế Trầm Vĩnh Lan không khỏi lại nhớ tới cảnh tượng bị Trầm Lạc Phù nhu nưc, lại nhìn biểu hiện gương mặt Trầm Lạc Phù như một đóa hoa phù dung, đột nhiên cảm thấy Trầm Lạc Phù rất ngon miệng a...

Dừng lại! Trầm Vĩnh Lan cả kinh, xong đời, nàng như thế nào lại cảm thấy Trầm Lạc Phù ngon miệng, chẳng lẽ bản thân nàng thật sự có khuynh hướng biến thái? Đây là ảo giác, ngày mai nhất định phải tìm Hứa Duy Cảnh lên giường, ngày mai sẽ không còn ý tưởng biến thái này nữa...

“Cám ơn cô út đã quan tâm~~~~!” Trầm Lạc Phù đem bốn chữ lời cảm ơn này kéo thật dài, nàng không tin Trầm Vĩnh Lan tự giác mà nhận bản thân mình là trường bối.

“Mặc kệ cô, tôi đi ngủ trưa đây!” Trầm Vĩnh Lan vội vàng chấm dứt đề tài, có chút chạy trốn chết.

Trầm Lạc Phù vẫn cảm thấy Trầm Vĩnh Lan có điểm là lạ, nhưng bất quá Trầm Vĩnh Lan hôm nay quả thật rất kỳ quái, vừa chủ động lái xe đưa mình đi

mua hoa, còn đưa tay ra đỡ để mình không bị ngã xuống và hiện tại còn lộ ra bộ dáng trường bối.

Trầm Vĩnh Lan trốn vào phòng của mình, chẳng lẽ nàng thực sự có ham muốn, cái này không khoa học và không hề hợp lý. Trầm Vĩnh Lan đem quần áo trên người cởi hết, nằm ở trên giường, tay liền hướng đến ngực mình mà sờ nhằm giải quyết ham muốn cá nhân, nhưng chạm vào hai cái núm hoa kia cũng không thấy có cảm giác gì đặc biệt, nhàm chán, là phải để người khác giúp nàng, nàng không bận tâm giải quyết nhu cầu của bản thân nữa vì thế vừa trở mình liền ngủ thật sâu.

Trầm Vĩnh Lan này ngủ chính là ngủ cả một buổi chiều, Trầm Lạc Phù buổi cơm chiều cũng đã nấu xong mà Trầm Vĩnh Lan còn chưa chịu ra, Trầm Lạc Phù đành phải vào phòng để gọi Trầm Vĩnh Lan dậy. Nếu không Trầm Vĩnh Lan thức dậy mà đói bụng như thế nào cũng bảo mình làm cho nàng một phần, chẳng thà thực hiện một lần đỡ phiền toái đến lần thứ hai...

Nhưng sau khi vào phòng liền thấy Trầm Vĩnh Lan thân thể trần truồng, dáng người nằm thẳng, bộ dáng không nói nên lời có vài phần gợi cảm và vô cùng quyến rũ. Trầm Lạc Phù thầm nghĩ, nếu chụp vài tấm hình mà đăng lên mạng, khẳng định sẽ đổ máu... Tất nhiên, nàng liền chuyển đi ý nghĩ đen tối ấy, nàng muốn để lộ thân thể của Trầm Vĩnh Lan đơn thuần là không có, cái cảnh thịt sống như thế này nàng vốn đã sống chung bản thân vì vậy cũng đã nhìn thấy qua nhiều lần, nhưng mai mắn thay nàng là một người phụ nữ bằng không làm sao kiềm chế được cảnh sắc sống động này cơ chứ. Trầm Lạc Phù vội vàng không để ý cảnh tượng trước mắt, nàng tiến lên khẽ đẩy cánh tay Trầm Vĩnh Lan.

“Cô út, dậy ăn cơm chiều thôi!” Trầm Lạc Phù nhẹ nhàng gọi...

Trầm Vĩnh Lan chậm rãi mở mắt và nhìn thấy khuôn mặt Trầm Lạc Phù mở rộng đôi mắt nhìn mình, như thế nào trong mộng cũng đều mơ thấy nàng, Trầm Vĩnh Lan không hề nghĩ ngợi liền đưa tay ôm lấy Trầm Lạc Phù, dù sao nàng đang ở trong mộng, ôm một chút chắc cũng không có việc gì a...

Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan đột nhiên ôm lấy vào lòng, trong lòng hơi hoảng sợ, nhưng nhìn bộ dáng Trầm Vĩnh Lan mơ mơ màng màng, cũng biết nữ nhân này tám phần còn chưa tỉnh ngủ, nàng lập tức nghĩ đến chỉ muốn đẩy Trầm Vĩnh Lan ra, nhưng Trầm Vĩnh Lan trần truồng lỏa thể, ôm cơ thể mình quá mơ hồ, hơn nữa da thịt dán trên ngực mình không khỏi quá trơn trượt, không đúng, cái này có trơn hay không cũng không có quan hệ, cái tư thế này vốn là không đáng hoảng.

“Trầm Lạc Phù, tôi rất chán ghét cô...” Trầm Vĩnh Lan có chút mơ hồ nói không rõ ràng.

“Tôi biết!” Ngay cả ngủ cũng không quên chán ghét mình, Trầm Vĩnh Lan rốt cuộc có bao nhiêu điều còn chán ghét mình a, bắt quá dù sao nàng chán ghét mình cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, chính mình cũng sớm biết rõ...

“Chính là hiện tại tôi lại cảm thấy cô thực sự không quá đáng ghét như vậy...” Trầm Vĩnh Lan không cho Trầm Lạc Phù đẩy mình ra, nàng cảm thấy được ở trong lòng ôm ngực nữ nhân so với ôm cái gối còn tốt hơn, vừa mềm vừa có hương thơm, nàng còn khẽ sát vào cổ Trầm Lạc Phù nhẹ nhàng ngửi một chút, còn có vài sợi tóc rơi vào trên cổ Trầm Lạc Phù.

Việc này trái ngược lại làm cho Trầm Lạc Phù bất ngờ ngoài ý muốn, nữ nhân này coi mình như kẻ thù suốt hơn hai mươi năm, chẳng lẽ đối với mình liền thay đổi sao? Có thể hay không thật là làm cho người ta được sung ái mà lo sợ đâu?

Không, Không, sẽ không được thương yêu đi, điều này làm nàng kinh ngạc thực sự. Ngoài ra, Trầm Vĩnh Lan cứ như con chó nhỏ mà giống nhau tự nhiên ngửi lấy cái cổ mình làm gì? Cổ thực ngứa không chịu được!

Mặc dù ngay cả bản thân là nữ nhân mình cũng cảm thấy được Trầm Vĩnh Lan giờ phút này vừa đáng yêu lại vừa lẳng lơ, phải chăng mình có hay không giống như Trầm Vĩnh Lan đặc biệt ưa thích nữ nhân đây, hơn nữa cho dù có thích nữ nhân, bản thân mình cũng không chọn loại hoa thủy tiên này mà thích, vì vậy Trầm Lạc Phù không khách khí đẩy người Trầm Vĩnh Lan ra.

“Cô út, đứng dậy!” Trầm Lạc Phù đề cao âm lượng, nàng tuy rằng vóc dáng so với Trầm Vĩnh Lan nhỏ hơn, nhưng mà khí lực thì không hề nhỏ, dù sao trước đây nàng từng luyện qua Taekwondo vì vậy động tác đẩy ra hơi có vẻ thô bạo.

Trầm Vĩnh Lan bị đẩy ra thô bạo như vậy nên trong vô thức khó khăn lắm mới mở to mắt ra, ánh mắt rõ ràng hơn, hóa ra không phải nằm mơ a, nàng còn muốn nếu là nằm mơ thì nàng còn có thể làm một số điều biến thái khác, dù sao, nếu nàng không nói là nàng nằm mơ thì cũng không ai biết... :>

Trầm Lạc Phù hoàn toàn không biết cô cô nàng như vậy là đang có tư tưởng tối tăm...

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trầm Vĩnh Lan Chính Là Người Phụ Nữ Như Vậy, Ở Trên Giường Có Giá Trị Rất Cao

Trầm Lạc Phù thấy Trầm Vĩnh Lan đã tỉnh táo liền vội vàng rời khỏi người Trầm Vĩnh Lan rất xa

Điều này làm cho Trầm Vĩnh Lan khẽ nhủ mày.

“Trầm Lạc Phù, nói như thế nào cô út cũng đều được nam nữ thêm muốn, đáng người lại đẹp, người nhìn thấy chẳng lẽ liền không có chút nào động tâm sao?” Trầm Vĩnh Lan trong suy nghĩ tự hỏi, chẳng lẽ gần đây sức quyến rũ của mình đã giảm đi?

Trầm Lạc Phù nghe như vậy rất muốn hướng đến Trầm Vĩnh Lan mà phát tiết, nàng chỉ biết Trầm Vĩnh Lan con người này chính là loại thủy tiên không có lúc nào không muốn thừa nhận sức quyến rũ của bản thân mình.

“Cô là cô út của tôi, hơn nữa chúng ta đều là nữ nhân!” Trầm Lạc Phù nói lại lần nữa, nếu tâm dao động mới là không hợp lý.

“Nữ nhân đối với nữ nhân mới quan tâm nhiều hơn đến vẻ đẹp của nhau, hơn nữa đối với việc tôi là cô út của cô thì có vấn đề gì sao, giống như khi nhìn một đóa hoa, cô cảm thấy đẹp mắt thì chính là đẹp mắt, xấu xí chính là xấu xí, chẳng lẽ nó được trồng bởi một người giỏi giang thì có sẽ trở nên khác biệt sao?” Trầm Vĩnh Lan nói ra cái nhìn rất triết học của mình.

”Không nhất thiết như vậy, có thể đóa hoa kia bởi vì tôi trồng nên có thêm cảm xúc và màu sắc, vì vậy trong đôi mắt của tôi mới có thể nhìn tốt hơn” Chính mình sở dĩ đối với sắc đẹp của Trầm Vĩnh Lan cũng được miễn dịch là như thế, vì vậy mới thêm vào cảm giác tiêu cực và sắc thái, đúng vậy, chính là như vậy.

“Nói như vậy, cô cảm thấy được là tôi không đẹp?” Trầm Vĩnh Lan hí mắt hỏi lại.

“Cô út là đẹp nhất, khắp thiên hạ cũng không có người phụ nữ nào đẹp hơn cô út cả!” Trầm Lạc Phù đương nhiên biết Trầm Vĩnh Lan tuyệt đối không muốn nghe đáp án không tốt vì vậy nàng chọn lời nói Trầm Vĩnh Lan thích nghe mà nói.

Tuy rằng Trầm Lạc Phù giọng điệu lộ ra vài phần cho có lệ, nhưng không hoàn toàn là không xác thực, Trầm Vĩnh Lan tự kỷ nghĩ đến.

“Trầm Lạc Phù, cô cảm thấy cô đẹp hơn hay tôi đẹp hơn?” Trầm Vĩnh Lan hiển nhiên còn không từ bỏ vấn đề nông cạn này.

“Đương nhiên là cô út đẹp hơn!” Trầm Lạc Phù ngay cả nghĩ cũng không nghĩ liền trả lời, nàng nào dám cùng Trầm Vĩnh Lan so sánh, ngộ nhờ Trầm Vĩnh Lan thẹn quá thành giận đem mình đi hủy nhan sắc thì làm sao bây giờ? Nhưng thời điểm này, Trầm Lạc Phù thật ra trả lời rất thành thật, dù sao nàng và Trầm Vĩnh Lan nếu đứng cùng nhau, nhất định là Trầm Vĩnh Lan sẽ được để ý nhiều hơn. Ai bảo Trầm Vĩnh Lan được sinh ra vóc dáng kỳ thực rất quyến rũ, nhưng Trầm Vĩnh Lan về đẹp đúng là thuộc loại được đám đàn ông nông cạn yêu thích, mà trên thế giới này nhiều nhất chính là loại đàn ông nông cạn như thế, trên thế giới này có đây, Trầm Vĩnh Lan về mặt xinh đẹp trên cơ sở là có đám đàn ông mạnh mẽ quây quanh nàng...

Kỳ thật nếu để cho một người phụ nữ đánh giá mà nói, hơn phân nửa đều sẽ thấy Trầm Lạc Phù so với Trầm Vĩnh Lan đẹp hơn, nam nhân tự nhiên sẽ chọn Trầm Vĩnh Lan. Nam nhân và nữ nhân không có cùng thẩm mỹ, phụ nữ sẽ nghiêng về người có khí chất, còn nam nhân lại nghiêng về cái dạng lãng lợ.

Tuy rằng công chúa bạch tuyết cũng nói hoàng hậu dường như đẹp hơn, nhưng mà hoàng hậu vẫn không hài lòng, nàng mơ hồ cảm thấy được vẫn là công chúa bạch tuyết dường như xinh đẹp hơn một chút.

“Chính là tôi cảm thấy được nếu so sánh lại một chút cô vẫn đẹp hơn” Trầm Vĩnh Lan lần đầu nói ra điều bí mật trong lòng mình, lần đầu tiên tỏ ra mình yếu kém hơn người khác, chuyện như thế này quả thật Trầm Vĩnh Lan rất ít làm, đặc biệt là cái dạng đánh giá về nhan sắc như thế này...

Trầm Lạc Phù vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Trầm Vĩnh Lan, nàng chỉ nghĩ Trầm Vĩnh Lan là hoa thủy tiên bất khả chiến bại, vẫn luôn cảm thấy bản thân mình là người tốt nhất nhưng không nghĩ tới, thực sự không nghĩ tới a, Trầm Vĩnh Lan ức hiếp bản thân nàng hơn hai mươi năm chẳng lẽ chính là giờ phút này nàng đang bắt đầu từ việc khóa thân để hướng tới sự đồ kỵ mà nhìn nhận vấn đề rõ ràng hơn đây? Đương nhiên Trầm Lạc Phù không biết Trầm Vĩnh Lan trong lòng vẫn ganh tị, không đơn giản chỉ xuất phát từ dung mạo mà ghen tị chính là toàn bộ phương vị đều ghen tị, chẳng hạn như nàng đối với các trưởng bối được yêu thích hơn, chẳng hạn như nàng biết suy nghĩ hơn, đọc sách cũng nhiều hơn, biết cư xử hơn... mọi việc đại loại như thế.

“Dù dung mạo xinh đẹp rồi cũng già đi, thực sự không cần quá để ý” Không phải bởi vì người chính mình nông cạn sao, ganh tị làm gì khiến cho tôi mang vạ, còn bị cô hai mươi mấy năm nay ức hiếp, tôi mới thấy bản thân mình là người vô tội nhất, tôi lúc nào cũng coi trọng nội hàm ở bên trong không quan trọng vẻ bề ngoài, vậy mà lại tự dung bị cô đem ra so sánh, so sánh chẳng khác nào súng đạn... toàn làm cho tôi bị tổn thương.

“Tôi mới không có ghen tị với cô!” Trầm Vĩnh Lan đề cao âm lượng xác nhận lần nữa, tiếc là lời này nói xong cảm giác rất giống như giấu đầu lòi đuôi.

Ít nhất Trầm Lạc Phù rốt cuộc cũng vạch trần được điều nghi hoặc giấu dưới đáy lòng nhiều năm như vậy, nàng năm đó như thế nào liền không rõ vì điều gì Trầm Vĩnh Lan lại có thể như vậy xấu xa ức hiếp nàng, hiện giờ tâm tình giống như đám mây đen tan đi, điều này làm cho Trầm Lạc Phù trong lòng đột nhiên cảm giác thấy khá tốt. Bị thủy tiên ghen tị là một chuyện rất có giá trị, đương nhiên nếu đem những chuyện khi còn nhỏ bị ức hiếp hồi tưởng lại vẫn có chút không đành lòng, tuy nhiên trong lòng của Trầm Lạc Phù hiện giờ đã thấy tốt hơn rất nhiều. Trầm Lạc Phù trong lúc này hiển nhiên lại quên bản thân mình vẫn còn bị ức hiếp, cũng không có vì bị chèn ép mà thể hiện ra ngoài. Xem ra, Trầm Lạc Phù ở mức độ nào đó mà nói cũng thực là rất thiện lương a...

“Cô út ăn cơm chiều...” Trầm Lạc Phù nhớ tới mục đích đến phòng của Trầm Vĩnh Lan, nàng lúc này không nghĩ sẽ muốn cùng Trầm Vĩnh Lan trò chuyện chủ đề nông cạn nhàm chán này.

“Oh!” Trầm Vĩnh Lan liền đứng lên, không e dè sự tồn tại của Trầm Lạc Phù, cơ thể không mặc gì đứng lên mặc vào bộ váy ngủ.

Trầm Lạc Phù tầm mắt không muốn nhìn đến bộ phận ấy liền vội và rời nhanh khỏi phòng Trầm Vĩnh Lan, nói thật thì bộ ngực của Trầm Vĩnh Lan lúc ăn lúc hiện, làm cho nàng là người không có thói quen thả lỏng như thế lại thấy xấu hổ, lúc này nàng không cần thận lại nghĩ đến chuyện giữa trưa nhu ngực...

Buổi tối của hai người trôi qua lại rất bình yên, ăn xong cơm tối, Trầm Lạc Phù và Trầm Vĩnh Lan đều không lập tức về phòng của mình, trái lại mà ở phòng khách xem truyền hình cùng nhau. Nhưng không lâu sau đó, nhạc chuyên điện thoại của Trầm Vĩnh Lan reo lên, rõ ràng là Trầm Vĩnh Lan có điện thoại của một tình nhân nào đó, nhìn Trầm Vĩnh Lan nói điện thoại với tình nhân Trầm Lạc Phù liền ngoan ngoãn trở về phòng của mình.

Trước đó những tình nhân của Trầm Vĩnh Lan tất cả nàng đều bị nàng chia tay, chỉ còn lại người vừa trở về là Hứa Duy Cảnh.

“Hôm nay không gặp được em chị thấy rất nhớ em” Hứa Duy Cảnh lời ngon tiếng ngọt, nói không hề nháy mắt, cũng không hiện ra được biểu cảm gì và không rõ là nói thật hay là nói giả. Nhưng mà không sao cả, bất kể là thật hay giả dù sao cũng nói cho người nguyện ý nghe, nghe được sẽ thấy vui vẻ cũng tốt rồi, làm như vậy cũng tích cực đấy chứ?

“Ồ!” Trầm Vĩnh Lan phản ứng có chút lãnh đạm, Hứa Duy Cảnh vẫn là Hứa Duy Cảnh, lời ngon tiếng ngọt, thật không thích người có lòng vui vẻ như vậy, thực ra vẫn do trong lòng Trầm Vĩnh Lan cảm giác tình cảm đã phai nhạt rất nhiều. Trầm Vĩnh Lan trong lòng cũng biết, Hứa Duy Cảnh không hẳn thực sự yêu mình, nàng cũng không thêm để ý, dù sao Hứa Duy Cảnh muốn làm cho mình vui lòng cũng tốt rồi, quan trọng là các nàng một dạng như nhau, rất hòa hợp, cũng không rõ hiện giờ hai nàng có muốn quen nhau hay không, Trầm Vĩnh Lan nghĩ muốn hay không cũng có nguyên do... nàng cảm thấy nàng không thể làm dậy sóng nổi cái sự nhiệt tình như trước kia...

Nữ nhân đặc biệt rất miễn cưỡng, Hứa Duy Cảnh lại là người rất thông minh, bản thân nàng nghe giọng điệu Trầm Vĩnh Lan lãnh đạm, nàng liền đoán ra nữ nhân này đại khái đã thay lòng đổi dạ, ít nhất đã tìm được người khác thay thế mình. Trầm Vĩnh Lan thực sự làm cho người ta cảm thấy đau lòng, bản thân nàng hai năm qua đối với nàng không tệ, nói thay đổi là thay đổi, cho nên mới nói phụ nữ đều là một dạng bạc tình như nhau. Nhưng nhìn biểu tình của Hứa Duy Cảnh lại không thấy có nhiều điều đau lòng lắm, mà chính là tiếc nuối, điều đáng tiếc là bản thân yêu thích Trầm Vĩnh Lan cũng như vậy nguyện ý cung chịu nàng... Bất quá bây giờ Hứa Duy Cảnh đối với Trầm Vĩnh Lan để tâm là người kia, nàng có chút tò mò muốn biết người đó là ai.

“Phản ứng lạnh lùng nha, làm cho người ta đau lòng quá đi” Hứa Duy Cảnh sầm muện nói, biểu hiện thật đúng là giống như vậy mà có sự tình.

“Được rồi, chị đừng giả bộ phát tình, chị chỉ cần vẫy tay một cái, cũng có một đám phụ nữ kẻ trước ngã xuống, người sau tiến lên đẩy thôi?” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy Hứa Duy Cảnh bản chất cùng với mình quả là giống nhau, là người ích kỷ, tuy rằng cùng nàng một dạng nhưng bản thân nàng cũng tốt hơn.

“Chị thấy rất cô đơn, chị thấy thích em thôi!” Hứa Duy Cảnh thành khẩn nói.

“Được, vậy tối mai tôi đến chỗ chị, chúng ta lên giường, chị ở đó mà chuẩn bị đi...!” Phụ nữ trưởng thành đúng là phụ nữ trưởng thành, Trầm Vĩnh Lan đi thẳng vào vấn đề, hào phóng khiến cho Hứa Duy Cảnh liền thích thú.

“Tốt, nhất định không phụ lòng mỹ nhân kỳ vọng!” Hứa Duy Cảnh vươn lên khoe miệng nói, Trầm Vĩnh Lan chính là người phụ nữ như vậy, ở trên giường có giá trị rất cao, tuy rằng từ trước đến giờ nàng chỉ biết hưởng thụ không biết trả công... thật là quý ích kỷ a... (=)) ẽm công với em Phù thôi)

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Trầm Vĩnh Lan Cảm Thấy Lúc Này Nếu Nghĩ Đến Trầm Lạc Phù Là Điều Không Nên, Thậm Chí Có Chút Biến Thái, Tuy Nhiên Lúc Này Nàng Khắc Chế Không Được Liền Nghĩ Tới

Hứa Duy Cảnh điển hình chính là người phụ nữ vừa xinh đẹp lại vừa giàu có, tính cách vô cùng tuyệt vời, đối với con gái cũng có tiếng là hào phóng, Trầm Vĩnh Lan quen biết nàng nhiều năm như vậy vẫn chưa bao giờ thấy nàng nổi nóng, tuy nhiên cho tới bây giờ nàng cũng không hiểu người phụ nữ này đang suy nghĩ điều gì và bản thân Trầm Vĩnh Lan biết rõ Hứa Duy Cảnh cũng thuộc loại người rất hay thay đổi, tuy rằng nàng đối với mình đường như cũng khá tốt, nhưng Trầm Vĩnh Lan chung quy vẫn thấy được Hứa Duy Cảnh đối với nàng cũng không coi là có lòng thực sự, đôi khi cũng không chút để ý tới.

Hứa Duy Cảnh lái chiếc Aston Martin tới đón Trầm Vĩnh Lan, nếu không phải bên trong là một phụ nữ và có ai đó trông thấy đều cho rằng Trầm Vĩnh Lan có lẽ được đại gia bao đường, Trầm Vĩnh Lan khuôn mặt cùng vóc dáng như thế dù có mười nam nhân cũng hết chín người muốn nuôi dưỡng nàng mà còn có một GAY trong đó.

Hứa Duy Cảnh chính là loại phụ nữ quyến rũ, nàng rất hay cười, nét mặt lúc nào cũng luôn ngược lên, còn ánh mắt bất cứ lúc nào cũng giống như muốn câu dẫn người khác. Trầm Vĩnh Lan thì thuộc loại phụ nữ có nét xinh đẹp mê hoặc, nếu nói Hứa Duy Cảnh là yêu tinh có đạo hạnh một ngàn năm cũng

lộ ra vài phần linh khí tốt thì Trầm Vĩnh Lan là thuộc loại yêu tinh có đạo hạnh năm trăm năm nhưng thật ra đạo hạnh còn chưa đủ, yêu khi quá nặng xem ra lại giống như tùy thời điểm mà nhờ vào đáng về để hút tinh khí của người khác.

Hứa Duy Cảnh lúc trước không hề theo đuổi Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan vẫn bình thường mà ‘thăng’, ngược lại đối với phái nữ thực sự hảo tình không tốt lắm

“Tôi thích phụ nữ!” Đây là câu đầu tiên Hứa Duy Cảnh nói với Trầm Vĩnh Lan.

“Chuyện đó có liên quan gì tới tôi?” Trầm Vĩnh Lan lạnh lùng hỏi ngược lại, nàng đối với bản thân luôn có khái niệm rằng tuyệt đối thuộc dạng thích đàn ông bình thường, còn phụ nữ thì không bao giờ, bởi vì chưa từng có người phụ nữ nào chủ động đến lấy lòng nàng mà trong mắt nàng cũng không quá chú ý đến nữ nhân khác.

“Hiện tại rất đúng lúc là tôi thích em!” Hứa Duy Cảnh vừa cười vừa nói với Trầm Vĩnh Lan, nụ cười ấy làm cho Trầm Vĩnh Lan cảm thấy được nữ nhân này không hề xấu mà thực sự rất xinh đẹp, cách nàng ăn mặc cũng đều lộ ra được hương vị sang trọng cùng đẳng cấp bên trong đó.

“Tôi không thích phụ nữ, ngược lại, ngoại trừ tôi ra những người phụ nữ còn lại tôi đều không thích” Trầm Vĩnh Lan nói thật lòng, sự thật trong hai mươi mấy năm qua nàng đúng là thích nam nhân không hề quan tâm đến nữ nhân.

“Không có gì đáng ngại cả, tôi sẽ cho em thấy phụ nữ kỳ thật cũng không phải là sự lựa chọn không đúng!” Hứa Duy Cảnh vẫn tươi cười, nụ cười ấy cho thấy sự tự tin vô cùng quyền rũ của nàng.

Sau ba tháng Hứa Duy Cảnh theo đuổi Trầm Vĩnh Lan, sử dụng hết mọi mảnh khóc cũng như thủ đoạn, Hứa Duy Cảnh quả thật rất biết lấy lòng phụ nữ, hoa tươi cũng như tiền bạc và mọi thứ cũng không hề tính toán, nhưng chỉ ít cũng thỏa mãn được lòng hư vinh của phụ nữ, nàng theo đuổi Trầm Vĩnh Lan quả thật cũng đã hạ thấp bản thân mình một bậc, đại loại Trầm Vĩnh Lan muốn ăn khuya, hơn nữa đêm nàng liền đi mua, Trầm Vĩnh Lan nói không thích nàng để tóc dài, nàng lập tức cắt đi, thật ra là vì Trầm Vĩnh Lan đổ kỵ nàng so với bản thân mình quyền rũ hơn nên mới yêu cầu thái quá như vậy, nói chung khi đó nàng muốn Trầm Vĩnh Lan được vui vẻ vì vậy lại làm cho Trầm Vĩnh Lan cảm thấy được nếu quen nữ nhân thật ra cũng không có gì là không tốt, bản thân được người phụ nữ giàu có xinh đẹp theo đuổi so với mấy tên đàn ông khác vẫn có phần thấy tốt hơn, Trầm Vĩnh Lan trong lòng vẫn là có hư vinh ấy mà nghĩ. Ngay cả ở trên giường nếu so với các tình nhân trước kia Hứa Duy Cảnh cũng làm cho nàng vui vẻ hơn...

Hứa Duy Cảnh và Trầm Vĩnh Lan lần trước chuẩn bị ân ái vẫn rất nhiều cảm xúc mạnh mẽ, chẳng qua là bị Trầm Lạc Phù cắt ngang cho nên lần này hai người vẫn còn rất nhiều mong đợi, ít nhất Trầm Vĩnh Lan thực sự hy vọng cùng với Hứa Duy Cảnh ân ái có thể phần nào bài trừ đi ý niệm biến thái trong đầu nàng.

Hứa Duy Cảnh tuy rằng không phải dạng người treu hoa gieo bướm, nhưng đại khái quan hệ với không ít phụ nữ, đối với thân thể của phụ nữ không thể không quen thuộc, ít nhất đối với việc treu chọc phụ nữ đối với nàng mà nói giống như là một bữa ăn sáng...

Mới vừa đóng cửa Hứa Duy Cảnh và Trầm Vĩnh Lan không thể chờ đợi được liền ở cùng một chỗ vội vã hôn nhau nồng nhiệt, Hứa Duy Cảnh liền đưa tay vào trong áo Trầm Vĩnh Lan vuốt ve lấy thân thể nàng, thân thể Trầm Vĩnh Lan thuộc loại rất nhạy cảm, bình thường chỉ cần treu chọc nàng một chút nàng sẽ liền phản ứng, tuy nhiên hôm nay Hứa Duy Cảnh cảm giác được nữ nhân dưới thân thể nàng không giống như trước mà tập trung, hơn nữa biểu tình lại có chút giống như không phối hợp, rõ ràng là rất muốn làm nhưng như thế nào thân thể lại không hòa hợp, đại loại làm cho người ta cảm thấy diễn viên khi diễn diễn xuất không cân xứng mới diễn cực kỳ vụng về, đồng thời lúc này cũng nhắc nhở Hứa Duy Cảnh hiện tại xem như là công lại làm không tới nơi tới chốn, Hứa Duy Cảnh thực sự không cho phép chuyện như vậy lại xảy ra.

Hứa Duy Cảnh liền rất nhanh, nhẹ nhàng đem quần áo trên người Trầm Vĩnh Lan lột sạch sẽ, nàng rất thích cơ thể Trầm Vĩnh Lan, cơ thể nữ nhân trưởng thành thực sự có sức hấp dẫn vô cùng, thật khiến người ta say mê chỉ muốn ngấu nghiến... Hứa Duy Cảnh vẫn như trước không thuận theo mà lấy lòng cơ thể Trầm Vĩnh Lan.

Miệng liền đưa xuống ngậm lấy ngực Trầm Vĩnh Lan, tay vuốt ve đôi chân thon dài của nàng, thế nhưng biểu tình của Trầm Vĩnh Lan thực sự không giống như lúc trước mà nhiệt tình, dục vọng như vậy nhưng lại ý loạn tình mê, Hứa Duy Cảnh không tin liền đưa tay vào giữa hai chân Trầm Vĩnh Lan, quả nhiên là khô, không hề ẩm ướt.

“Vĩnh Lan, em bị lạnh cảm sao?” Hứa Duy Cảnh nhu mì hỏi, lần trước rõ ràng là rất tốt, lúc này mới cách có vài ngày a, nếu không phải là do tính lạnh cảm thì chính là thay lòng đổi dạ quá nhanh rồi...

Trầm Vĩnh Lan cũng có chút buồn bực, nàng cảm giác thân thể mình giống như có chút lực bất tòng tâm, chẳng phải là rất muốn làm hay sao? Ngược lại cảm giác gì hầu như cũng chưa cảm nhận tới, rõ ràng Hứa Duy Cảnh đều hướng đến những nơi mẫn cảm nhất của mình để treu chọc, nếu là trước đây nàng đã sớm rồi tỉnh rồi mà không chịu đựng được, nhưng hôm nay thân thể đặc biệt lại khác thường, mà đối với Trầm Vĩnh Lan tính lạnh cảm hiện tại quả thực không có khả năng xảy ra. Bởi vì hôm qua Trầm Lạc Phù xoa ngực cho mình, cảm giác đều rất mãnh liệt, nghĩ đến hôm qua bị Trầm Lạc Phù xoa ra cái loại cảm giác đó khiến cơ thể Trầm Vĩnh Lan đột nhiên cảm thấy nóng lên, không thể nào, vừa nghĩ đến Lạc Phù liền có cảm giác này, cái này... thật là đáng sợ mà!

“Chỉ... thử lại lần nữa...” Trầm Vĩnh Lan bảo Hứa Duy Cảnh tiếp tục.

Hứa Duy Cảnh cũng không khách khí, liền rút tay ra khỏi địa phương giữa hai chân Trầm Vĩnh Lan sau đó liền đưa đầu hướng vào giữa hai chân nàng.

Trầm Vĩnh Lan cảm thấy lúc này nếu nghĩ đến Trầm Lạc Phù là điều không nên, thậm chí có chút biến thái, tuy nhiên lúc này nàng khác chế không được liền nghĩ tới, nếu như người đang vui giữa hai chân mình là Trầm Lạc Phù thì thật tốt. Dù sao Trầm Lạc Phù cũng là người rất ngoan ngoãn, nghĩ lại thì thật khó sẽ làm ra chuyện như vậy, bất quá là do Trầm Vĩnh Lan như vậy mà tưởng tượng ra, lúc này nơi ở giữa hai chân nàng lại trở nên ướt đầm, nàng thậm

chí cảm thấy được cơ thể mình đang bị chính đầu lưỡi Trầm Lạc Phù treu chọc, tưởng tượng ra như vậy lại làm cho thân thể của nàng cũng trở nên khác biệt, đặc biệt lại vô cùng mẫn cảm và hưng phấn.

Hứa Duy Cảnh thấy thân thể Trầm Vĩnh Lan đột nhiên thay đổi, lúc đầu rất khô ráo một khắc sau đó liền ướt đẫm, nàng cũng không thừa nhận đây là công lao của chính mình, nàng ngẩng đầu nhìn biểu tình của Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan quả thật trong ánh mắt rõ ràng không có hình bóng của mình, tựa hồ chính mình lâm trận nhưng đang ảo tưởng đến người khác. Nữ nhân này không phải là đem nàng trở thành người kia để mà thay thế đi chứ, đây đúng là lần đầu tiên có nữ nhân ở trên giường nàng mà lại xem nàng là người khác để thay thế, Hứa Duy Cảnh thấy được cảm giác này quả thật là có chút không xong, bất quá nàng cũng luyện tiếu buông thân thể của Trầm Vĩnh Lan, ít nhất giờ phút này chiếm giữ thể xác nàng là chính mình, tuy Trầm Vĩnh Lan bây giờ lại tư tưởng người khác nhưng thân thể lại giống như hoa sen nở rộ, tóc buông thả, nét mặt thật mê người... khiến cho người ta luyện tiếu không muốn rời ra vì vậy nàng chính là không phục liền hung hăng tiến nhập đến thân thể Trầm Vĩnh Lan một lần nữa.

Qua hồi lâu, một trần giường chiếu cuối cùng cũng kết thúc!

“Đêm nay không ở lại sao?” Hứa Duy Cảnh vẫn mang hy vọng ở Trầm Vĩnh Lan, đêm nay Trầm Vĩnh Lan cùng với yêu tinh thật giống nhau, Hứa Duy Cảnh cũng không ngại bị hút mất nhiều khí lực. Nếu như mình là nam nhân, đại khái dù có kiệt sức mà chết cũng sẵn sàng nguyện ý...

“Không được tôi phải về!” Trầm Vĩnh Lan cũng không rõ trong lòng mình đang nghĩ gì, tuy rằng vừa rồi làm ra cảm giác khá tốt nhưng quả thật cũng không đạt tới kết quả mà bản thân nàng mong muốn, ngược lại tựa hồ cảm thấy mình có chút suy nghĩ biến thái càng thêm rõ ràng, hơn nữa ngay cả thân thể mình cũng như vậy mà giống nhau, biến thái a... nàng thế nhưng khi phóng túng lại cần phải nghĩ tới Trầm Lạc Phù mà trợ giúp, cái này cũng không tránh khỏi là quá gay go rồi! Lần đầu tiên, Trầm Vĩnh Lan cảm thấy được điều này dần dần đang biến dạng đi và dường như mọi việc đi theo hướng không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cô Đừng Đứng Sát Vào Tôi Gần Như Vậy Có Được Không? Ai Biết Được Tôi Có Thể Hay Không Kiểm Chế Được Đây

Trầm Vĩnh Lan đứng lên mặc quần áo, Hứa Duy Cảnh nhìn cơ thể hoàn mỹ của Trầm Vĩnh Lan trong lòng tâm dường như khó nhịn, hận không thể đem nữ nhân này ở trên giường mà ăn sạch sẽ, Hứa Duy Cảnh đưa tay lên hướng đến cặp mông tròn trịa của Trầm Vĩnh Lan, ngón tay vuốt ve cặp đùi khôu gọi, ý đồ muốn câu dẫn Trầm Vĩnh Lan vì nàng rất muốn lưu lại nữ nhân này để tiếp tục cùng mình ái ân lần nữa...

Trầm Vĩnh Lan trái lại không khách khí đẩy bàn tay không yên phận của Hứa Duy Cảnh đang vuốt ve đùi mình, nàng không có chút nào lưu luyến liền nhấc chiếc quần lót màu tím của mình trên sàn mặc vào và nhất cử nhất động đều như muốn rời đi...

Hứa Duy Cảnh nhìn xuống giường thấy Trầm Vĩnh Lan biểu tình không thương tiếc gì, nàng khẽ cười, trước kia Trầm Vĩnh Lan chưa bao giờ vội và rời đi như vậy, phải chăng có người làm cho nàng muốn trở về sao? Trầm Vĩnh Lan thực ra trong nhà vẫn còn có một đóa hoa xinh đẹp như phù dung, chẳng lẽ đứng như bản thân mình kỳ vọng lần trước, đã có một màn cấm kỵ yêu mến xảy ra sao? Ngẫm lại, Hứa Duy Cảnh đều cảm thấy rất thú vị.

Hứa Duy Cảnh tâm tình lúc này vô cùng tốt, nàng từ đầu giường lấy hộp thuốc lá rút ra một điếu thuốc, sau đó đốt lên...

Trầm Vĩnh Lan không hút thuốc lá, bởi vì nàng rất yêu thương bản thân mình, vì vậy càng không muốn hủy hoại làn da xinh đẹp của nàng cũng như nàng không thích ngửi mùi thuốc lá hay thích bàn tay có vương mùi khói thuốc. Thời gian trước Hứa Duy Cảnh từng hứa với nàng, sẽ không bao giờ ở trước mặt nàng mà hút thuốc, nhưng hôm nay Hứa Duy Cảnh lại không khách khí ở trước mặt mình hút thuốc, điều này làm cho Trầm Vĩnh Lan khẽ nhíu mày.

“Chị muốn hút chờ tôi đi rồi hãy hút, tôi không thích có mùi thuốc lá bám trên người!” Trầm Vĩnh Lan lấy điếu thuốc từ tay Hứa Duy Cảnh vừa mới đốt, trực tiếp dập tắt đi.

Hứa Duy Cảnh cũng không buồn bực, ngược lại nhìn Trầm Vĩnh Lan rút điếu thuốc trên tay mình đi động tác quyến rũ không nói nên lời, tiếc là Hứa Duy Cảnh đối với mị lực của Trầm Vĩnh Lan phần lớn đều có thể miễn dịch được.

“Em như thế nào đã thay lòng đổi dạ giờ lại không cho chị hút một điếu thuốc?” Hứa Duy Cảnh không chút để ý hỏi, nàng có linh cảm, cơ thể Trầm Vĩnh Lan bản thân nàng không dễ dàng được hưởng nữa rồi, bây giờ bản thân mình muốn hút một điếu thuốc để chia buồn một chút cũng đâu có gì quá đáng.

“Thay lòng đổi dạ?” Trong tự điển của Trầm Vĩnh Lan quả thật là không có từ này, nàng cũng không hiểu được chính mình có hay không có thay lòng, chỉ là hôm nay không hiểu tại sao lại trong lòng không thấy ổn định.

“Em dám nói em vừa rồi ở trên giường không phải đem chị nghĩ thành người khác đi?” Hứa Duy Cảnh nhướn mày, thẳng thắn nói.

Trầm Vĩnh Lan im lặng, Hứa Duy Cảnh chính là muốn biến hóa thành tình, những điểm khác thường ấy đều bị nàng bắt được.

Hứa Duy Cảnh thấy Trầm Vĩnh Lan giống như ngậm thừa nhận, thật tình trong lòng nàng có một chút xấu hổ khó chịu, dù sao bị trở thành vật thay thế như thế nào đi nữa cũng đều không thấy đáng mà vui vẻ gì, bất quá so với điểm này khó chịu nàng ngược lại cảm thấy cái ý niệm phóng túng của Trầm Vĩnh Lan thật hợp ý nàng. Trầm Vĩnh Lan như thế này vô cùng có lực hấp dẫn đối với nữ nhân, chỉ cần nàng tùy ý ngoắc một cái ngón tay liền có người trước ngã xuống người sau tiến lên chờ nàng lâm hạnh, cứ sao cần có ý niệm phóng đảng với người khác đâu chứ?

“Rốt cuộc là thần thánh phương nào làm cho một người luôn luôn có mị lực vô biên như Trầm Vĩnh Lan mà phải tìm đến bất mãn đây?” Hứa Duy Cảnh kẻ sát vào Trầm Vĩnh Lan, liền nghe thấy mùi không mình bạch trên người Trầm Vĩnh Lan, đúng là mờ ám a..

Trầm Vĩnh Lan đẩy Hứa Duy Cảnh ra, nàng mới không muốn trả lời câu hỏi của Hứa Duy Cảnh, mặc dù trong lòng nàng cũng có thừa nhận là mình biến thái, nhưng cũng không nhất thiết phải đi tuyên truyền khắp nơi là mình là người biến thái...

“Chuyện này cũng không liên quan gì đến chị” Trầm Vĩnh Lan ăn mặc chỉnh tề liền sau đó không chút lưu luyến rời khỏi phòng.

Hứa Duy Cảnh chờ Trầm Vĩnh Lan sau khi rời đi tiếp tục chăm một liều thuốc, chẳng qua là để yên cho khói bay đi, ngay cả bản thân một hơi cũng không hút, cảm giác đó thực sự khiến người ta thấy cô đơn lạnh lẽo.

**

Trầm Lạc Phù đang ở phòng khách xem TV, nhìn đồng hồ đã chín giờ rưỡi, Trầm Vĩnh Lan vẫn còn chưa về. Dễ dàng nhận thấy nữ nhân kia lại đi đâu đó ngoài lầu lộng, quả nhiên là cơ thể không bị tổn thương nhiều lắm, nhanh như vậy liền khôi phục thành con bướm hoa rồi, đêm nay không hơn mười hai giờ chắc cũng không biết đường trở về nhà, quả thật giang sơn dễ đổi bản tính khó chữa và mai mấn là bản thân mình không phải bà nội, bằng không nữ nhân kia mà là con của mình Trầm Lạc Phù cũng cảm nhận được bản thân sẽ nhìn không được mà quảng giáo nàng vài câu.

Trầm Lạc Phù bấm tắt TV ở phòng khách, chuẩn bị đi tắm rửa rồi trở về phòng của mình.

Trầm Lạc Phù tắm ở phòng tắm trong đại sảnh, nàng không có buồng tắm riêng đại khái vẫn dùng phòng tắm ở đại sảnh, Trầm Lạc Phù tắm khoảng nửa giờ liền từ phòng tắm đi ra.

Đúng lúc vừa đi ra, Trầm Vĩnh Lan cũng vừa vặn mở cửa về, Trầm Lạc Phù nhìn đồng hồ chỉ mười giờ kém, lại có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Trầm Vĩnh Lan nhìn Trầm Lạc Phù quần khăn tắm đi ra, khăn tắm bao ở vị trí trọng điểm, nhưng vẫn lộ rất nhiều thịt ra bên ngoài, ở chỗ kia trơn bóng trắng nõn lại lộ ra một chút hơi nhỏ nhắn và yếu ớt cùng với đôi vai trần trắng mịn với đôi xương đòn vô cùng tinh tế quyến rũ, phía dưới kia là cặp đùi thon dài đều lộ ra, có thể nói nữ nhân thời điểm chỉ quấn bởi một cái khăn tắm hơn phân nửa đều là rất kêu gọi, đặc biệt Trầm Lạc Phù lại rất quyến rũ, giờ phút này làm cho Trầm Vĩnh Lan có cảm giác cái mũi thật ngứa, tâm cũng có cảm giác tê dại, Hứa Duy Cảnh cũng là một nữ nhân vô cùng có mị lực nhưng lại không thể làm cho nàng sinh ra cảm giác ham muốn, vậy mà liền nghĩ tới muốn đặt một người tinh khiết như Trầm Lạc Phù dưới thân thể nàng liền sinh ra cảm giác như thế. Loại cảm giác này giống như trạng thái không bình thường về sinh lý hay tâm lý vậy, có thể do Trầm Lạc Phù thoát nhìn thật rất mãnh mai và thanh khiết vì vậy làm cho bất cứ ai nhìn thấy cũng có ý nghĩ muốn làm chuyện xấu một phen, Trầm Vĩnh Lan tự thanh minh cho bản thân mình...

“Cô út, cô hôm nay như thế nào lại trở về sớm như vậy?” Thấy Trầm Vĩnh Lan vào cửa, Trầm Lạc Phù và Trầm Vĩnh Lan khoảng cách cũng gần lại một chút, Trầm Lạc Phù liền nhanh chóng nhận ra được trên người Trầm Vĩnh Lan có hai loại mùi nước hoa, nàng là người yêu thích trồng hoa và thực vật vì vậy đối với mùi hương thực sự khá nhạy cảm, một loại là mùi nước hoa mà Trầm Vĩnh Lan thường dùng, mùi còn lại là của một nữ nhân khác, thật không khó phán đoán được Trầm Vĩnh Lan là vừa hẹn hò về, Trầm Lạc Phù nghĩ tới lần trước Trầm Vĩnh Lan ân ái với Hứa Duy Cảnh, đúng rồi, chắc hẳn là mùi của nữ nhân kia...

“Uhm!” Trầm Vĩnh Lan chống lại cảm giác hư tâm đối với Trầm Lạc Phù, kỳ thật nàng không phải là sợ người khác nói trúng tim đen của mình, mà chính là sợ người khác biết nàng đem cháu ruột của mình trong lòng có ý nghĩ phóng đảng... Nếu phát sinh đối với người khác Trầm Vĩnh Lan không bận tâm, thế nhưng lần đầu tiên nàng chủ động phát sinh ra cảm giác dục vọng này đối với tiểu chất nữ của nàng, điều này đúng là không có giới hạn, cuối cùng Trầm Vĩnh Lan thấy bản thân nàng khá dung tục, là một người biến thái a, từ trước đến giờ luôn cảm thấy bản thân nàng rất tốt đẹp bấy giờ nhận thức ra điều này cảm giác thực sự không chấp nhận nổi. Đặc biệt ngay lúc này nàng muốn kiểm chế lại cái ánh mắt đối với Trầm Lạc Phù đang có ý niệm không trong sáng, tâm tình càng thấy không tốt. Nói cũng kỳ quái, trước kia bản thân Trầm Vĩnh Lan thường không hề muốn đối với Trầm Lạc Phù ba chữ tiểu chất nữ hòa hiếu kết giao, thế nhưng trong đầu nàng hiện giờ lại thường xuyên nghĩ đến ba chữ tiểu chất nữ kia. Điều này làm cho Trầm Vĩnh Lan cảm thấy được bản thân mình lúc trước vẫn rất có đạo đức, còn hiện giờ không có đạo đức cũng không có đến bi ôi, cháu ruột của mình mà cũng chẳng hề để ý, tuy rằng bản thân nói đúng tim đen và mấy cái cảm giác gì gì đó thực sự khiến cho nàng thấy chán ghét mà.

Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan, cảm giác có điểm gì đó tương đối kỳ lạ, nàng chung quy vẫn thấy được Trầm Vĩnh Lan hôm nay rất khác thường, so với ngày hôm qua còn muốn khác thường hơn, đặc biệt Trầm Vĩnh Lan như vậy mà lại né tránh ánh của mình, nữ nhân này không phải luôn luôn thích nhìn thẳng hai mắt của mình sao? Hơn nữa ngay cả việc trả lời câu hỏi của mình cũng vô cùng ngắn gọn và có chút mệt mỏi, đây không phải là tác phong bình thường của Trầm Vĩnh Lan, bình thường nàng kiêu ngạo như một con không tước, còn Trầm Vĩnh Lan hiện tại giờ phút này điệu bộ tương đối uest oái không phản chấn một chút nào.

“Cô út, người không sao chứ?” Cô như vậy thoát nhìn giống như bị người khác hành hung. Không giống như bình thường, thật là làm cho người ta không thấy quen mắt, Trầm Lạc Phù vẫn là có thói quen thấy vẻ bình thường kiêu ngạo của Trầm Vĩnh Lan tựa như con ong chúa vậy, hay là cơ thể phát bệnh nên thấy không thoải mái.

Trầm Lạc Phù cảm thấy được bản thân nàng rất tốt bụng, rất biết bày tỏ sự quan tâm đến người khác, nàng liền đi đến bên cạnh Trầm Vĩnh Lan gần một chút.

“Không có việc gì...” Cô đứng đứng sát vào tôi gần như vậy có được không? Ai biết được tôi có thể hay không kiềm chế được đây, quá đáng hơn là có thể làm nhiều chuyện quá giới hạn nữa, Trầm Vĩnh Lan ánh mắt không dám nhìn khuôn mặt Trầm Lạc Phù, chính là nàng liền quay xuống nhìn ở chân cô Trầm Lạc Phù, là nhìn chân cô a, nhưng không hiểu tại vì sao bản thân lại rất muốn ở trên cổ Trầm Lạc Phù cắn một cái cơ chứ? Cắn một cái ở cổ... không tính là quá đáng khinh đi chứ?

Lúc sau Trầm Lạc Phù tiến lại gần, liền nhìn thấy nơi cổ Trầm Vĩnh Lan lại ửng đỏ một dấu hôn, đúng vậy, đúng là vừa mới cùng mỹ nữ ân ái xong, nhưng cái bộ dạng ầu ầu cùng mặt mày này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a, chẳng lẽ không được vừa lòng? Trầm Lạc Phù cảm thấy đây là chuyện riêng tư cá nhân của Trầm Vĩnh Lan, thực sự không thuộc về phạm trù quan tâm của nàng vì vậy nàng liền không đến gần Trầm Vĩnh Lan nữa mà chuẩn bị đi ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: “Trầm Lạc Phù, Cô Thực Sự Không Muốn Biết Cảm Giác Yêu Là Như Thế Nào Sao?”

Sau khi Trầm Lạc Phù trở về phòng nàng, Trầm Vĩnh Lan cũng nhanh sau đó liền trở về phòng của mình. Nàng nằm trên giường luôn cảm thấy rằng bản thân không cần phải đối với Trầm Lạc Phù mà chột dạ, vì sao nàng lại không biết bản thân có suy nghĩ biến thái chứ. Nghĩ như vậy Trầm Vĩnh Lan liền trở nên cảm thấy đó là điều rất hợp tình hợp lý, không thể không nói Trầm Vĩnh Lan là người bình thường, bởi vì nàng đều không giống như người bình thường mà suy nghĩ quan trọng hóa vấn đề, thực sự là người có khả năng suy nghĩ rất đơn giản...

Trầm Vĩnh Lan đúng là bản chất hoa thủy tiên, rất nhanh liền thấy bình thường trở lại, tâm tình cũng đột nhiên liền thấy sáng tỏ thông suốt hẳn lên, nếu như trước kia như thế nào ức hiếp Trầm Lạc Phù thì sau này vẫn như thế mà ức hiếp...

Nghĩ đến đây, nàng liền hướng đến phòng Trầm Lạc Phù định chạy sang, dù sao nàng sớm như vậy đã trở về, ở một mình trong phòng quả thật có nhiều điều buồn chán, đi tìm Trầm Lạc Phù vậy, trước khi đi nàng vẫn rất nhanh liền vọt đi tắm rửa sau đó thay một bộ đồ ngủ rồi mới hướng đến phòng Trầm Lạc Phù chạy sang.

Trầm Lạc Phù vừa mới chuẩn bị đi ngủ, chợt nghe thấy Trầm Vĩnh Lan đến gõ cửa, Trầm Lạc Phù không thể không đứng lên mở cửa

“Cô út có việc gì thế?” Trầm Lạc Phù mở cửa, nhìn thấy bên ngoài Trầm Vĩnh Lan đang mặc chiếc áo ngủ vô cùng gợi cảm, Trầm Lạc Phù ý tứ đứng ở cửa dường như không muốn Trầm Vĩnh Lan vào phòng.

“Tôi sớm như vậy không ngủ được hôm nay muốn cùng cô tâm sự” Tuy nhiên Trầm Vĩnh Lan lại không khách khí đẩy cửa đi vào, còn không lịch sự ngồi ở đầu giường Trầm Lạc Phù.

Cô đầu cần sớm như vậy liền trở về, cô có thể cùng với mỹ nữ ân ái thêm một chút rồi trở về thì sẽ liền ngủ được thôi. Trầm Lạc Phù trong lòng nói thầm, hơn nữa cô cùng tôi khi nào tình cảm tốt đến nỗi cô không ngủ được liền tìm đến tôi để nói chuyện phiếm đây?

“Nhưng tôi muốn ngủ!” Trầm Lạc Phù khó xử nói, tôi một chút cũng đều không muốn cùng đóa hoa thủy tiên như cô nói chuyện phiếm, hơn nữa cô cũng không cần tùy tiện như vậy mà bá đạo có được không? Đây là phòng của tôi, cô tùy tiện ngồi lên giường của tôi đã không tốt rồi. Cô thực sự có tự cảm thấy là mặt cô dày lắm không?!

“Mới mười giờ thôi mà, tán gẫu một chút cũng không có vấn đề!” Trầm Vĩnh Lan chính là không để tâm bộ dáng không tình nguyện của Trầm Lạc Phù, nàng trực tiếp quay sang ôm lấy cái gối hoạt hình A Dream màu xanh trắng của Trầm Lạc Phù. Trầm Lạc Phù đúng là trẻ con mà, đã hai mươi mấy tuổi còn thích ôm nệm cái gối có hình phim hoạt hình trẻ con này nữa...

“Cô út muốn nói chuyện gì?” Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan bộ dáng vào phòng mình thực sự là bất chấp đạo lý mà, nàng cũng vô lực hỏi, thế nhưng Trầm Vĩnh Lan người chẳng phải muốn nói chuyện phiếm thì nói đi không cần lộn xộn đồ đạc của người khác, Trầm Lạc Phù cố gắng khắc chế muốn từ tay Trầm Vĩnh Lan lấy lại cái gối ôm của mình. Hơn nữa Trầm Lạc Phù cảm thấy Trầm Vĩnh Lan kia bộ dáng yêu nghiệt ôm cái gối của mình thực sự cảm thấy vô cùng không hợp.

“Chuyện gì cũng được!” Trầm Vĩnh Lan không thích ở trong phòng một mình như kẻ ngốc, muốn Trầm Lạc Phù tiếp mình nói chuyện, nhưng nói chuyện gì nàng quả thật không biết, nàng với con gái nói chuyện tán gẫu thật sự không có nhiều kinh nghiệm cho lắm...

Cho là có cảm tình tốt thì Trầm Vĩnh Lan cũng là người rừ người khác trò chuyện còn muốn người khác tìm đề tài! Trầm Lạc Phù bất lực đành trở về ngồi ở giường mình, nàng cảm thấy bản thân mình thực sự bị thúc giục làm chi ở cùng nhà với nữ nhân này, và bản thân cũng là vì bị thúc giục nên hiện giờ mới bị quấy rầy như vậy.

“Bình thường con gái thường nói những chuyện thân mật gì?” Trầm Vĩnh Lan tò mò hỏi, kỳ thật nàng ngay cả giao tình tốt hơn một chút với các bạn nữ đều không có hướng hồ chi là có chuyện thân mật chứ? Thân mật cũng chỉ có đồ vật, Trầm Vĩnh Lan đột nhiên cảm thấy có chút tò mò.

“Mọi thứ đều có thể nói” Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan, nhớ tới Trầm Vĩnh Lan hoa thủy tiên này đúng là không có một người bằng hữu, có như thế trong nháy mắt Trầm Lạc Phù lại có niềm thông cảm đối với Trầm Vĩnh Lan.

“Mọi thứ đều có thể nói là nói cái gì?” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hỏi, đưa tay ôm lấy cái gối lam màu xanh trắng khiến cái gối vừa nhào vừa nhăn nhúm đi, Trầm Lạc Phù nhìn thấy mà đau lòng, người không cần ngược đãi A Dream của ta có được không?

Trầm Vĩnh Lan cúi đầu xuống ngửi một chút cái gối đang ôm, quả nhiên có mùi hương trên người của Trầm Lạc Phù, mùi hương thật là dễ chịu a~~

“Là cái gì cũng đều có thể nói” Trầm Lạc Phù cảm thấy cùng Trầm Vĩnh Lan nói chuyện phiếm quả thật rất là mệt mỏi, Trầm Vĩnh Lan là muốn đối với người khác mà thử nghiệm cảm giác thân mật sao?

“Vậy cô đã từng trò chuyện với ai chưa?” Trầm Vĩnh Lan vươn người ngoắc ngoắc nhìn Trầm Lạc Phù hỏi.

“Tôi không nói quá nhiều” Trầm Lạc Phù mắt tự nhiên tránh đi ánh mắt của Trầm Vĩnh Lan, tất nhiên trong nhóm bạn nữ i của nàng đúng là cũng hay có chủ đề này, nhưng Trầm Lạc Phù vẫn chưa bao giờ tham dự.

“Trầm Lạc Phù, cô thực sự không muốn biết cảm giác yêu là như thế nào sao?” Trầm Vĩnh Lan không được tự nhiên nhìn Trầm Lạc Phù, không biết như thế nào trong lòng tâm tư không tốt lại nổi lên...

“Tôi không có hứng thú!” Trầm Lạc Phù cảm thấy đầu của mình mơ hồ phát đau, nàng đáng lẽ ra không nên cùng Trầm Vĩnh Lan nói chuyện phiếm, Trầm Vĩnh Lan nữ nhân này chính là chỉ đối với đề tài này mà thấy hứng thú thôi

“Cảm giác thực sự rất thoải mái a” Trầm Vĩnh Lan nhìn Trầm Lạc Phù, ánh mắt câu dẫn vô cùng mờ ám.

Giờ phút này Trầm Vĩnh Lan bộ dáng rất câu người, cùng với yêu quái thực sự rất giống nhau, điều này làm cho Trầm Lạc Phù đột nhiên nhớ tới hai ngày trước Trầm Vĩnh Lan đối với mình cường hôn, còn bây giờ nữ nhân này lại dự định muốn trêu đùa mình sao? Vừa nghĩ như thế xong sắc mặt Trầm Lạc Phù chợt trầm xuống.

“Cô út, ta muốn nghỉ ngơi, mời cô rời phòng tôi” Trầm Lạc Phù giọng điệu vô cùng khách sáo tuy nhiên lại mang theo một thái độ vô cùng kiên định.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù sắc mặt thay đổi liền vội vàng dừng lại không nói nữa, gần đây tính tình Trầm Lạc Phù càng ngày càng không tốt nha, mới nói có một chút liên tức giận, thật là nhỏ mọn mà, Trầm Vĩnh Lan âm thầm nghĩ, bất quá nàng thực sự không dám tiếp tục trêu chọc Trầm Lạc Phù, nếu không Trầm Lạc Phù mà nổi giận sẽ lại muốn dọn đi ra ngoài ở thì sẽ không tốt...

“Được rồi, tôi vẫn muốn hỏi một chút, cô dự định lúc nào sẽ mua quà sinh nhật tặng Lưu lão thái thái đây?” Trầm Vĩnh Lan thật nhanh nói sang chuyện khác.

“Hai ngày nữa” Trầm Lạc Phù thấy Trầm Vĩnh Lan liền một cái trong lời nói đã dừng lại đề tài kia, sắc mặt vì vậy mới hơi dịu đi một chút.

“Vậy lúc nào cô đi mua nhớ gọi tôi” Trầm Vĩnh Lan nói điều này đúng là có chuyện lạ, coi như nàng lần này lại rất quan trọng quà sinh nhật của Lão thái thái đi.

“Được!” Đây là lần đầu tiên Trầm Lạc Phù thấy Cô cô như vậy lại hiếu thuận với bà nội, cho nên Trầm Lạc Phù không có lý do từ chối.

“Được rồi, tôi không quấy rầy cô ngủ, tôi về phòng trước đây” Tuy rằng sắc mặt Trầm Lạc Phù đã dịu đi một chút thế nhưng vẫn là bộ dáng muốn nói ‘cô mau nhanh chóng rời khỏi phòng tôi’, Trầm Vĩnh Lan cũng không phải là người có da mặt dày mà không biết chủ động rời đi, bất quá nàng thực sự không biết tại sao sắc mặt Trầm Lạc Phù lại thay đổi như thế, suy cho cùng nàng cũng chỉ nói vài câu về phương diện kia mà thôi, như vậy cũng tức giận sao? Trầm Lạc Phù thật đúng là nữ nhân bảo thủ làm cho người ta thấy chán ghét!

Trầm Vĩnh Lan đâu biết rằng chính bản thân mình vừa rồi không tự chủ được ánh mắt gian ác liến lộ ra ngoài, còn không kiềm chế được mà hướng ánh mắt quyến rũ câu dẫn đến Trầm Lạc Phù, rất trần trụi, rõ ràng... Trầm Lạc Phù không phải người mù tất nhiên là nhìn thấy được. Trầm Lạc Phù bản thân không hề biết cô cô thật ra là muốn quyến rũ mình, chỉ nghĩ rằng Trầm Vĩnh Lan lại muốn cao hứng mà thích đùa dai, thế nhưng suy nghĩ của hai người trong lúc đó đối với hiện tại trong suy nghĩ của Trầm Lạc Phù cũng không khác biệt lắm. Trầm Vĩnh Lan vừa rồi có hành vi quyến rũ chỉ là vô ý thức, còn không hiểu rõ được mình có trạng thái vô ý thức như thế nào chỉ là trong lúc đó trong đầu mình không suy nghĩ được gì, vô tình mà nói lại muốn nảy ra ý đồ gian ác mà bản thân mình cũng không biết.

Trầm Vĩnh Lan sau khi rời khỏi phòng của Trầm Lạc Phù, Trầm Lạc Phù đã nhanh ôm lấy cái gối của mình, tuy nhiên khi ôm gối lại phát hiện ra mùi hương của Trầm Vĩnh Lan còn vương lại, điều này làm cho Trầm Lạc Phù khẽ nhíu mày, Trầm Vĩnh Lan trên người có loại mùi vị ngọt ngào như thế này quả là rất có tính xâm lược, giống như diện mạo cùng với cá tính của nàng, xinh đẹp mà lại rất độc tài...

Trầm Lạc Phù quyết định ngày mai sẽ đem cái gối đi giặt, thế nhưng đêm nay từ đầu đến cuối cái gối kia vẫn còn vương vấn mùi của Trầm Vĩnh Lan, quả thật mùi hương của Trầm Vĩnh Lan khiến Trầm Lạc Phù không thể nào ngủ được, thế nhưng nếu nàng không ôm gối bản thân cũng khó có thể mà ngủ được, Trầm Lạc Phù khẽ cắn môi, thấy thật chán ghét Trầm Vĩnh Lan, lần sau tuyệt đối không để Trầm Vĩnh Lan ôm gối của mình nữa. (*Em không ôm gối mà ôm cung thôi :))*)

Chương 24: “Xử Nữ Hay Cái Gì Đi Nữa Cũng Không Phải Có Gì Không Tốt!”

So với Trầm Lạc Phù lẩn lộn khó ngủ, Trầm Vĩnh Lan bên này là người khởi xướng thế nhưng khi trở về phòng vừa lên giường nằm đã liền ngủ, đúng là dù có suy nghĩ bản thân mình biến thái hay gì đó căn bản cũng không khiến Trầm Vĩnh Lan mang gánh nặng tâm lý, thật ra nàng đã sớm quẳng khỏi đầu mình ý niệm đó...

Vài ngày gần đây thời gian đi ngủ và thức dậy của Trầm Vĩnh Lan rõ ràng so với trước kia sớm hơn rất nhiều, không biết có phải là do ảo giác hay không, Trầm Vĩnh Lan cảm thấy làn da của mình ở trong gương so với trước kia rất tốt, sắc đẹp cũng ngày một tốt hơn, Trầm Vĩnh Lan chính là đang lúc thoa kem dưỡng da tự kỷ mà nghĩ đến.

“Chào buổi sáng!” Trầm Vĩnh Lan ngủ sớm, tự nhiên cũng như vậy mà thức sớm, chính vì vậy lúc này Trầm Lạc Phù còn chưa rời khỏi nhà, nàng thấy tâm tình mình vô cùng tốt, cười rạng rỡ như hoa mà hướng đến Trầm Lạc Phù chào hỏi.

So sánh với giờ phút này Trầm Vĩnh Lan sáng sớm giống như đóa hoa vừa mới nở rộ, vừa kiều diễm lại vừa như bọt nước dưới ánh mặt trời vô cùng long lanh chói mắt thì ngược lại Trầm Lạc Phù do ngủ không đủ giấc cảm thấy bản thân lại giống như đóa hoa héo úa mà tinh thần lại rất uể oải. Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan nở nụ cười như hoa vô cùng xinh đẹp trong lòng lại có cổ hờn dỗi, nữ nhân này ăn được, ngủ ngon, tâm trạng tốt, khí sắc cũng tốt vì vậy cả người thân thể như vậy mà giống nhau đều rất sáng sủa, thoát nhìn lại rất phong tao, chỉ cần một cái giờ tay nhấc chân cũng đều lộ ra được một cổ hơi thở quyến rũ, yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt mà! Trầm Lạc Phù lần đầu tiên sinh ra cảm giác hâm mộ cũng như ghen tị...

“Chào buổi sáng cô út!” Trầm Lạc Phù đúng là Trầm Lạc Phù, tuy rằng trong lòng nàng hận không thể đem cái hoa thủy tiên này dìm chết vì đêm qua khiến nàng mất ngủ, nhưng nàng vẫn lịch sự mà đáp lại Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan lúc này ngạc nhiên phát hiện ra có lẽ Trầm Lạc Phù hôm nay có trang điểm vì thế thoát nhìn Trầm Lạc Phù giống như Thủy Phù Dung có phần so với bình thường mà kém sắc hơn đi tuy nhiên mị khí lại nặng hơn một chút, tóm lại do trước đây nhìn Trầm Lạc Phù rất tao nhã còn bây giờ thoát mình lại rất sắc sảo, hoàn toàn khác biệt nhưng vẫn có sự quyến rũ và lực hấp dẫn kì lạ.

“Cô hôm nay đặc biệt thấy rất rất lẳng lơ nha?” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hỏi.

” Cái gì?” Trầm Lạc Phù không hiểu được tại sao Trầm Vĩnh Lan lại nói như thế, nàng cảm thấy cô cô nàng đúng là miệng chó không phun ra ngà voi.

“Cô hôm nay tại sao lại trang điểm, như vậy rất lẳng lơ, bộ chuẩn bị đi quyến rũ ai sao?” Trầm Vĩnh Lan vừa nghĩ tới Trầm Lạc Phù có thể đi quyến rũ người khác tâm tình nàng liền có chút không tốt.

Cô còn không biết xấu hổ hay sao mà lại hỏi như thế, còn không phải do cô làm hại tôi, nếu không phải cô tùy tiện vào phòng ôm gối của tôi, thì ta đâu có như thế mà mất ngủ, không ngủ được thì vành mắt sẽ thâm, đôi mắt có vành thâm thì tự nhiên tôi sẽ dùng phấn lót để che đi! Còn nữa, nói đến lẳng lơ, không ai có thể lẳng lơ qua người được.

“Cô út không phải lo lẳng lơ tôi sẽ biến thành lão xử nữ hay sao? Quyến rũ xong một người sẽ liền quay về, cô út cũng không cần quan tâm như vậy!” Trầm Lạc Phù không chút để ý nói.

Trầm Vĩnh Lan nghe xong trong lòng chính là hiểu nhưng cũng không thích” Bên ngoài nhiều người xấu, không nên tùy tiện mà quyến rũ bầy bạ được, xử nữ hay cái gì đi nữa cũng không phải có gì không tốt!”

Trầm Lạc Phù nghe có chút kinh ngạc, lời này thật không giống từ miệng của Trầm Vĩnh Lan nói ra, lại có vài phần ý tứ hàm xúc của bậc trưởng bối, đúng là có cảm tình tốt thật khác, không phải nàng mấy ngày hôm trước còn cười nhạo mình là xử nữ sao.

Nói đến đây, Trầm Lạc Phù lại thấy gần đây Trầm Vĩnh Lan thật có nhiều điểm khác thường, khi còn nhỏ Trầm Vĩnh Lan chính là liều mạng mà ức hiếp nàng, quan trọng chính là ở Trầm gia từ trước đến giờ Trầm Vĩnh Lan vẫn không hề đối với nàng mà quan tâm, tận khả năng nữa đó là không hề nghĩ đến sự tồn tại của nàng, thế nhưng thời gian gần đây Trầm Lạc Phù lại phát sinh ra loại ảo giác kì lạ, chính là Trầm Vĩnh Lan chủ động muốn thân cận nàng, tuy rằng biểu hiện có điểm không giống nhau nhưng vẫn cùng một loại là hảo tâm mà lo lắng, tuy nhiên cảm giác đó như muốn chống đối nàng, nàng vẫn thấy có chút không quá giống như vậy... Trầm Lạc Phù không hiểu rốt cuộc chuyện này có tính hay không là chuyện tốt đây?

“Cô út yên tâm, tôi từ trước đến giờ thủy chung kiên định thà thiếu chứ không ầu, tuyệt đối sẽ không tùy tiện mà dễ dàng đi quyến rũ người khác!” Trầm Lạc Phù nghiêm túc nói, nàng không phải Trầm Vĩnh Lan, bản thân nàng rất kiên định.

“Uhm hừm!” Trầm Vĩnh Lan cũng hiểu được Trầm Lạc Phù quả thật không phải là người dễ dàng đi quyến rũ người khác, bằng không làm sao cho đến

bây giờ vẫn còn là xử nữ, đột nhiên, Trầm Vĩnh Lan cảm thấy được là xử nữ vẫn không có gì là không tốt!

Vào buổi trưa, Hứa Duy Cảnh hẹn Trầm Vĩnh Lan cùng nhau ra ăn cơm, Trầm Vĩnh Lan nhận lời, đối với nàng bạn nữ giới không nhiều lắm, tuy rằng Hứa Duy Cảnh với nàng hiện giờ có thể coi như đã chia tay nhưng nàng vẫn vui lòng mà kết bạn. Kết bạn với bạch phú mỹ xinh đẹp lại còn làm bằng hữu tốt của nàng cũng không có gì là không tốt.

Hứa Duy Cảnh và An Nhã Uẩn đúng là cùng một tầng lớp, các nàng giao tình lại tốt, chọn nhà hàng cũng có mùi vị hợp nhau vì vậy vô tình đều hẹn hò nữ nhân đi ăn trưa ở cùng một địa điểm...

Đúng thật là không hẹn mà gặp, Hứa Duy Cảnh và Trầm Vĩnh Lan đang cùng nhau ăn cơm thì liền thấy Hứa Duy Cảnh cùng Trầm Lạc Phù.

Trầm Vĩnh Lan quen biết Hứa Duy Cảnh nhiều năm như vậy tự nhiên cũng thông qua Hứa Duy Cảnh mà quen biết An Nhã Uẩn, tuy rằng nàng cùng An Nhã Uẩn cũng cho là có giao tình nhưng cũng không phải là dạng người này ưa người kia, nhưng vì nể mặt Hứa Duy Cảnh nên cả hai đều không biểu lộ ra ngoài, bất quá nhiều lắm xem như quen sơ. Thế nhưng An Nhã Uẩn trái ngược lại, lại biết rất rõ về Trầm Vĩnh Lan. An Nhã Uẩn và Hứa Duy Cảnh cũng giống nhau, đều thích phụ nữ, cho nên Trầm Vĩnh Lan nhìn thấy An Nhã Uẩn cùng tiểu chất nữ của nàng cùng nhau đi ăn trưa, hơn nữa An Nhã Uẩn bình thường điệu bộ rất cao ngạo vậy mà giờ phút này lại rất ôn nhu chăm sóc đẳng hoàng đối với tiểu chất nữ nhà nàng, Trầm Vĩnh Lan lúc này cảm thấy An Nhã Uẩn đối với tiểu chất nữ trong lòng có chút gì đó không yên phận, Trầm Vĩnh Lan hiện giờ cũng vô cùng không thoải mái, làm sao mà dễ chịu được, hóa ra hôm nay Trầm Lạc Phù trang điểm chính là đi quyến rũ An Nhã Uẩn.

“Đây không phải cháu gái của em sao?” Hứa Duy Cảnh biết rõ nhưng vẫn giả vờ hỏi.

“An Nhã Uẩn tại sao lại biết Trầm Lạc Phù?” Trầm Vĩnh Lan nhú mày hỏi.

“Em không biết An là chị họ của Lạc Phù sao?” Hứa Duy Cảnh ngạc nhiên hỏi.

Trầm Vĩnh Lan thực sự không biết An Nhã Uẩn chính là chị họ của Trầm Lạc Phù, nàng đại khái biết về chị dâu An Tâm Tuệ nhưng vẫn rất ít nghe chị dâu nhắc tới nhà mẹ đẻ của người, cũng rất ít cùng nhà mẹ đẻ qua lại, Trầm Vĩnh Lan tuy nhiên đã từng gặp qua anh trai của chị dâu một hai lần, nhưng chưa lần nào gặp qua những người khác, không nghĩ tới chị dâu nàng chính lại chính là Đại tiểu thư con nhà danh giá, nói như vậy vẫn không ngờ tới Trầm Lạc Phù là cháu ngoại của một đại gia phú... Bình thường chị dâu cùng Trầm Lạc Phù vẫn không hề đề cập tới, thực sự không hề nghĩ tới gà lại có lúc hóa thành phượng hoàng như vậy. Trầm gia tuy không phải là gia đình giàu có, nhưng vẫn ở mức khá giả đầy đủ, nếu so với loại đại phú gia nhà giàu ổn định thì không đáng nhắc tới rồi. Trầm Vĩnh Lan tuyệt đối không hề nghĩ tới từ nhỏ bản thân mình đã ức hiếp Trầm Lạc Phù mà Trầm Lạc Phù lại có lai lịch bên ngoài lớn như vậy, quả là làm cho nàng một phen kinh ngạc.

Hứa Duy Cảnh phát hiện Trầm Vĩnh Lan sắc mặt luôn luôn thay đổi, tâm tình bất định liền thăm nghĩ Trầm Vĩnh Lan quả nhiên thực sự để ý Trầm Lạc Phù.

“Không đi qua chào hỏi sao? Các người dù sao cũng đều là người một nhà” Hứa Duy Cảnh vừa mới dứt lời liền kéo Trầm Vĩnh Lan hướng An Nhã Uẩn và Trầm Lạc Phù tới gần, tuy rằng Hứa Duy Cảnh biết hoàn cảnh này An Nhã Uẩn không hy vọng sẽ bị làm phiền, nhưng nàng vẫn cố tình coi như không biết.

“Có thể cùng nhau ngồi không?” Hứa Duy Cảnh vui vẻ cười hỏi, không đợi đối phương trả lời bản thân mình đã nhanh tay giúp Trầm Vĩnh Lan kéo chiếc ghế dựa ra ngồi xuống.

An Nhã Uẩn cùng Trầm Lạc Phù ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Hứa Duy Cảnh và Trầm Vĩnh Lan, hiển nhiên các nàng cũng có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn, như thế nào lại tình cờ không hẹn mà gặp ở đây.

An Nhã Uẩn từ khi biết Trầm Lạc Phù đến thành phố X vẫn thường xuyên lấy cớ cũng như trên danh nghĩa hẹn Trầm Lạc Phù đi chơi cùng mình, thế nhưng phần lớn đều bị Lạc Phù từ chối, lần này tiêu biểu muội khó khăn lắm mới chấp nhận đi ăn trưa với mình ai ngờ lúc này lại bị Hứa Duy Cảnh và Trầm Vĩnh Lan phá hoại, An Nhã Uẩn trong lòng không thấy thoải mái nhưng lại không thể làm gì họ...

“Cô út, nàng là chị họ của tôi?” Trầm Lạc Phù nhớ tới có thể Trầm Vĩnh Lan chưa biết được mối quan hệ của mình và An Nhã Uẩn vì vậy nàng liền chủ động vì Trầm Vĩnh Lan giới thiệu.

“Chúng tôi đã gặp qua, nàng là bạn tốt của Hứa” Trầm Vĩnh Lan ôn hòa đáp.

Trầm Lạc Phù không nghĩ tới mọi người đều quen biết nhau, đây đúng là thời điểm ngoài ý muốn của nàng, biểu tỷ thoát nhìn rất đứng đắn lại cùng Hứa Duy Cảnh là bạn tốt... Trầm Lạc Phù thực ra đối với Hứa Duy Cảnh ấn tượng không hẳn là tốt lắm.

Trong lúc ăn cơm, không khí lại có điểm kỳ quái, Trầm Vĩnh Lan và An Nhã Uẩn không có giao tình lại không có cảm tình tốt, vì vậy mới không có việc gì phải tán gẫu, còn Trầm Lạc Phù cùng Hứa Duy Cảnh trước sau cũng chỉ có duyên gặp mặt nhau một lần vì vậy cũng không có gì để nói. Cả ba người đều không thể nào mà hiên ngang nói chuyện, thế nhưng Hứa Duy Cảnh lại nói không ít, nàng lấy đề tài xung quang Trầm Lạc Phù để nói, đại loại như so với An Nhã Uẩn còn giống tỷ tỷ so với Trầm Vĩnh Lan còn giống trưởng bối hơn, hỏi ngắn hỏi dài một bộ dáng giống như từ trước đến nay đã thân thiết từ lâu, khiến cho Trầm Lạc Phù có chút xấu hổ.

Trầm Lạc Phù lúc này thật tình cảm thấy được những người quen biết Trầm Vĩnh Lan đúng là không phải người bình thường.

Chương 25: “Nếu Không Phải Chị Em Họ Loạn Luân Thì Bản Thân Nàng Cũng Giống Như An Nhã Uẩn Không Có Gì Bất Đồng Cũng Không Có Việc Gì Lớn”

Trầm Vĩnh Lan vừa được ba mươi tuổi, nàng chỉ thích để người khác ghen với mình, bản thân chưa từng nếm qua dấm chua, vì vậy cũng không hiểu rõ ghen hay dấm chua có mùi vị gì. Chính là năm đó nàng có một chút thích người bạn trai thay lòng đổi dạ liền quay sang thích Trầm Lạc Phù thể nhưng cũng không làm cho Trầm Vĩnh Lan nếm qua mùi vị đó, tuy nhiên lúc này trong lòng Trầm Vĩnh Lan cảm giác được mình phần nộ rồi, chẳng qua là cảm phần nhìn hai người kia đều như đang quyền rũ nhau, cảm giác như lòng tự trọng của mình bị chà đạp. Vì vậy vào giờ phút này đối với nàng đây là cảm giác lần đầu tiên lộ ra.

Trầm Lạc Phù định cắt miếng thịt bò, nếu cắt còn có thể cắt tốt hơn bất kỳ ai, thế nhưng An Nhã Uẩn đã ân cần tranh lấy. Trầm Vĩnh Lan nhìn bộ dáng An Nhã Uẩn chủ động vì Trầm Lạc Phù cắt miếng thịt bò, trong lòng nàng không dễ chịu chút nào liền nghĩ đến Trầm Lạc Phù tại sao lại như thế, bản thân cô không phải không có tay hay sao? Tại sao lại không biết cự tuyệt chứ?

Kỳ thật Trầm Lạc Phù cũng muốn từ chối ý tốt của biểu tỷ, hơn nữa cắt miếng thịt bò đối với Trầm Lạc Phù mà nói quả thật không có việc gì khó, thế nhưng gần đây nàng luôn vì chuyện của mình mà quan tâm, với lại đây cũng là ý tốt của biểu tỷ nàng cũng không muốn từ chối, bất quá Trầm Lạc Phù lại để ý đến ánh mắt Trầm Vĩnh Lan nhìn mình dường như có vài phần xem thường a. Ánh mắt xem thường này là có ý gì đây? Trầm Vĩnh Lan người có dũng khí mà dám nói người không nhờ vả ta làm giúp rất nhiều sao, mỗi ngày đều nhờ ta giặt hộ quần áo, pha mật ong ... nữ nhân lười biếng như người có tư cách gì mà nhìn ta bằng cặp mắt xem thường đó?

Hứa Duy Cảnh không hổ danh là tình nhân tốt, cũng chủ động muốn giúp Trầm Vĩnh Lan cắt thịt bò, kiểu ân ái đảm thái hay gì đó Hứa Duy Cảnh xưa nay đều rất am hiểu, bất quá Trầm Vĩnh Lan cũng dường như không quá tiếp nhận tình cảm tốt đẹp này.

“Bản thân tôi có tay!” Trầm Vĩnh Lan lãnh đạm nói, thật ra là muốn ý ngầm mà ám chỉ người nào đó có tay không làm.

Hứa Duy Cảnh cũng hiểu được Trầm Vĩnh Lan hôm nay có chút khác thường, trước kia chẳng phải mình luôn làm giúp nàng sao, hầu hết nàng đều tiếp nhận, rốt cuộc nữ nhân này từ trước đến nay đều chỉ muốn hưởng thụ, chỉ thích được người khác phục vụ thế mà hôm nay lại từ chối, đúng là có điểm khác thường. Bất quá Hứa Duy Cảnh thật không thêm để ý, nàng vô cùng thoải mái.

“Cảm ơn chị, còn lại để em tự làm” Trầm Lạc Phù ngăn An Nhã Uẩn tiếp tục cắt miếng thịt bò, nàng chính là không muốn phải chịu cái nhìn xem thường từ ánh mắt Trầm Vĩnh Lan, chẳng qua do biểu tỷ quá cẩn thận quan tâm nàng, làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên.

An Nhã Uẩn đành phải bỏ cuộc, nàng chỉ như thế đối với một người, nàng luôn nghĩ chỉ muốn cung chịu Trầm Lạc Phù, An Nhã Uẩn quả thật đối với Trầm Lạc Phù chính là như thế, bất quá tiểu buổi muộn đối với nàng thật cũng có lòng, vẫn luôn khách khí, kiểu khách khí như vậy luôn làm cho An Nhã Uẩn không thể nào dễ dàng ‘nửa đêm mà xâm nhập’ được. An Nhã Uẩn từ trước đến giờ luôn được theo đuổi, lần đầu tiên như thế mà chủ động theo đuổi một người, Trầm Lạc Phù chính là người đầu tiên so, tuy nhiên với người bạn tốt Hứa Duy Cảnh đối với nữ nhân có nhiều kinh nghiệm thì An Nhã Uẩn bộ dáng theo đuổi vẫn chưa được lưu loát mà còn có chút ngây thơ.

Bữa cơm này rốt cuộc có quá nhiều điểm quý dị.

Sau khi ăn cơm xong không khí cũng có chút bình thường trở lại, An Nhã Uẩn đưa Trầm Lạc Phù trở về còn Hứa Duy Cảnh thì đưa Trầm Vĩnh Lan về công ty.

“An Nhã Uẩn có phải hay không đối với Trầm Lạc Phù là có ý đồ?” Trầm Vĩnh Lan hỏi Hứa Duy Cảnh.

“Người ta có lẽ chỉ là quan tâm đến tiểu buổi muộn mà thôi!” Hứa Duy Cảnh cười nhạt nói.

“Nhưng người chị họ này lại có phần không khỏi thân mật quá đi” Trầm Vĩnh Lan trong giọng nói không tự giác liền lộ ra một cổ chua xót.

“Thế nào? Em ghen à?” Hứa Duy Cảnh thiếu mi hỏi ngược lại.

“Trầm Lạc Phù là cháu gái tôi, tôi quan tâm cháu gái mình không được sao?” Ghen với những thứ gì đó, Trầm Vĩnh Lan mới không thừa nhận.

“Không nghĩ tới Trầm Vĩnh Lan của chúng ta lại là người cô tốt nha!” Hứa Duy Cảnh nhìn Trầm Vĩnh Lan hàm ý nói, Trầm Vĩnh Lan từ trước tới giờ đều không đều chưa hề phát sinh đức tính làm mẹ nga.

Trầm Vĩnh Lan bị Hứa Duy Cảnh nhìn ra cũng có vài phần chột dạ, nữ nhân này rất tinh mắt, sợ cái gì cũng không lừa được nàng, nhưng nàng rốt cuộc cũng không phải con giun trong bụng mình, làm như thế nào lại có thể nhìn thấu được tâm tư của mình cơ chứ?

“Thế nào? không được sao?” Trầm Vĩnh Lan vẫn giữ giọng điệu lạnh nhạt trả lời.

“An đối với Trầm Lạc Phù tựa hồ đã thích gần mười năm rồi, từng ngày vẫn mong ngóng đóa hoa phù dung này lớn lên để sau đó có thể hái được nàng!” Hứa Duy Cảnh nói cho Trầm Vĩnh Lan biết sự thật.

“Biến thái, khi đó Trầm Lạc Phù mới được vài tuổi thôi!” Vừa nghĩ tới mười năm trước Trầm Lạc Phù đã bị đề ý, Trầm Vĩnh Lan cả người đều thấy không thoải mái, mười năm trước Trầm Lạc Phù mới nhỏ nhắn nha, còn chưa dậy thì hoàn toàn, An Nhã Uẩn quả nhiên là biến thái nữ nhi đồng, Trầm Vĩnh Lan cũng hoàn toàn quên, bản thân làm Cô cô cũng đối với tiểu chất nữ kia mà có tâm niệm xấu xa, cũng là một loại biến thái a...

“Người ta có động lực nên mới nuôi dưỡng thành tính nhẫn nại, với lại không phải chỉ lẳng lặng chờ đợi nhiều năm như vậy đâu, trước kia cái gì cũng chưa từng làm, người không phải nói Trầm Lạc Phù vẫn còn là xử nữ sao?” Hứa Duy Cảnh ở khía cạnh nào đó đối với An Nhã Uẩn vẫn rất bội phục vì tính nhẫn nại của nàng, chịu sự cô đơn một mình để chờ đợi đóa hoa của mình nở, kiểu loại ôm ấp tình cảm như thế này mà đặt ở hiện tại quả thật chính là một loại tình cảm hiếm hoi.

Hoàn hảo chính là An Nhã Uẩn nhất mực tình nguyện, lúc này Trầm Vĩnh Lan cảm thấy may mắn, bởi vì nàng vừa nghĩ tới An Nhã Uẩn cũng ham muốn thân thể Trầm Lạc Phù, Trầm Vĩnh Lan tâm tình cũng có chút hứng cảm, nếu không phải chị em họ loạn luân thì bản thân nàng cũng giống như An Nhã Uẩn không có gì bất đồng cũng không có việc gì lớn, Trầm Vĩnh Lan từ điều đó mà suy ra bản thân mình.

“Trầm Vĩnh Lan, tối hôm qua em ảo tưởng người yêu có phải hay không là Trầm Lạc Phù đây?” Hứa Duy Cảnh đột nhiên hỏi, Trầm Vĩnh Lan cuộc sống gần đây chỉ gần gũi với một người là Trầm Lạc Phù, vì vậy Hứa Duy Cảnh mới có thể đoán ra. Thế nhưng nàng chính là thành linh liền đặt vấn đề, giống như một thanh kiếm hướng thẳng đến tìm Trầm Vĩnh Lan, làm cho Trầm Vĩnh Lan không có chút nào kịp thời phòng bị.

“Chị nói bậy bạ gì đó?” Trầm Vĩnh Lan phô trương thanh thế, mặc dù mình thừa nhận là mình biến thái nhưng lúc này lại bị người khác vạch trần bản thân mình biến thái, nói chung cũng cảm thấy xấu hổ, cho thấy Trầm Vĩnh Lan lúc này cũng còn chút đạo đức.

“Kỳ thật chị thực sự hy vọng em cùng Trầm Lạc Phù phát sinh vấn đề, hai người dù có loạn luân hay cái gì đó cũng không có gì là không tốt” Hứa Duy Cảnh nhanh chóng biểu lộ lập trường của mình.

“Tôi mới không giống như chị không biết suy nghĩ” Trầm Vĩnh Lan có chết cũng không thừa nhận

“Em giành lấy Trầm Lạc Phù, chị chiếm lấy An Nhã Uẩn” Hứa Duy Cảnh thừa nhận bản thân mình là người vô liêm sỉ, không những khích lệ người khác loạn luân mà chính mình cũng lợi dụng cơ hội mà liên bước vào.

“Chị đối với An Nhã Uẩn có tình cảm?” Trầm Vĩnh Lan nắm lấy trọng điểm, Hứa Duy Cảnh thế nhưng lại đối với An Nhã Uẩn có hứng thú, nàng không phải cùng với An Nhã Uẩn từ nhỏ đã quen biết sao? Hiện giờ mới có hứng thú có hay không đã quá muộn đi...

“Vẫn là rất thích, chỉ là không có cơ hội mà chiếm được thôi!” Hứa Duy Cảnh đối với Trầm Vĩnh Lan rất thành thật, trước kia An Nhã Uẩn mê luyến Trầm Lạc Phù, bản thân Hứa Duy Cảnh không suy nghĩ nhiều lắm, chỉ là cảm thấy được đối với An Nhã Uẩn cơ bản sản sinh ra không phải là tình yêu, thực ra chính là một loại khát khao. Thế nhưng lại làm cho nàng bị cuốn hút suốt mười năm, loại cảm giác kiên trì này cứ làm cho Hứa Duy Cảnh bất an, nhưng nàng cũng đành chịu, An Nhã Uẩn đem lòng mình đóng lại chặt chẽ, không có một chút khe hở, làm cho mình muốn chen vào cũng chen không lọt, hiện giờ Trầm Lạc Phù đóa hoa phù dung kia đã bắt đầu nở rộ vì vậy nàng cảm giác được An Nhã Uẩn bắt đầu vội vàng xao động thế nhưng loại vội vàng này của An Nhã Uẩn đã cuốn hút nàng.

Trầm Vĩnh Lan cười nhạt, nếu Hứa Duy Cảnh có thể giành lấy An Nhã Uẩn thì mình liền sẽ không để cho An Nhã Uẩn đối với Trầm Lạc Phù mà có tâm tư, mà tâm tư tới mười năm. Đương nhiên Trầm Vĩnh Lan cũng chỉ là người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước, nàng tuy rằng đối với Trầm Lạc Phù cũng nổi lên tâm tư xấu xa nhưng nàng cho tới bây giờ vẫn không có dũng khí đem loại tâm tư thành hóa thành hành động, bởi vì trong tiềm thức của nàng, nàng cũng biết Trầm Lạc Phù là một người vô cùng thuần khiết, không dễ dàng được vậy bản.

An Nhã Uẩn lấy xe đưa Trầm Lạc Phù quay về trường đào tạo, trong lúc chuẩn bị xuống xe, An Nhã Uẩn nghiêng người vì Trầm Lạc Phù cời bỏ dây an toàn, nàng thân nhiên ngửi được trên người Trầm Lạc Phù mùi hương hoa nhẹ nhàng, trong lòng lúc này xao động không thôi, nàng phải kiềm chế thật nhiều mới khác chế được không đem Trầm Lạc Phù mà ôm vào lòng.

“Chị...” Trầm Lạc Phù nhẹ nhàng hô một tiếng, giờ phút này bầu không khí làm cho nàng rất muốn trốn, nàng chung quy vẫn cảm thấy được bầu không khí này có điểm kỳ lạ.

“Buổi tối chị đến đón em về có được không?” An Nhã Uẩn lúc này không muốn rời khỏi Trầm Lạc Phù, vì vậy giọng nói vô cùng ôn nhu hỏi.

“Em không cần làm phiền đến chị, nơi này cách nhà cô út không xa lắm, đi bộ chỉ mất mười phút thôi!” Trầm Lạc Phù hiểu được An Nhã Uẩn là đại ân nhân nên không muốn phiền toái nàng.

“Chỉ cần là Lạc Phù, chị không bao giờ thấy phiền toái” Trái ngược lại An Nhã Uẩn ước gì Trầm Lạc Phù hướng đến mình làm phiền, chỉ là biểu muội này rất nhu thuận, từ lúc còn nhỏ chưa bao giờ thích gây phiền toái cho người khác.

Chương 26: Trầm Vĩnh Lan Chính Là Thực Sự Có Bệnh Trạng Rồi, Hơn Nửa Đường Như Càng Ngày Càng Thêm Nghiêm Trọng!

Trầm Vĩnh Lan sau khi hết giờ làm cũng không đi đâu mà đi thẳng về nhà, bởi vì nàng biết Trầm Lạc Phù nhất định sẽ ở nhà, nàng hôm nay đột nhiên cảm thấy nhớ thương Trầm Lạc Phù nên liền muốn được gặp mặt Trầm Lạc Phù, đây cũng là lần đầu tiên nàng mong muốn được về nhà như thế.

Trầm Vĩnh Lan sau khi trở về phát hiện ở phòng khách và nhà bếp không có ai, nàng nghĩ Trầm Vĩnh Lan nhất định đang ở trong phòng vì vậy liền đi tới phòng Trầm Lạc Phù, trực tiếp đẩy cửa đi vào, ai bảo Trầm Lạc Phù lại không khóa cửa phòng cho nên rất trùng hợp nàng liền nhìn thấy Trầm Lạc Phù đang thay bộ váy ngủ... cái gì gì đó thật ra cũng không phải là cố ý a...

Trầm Lạc Phù cũng vừa mới trở về không lâu, lúc này đang thay váy ngủ đã bị Trầm Vĩnh Lan đột nhiên đẩy cửa tiến vào khiến nàng vô cùng hoảng sợ, nếu là bình thường nàng nhất định sẽ khóa cửa khi thay đồ, thế nhưng vẫn chưa từng nghĩ Trầm Vĩnh Lan thời gian sớm như thế đã trở về vì vậy khiến cho nàng không kịp đề phòng.

Quả nhiên Trầm Lạc Phù thoát nhìn có vẻ rất gầy yếu nhưng trên thực tế chính là thuộc loại Ma Tước tuy nhỏ nhưng vóc dáng rất hài hòa, thoát nhìn vô cùng là lướt khiến người ta cảm thấy rất có hứng thú, nếu như đánh giá cơ thể mình đạt 100 điểm thì Trầm Lạc Phù nhất định đạt 90 điểm. Ngực tuy so với mình nhỏ hơn rất nhiều nhưng nhìn vào cũng vô cùng tốt, nốt nà trắng mịn thật là nhìn đáng yêu mê người. Vòng eo nếu so với mình còn muốn mảnh mai tinh tế hơn nhiều, thực ứng với câu yếu liễu phù phong vì vậy làm cho Trầm Vĩnh Lan rất muốn đưa tay sờ một chút ở vòng eo nhỏ nhắn kia cùng với nơi bụng bằng phẳng không có một chút thịt dư nào lộ ra, Trầm Vĩnh Lan hướng tầm mắt tiếp tục đi xuống, tuy rằng Trầm Lạc Phù còn mặc một chiếc quần lót màu trắng nhưng ở vùng tam giác kia như ẩn như hiện có thể thấy được. Lúc này Trầm Vĩnh Lan lập tức cảm thấy miệng lưỡi khô khan. Bản thân mình quả nhiên biến thái mà, trước kia đâu phải chưa từng thấy qua nữ nhân lửa thế nhưng bây giờ lại phát sinh ra cảm giác ham muốn như vậy, chính là giờ phút này nàng như thế nào cảm giác được rõ ràng bản thân mình rất muốn đem thiếu nữ trước mặt mà đặt dưới thân muốn làm gì thì làm.

Trầm Lạc Phù đối với chuyện xảy ra phản ứng coi như rất nhanh, tuy rằng cũng bị nhìn thấy nhưng cũng nhanh chóng liền phản ứng lập tức đem váy ngủ mặc vào. Tuy nhiên Trầm Vĩnh Lan ánh mắt vẫn không chịu dời đi mà vẫn nhìn chằm chằm cơ thể của mình khiến cho Trầm Lạc Phù có chút nổi giận.

“Cô út người lần sau tới phòng tôi có thể hay không gõ cửa một cái” Trầm Lạc Phù nghiêm mặt nói.

“Chúng ta đều là nữ nhân, như vậy kiêng kị làm cái gì? Huống chi chúng ta đều là người một nhà” Trầm Vĩnh Lan thu hồi tâm tư của mình vẫn một bộ dạng không cho là đúng, coi như vừa rồi nàng có phát sinh tà tâm hơn nữa lại là người một nhà sinh ra cái loại cảm giác dục vọng này có biến thái được không?

Trầm Lạc Phù kì thật rất muốn hướng đến Trầm Vĩnh Lan mà phần nộ, Trầm Vĩnh Lan chẳng lẽ đã quên bản thân mình hiện nay đang cùng Hứa Duy Cảnh dây dưa không rõ sao?

“Nhưng gõ cửa vẫn lịch sự hơn” Trầm Lạc Phù tận khả năng vẫn thể hiện rõ bản thân nàng cũng không có phân biệt đối xử nàng mà chính là hướng đến phương diện lịch sự mà nói.

“Lịch sự thì cũng đối với người ngoài, còn người trong nhà cần chi nghi thức xã giao rắc rối, hơn nữa cô đã từng thấy tôi lỏa thể cũng nhiều lần, vì vậy cô một lần cho tôi nhìn thấy cũng không có gì sai, hơn nữa bản thân tôi đáng người so với cô vẫn tốt hơn rất nhiều nên cô so với việc nhìn thấy tôi thì cô cũng có phần lòi hơn rồi!” Trầm Vĩnh Lan đắc chí nói một hơi, bản thân rõ ràng nhớ được Trầm Lạc Phù cũng không ít lần thấy qua cơ thể mình, bây giờ nàng có xem qua cũng không có gì không đúng.

“Nói như vậy, cô út còn cảm thấy bất mãn hay sao?” Trầm Lạc Phù tức giận liền hỏi ngược lại, nàng phát hiện ra bản thân mình căn bản không đánh lại cô cô tiểu bá vương nói chuyện không có chút đạo lý nào.

“Đúng vậy!” Trầm Vĩnh Lan không thấy sai liền gật đầu nói.

Trầm Lạc Phù hoàn toàn hết chỗ nói rồi, chính cô điên cuồng thích bại lộ thân thể của mình chứ không phải tôi muốn nhìn, mỗi lần nhìn thấy tôi đều rất sợ sẽ bị đau mất hết!

“Cô út lại có chuyện gì sao?” Trầm Lạc Phù không muốn cùng Trầm Vĩnh Lan thảo luận vấn đề này, bởi vì nàng biết nếu cùng cô cô mà giảng đạo lý thì chắc chắn sẽ bị cái lô-gic bá đạo của nàng đánh bại. Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan ý kiến ngang ngược lúc này biến thành cơn giận cũng đều tiêu đi, nói chính xác hơn là nàng bắt lực, nàng biết dù nàng có nói thêm điều gì đi nữa cũng vô ích, một phần cũng do bản thân mình không khóa cửa còn Trầm Vĩnh Lan thì trực tiếp mở cửa đi vào. Từ nhỏ đến lớn, Trầm Vĩnh Lan vô luận làm sai cái gì đều không biết tự kiểm điểm bản thân mà ngược lại lần sau lại tiếp tục tái phạm. Hôm nay Trầm Lạc Phù cảm thấy bản thân mình ngày càng rất có phong thái, công lao lớn nhất cũng nhờ Trầm Vĩnh Lan bởi vì Trầm Vĩnh Lan dù làm bất cứ việc gì đến hiện giờ nàng cũng có thể nhìn, vì vậy có việc gì mà không thể nhìn nữa đâu?

“Ta vẫn chưa ăn cơm chiều!” Trầm Vĩnh Lan tất nhiên không nói là muốn gặp Trầm Lạc Phù, lời này nếu nàng nói ra nàng cũng đều có thể tưởng tượng được Trầm Lạc Phù nhất định sẽ phản ứng với vẻ mặt giống như gặp quỷ mà nhìn mình.

“Cô út bình thường không phải ăn com chiều mới trở về sao?” Sớm như vậy liền về, đây đâu phải tác phong của Trầm Vĩnh Lan, bản thân Trầm Vĩnh Lan không phải rất thích cuộc sống về đêm muộn màu muộn về hay sao?

“Bộ tôi về nhà, nhất thiết phải ăn xong com chiều mới có thể về sao!” Trầm Vĩnh Lan không hờn giận nói, rất dễ nhận thấy tiểu chất nữ của nàng dường như không thích nàng về nhà sớm, hừ, người không thích ta về sớm thì sau này mỗi ngày ta đều về nhà sớm.

“Được rồi!” Trầm Lạc Phù nhàn nhạt trả lời, nàng cảm thấy gần đây cô cô thực sự giống như là uống lộn thuốc.

“Cô út muốn ăn cái gì?” Dù sao ‘Đại lão gia’ cũng đã về nhà, Trầm Lạc Phù cũng đành cam chịu số phận vì người nào đó mà chuẩn bị com chiều.

“Cô nấu cái gì, tôi liền ăn cái đó!” Dù sao Trầm Lạc Phù làm đồ ăn cũng không phải là kém.

Tốt lắm, Đại lão gia không có đòi hỏi, cái này có tính hay không thật đáng được ăn mừng? Trầm Lạc Phù cảm thấy rằng chính mình khả năng đã được nâng cao chẳng những có thể làm on mắc oán còn có thể khổ trung mua vui!

“Cô út chờ ta một chút, tôi đi nấu chút gì ăn” Trầm Lạc Phù rời khỏi phòng của mình liền đi vào nhà bếp.

Nếu là bình thường, Trầm Vĩnh Lan sẽ cầm quyển tạp chí ngồi ở ghế sofa vừa xem vừa nhàn hạ mà đợi, thế nhưng lúc này nàng không hề nghĩ tới sẽ lấy tạp chí, bản thân cũng không làm chủ được đôi chân không ý thức của mình mà đi theo Trầm Lạc Phù vào nhà bếp, nơi mà nàng rất ít đặt chân đi vào. Tầm mắt nàng lại vô tình hướng theo thân thể đang di chuyển của Trầm Lạc Phù.

“Cô út, không có nhanh như vậy được, cô chờ thêm ba mươi phút nữa là được!” Trầm Lạc Phù nghĩ đến có lẽ Trầm Vĩnh Lan đói bụng nên mới không đợi kịp, nàng hôm nay không có chiên trứng, mà là nấu com và xào một ít rau cho nên phải dùng nhiều thời gian hơn một chút.

“Cần tôi giúp đỡ không?” Trầm Vĩnh Lan nhìn thấy Trầm Lạc Phù bận rộn rửa rau, thái đồ ăn liền không tự giác buộc miệng hỏi, tuy rằng nàng cũng không biết bản thân mình sẽ đem những lời này chủ động nói ra.

Trầm Lạc Phù đang thái rau xém chút nữa cắt trúng tay mình, cái này thực sự rất kinh ngạc, Trầm Vĩnh Lan chủ động nói muốn giúp mình, Trầm Lạc Phù đều có chút hoài nghi phải chăng là mình nghe nhầm đây?

“Cô vừa nói gì? Tôi không nghe rõ..” Trầm Lạc Phù không chắc chắn liền hỏi lại một lần.

“Không có gì!” Trầm Vĩnh Lan tức giận đáp, rõ ràng là nghe được lại làm cái bộ dáng như không nghe.

Quả nhiên là nghe nhầm, Trầm Lạc Phù thầm nghĩ, bất quá Trầm Vĩnh Lan là đang bức mình, mà tôi không trêu chọc cô cũng không hiểu cô đang hờn giận cái gì đây?

“Cô út không đi ngoài sao? Nơi này toàn khói dầu sợ sẽ làm thương tổn đến khuôn mặt xinh đẹp đấy!” Trầm Lạc Phù hướng đến Trầm Vĩnh Lan hỏi, phòng bếp đã nhỏ mà rửa rau cũng không quá phức tạp nên không cần có thêm người, nhiều người chỉ thêm vướng chân vướng tay.

Trầm Vĩnh Lan yêu thương nhất chính là khuôn mặt của mình, nghe Lạc Phù nói như vậy liền ngoan ngoãn rời khỏi phòng bếp trở lại ghế sofa, chẳng qua tầm mắt vẫn như trước vô cùng sốt ruột nhìn ngắm hình bóng bận rộn của Trầm Vĩnh Lan, rõ ràng Trầm Lạc Phù trên người đang mặc váy ngủ lại có thêm một chiếc tạp dề thế nhưng trong lòng Trầm Vĩnh Lan không tự chủ được mà luôn nghĩ đến vóc dáng Trầm Lạc Phù vừa rồi, đột nhiên rất muốn từ phía sau mà ôm lấy Trầm Lạc Phù. Trầm Vĩnh Lan chính là thực sự có bệnh trạng rồi, hơn nữa dường như càng ngày càng thêm nghiêm trọng!

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: “Cực Kỳ Biến Thái Mà! Nói Ra Cũng Thực Khó Coi...”

Sau khi ăn tối xong, Trầm Vĩnh Lan liền trở về phòng của mình, nàng cảm thấy được nếu nàng cứ tiếp tục nhìn chăm chăm lấy Trầm Lạc Phù, cho dù Trầm Lạc Phù không phát hiện sự khác thường thì bản thân mình cũng khó có thể hay không quá thú tính, nàng một chút cũng không muốn bị Trầm Lạc Phù suy nghĩ mình trở nên quá biến thái.

Nàng uể oải leo lên giường của mình, nàng cảm thấy bản thân mình gần đây thật là không ổn rồi, rốt cuộc là sai lầm bắt đầu từ đâu? Hình như là bắt đầu từ ngày Trầm Lạc Phù xoa ngực cho mình, bị Trầm Lạc Phù xoa ra cái loại cảm giác đó nàng liền trở nên không bình thường, nói trắng ra thì nàng thực sự rất chán ghét cái cảm giác lúc này. Nếu là người khác, nàng sẽ không cần phải rối rắm như thế, chỉ cần nàng ngoắc một ngón tay liền thu phục được đối phương, thế nhưng vì có gì lại cố tình là Trầm Lạc Phù cơ chứ? Mặc dù nàng cảm thấy được bản thân mình sinh ra cảm giác biến thái như vậy suy nghĩ cũng cảm thấy không có gì đáng lo ngại, suy cho cùng trong lòng có suy nghĩ tới cũng không tính là hành vi phạm pháp luật, tựa như muốn giết người, thật

ra cùng với giết người căn bản chính là hai chuyện khác nhau cho nên Trầm Vĩnh Lan vẫn không có gan mà hành động. Thứ hai, bản thân nàng trong lòng cũng nguyên ý như vậy mà mong muốn, còn chẳng kiên đề mà trắng trợn câu dẫn Trầm Lạc Phù, tuy nhiên vẫn không thấy Trầm Lạc Phù có ý muốn biến thái đáp lại, nữ nhân này nếu so sánh dường như cái gì cũng rất đoan chính, tư tưởng cũng rất bảo thủ, loạn luân hay cái gì đó đối với nữ nhân này thật khó mà chấp nhận, nghĩ đến đó Trầm Vĩnh Lan cũng thấy rất luống cuống.

Không nghĩ, không muốn nghĩ nữa, phiền chết đi được! Trầm Vĩnh Lan đem gối vỗ trên đầu mình, quả nhiên ứng với câu nói kia, nếu không chiếm được thì Trầm Vĩnh Lan sẽ bị rối loạn, Trầm Vĩnh Lan vẫn là ghét nhất bị rối loạn a..

Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan ăn xong cơm tối liền trở về phòng, nhìn đồng hồ chỉ mới có bảy giờ hơn, Trầm Vĩnh Lan định từ lúc này đổi tính hay sao? Muốn từ yêu nghiệt gây tai họa đến cho xã hội loại người trở thành người phụ nữ đàng hoàng đoan chính hay sao? Trầm Lạc Phù quả thực không muốn như thế này mà suy đoán, chỉ là bản thân mình đều cảm thấy được không có sức thuyết phục. Có thể là Trầm Vĩnh Lan đang thất tình, nhưng mà nghĩ lại hôm nay Hứa Duy Cảnh đối với Trầm Vĩnh Lan rất quan tâm vì vậy khả năng này không lớn, hơn nữa Trầm Vĩnh Lan cho tới bây giờ cũng chỉ khiến cho người khác thất tình chính mình còn nàng như thế nào mà biết thất tình chứ! Quên đi, mặc kệ nàng, nàng có thất thường thì cũng không liên quan đến chuyện của mình, nàng không đến quấy rầy mình thì mình nên đốt nhang a...

Bất quá Trầm Lạc Phù vẫn đáp ứng Trầm Vĩnh Lan khi nào đi mua quà sinh nhật cho bà nội sẽ rủ nàng đi cùng, sinh nhật của bà nội cũng sắp đến Trầm Lạc Phù dự định tối ngày mai sau khi dạy xong lớp đào tạo sẽ đi mua quà, chính vì vậy nàng liền hướng đến phòng Trầm Vĩnh Lan gõ cửa, dự định hỏi nàng có muốn đi hay không.

“Vào đi!” Trầm Vĩnh Lan nghe thấy tiếng gõ cửa liền trả lời.

Trầm Lạc Phù vào phòng nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan đang buồn bực dùng cái gối che kín đầu của mình, thoạt nhìn dường như thực sự có chuyện gì cái gì rồi rầm rầm, nàng thực sự khó có thể tưởng tượng ra có chuyện gì mà lại khiến Trầm Vĩnh Lan buồn bực như vậy.

“Cô út, ngày mai tôi đi mua quà sinh nhật cho bà nội người có muốn cùng đi không?” Trầm Lạc Phù hỏi.

“Được!” Trầm Vĩnh Lan lúc này mới ngoi cái đầu đang vùi dưới gối lên.

“Uhm, vậy tôi đi ra ngoài đây” Trầm Lạc Phù thấy không có chuyện gì nữa cũng liền nghĩ muốn rời khỏi phòng Trầm Vĩnh Lan, nàng không quen với việc ở lại trong phòng của Trầm Vĩnh Lan, bên trong toàn tràn ngập mùi của Trầm Vĩnh Lan, cái mùi này rất có tính xâm lược cùng câu người a.

“Đợi đã, chúng ta nói chuyện một chút đi!” Trầm Vĩnh Lan nói xong vừa muốn đánh chết mình, không hiểu gần đây như thế nào lại cảm thấy cứ muốn dính lấy Trầm Lạc Phù, cho dù không muốn dính lấy thì hai con mắt cũng không có được tốt cứ muốn nhìn lấy nàng.

“Tôi còn có việc bận” Tán gẫu cái đầu cô, nói chuyện với người có suy nghĩ hạn hẹp như cô suốt ngày chỉ biết nói đến mấy chuyện không đàng hoàng, chủ đề cũng không đứng đắn, tôi mới không có hứng thú nói chuyện với cô

“Thời gian thực sự còn sớm, dù có bận như thế nào thì cũng nán lại đã” Trầm Vĩnh Lan nhú mày, tiểu chất nữ này thật không đáng yêu a, cô cô như vậy có tâm ý muốn cải thiện mối quan hệ nhưng người như thế nào không có lòng nhận?!

Cho dù là có thời gian ta cũng không muốn cùng người nói chuyện phiếm được không? Trầm Lạc Phù trong lòng tuy nghĩ như vậy nhưng cũng không tình nguyện mà ngồi xuống, nàng biết nếu không đáp ứng tâm nguyện của Trầm Vĩnh Lan thì nàng tám phần cũng không được yên mà sẽ bị con thiêu thân này lao vào quấy rầy mình.

“Muốn nói chuyện gì?” Lần này Trầm Lạc Phù quyết tâm không chủ động tìm đề tài, nếu Trầm Vĩnh Lan còn dám nói chuyện không đàng hoàng thì chính mình sẽ lập tức đi ra ngoài.

“Sinh nhật của Lão thái thái cô định mua quà gì?” Trầm Vĩnh Lan hiện tại cũng không dám nói đến mấy vấn đề không đàng hoàng, thật ra nàng không phải sợ Trầm Lạc Phù bài xích mà chính là sợ nàng không không chế được thú tính thôi...

Trầm Vĩnh Lan vô thức liền hướng tới gần người Trầm Lạc Phù, Trầm Vĩnh Lan lúc này cảm thấy được hiện tại cơ thể Trầm Lạc Phù có một sức hấp dẫn không thể diễn tả được, tựa như ma túy đối với kẻ nghiện vậy, mà bản thân ai cũng hiểu rõ thuốc phiện không thể dính vào được, tương tự như vậy Trầm Lạc Phù cũng không thể dính vào, nàng là bất khả xâm phạm, vì vậy Trầm Vĩnh Lan một bên rất rối loạn một bên lại cảm thấy rất muốn thỏa mãn, cái này, cảm giác thật sự khủng khiếp mà!

“Tôi nghĩ muốn mua cho bà nội một loại mỹ phẩm dưỡng da” Tuy rằng bà nội tuổi không còn trẻ, nhưng cùng với Trầm Vĩnh Lan lại rất giống nhau, rất chú ý đến vẻ đẹp của mình.

“Vậy tôi nên mua cái gì tốt đây?” Nếu là trước đây nàng đều nhờ trợ lý mua quà tặng, trợ lý của nàng chỉ hỏi tuổi của Lưu lão thái thái sau đó đều mua đồ dùng dành cho các lão bà bà thích, vì thế đối với các đồ vật Trầm Vĩnh Lan tặng luôn bị lão thái thái ghét vô cùng.

“Mua cái gì cũng được!” Mua cái gì cũng có thể, chỉ cần phù hợp với con mắt thẩm mỹ của bà nội là tốt rồi, cô cô mỗi lần mua lễ vật về đều rất già, khó tránh bà nội không thích, tuy rằng lễ vật phù hợp với độ tuổi của bà nhưng lại không phù hợp với tính cách.

“Như thế nào mà mua gì cũng được, mỗi lần tôi mua lễ vật về đều bị cho là bản thù đến không chịu được, cô có phải hay không sợ tôi cạnh tranh đấy chứ?” Trầm Vĩnh Lan khẽ nhú mày, đúng là lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử...

“Quan trọng là chính cô mua cho bà nội thì bà nội sẽ thích, năm nay coi như có thay đổi tác phong là tốt rồi!” Trầm Lạc Phù cảm thấy được năm nay

nàng và cô cô có thể sẽ làm cho bà nội vui lòng, sau mọi chuyện kì lạ xảy ra vừa rồi dù sao năm nay Trầm Vĩnh Lan nếu so sánh thì vẫn có lòng hơn một chút.

“Vi vậy ngày mai cô cùng với tôi đi mua quà, lần này tôi sẽ nghe lời cô” Trầm Vĩnh Lan vô tình lại càng ngày càng gần Trầm Lạc Phù, gần đến nỗi đều có thể ngửi thấy hương vị tươi mát đặc biệt trên người Trầm Lạc Phù, quá gần, chung quy rất dễ dàng sinh ra tâm niệm xấu xa, giờ phút này Trầm Vĩnh Lan lại có ham muốn dục vọng đối với Trầm Lạc Phù, đương nhiên nàng chỉ là hành động trong tư tưởng, Bản thân nàng hiện tại luôn thực hiện một nguyên tắc, đó là có thể vô tận mà cô ta tâm nhưng tuyệt nhiên không được hành động, đây chính là điểm mấu chốt!

Trầm Lạc Phù lúc đầu chỉ là cố nói chuyện cho nên cũng không phát hiện Trầm Vĩnh Lan liền một chút một chút mà tới gần vì vậy đến khi nàng phát hiện thì khuôn mặt của Trầm Vĩnh Lan đã ở ngay trước mặt nàng, mặc dù rất xinh đẹp nhưng dù sao cũng không cần gần quá, làm cho người ta thật không có thói quen, hơn nữa cũng khiến Trầm Lạc Phù đặc biệt đề phòng, chỉ sợ Trầm Vĩnh Lan lại bắt đầu có ý tứ xấu mà làm nên một số trò đùa khiến người ta căm phẫn.

Cô út, cô nói chuyện thì nói chuyện đi làm gì mà đột nhiên lại đến gần tôi như vậy? Trầm Lạc Phù ngồi nghiêm chỉnh liền đã phòng bị, nếu Trầm Vĩnh Lan lần này lại làm chuyện gì quá giới hạn thì chính mình sẽ lập tức cho nàng thêm một cái tát.

Trầm Vĩnh Lan thật ra nên cảm thấy bản thân may mắn vì chỉ động tâm tư mà không được làm sai nguyên tắc, bằng không đêm nay có thể sẽ nghênh đón thêm thêm một bạt tay thứ hai trong đời. Chính vậy mới nói Trầm Vĩnh Lan may mắn, chung quy cũng là tránh được một kiếp vậy.

Ngoài việc Trầm Vĩnh Lan đến gần nàng nhưng thật ra lại không làm chuyện gì quá đáng, có vẻ như chỉ muốn trò chuyện. Trầm Lạc Phù cảm thấy mình thật hay tưởng tượng, xem ra cũng không thể lúc nào cũng suy nghĩ xấu về cô cô, vì vậy, Trầm Lạc Phù đối với Trầm Vĩnh Lan vừa rồi có suy nghĩ như vậy lại cảm thấy áy náy. Thật ra nàng cũng không cần áy náy, nàng đem Trầm Vĩnh Lan có suy nghĩ không tốt là hoàn toàn chính xác Nàng không hiểu được Trầm Vĩnh Lan thoát nhìn rất có phép tắc nhưng thực ra chính là biểu hiện giả dối, bộ mặt thật của cô cô nàng chính là vẫn có ý nghĩ rất đen tối, hơn nữa còn muốn vượt qua trò đùa đã vi phạm, nàng cũng không biết bản thân mình đã bị người ta tưởng tượng ý dâm bao nhiêu lần. Cực kỳ biến thái mà! Nói ra cũng thực khó coi...

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: “Ngày Tư Tưởng Đêm Sẽ Nằm Mơ”

Trầm Lạc Phù se lấy bộ ngực đầy đặn của Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan liền có cảm giác như tê dại không nói nên lời, cảm giác tê dại này giống như là điện lưu xuyên qua da đầu nàng, so với bất cứ lúc nào cũng đều làm cho Trầm Vĩnh Lan có cảm giác kích thích hơn bao giờ hết, không những như thế hai đóa hoa nhỏ ở đầu ngực liền dựng đứng, tựa hồ giống như đang mời gọi.

“Cô út, như vậy liền có cảm giác sao?” Trầm Lạc Phù nhẹ nhàng dán môi sát bên tai Trầm Vĩnh Lan ám muội hỏi.

Trầm Vĩnh Lan sau khi nghe được hai chữ ‘Cô cô’, nàng mới ý thức được giờ phút này người đang cùng nàng hoan ái chính là Trầm Lạc Phù, là tiểu chất nữ của mình. Vì thế loại cảm giác cấm kỵ này làm cho thân thể của nàng càng trở nên mẫn cảm, động tĩnh cũng nhanh hơn. Cơ thể nàng dường như không thể khống chế, không biết từ lúc nào ở giữa hai chân nàng nào đã trào ra cổ nhiệt lưu nóng ấm vô cùng ẩm ướt.

“Trầm Lạc Phù...” Trầm Vĩnh Lan đưa tay nắm lấy tay Trầm Lạc Phù đang đặt ở nụ hoa đang dựng đứng kia, mái tóc dài như tơ của Trầm Lạc Phù xoa xuống chạm vào da thịt nàng, khiến nàng cảm giác ngứa ngáy nhưng cũng vô cùng tê dại. Cơ thể của nàng là như vậy, lúc nào nàng cũng muốn được Trầm Lạc Phù yêu da diết, giờ phút này nàng chỉ khát khao Trầm Lạc Phù hãy ngậm lấy nụ hoa đang dựng đứng của nàng, nụ hoa ấy lúc này tựa hồ như hoàn toàn đã trở nên se cứng và bắt đầu mới chớm nở khát khao được người khác chăm chút vào.

“Như thế này phải không?” Trầm Lạc Phù nhẹ giọng hỏi, đầu ngón tay của nàng đang kẹp cứng lấy nụ hoa đang dựng đứng ấy, nhẹ nhàng se qua se lại điểm hồng hào vô cùng quyến rũ đang mời gọi kia.

“A...” Trầm Vĩnh Lan bị kích thích liền bật ra âm thanh, cơ thể tuy được cảm thụ nhưng cũng vô cùng khó chịu làm cho nàng cong chân lên siết lấy chân Trầm Lạc Phù. Thân thể dán chặt vào thân thể Trầm Lạc Phù.

“Cô út thân thể cũng thật mẫn cảm” Trầm Lạc Phù khẽ mỉm cười nói, rõ ràng Trầm Lạc Phù bình thường có một dáng vẻ rất ngoan ngoãn đáng hoàng thế nhưng giờ phút này cảm giác có chút xấu xa, tuy nhiên Trầm Vĩnh Lan phát hiện ra nàng rất yêu Trầm Lạc Phù giờ phút hiện tại đã mang đến cho nàng loại cảm giác này, quả thật nó rất mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi làm cho người ta giống như bị hút vào không trở rời ra được.

“Trầm Lạc Phù... dừng dừng lại...” Trầm Vĩnh Lan cảm giác Trầm Lạc Phù đang dừng lại động tác, điều này làm cho nàng không được thỏa mãn, thân thể vì thế lại vận vẹo mà kề sát vào thân thể Trầm Lạc Phù để ma sát, đối với Trầm Vĩnh Lan mà nói mãi mãi vẫn là không đủ vì nàng còn muốn nhiều hơn nữa.

Trầm Lạc Phù rút cuộc cũng đáp ứng mong muốn của Trầm Vĩnh Lan, nàng cuối xuống ngậm lấy nụ hoa cực kỳ mẫn cảm kia, vừa liếm vừa mút, vừa

mon trốn.. đồng thời bàn tay kia không rảnh rỗi mà trực tiếp vuốt ve bên ngực đầy đặn còn lại của Trầm Vĩnh Lan, Trầm Lạc Phù không chút khách khí từng động tác và hành động càng thêm lực, cơ hồ làm cho khóa đầy đặn ở tay nàng biến dạng đi. Thế nhưng Trầm Vĩnh Lan cảm giác không phải đau mà là tê dại, cảm giác này khiến cho nàng càng thêm kích thích, nàng tựa hồ cảm nhận được chân thân mình ngày càng ẩm ướt hơn. Cho tới bây giờ không ai có thể dễ dàng kiểm soát cơ thể nàng, thế nhưng lúc này đây, nàng đã bị đánh bại... bị đánh bại bởi Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù bàn tay cũng không an phận và cũng không hề nhàn rỗi mà mỗi một tác da tác thịt của Trầm Vĩnh Lan đều vuốt ve qua, bàn tay Trầm Lạc Phù vuốt ve tới đâu nơi đó nhường như có ngọn lửa, nóng rực mà lan tỏa, làm cho thân thể Trầm Vĩnh Lan càng thêm đói khát.

Bị Trầm Lạc Phù vuốt ve, không thể không làm cho Trầm Vĩnh Lan cảm thấy thỏa mãn, trái ngược lại cơ thể nàng càng ngày càng giống như không thể nhịn được, càng muốn được nhiều hơn, nàng nắm lấy tay Trầm Lạc Phù đưa vào nơi đã muốn lấy lợi giữa hai chân...

Cái này gọi là ban ngày suy nghĩ đêm đến sẽ nằm mơ, có điều mộng xuân xảy ra dường như cũng không phải là chuyện quá bất ngờ. Trong kinh Phật đã từng nói qua, thứ nhất là bản năng, thứ hai là mộng, mộng chính là dục vọng ở hiện thực không thể thực hiện được cho nên ở trong mộng mà thực hiện, vì vậy Trầm Vĩnh Lan lúc này có mộng xuân cũng không có gì bất ngờ.

Bởi vì bao nhiêu năm không có làm mộng xuân, cho dù có mộng xuân người cũng làm cho đầy đủ đi, chỉ mới làm có một nửa thì tỉnh lại, cái này tính sao đây? Mộng xuân làm mới một nửa là bị thức giấc khiến Trầm Vĩnh Lan có phản tức giận. Nàng ngủ luôn luôn chỉ mặc có một chiếc quần lót, lúc này nàng liền hướng quần lót mà sờ thử, quả nhiên là ướt đầm, không ổn rồi, trước kia cùng người khác còn sàng đan cũng đều không có như vậy mà ướt, hiện giờ có xuân mộng như vậy mà ướt, rốt cuộc là nàng đối với Trầm Lạc Phù có bao nhiêu khát khao a! Nếu mộng xuân làm cho đầy đủ thì không tính, đằng này làm không được một nửa khiến cho thân thể thật là khó chịu, nghiêm trọng hơn là nàng muốn được thỏa mãn! Trầm Vĩnh Lan mờ to mắt, chính là áp lực trong cơ thể khiến nàng không ngủ được.

Trầm Vĩnh Lan đành phải tự giải quyết nhu cầu của mình, bằng không đêm nay sẽ ghen quá thành ra nội thương... Thế nhưng cửa phòng nàng lại chưa đóng kính, âm thanh hay cái gì đó liền thoát ra ngoài, nàng hoàn toàn cũng không hề chú ý tới.

Trầm Lạc Phù không hiểu tại sao nửa đêm lại cảm thấy khát nước, nàng đành phải ngồi dậy đi uống nước. Bằng không sẽ không thể nào nghe được âm thanh kỳ lạ phát ra từ phòng của cô cô nàng. Nghe được âm thanh kỳ lạ này đáng lẽ cũng không nên tò mò nhưng nàng không nhịn được liền nghiêng đầu kề tai sát vào để nghe, quả thật nghe xong liền thấy xấu hổ, cái gì mà ‘um a..’ rõ ràng là âm thanh của nữ nhân, mà cái loại thanh âm này chính là của cô cô nàng, nhưng cô cô nàng đêm nay rõ ràng là không có đưa ai về nhà qua đêm... như vậy, người phụ nữ này chính là một mình...

Trầm Lạc Phù nghĩ đến cảnh tượng kia sắc mặt chợt đỏ lên, nói đến lần trước sau vụ việc giúp cô cô xoa ngực và bây giờ lại phát hiện chuyện xấu hổ như thế này Trầm Lạc Phù cảm thấy lần sau bản thân tuyệt đối không nên quá tò mò, mai mốt là Trầm Vĩnh Lan không biết, bằng không nàng sẽ càng thấy xấu hổ hơn, và cũng khá tốt là lần này nàng cũng không có đẩy cửa mà đi vào.

Trầm Lạc Phù vội vàng uống nước xong liền trở về phòng, nằm ở trên giường, không biết như thế nào đầu óc nàng cứ nghĩ về âm thanh kỳ quái mới vừa nghe được. Đúng là vô lễ mới nhìn, bất lịch sự mới nghe, không đáng hoàng mới nghĩ tới, Trầm Lạc Phù cứ lặp đi lặp lại vô số lần như vậy thì mới chậm rãi đi vào giấc ngủ.

“Chào buổi sáng!” Trầm Vĩnh Lan thức dậy thần thanh khí sảng hướng Trầm Lạc Phù chào hỏi, Trầm Vĩnh Lan đem tiểu chất nữ của mình ảo tưởng thành mơ xem ra cũng rất yên tâm thoải mái, nhìn thấy Trầm Lạc Phù cũng không có điểm gì ngưng ngừng.

Ngược lại Trầm Lạc Phù trong lúc vô ý lại nhìn thấy việc riêng tư của cô cô nên nàng liền cảm thấy xấu hổ, đặc biệt Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan nếu so sánh lại giống như một đóa hoa kiều diễm, không tự giác lại nghĩ đến tối hôm qua nửa đêm đi uống nước nghe được âm thanh kia thật sự khiến người ta cảm giác mặt đỏ tai hồng. Quả nhiên là nghe được cô cô phát ra âm thanh gì gì đó nên khiến cho nàng vô cùng xấu hổ và ngưng ngừng.

“Chào buổi sáng!” Trầm Lạc Phù vội vàng thu hồi tầm mắt trên người Trầm Vĩnh Lan, chỉ vì để tránh bản thân mình sẽ không được tự nhiên.

“Mặt người làm gì mà đỏ vậy?” Trầm Vĩnh Lan nhìn khuôn mặt Trầm Lạc Phù có hơi ửng hồng liền tò mò hỏi.

“Không có việc gì” Trầm Lạc Phù ra vẻ bình tĩnh hỏi đáp, ta cũng không thể nói cho người biết, tối hôm qua nghe được người phát ra âm thanh kỳ cục đó mà cảm thấy ngưng ngừng đi, hơn nữa Trầm Lạc Phù cảm thấy cho dù có nói cho Trầm Vĩnh Lan biết thì Trầm Vĩnh Lan cơ hồ cũng không có ý từ ngược lại càng không biết xấu hổ mà quay sang chỉ trích mình.

Sáng hôm nay Trầm Lạc Phù không có lóp đào tạo, chỉ có vào buổi chiều, vì vậy khi Trầm Vĩnh Lan đi làm Trầm Lạc Phù vẫn còn ở nhà mà dọn dẹp phòng, thuận tiện mang quần áo Trầm Vĩnh Lan đem đi giặt.

Hôm nay Trầm Vĩnh Lan mặc nhiều hơn một cái quần lót, Trầm Lạc Phù lúc đầu cũng không quá để ý, chỉ là trong lúc đang giặt quần áo thì phát hiện trong đó có một cái quần lót lại có dính rất nhiều chất lỏng trong suốt, Trầm Lạc Phù đột nhiên ý thức được đây là ‘một cái gì đó’... tay nàng theo bản năng bình thường mà vội rút lại một chút, cái này không phải là kiệt tác đêm hôm qua của cô cô đi? Rõ ràng, đây chính là chất dịch trong cơ thể của Trầm Vĩnh Lan, nhìn vẫn là không ít, Trầm Vĩnh Lan quả là ham muốn không khỏi quá nhiều đi. Cô ham muốn thì ham muốn đi, nửa đêm ở trên giường coi như không có vấn đề gì để nói, nhưng lại không biết đóng cửa chặt lại một chút dừng để cho âm thanh thoát ra ngoài thì tốt rồi. Còn nữa, ít nhất cô cũng phải biết đem quần lót của bản thân mình mà tự động giặt một chút đi chứ, cô như vậy là muốn cho tôi biết và làm cho tôi phải xấu hổ sao? Chẳng lẽ cô muốn người khác biết cô có quan hệ tình dục và cả ham muốn tình dục của cô so với người khác mạnh mẽ thì người mới thấy hãnh diện sao?

Chương 29: “Trầm Lạc Phù, Cô Có Phải Đang Thăm Mến Tôi Không?”

Đêm đó, Trầm Vinh Lan lái xe tới đón Trầm Lạc Phù cùng đi mua quà.

Trầm Lạc Phù mục tiêu tương đối rõ ràng, tiến thẳng đến quầy Lancome và mua một bộ sản phẩm dưỡng da của Lancome.

Trầm Vinh Lan chỉ biết Trầm Lạc Phù là sinh viên mới tốt nghiệp kiếm được tiền so với Trầm Vinh Lan vẫn là ít hơn, nhưng nàng đâu biết được Trầm Lạc Phù tiền so với nàng không ít hơn bao nhiêu, hơn nữa Trầm Lạc Phù từ nhỏ tới lớn luôn luôn không có thói quen tiêu tiền vì vậy so với Trầm Vinh Lan nàng dễ dành được rất nhiều. So với Trầm Vinh Lan từ nhỏ đã chi tiêu rất nhiều, sau này lớn lên nàng còn chi nhiều hơn. Đặc biệt khi quen Hứa Duy Cảnh nàng càng lãng phí hơn, lương một năm của nàng tuy không thấp nhưng cơ bản cũng coi Hứa Duy Cảnh giống như cái thẻ thanh toán tiền...

“Cô thật ra tiết kiệm không ít tiền nha!” Trầm Vinh Lan biết Trầm Lạc Phù sau khi học Đại Học đã làm việc ngoài giờ, không hề hướng đến trong nhà mà đòi hỏi xin thêm tiền, điều này từng khiến Lưu lão thái thái rất tự hào về Trầm Lạc Phù, hiện giờ xem ra Trầm Lạc Phù đúng thật là vĩ đại, không kiếm ra được khuyết điểm a.

Trầm Lạc Phù không phủ nhận nàng chi nhiều nhất là vào mấy chậu hoa, còn nhu cầu vật chất bình thường thì tương đối thấp, trên cơ bản thì nàng không hề có nhiều tiền nhưng nói chung vẫn là đủ sống, nếu mua một bộ sản phẩm dưỡng da đối với Trầm Lạc Phù mà nói đó chỉ là chút lòng thành mà thôi.

“Cô nói xem tôi nên mua cho mẹ cái gì thì tốt đây?” Trầm Vinh Lan ở phía sau Trầm Lạc Phù liền hỏi nàng.

“Kỳ thật chỉ cần là cô út đích thân mua thì bà nội cái gì cũng thích” Trầm Lạc Phù biết kỳ thật ở nhà bà nội luôn đối với cô cô nàng có nhiều điều bất mãn, nhưng trong lòng cũng vì cô cô mà rất đau lòng. Cô cô trước kia mua quà sinh nhật, bà bội tuy rằng thấy rất chướng mắt nhưng cũng không vì thế mà ném đi mà vẫn luôn giữ gìn, lại nói là chờ thêm vài năm nữa bà thực sự già rồi sẽ lại dùng đến, bà nội đúng là lúc này vẫn chưa nhận mình già. Tuy rằng bề ngoài bà nội đều hướng đến mình mà yêu thương, nhưng Trầm Lạc Phù vẫn cảm giác được kỳ thật bà nội tận đáy lòng rất hiểu Trầm Vinh Lan, nếu không phải là vậy thì làm sao bà có thể vì Trầm Vinh Lan đại loại giống như về đường cho hươu chạy nhiều năm như vậy, đại khái chỉ có Trầm Vinh Lan bản thân không biết mà thôi.

” Cô đừng nói đến chuyện không có tính xây dựng, nhanh chóng đưa ra ý gì hữu ích hơn đi” Trầm Lạc Phù không phải chưa từng thấy qua mỗi lần bản thân mình mua quà sinh nhật về đều luôn bị Lão thái thái ghét bỏ hay sao?

“Vậy thì... mua quần áo đi?” Trầm Lạc Phù đề nghị nói.

“Năm trước đã mua rồi, người không thích” Trầm Vinh Lan trực tiếp phủ nhận.

“Đó là vì cô út mua quần áo kiểu dáng không hợp với bà nội thôi, năm nay thay đổi kiểu dáng một chút bà nội sẽ rất thích” Trầm Lạc Phù nói.

“Ý người là tôi mua đồ quá già?” Trầm Vinh Lan càng nghĩ càng thấy có lý, mẹ nàng càng già càng chướng diện mà, trợ lý mua quần áo phỏng chừng là cho người già bình thường mặc, quần áo không hợp làm cho mẹ chướng mắt cũng là chuyện hợp lý.

Trầm Lạc Phù gật đầu, nàng dám chắc chắn quà sinh nhật vừa rồi không phải là Trầm Vinh Lan chọn, Trầm Vinh Lan cái loại chướng diện này so với cá tính và mất thẩm mỹ nếu chọn quần áo cho mẹ mình thì hẳn sẽ không quá kém đi.

“Cô nói xem một người gần bảy mươi tuổi như thế nào rồi mà còn muốn làm dáng đây? Lão thái thái nên có dáng vẻ của một lão thái thái đi chứ!” Trầm Vinh Lan nói như muốn mình oan rằng nhiều lần trước mình mua quà như vậy đều bị mắng như thế thì thật oan uổng..

Trầm Lạc Phù không nghĩ cô cô mình sẽ ăn nói như vậy, chính nàng cảm thấy cô cô nàng làm cho người ta nhìn không được mà muốn phun nước bọt. Nếu như nói bà nội chướng diện thì Trầm Vinh Lan chướng diện còn muốn ‘trò giỏi hơn thầy’, với lại nàng tin rằng khi cô cô tới lúc bảy mươi tuổi so với bà nội mà nói lại càng làm dáng, chướng diện hơn nhiều.

“Được rồi, cô suy nghĩ cái gì... chúng ta lên lầu dạo vài vòng” Trầm Vinh Lan trực tiếp lôi kéo Trầm Lạc Phù, Trầm Lạc Phù trực tiếp bị Trầm Vinh Lan kéo đi, ai bảo nàng mang giày cao gót, Trầm Lạc Phù ở trước mặt là Trầm Vinh Lan cao một mét tám, làm cho nàng thực sự cảm giác giống như con chim nhỏ đang nép vào người bảo vệ.

Trầm Vinh Lan vừa lên lầu, liền giống như bị trúng tà, nàng như một con bướm hoa liến lao vào các loại quần áo vũ hội mới được đưa ra thị trường, mặc thử một bộ lại thêm một bộ, tuy rằng bộ quần áo nào khoác lên người Trầm Vinh Lan đều rất xinh đẹp khiến cho người ta nhìn vào đều thấy nhãn tình sáng lên, nhưng Trầm Lạc Phù rất muốn nhắc nhở nữ nhân chướng diện kia rằng hôm nay không phải người đi mua quần áo cho mình mà là mua quần áo cho mẹ người.

“Đẹp không?” Trầm Vinh Lan đứng một bên hỏi Trầm Lạc Phù.

“Đẹp!” Trầm Lạc Phù ngay cả nhìn cũng chưa nhìn qua liền trả lời cho có lệ, nàng hy vọng Trầm Vĩnh Lan tự lương tâm mà phát giác, bằng không năm nay Trầm Vĩnh Lan lại bị bà nội mắng là lòng lan dạ sỏi, một chút cũng không có oan uổng a.

“Uhm, tôi cũng biết rõ vóc dáng tôi chính là mặc cái gì cũng đẹp...” Trầm Vĩnh Lan nhìn chính mình trong gương, tự kỷ nói, nói xong lại cầm một bộ khác vào phòng thay đồ mới.

“Lạc Phù, cậu tại sao lại ở chỗ này?” Lữ Hinh nhìn thấy Trầm Lạc Phù, vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ hỏi.

“Minhđi theo giúp cô cô mua chút đồ” Trầm Lạc Phù chân thật trả lời.

“Cô cô cậu đâu?” Lữ Hinh đối với bác của Trầm Lạc Phù vẫn là rất tò mò.

“Tại kia!” Trầm Lạc Phù chỉ hướng Trầm Vĩnh Lan vừa mới từ phòng thay đồ bước ra.

“Hà? Là cô ta, không phải là đóa hoa thủy tiên sao?” Lữ Hinh đối với Trầm Vĩnh Lan có ấn tượng rất sâu sắc, dù sao Trầm Vĩnh Lan so với các nữ nhân khác thật khiến người ta dễ dàng ganh tị và chán ghét.

“Uhm, chính là nàng!” Trầm Lạc Phù gật đầu.

“Cậu cùng cô cô một chút cũng không giống, style rõ ràng rất là bất đồng, cậu thì giống Thủy Phù Dung nhìn rất tươi mát, còn cô ta tựa như đóa hoa hồng mà câu người, cái bộ dáng kia quả thật là rất giống yêu nữ mang dáng dấp con người...” Quả thật là không giống con gái đài hoàng, bởi vì Trầm Vĩnh Lan là cô cô Trầm Lạc Phù cho nên Lữ Hinh bỏ bớt nửa câu sau.

Trầm Lạc Phù không phủ định.

“Cậu cùng cô ta là người thân thật sao? Thật là không giống nhau mà, một người thì giống như ma quỷ còn một người thì giống như thiên thần...” Lữ Hinh giọng điệu có chút hưng phấn, nàng cảm thấy Trầm gia gen di truyền quả là rất tốt, sinh ra các mỹ nữ xinh đẹp không nói đi mà đầu ra như thế nào lại hoàn toàn khác nhau.

“Đúng là thân thích, điểm ấy không thể nghi ngờ” Nếu không phải thân thích thì tốt rồi, bản thân mình cũng không cần nén giận nhiều năm như vậy, Trầm Lạc Phù thầm nghĩ trong lòng.

“Đúng rồi, mà hoa thủy tiên gọi là gì?” Lữ Hinh hỏi.

“Cái gì thủy tiên?” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù đang cùng người khác nói chuyện phiếm liền vội đi tới.

“Cô chính là thủy tiên a!” Lữ Hinh không cần nhắc liền đáp, nàng nghĩ Trầm Vĩnh Lan cũng biết Trầm Lạc Phù đặt biệt danh cho nàng, thậm chí còn nghĩ các nàng quan hệ rất tốt vì đều cùng nhau đi mua sắm, tuổi lại cũng khá gần, nếu so với cô cháu bình thường thì phải thân thiết hơn rồi.

Trầm Lạc Phù hối hận vì đã đem ngoại hiệu của Trầm Vĩnh Lan đi công bố thiên hạ, điều này không khiến Trầm Vĩnh Lan hiển nhiên đối với đề tài thủy tiên sẽ rất lấy làm ngạc nhiên.

“Tôi vì cái gì là hoa thủy tiên?” Trầm Vĩnh Lan như thế nào cũng không biết bản thân mình cùng hoa thủy tiên có quan hệ gì, cũng hình dung bản thân mình dung mạo xinh đẹp phải so sánh với hoa hồng, mẫu đơn hay mấy loại hoa xinh đẹp mới xứng tầm.

“Thủy tiên tự kỷ a!” Lữ Hinh tất nhiên không biết được giờ phút này Trầm Lạc Phù đang hướng nàng nháy mắt.

“Ai nói như vậy?” Trầm Vĩnh Lan nhìn về phía Trầm Lạc Phù, chỉ thấy Trầm Lạc Phù bỏ qua một bên tầm mắt nhìn mà đoán không ra, tiểu chất nữ nhà nàng có thể sau lưng người ta mà đặt ngoại hiệu, chuyện này xem ra Trầm Lạc Phù cũng không phải là nhàn nhác chịu đựng.

“Lạc Phù a!” Lữ Hinh nói xong rốt cuộc phát hiện có điểm không bình thường, cô cô này không phải là không biết mình có cái ngoại hiệu là thủy tiên sao? Lại nhìn hướng Trầm Lạc Phù một bộ dáng rất bất đắc dĩ, liền thấy có chuyện không ổn nên vội vàng lấy có mà chuồn mất.

Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan đang nhìn mình chằm chằm, nhưng nhìn không ra biểu tình tức giận gì.

Trầm Vĩnh Lan đứng là không thèm đề ý Trầm Lạc Phù đặt cho mình ngoại hiệu thủy tiên kia, người khác đặt cho nàng ngoại hiệu rất ít, chỉ có điều cái ngoại hiệu thủy tiên này so sánh ra thì vẫn nhả một chút, hơn nữa nói mình tự kỷ hay gì đó thì cũng không có gì sai.

“Cô út...” Trầm Lạc Phù có điểm giống như là làm chuyện xấu bị bắt quả tang, nàng có chút bất an, trên thực tế là Trầm Vĩnh Lan không lên tiếng chỉ nhìn đến bộ dáng của mình, làm cho nàng vẫn không đoán được lúc này Trầm Vĩnh Lan đang có thái độ gì.

“Trầm Lạc Phù, cô có phải đang thăm mền tôi không?” Trầm Vĩnh Lan rốt cuộc cũng mở miệng

“Hà?” Trầm Lạc Phù không kịp phản ứng.

“Nếu không phải thì tại sao ngươi lại trông nhiều loại hoa thủy tiên để làm gì?”

Chương 30: Chẳng Qua Trầm Vĩnh Lan Cô Sờ Liên Sờ Thôi, Làm Gì Sờ Lâu Như Vậy? Cô Không Biết Thời Tiết Rất Nóng Sao?

Trầm Lạc Phù khó có thể tin mà nhìn Trầm Vĩnh Lan, quả thực có cảm giác giống như là sét đánh qua tai, nàng khó có thể lý giải vì sao trên đời này lại có một người tự kỳ đến trình độ này hơn Trầm Vĩnh Lan, Trầm Lạc Phù từ nội tâm phát hiện ra gọi Trầm Vĩnh Lan là hoa thủy tiên thực sự một chút đều không thấy quá đáng.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Kỳ thật Trầm Vĩnh Lan rất thích ý nghĩ này, vì như vậy nàng có thể làm chuyện xấu xa mà không cần phải tỏ ra bối rối.

“Tôi thích trồng hoa, như vậy tính ra người tôi thăm mền nhiều đêm không xuể!” Trầm Lạc Phù chọn mi hời ngược lại.

Trầm Vĩnh Lan ngẫm lại, đúng là như vậy, Trầm Lạc Phù thích đến mấy loại hoa cũng không riêng có hoa thủy tiên, thật sự có chút tiếc nuối a, Trầm Vĩnh Lan trong lòng liền cảm thấy có phần mất mát.

“Kỳ thật tôi cảm thấy được cô gọi tôi là hoa hồng gì đó thì tốt hơn, thủy tiên tuy cũng có điểm giống nhau nhưng tôi thấy không quá thích cái tên này” Trầm Vĩnh Lan xem như bỏ qua chủ đề này, nàng không thấy có chút xấu hổ cho tình cảm đơn phương của mình hay cái gì khác.

“Uh...” Trầm Lạc Phù cảm thấy bất lực, ai quản người muốn hay không muốn làm hoa thủy tiên? Trên thực tế, người chỉ tốt hơn củ tỏi một chút thôi.

“Cô út, cô có phải hay không đã quên chuyện gì?” Trầm Lạc Phù không muốn cùng thủy tiên bàn luận về vấn đề này, Trầm Vĩnh Lan tựa hồ đã quên mục tiêu hôm nay, cho nên Trầm Lạc Phù không thể không nhắc nhở.

“Làm sao có thể quên được? Người xem, đây là của bà nội, cũng là do tôi chọn, cô cảm thấy như thế nào?” Trầm Vĩnh Lan giống như có phép thuật liền đem ra một bộ quần áo.

Trầm Lạc Phù nhìn bộ quần áo trên tay Trầm Vĩnh Lan, nàng không nghĩ là Trầm Vĩnh Lan còn nhớ tới, thực tế là từ đầu tới cuối nàng cũng không phát hiện ra Trầm Vĩnh Lan đã chọn khi nào, Trầm Vĩnh Lan có đôi khi thật đúng là làm cho người ta ngạc nhiên ngoài ý muốn. Trầm Lạc Phù cũng rất tin tưởng mắt thẩm mỹ của Trầm Vĩnh Lan, nếu do nàng chọn tất nhiên sẽ làm cho bà nội hài lòng mà vui mừng, có thể thấy rõ ràng một điều đó là Trầm Vĩnh Lan rất vô tâm đi làm mà không hướng tới gia đình, nếu có tâm đi lấy lòng bà nội thì hoàn toàn có thể làm cho bà nội nàng vui tận đáy lòng.

“Rất được, bà nội sẽ rất thích!” Trầm Lạc Phù liền cười hồi đáp, nghĩ đến năm nay bà nội sẽ rất vui vẻ nàng tự đáy lòng cũng vì bà nội mà vui mừng.

“Đương nhiên, cũng không nhìn xem là ai chọn đi!” Trầm Vĩnh Lan đắc ý nói.

“Mua xong rồi, chúng ta trở về đi” Trầm Lạc Phù thấy mục tiêu hôm nay đã hoàn thành liền muốn về nhà.

“Còn sớm, chúng ta tiếp tục đi mua sắm” Trầm Vĩnh Lan lôi kéo Trầm Lạc Phù, dự tính tiếp tục mua sắm thêm chút nữa, nàng đột nhiên rất muốn mua cho Trầm Lạc Phù hai bộ đồ.

Trầm Lạc Phù đành phải chịu để Trầm Vĩnh Lan kéo đi, nàng cũng không biết tại sao cô cô nàng có nhiều sức lực như thế, vẫn là đang mang giày cao gót, đi lâu như cũng không thấy mệt sao?

Trầm Vĩnh Lan rất nhanh liền chọn vài bộ quần áo thích hợp với Trầm Lạc Phù.

“Trầm Lạc Phù, cô mặc thử một chút đi” Trầm Vĩnh Lan đem quần áo đưa cho Trầm Lạc Phù.

“Hả?” Trầm Lạc Phù cảm thấy hôm nay đại não của nàng dường như không theo kịp ý nghĩ của Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan tự tay chọn quần áo cho mình, không thể không tin đi, cái cảm giác được sủng ái này thật thấy không tốt chút nào, Trầm Lạc Phù cảm thấy bản thân mình có ngày sẽ bị Trầm Vĩnh Lan làm cho kinh ngạc đến chết mất. Nàng có chút gì đó sợ hãi khi thấy bản thân mình được cô cô đối đãi tốt như vậy.

“Ngơ ngác cái gì? Nhanh vào thay đi!” Trầm Vĩnh Lan trực tiếp dùng lực đẩy mạnh Trầm Lạc Phù vào phòng thay đồ.

Trầm Lạc Phù không thể làm gì khác hơn là không muốn cũng phải làm, nàng một chút cũng không muốn thử quần áo, đặc biệt là loại quần áo do Trầm Vĩnh Lan chọn, bộ nào cũng quá lố lơ và đều không hợp với phong cách của nàng, bộ quần áo còn hở hang đến lộ ra một chút thịt ở giữa.

Trầm Lạc Phù mề neo cả nửa ngày mới từ phòng thay đồ bước ra, Trầm Vĩnh Lan ánh mắt liền sáng lên, quả nhiên là nhỏ nhưng vóc dáng kỳ thực hài hòa, bộ quần áo này mặc trên người Trầm Lạc Phù đều tôn lên các đường nét trên cơ thể nàng, vóc dáng như thế nào đều lộ ra, vòng eo quả thực rất tinh tế, rất thanh tao, Trầm Lạc Phù đáng người mặc đồ dù so với mình kém hơn nhưng nhìn vẫn rất tốt, đặc biệt chính là rất thuần khiết tạo ra một sự gọi

cảm làm cho người ta có chút không kiềm chế được. Trầm Vĩnh Lan bản thân biết rõ mình nhiều năm như vậy ghen tị với Trầm Lạc Phù không phải là không có đạo lý, đúng vậy, Hứa Duy Cảnh có lẽ đã nói không sai, biện pháp giải quyết sự đố kỵ đó chính là đem năng biến thành của mình.

Trầm Lạc Phù nhìn vóc dáng của mình trong gương, cũng có chút kinh ngạc, nàng trước kia chưa từng thử qua phong cách này, đúng là có điểm rất kêu gọi, Trầm Lạc Phù vẫn cho rằng bản thân mình với hai chữ gọi cảm đều hoàn toàn thấy không phù hợp.

“Vòng eo cũng thật là thon gọn nha” Trầm Vĩnh Lan nghĩ đến rất muốn sờ lấy vòng eo của Trầm Lạc Phù, vừa nghĩ là muốn làm liền, tay nàng kim lòng không được liền đặt lên thắt lưng mảnh mai của Trầm Lạc Phù, lúc này đang là mùa hè, quần áo mỏng manh căn bản cũng không ngăn được bàn tay kia của Trầm Vĩnh Lan dường như nóng rực.

Trầm Lạc Phù theo bản năng muốn lui thân thể ra một chút, ý đồ tránh đi bàn tay có ý quấy rầy của Trầm Vĩnh Lan.

“Ta muốn xem vòng eo của cô rốt cuộc nhỏ bao nhiêu, sờ một chút cũng không thấy tí thịt nào, nếu không phải vòng eo của cô so với tôi nhỏ hơn tôi mới không muốn kiểm chứng thử!” Trầm Vĩnh Lan như một đứa trẻ sợ bị phát hiện, kỳ thật Trầm Vĩnh Lan nói thì rất đúng đắn nhưng bản thân nàng hiểu rõ trong lòng có bao nhiêu tâm tư, trong đầu óc nàng có bao nhiêu là ham muốn, trên thực tế nàng vuốt ve vòng eo Trầm Lạc Phù ngoài ra còn muốn tiếp tục hướng lên trên mà sờ... thế nhưng vẫn có găng mà nhịn xuống.

Thấy Trầm Vĩnh Lan thẳng thắn vô tư Trầm Lạc Phù cũng hiểu được bản thân mình phản ứng có hơi quá, đành phải nhìn xuống lòng bàn tay kia truyền đến mình cảm giác nóng rực. Chẳng qua Trầm Vĩnh Lan cô sờ liền sờ thôi, làm gì sờ lâu như vậy? Cô không biết thời tiết rất nóng sao? Mặc dù điều hòa máy lạnh trong khu mua sắm mở quá lớn thể nhưng lòng bàn tay lại có độ ẩm không khỏi quá cao đi.

Đúng lúc Trầm Lạc Phù quyết định muốn gỡ bỏ đôi tay của Trầm Vĩnh Lan ra thì Trầm Vĩnh Lan rốt cuộc cũng thu hồi bàn tay ác quỷ của mình.

“Kỳ thật vóc dáng của cô quả là không tệ!” Thực ra là sờ chưa đủ a, Trầm Vĩnh Lan tự đáy lòng nói.

“So với cô út vẫn kém xa!” Trầm Lạc Phù khiến tốn nói, không phải người nào đó trước kia thường xuyên nói mình bé nhỏ như đậu sao? Hừ, hiện tại cũng biết là đậu đi, tuy rằng so với tôi còn kém xa. Nhưng để phát triển thành tôi, xem ra vẫn còn chút khó khăn.

“Đó là điều tất nhiên!” Trầm Vĩnh Lan quả nhiên là bất cứ lúc nào cũng không quên tự kỷ.

“Tôi đi thay quần áo” Trầm Lạc Phù đem bộ quần áo trên người thay xuống, đẹp thì có đẹp, nhưng Trầm Lạc Phù không có ý định mua, cũng không phải nàng để ý đến giá cả nhưng bản thân nàng vẫn quen ăn mặc bình thường vì vậy bỗng nhiên trên người mặc hàng hiệu nàng vẫn có chút không quen.

“Hai bộ này, cô cũng thử qua một chút đi” Trầm Vĩnh Lan đưa hai bộ quần áo cho Trầm Lạc Phù.

“Cô cô, không cần, ta không thích...” Trầm Lạc Phù kháng cự nói.

“Tôi mua cho cô, nói như thế nào tôi cũng là cô út của cô, cô út mua cho cháu gái hai bộ quần áo cũng là điều bình thường, hơn nữa, cô có thích hay không với tôi không có quan trọng, miễn tôi thích là được rồi, cô mặc cho ta xem là được!” Trầm Vĩnh Lan hiển nhiên nói.

‘Cô út’... cái từ này gần đây được Trầm Vĩnh Lan thường xuyên nhắc tới, chẳng qua là hơn hai mươi mấy năm qua cô đều không tự cảm thấy mình là Cô cô, cô cũng không cần như vậy mà khác thường được không, cô như vậy thực sự làm cho người ta không thấy quen. Còn nữa, nửa câu đầu nghe còn giống người nói, còn ra dáng của một trưởng bối, thế nhưng đến nửa câu sau lập tức lộ ra bản tính của cô, cái gì gọi là ‘người thích là tốt rồi’? Tôi làm gì phải mặc cho cô xem? Cảm tình tốt à, hôm nay cô đem tôi giống như trở thành búp bê Barbie mà ăn diện. Đúng vậy, là Búp bê Barbie, khi còn nhỏ Trầm Vĩnh Lan đã từng đối đãi với nàng thái độ giống như là đối với con búp bê ấy vậy, nghĩ đến Trầm Vĩnh Lan trước đây đối xử với Búp bê Barbie có đôi khi rất khó chịu, nghĩ như vậy Trầm Lạc Phù không khỏi sợ hãi khiến lỗ chân lông như dựng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thị Ty Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: “Trầm Vĩnh Lan Nhìn An Nhã Uẩn, Vốn Lúc Đầu Tâm Trạng Của Nàng Khá Tốt Nhưng Liền Ngay Tức Khắc Lại Thấy Xấu Đi”

Cuối cùng Trầm Vĩnh Lan vẫn mua rất nhiều quần áo, Trầm Lạc Phù nhìn túi lớn túi nhỏ, cảm thấy cô cô của nàng thật sự rất hoang phí, Trầm Lạc Phù đối với hai bộ quần áo kia cũng muốn trả tiền riêng lại cho Trầm Vĩnh Lan, nhưng Trầm Vĩnh Lan cả tính độc đoán từ nhỏ đến lớn vẫn không hề thay đổi. Thế nhưng Trầm Lạc Phù vẫn rối rắm một vấn đề, nếu vì không mắc nợ ân tình của Trầm Vĩnh Lan nàng tựa hồ cũng muốn mua một chút gì đó cho Trầm Vĩnh Lan, nhưng như vậy mà tặng có thể hay không quá thân mật, đương nhiên nàng cũng có thể không gửi, cho dù Trầm Vĩnh Lan có lúc cũng ra dáng trưởng bối nhưng thực ra mối quan hệ của các nàng bề ngoài dường như vẫn tốt lắm...

Đi trung tâm mua sắm Trầm Vĩnh Lan dường như sinh lực rất dồi dào, nhưng khi về tới nhà liền than thở đến nỗi không có tinh thần mà quấy rầy Trầm Lạc Phù liền nhanh chóng đi tắm rửa rồi leo lên giường ngủ.

Trầm Lạc Phù lúc này mới phát hiện điện thoại di động có mấy cuộc gọi nhờ chưa xem, đều là của biểu tỷ An Nhã Uẩn, nàng liền ấn số gọi lại.

“Chị, có chuyện gì không?” Trầm Lạc Phù hỏi.

“Hôm tham dự sinh nhật của ông nội, chị có nhờ người theo yêu cầu của chị mà làm một bộ lễ phục dạ hội cho em, ngày mai em có rảnh không? Chị qua đón em đến đó mặc thử một chút xem có vừa không” An Nhã Uẩn ôn nhu hỏi, ông nội đã dự tính trong ngày sinh nhật sẽ công bố với mọi người Lạc Phù chính là nữ ngoại tôn, tuy rằng không phải An thị Đại tiểu thư nhưng cuối cùng ông nội chỉ có một cháu ngoại duy nhất có tư cách kế thừa Tập đoàn của Công ty Cổ phần An Thị, ông nội chính là ở An Thị đã an bài chức vị tốt.

“VẬY LÀM PHIÊN CHỊ RỒI” An gia rất cuộc với Trầm gia cũng khác nhau, lại là nhà giàu có gia thế, dù như thế nào cũng không được ăn mặc xề xòa, chị họ dù sao cũng biết rõ ràng nhất các nghi thức xã giao, nếu chị họ đã sắp xếp mọi thứ thì không thể nào tốt hơn.

“ĐƯỢC, QUYẾT ĐỊNH NHƯ VẬY ĐI” An Nhã Uẩn thấy Trầm Lạc Phù lần này không từ chối liền vui vẻ nở nụ cười.

“Chị à, nếu như không có chuyện gì nữa thì em đi tắm trước” Lúc này đã tương đối muộn, so sánh với bình thường thì hôm nay ngủ có điều trễ hơn, cho nên Trầm Lạc Phù liền nghĩ là muốn chạy nhanh đi tắm rửa rồi đi ngủ.

“Uhm, được!” Trên thực tế là An Nhã Uẩn còn muốn nói gì đó nhưng Trầm Lạc Phù đã nói vậy An Nhã Uẩn không đành lòng đành gác điện thoại.

“Cô quả thật là một người chị họ tốt” Hứa Duy Cảnh cười nói, nàng trong lòng đúng là chưa xót nhưng ở mặt ngoài lại hoàn toàn nhìn không ra có điểm gì bất thường.

An Nhã Uẩn không đáp, nhưng liền uống một ngụm rượu, nếu Lạc Phù có thể chấp nhận đến An thị làm việc thì tốt rồi, đến lúc đó cơ hội gần nhau sẽ nhiều hơn, xem ra bản thân mình ở phương diện này cần phải bỏ thêm nhiều công sức mới được.

“Đang suy nghĩ điều gì?” Hứa Duy Cảnh thấy An Nhã Uẩn bộ dáng như có điều gì suy nghĩ liền khẽ đẩy nhẹ An Nhã Uẩn thử.

An Nhã Uẩn nhìn về phía Hứa Duy Cảnh, một phụ nữ có gương mặt quyến rũ, nàng như thế nào liền đã quên Hứa Duy Cảnh khi theo đuổi một nữ nhân khác luôn luôn được thuận buồm xuôi gió, có lẽ nàng sẽ cung cấp cho mình một ít gợi ý.

“Cô đối với phụ nữ luôn rất thành thạo, cô nói xem tôi nên theo đuổi Lạc Phù như thế nào?” An Nhã Uẩn hiếm khi như vậy mà khiêm tốn xin chỉ bảo, nếu là ở những phương diện khác Hứa Duy Cảnh sẽ vui vẻ giải đáp nhưng chính là giờ phút này trong lòng Hứa Duy Cảnh đã có chút cảm giác không tốt. Dạy nữ nhân mà mình yêu thích đi theo đuổi nữ nhân khác, cái này nàng mới thấy không có hào phóng lớn như vậy nhưng ngược lại cũng không thể không trả lời.

“Cách ta theo đuổi một phụ nữ luôn luôn rất đơn giản, vẻ đẹp của tôi, tiền bạc và sự ân cần” Hứa Duy Cảnh đem kinh nghiệm của mình đánh giá cao và nói khá hợp lý, những điều này đối với An Nhã Uẩn cũng đều có đủ điều kiện, trong trường hợp này, theo đuổi một nữ nhân bình thường cũng đủ rồi.

An Nhã Uẩn cảm thấy Hứa Duy Cảnh có nói với chưa nói cũng như nhau, quên đi, Hứa Duy Cảnh quen qua bao nhiêu loại nữ nhân làm sao có thể so sánh với Lạc Phù mà quơ đũa cả nắm được?

Ngày hôm sau, Trầm Vĩnh Lan cũng trở về nhà rất sớm, trong lúc nàng vừa trở về cũng vừa đúng lúc An Nhã Uẩn đã tới đón Trầm Lạc Phù. Trầm Vĩnh Lan nhìn An Nhã Uẩn, vốn lúc đầu tâm trạng của nàng khá tốt nhưng liền ngay tức khắc lại thấy xấu đi, nàng thiếu chút là đã quên mất An Nhã Uẩn đối với Trầm Lạc Phù cũng giống như hồ điệp rình mồi ngon.

“Trầm Lạc Phù, cô đi đâu?” Trầm Vĩnh Lan nhíu mày hỏi.

“Tôi cùng chị họ đi ra ngoài một chút” Trầm Lạc Phù không quá muốn để cho Trầm Vĩnh Lan biết về tiệc sinh nhật của ông ngoại, sợ Trầm Vĩnh Lan sẽ nói cho bà nội biết làm cho bà nội không vui.

“Uhm...” Người ta chị em họ cùng đi ra ngoài, làm cô cô như Trầm Vĩnh Lan thật sự không có lập trường phản đối, chỉ có thể nhìn Trầm Lạc Phù ngồi trên xe của An Nhã Uẩn, thế nhưng vừa nghĩ tới Trầm Lạc Phù đi cùng An Nhã Uẩn tim của nàng giống như có một tảng đá lớn đè nặng, thực sự cảm thấy rất khó chịu và bất an.

An Nhã Uẩn lấy chiếc xe thể thao, rất nhanh liền rời khỏi tầm mắt Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan vội vàng ngay lập tức gọi điện thoại cho Hứa Duy Cảnh.

“Chị có biết An Nhã Uẩn đón Trầm Lạc Phù đi đâu không?” Trầm Vĩnh Lan trực tiếp hỏi.

“Thật là trung hợp, chị biết rất rõ tối nay họ sẽ đi đâu, thứ bảy này là sinh nhật của An lão gia, Trầm Lạc Phù được mời đến vì vậy An Nhã Uẩn đến đón Trầm Lạc Phù đi thử lễ phục, em thấy lo lắng khi các nàng ở cùng một chỗ sao?” Hứa Duy Cảnh chọn mi hỏi, xem ra Trầm Vĩnh Lan quả thực là quan tâm đến tiểu chủ nữ thôi.

“Chẳng lẽ chị không lo lắng?” Trầm Vĩnh Lan vừa nghĩ tới giờ phút này An Nhã Uẩn và Trầm Lạc Phù ở cùng nhau một mình, trong lòng của nàng liền

giống như bị kiến cắn, rất là khó chịu.

Hứa Duy Cảnh quả thật không có như vẻ bề ngoài thoát nhìn như vậy mà bình tĩnh, vừa nghĩ tới An khát vọng tình yêu với Trầm Lạc Phù nhiều như vậy lại trong tình thế ở cùng nhau một chỗ cũng khiến Hứa Duy Cảnh không ngừng suy nghĩ.

“Cho nên chúng ta cũng đi thử lễ phục đi, đến lúc đó chị sẽ giúp em có một cái thiệp mời” Hứa Duy Cảnh lập tức muốn đi làm kỳ đà, dự tính sẽ phá hỏng cơ hội của An Nhã Uẩn và Trầm Lạc Phù, dù sao cũng đã phá hư một lần có thêm một lần nữa cũng không sao.

“Được!” Trầm Vĩnh Lan liền đồng ý.

“Lễ phục thật vừa người” Trầm Lạc Phù từ phòng thay đồ bước ra, nàng nhớ rõ bản thân mình cho tới bây giờ chưa bao giờ nói kích cỡ cho biểu tỷ biết, thế nhưng quần áo được đặt làm lại cực kỳ vừa người.

“Vây là tốt rồi, Lạc Phù rất đẹp, làm cho chị chỉ muốn ngắm nhìn mãi” An Nhã Uẩn chân thành khen ngợi, Lạc Phù căn bản vóc dáng đã rất tốt, hiện giờ mặc một chiếc váy lại làm cho người ta kinh diễm không thôi, An Nhã Uẩn đều có thể dự liệu được, ở tiệc rượu của ông nội nhất định Lạc Phù sẽ trở thành nữ nhân đẹp nhất trong buổi tiệc.

“Chị mới xinh đẹp!” Trầm Lạc Phù ngại ngùng nở một nụ cười e thẹn, biểu tỷ cùng cô cô của nàng đều rất giống nhau, đều thuộc loại cao gầy nhưng rất xinh đẹp, thế nhưng tính khí lại khác nhau, Trầm Vĩnh Lan lộ ra một loại khí chất như yêu nghiệt còn chị họ của nàng thì cao quý như một nữ hoàng.

“Ồ trong lòng chị, Lạc Phù là đẹp nhất, so với cô cô năm đó còn muốn đẹp hơn rất nhiều!” Lạc Phù quả thật là có vẻ đẹp rất tinh tế, so với cô cô năm đó đều là một dạng nữ nhân thanh lịch tao nhã nhưng Lạc Phù còn muốn xuất chúng hơn, An Nhã Uẩn hướng tầm mắt vô cùng nóng ruột nhìn Trầm Lạc Phù, nàng đã đợi đóa hoa Phù Dung này nhiều năm như vậy, giờ phút này đóa hoa đã nở rộ so với bất cứ ai đều xinh đẹp hơn, làm cho An Nhã Uẩn thiếu chút nữa muốn khắc chế không được mà nội tâm trở nên rối loạn.

“Làm sao có thể so với thời điểm tuổi trẻ của mẹ được?” Ở trong lòng Trầm Lạc Phù, mẹ của nàng An Tuệ Tâm mới là nữ nhân đẹp nhất, Trầm Lạc Phù cũng không hề chú ý tới cặp mắt An Nhã Uẩn đều có điểm bất thường nhìn mình.

An Nhã Uẩn chỉ cười mà không nói, chẳng qua là đã sớm chuẩn bị một đôi giày cao gót bằng thủy tinh, nàng để trong hộp liền đem ra.

“Tiểu công chúa của tôi, hãy thử đôi giày này được không?” An Nhã Uẩn ngồi xổm xuống, nàng nghĩ muốn tự bản thân mình vì tiểu công chúa mà mang đôi giày cho nàng.

Trầm Lạc Phù lúc này mới cảm thấy có chút khác thường, biểu tỷ bề ngoài giống như một nữ hoàng thế nhưng lại hạ mình mang giày cho nàng, cái này thực sự không giống với tính cách bình thường của biểu tỷ đối với biểu muội, nhưng mà An Nhã Uẩn cũng đã chuẩn bị giày xong, Trầm Lạc Phù không có thời gian suy nghĩ nhiều, nàng đành phải nâng chân lên để An Nhã Uẩn mang giày cho mình, trong lúc đó An Nhã Uẩn động tác lại cực kỳ ôn nhu.

Trầm Lạc Phù cảm thấy nếu có lần sau cũng không nên để biểu tỷ vì mình giúp nàng mang giày, cảm giác này thực sự rất kỳ quái, cũng không được quá tự nhiên.

Trầm Vĩnh Lan và Hứa Duy Cảnh vừa đến liền bắt gặp cảnh này, Trầm Vĩnh Lan sắc mặt trở nên nhợt nhạt, mà ngay cả người luôn luôn nở nụ cười như Hứa Duy Cảnh cũng không cười nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: “Hay Là, Cô Cũng Muốn Thưởng Thức Mùi Vị Của Phụ Nữ Đây?”

Hứa Duy Cảnh rất nhanh liền khôi phục lại trạng thái bình thường, nàng liền đẩy nhẹ Trầm Vĩnh Lan một cái, ý bảo nàng thời điểm hiện tại không phải là lúc lưu tâm.

Trầm Vĩnh Lan thấy Hứa Duy Cảnh nhanh chóng khôi phục lại thái độ bình thường, nàng cũng áp chế sự khó chịu chua xót ở trong lòng, dù sao bản thân mình hiện tại cũng không có mối quan hệ gì để thấy khó chịu, huống hồ Trầm Lạc Phù đại khái còn không hiểu được tâm tình của An Nhã Uẩn dành cho mình.

Hứa Duy Cảnh thấy Trầm Vĩnh Lan sắc mặt đã khá hơn nhiều thì mới tiến lại phía An Nhã Uẩn và Trầm Lạc Phù chào hỏi.

“Thật là trùng hợp, hai người cũng ở đây!” Hứa Duy Cảnh cười nói, coi như bản thân mình vô tình gặp phải.

An Nhã Uẩn nhìn thấy Hứa Duy Cảnh cùng Trầm Vĩnh Lan xuất hiện liền cảm thấy hai người này giống như thêm hai cái bóng đèn, cực kỳ chói mắt, lần trước cũng như thế lần này cũng như thế.

Trầm Lạc Phù cảm thấy xác suất gặp được Trầm Vĩnh Lan và Hứa Duy Cảnh rất cao, mới vài ngày trước và hôm nay cũng tình cờ gặp nhau được hai lần, thế nhưng nhìn cô cô nàng có vẻ như tâm trạng không được quá tốt, mặc dù khuôn mặt không nhìn thấy quá nhiều cảm xúc nhưng nàng vẫn cảm giác được áp suất không tốt tỏa ra từ người Trầm Vĩnh Lan, dù sao đi nữa cũng cùng nhau lớn lên, nàng đối với cô cô nàng coi như hỉ nộ ái ố đều rất hiểu rõ.

“Chào cô út và Hứa tiểu thư” Trầm Lạc Phù lịch sự đáp lời.

“Gọi Hứa tiểu thư thật là quá khách khí, lần trước không phải đã nói sao, cứ gọi ta là chị được rồi” Hứa Duy Cảnh đối với Trầm Lạc Phù vẫn một bộ dạng rất thân thiết.

Cô có quan hệ với cô cô ti gọi là chị dường như không tốt lắm đâu, thế nhưng Hứa Duy Cảnh cùng với chị họ là bạn bè, gọi bằng chị thì cũng không có gì là sai, tuy nhiên nàng cảm thấy Hứa Duy Cảnh tựa hồ rất coi trọng mối quan hệ với chị họ nàng.

“Uhm...” Nếu Hứa Duy Cảnh đã muốn như vậy Trầm Lạc Phù cũng không để tâm.

“Như vậy thì tốt rồi!” Hứa Duy Cảnh hướng Trầm Lạc Phù cười cực kỳ quyến rũ.

“Lạc Phù, cô ăn mặc xinh đẹp như vậy là chuẩn bị đi đâu à?” Trầm Vĩnh Lan không chú ý Hứa Duy Cảnh liền hướng đến Trầm Lạc Phù chọn mi hời.

“Bộ váy dạ hội này là chuẩn bị cho sinh nhật của ông ngoại thôi” Trầm Lạc Phù chân thực trả lời, nàng biết rõ đã giấu không được đành phải nói thật, đến lúc đó chỉ hy vọng Trầm Vĩnh Lan sẽ không nói lại với bà nội biết.

“À!” Trầm Vĩnh Lan không biết Trầm gia cùng An gia có xích mích gì, cho nên cũng không để trong lòng.

“Hai người cũng tới thử lễ phục sao?” An Nhã Uẩn hỏi, nàng luôn cảm thấy rằng hôm nay họ gặp mặt nhau quá là trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng lại cảm thấy các nàng không có lý do gì phải cố ý gặp mặt như vậy.

“Đúng vậy!” Hứa Duy Cảnh nói dối mặt không hề biến sắc, giả vờ giống như thực sự đến thử lễ phục dạ hội.

Trầm Vĩnh Lan bản thân vẫn phải đích thân chọn lễ phục, nàng chưa bao giờ cần người khác chọn lựa dù, chính vì nàng rất tin tưởng cặp mắt thẩm mỹ của mình cho nên rất nhanh đã tìm cho mình một bộ lễ phục màu đen cực kỳ kêu gọi, sau đó liền nhanh tiến vào phòng thay đồ.

“Lạc Phù, cô đến giúp tôi khóa dây kéo một chút” Trầm Vĩnh Lan thanh âm từ phòng thay đồ truyền ra.

Trầm Lạc Phù trầm nghĩ, chuyện như thế này không phải là nên nhờ bạn gái mình làm sao? Nhưng mà người ta chỉ gọi đúng tên mình, Trầm Lạc Phù cũng đành chịu ý mà vào bên trong.

Trầm Lạc Phù vào phòng, đúng lúc vừa thấy một mảng lớn bóng lưng vô cùng kêu gọi của Trầm Vĩnh Lan lộ ra, nàng liền đi tới đứng sau lưng Trầm Vĩnh Lan kéo khóa lên, sau khi xong việc nàng chỉ muốn nhanh đi ra ngoài nhưng lại bị Trầm Vĩnh Lan kéo lại. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Trầm Vĩnh Lan dùng thân thể áp chặt ở trên tường của phòng thay đồ, trên cơ bản phòng thay đồ không quá rộng rãi vì vậy càng khiến cho Trầm Lạc Phù cảm thấy có chút chật chội.

“Cô út...” Trầm Lạc Phù không hiểu Trầm Vĩnh Lan lúc này muốn làm cái gì, nàng chỉ cảm thấy thân thể của mình đang bị đè nặng, quá phận hơn là hai khối thịt mềm mại của Trầm Vĩnh Lan dường như cũng đang đè ép nàng, Trầm Lạc Phù không muốn để ý đến hai thỏa mềm mại kia thế nhưng hai luồng thịt ấy dường như không đang hoang vãn cứ dán chặt ở trước mặt nàng, điều này làm cho Trầm Lạc Phù cảm giác rất khó chịu, cô cô nàng lúc này muốn làm cái gì đây? Nếu không phải sợ phát ra tiếng động quá lớn để người khác phát hiện ra thì Trầm Lạc Phù rất muốn dùng sức đẩy mạnh Trầm Vĩnh Lan ra.

“Cô không biết An Nhã Uẩn thích phụ nữ sao? Cô cùng với An Nhã Uẩn làm mấy chuyện thân mật như vậy cô không sợ nàng đối với cô có ý đồ sao?” Sợ người ở ngoài nghe được cho nên Trầm Vĩnh Lan dán thật gần đến lỗ tai của Trầm Lạc Phù nhẹ giọng chất vấn, lúc này hơi thở ẩm áp phả vào tai Trầm Lạc Phù khiến Trầm Lạc Phù cảm giác lỗ tai rất kỳ lạ, có một loại tê dại xuất hiện. Thế nhưng rất nhanh sau đó Trầm Lạc Phù bất chấp lỗ tai nàng có truyền đến cảm giác gì khác thường đi nữa nàng cũng không muốn để ý vì hiện tại nàng bị những lời nói của Trầm Vĩnh Lan vừa rồi làm cho nàng cực kỳ sốc.

Chị họ cũng thích phụ nữ? Trầm Lạc Phù nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của chị họ cùng với lúc trước quả nhiên đều rất quan tâm chăm sóc cho nàng, thật đúng là làm cho người ta phải suy nghĩ nhiều mà, bản thân Trầm Lạc Phù giờ phút này thật không biết nên phản ứng như thế nào, dù sao nàng đối với tin này thực sự cũng rất bất ngờ, nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp để mà đối đáp lại với Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù không có nhiều phản ứng, lẽ nào Trầm Lạc Phù đối với nữ nhân cũng không quá bài xích cảm giác? Nếu đã như vậy tại sao lại thân thiện với An Nhã Uẩn mà chẳng thiện cảm với mình, cái này gọi là trọng người ngoài hơn trọng người trong nhà. Trầm Vĩnh Lan dường như cũng quên mất, An Nhã Uẩn dù sao cũng là chị họ của Trầm Lạc Phù, vẫn là người trong nhà...

“Hay là, cô cũng muốn thưởng thức mùi vị của phụ nữ đây?” Trầm Vĩnh Lan kẻ sát tai Trầm Lạc Phù nói, Trầm Lạc Phù liền cảm giác tê dại khiến các lỗ chân lông dựng đứng lên, loại cảm giác này làm cho nàng thấy sợ hãi nhưng cũng đồng thời làm cho nàng lấy lại tinh thần, đại não của nàng ngay lập tức hoạt động lại bình thường.

Giờ phút này nàng và Trầm Vĩnh Lan ở cùng một chỗ với một tư thế mập mờ đã không nói, mà Trầm Vĩnh Lan còn kể quá sát ở lỗ tai mình nói những lời nói không rõ ràng, không biết rõ Trầm Vĩnh Lan có phải hay không là đang cố ý? Chẳng lẽ Trầm Vĩnh Lan là muốn thử mình có hay không thích nữ nhân?

“Cho dù có như thế, chuyện này với cô út cũng không có quan hệ!” Trầm Lạc Phù né đầu sang một bên tránh đi hơi thở của Trầm Vĩnh Lan để lỗ tai của mình không sinh ra cảm giác kỳ quái như vừa rồi nữa.

“Cô thực sự thích An Nhã Uẩn? Nàng là chị họ của cô, cô không thể cùng nàng loạn luân!” Trầm Vĩnh Lan đoán ra được khả năng này nên tức khắc liền đưa ra ý kiến phản đối, mặc dù nàng phản đối rất hợp tình hợp lý nhưng nàng hoàn toàn quên rằng bản thân mình cũng có ý nghĩ muốn loạn luân, hơn nữa so với chị em họ thì còn muốn loạn luân hơn, điều này đúng là làm cho người ta khó chấp nhận được.

Trầm Lạc Phù nghe Trầm Vĩnh Lan nói vậy nàng liền thấy chị họ đối với mình rất cuộc có phải hay không chỉ là có cảm tình, thật ra bản thân mình cũng không thể xác định được.. Tuy nhiên mình có thể xác định rõ ràng một điều rằng chính là nàng tuyệt đối không có loại tình cảm đó đối với chị họ, vì vậy loạn luân hay cái gì đó nàng cũng không có khẩu vị nặng như vậy. Nếu có, thì cô Trầm Vĩnh Lan mới không biết giới hạn mà nghĩ ra đi!

“Cô út yên tâm, tôi không thích phụ nữ, lại càng không có loạn luân!” Trầm Lạc Phù thể hiện rõ lập trường của mình và quả thật nàng cũng không quá thích hơi thở của Trầm Vĩnh Lan vây quanh mình, đồng thời cũng không thích Trầm Vĩnh Lan dùng ngực đè ép thân thể của nàng, càng ghét hơn việc Trầm Vĩnh Lan kể sát tai nàng nói chuyện để gây ra cảm giác kỳ lạ kia, cái gì mà mùi vị của nữ nhân, nàng mới không có hứng thú, nàng chính là muốn ngay lập tức thoát khỏi cái không gian của phòng thay đồ này.

“Uhm hừm!” Trầm Vĩnh Lan biết Trầm Lạc Phù đối với An Nhã Uẩn không có hứng thú liền có chút yên lòng, đồng thời cũng có chút mất mát

“Cô út có thể buông ra không?” Trầm Lạc Phù hỏi.

Trầm Vĩnh Lan lúc này mới không tình nguyện mà buông Trầm Lạc Phù ra.

Hứa Duy Cảnh thấy Trầm Vĩnh Lan nhờ Trầm Lạc Phù giúp đỡ liền như được gợi ý, vì vậy nàng cũng chọn một bộ dạ hội cũng khá phức tạp nếu một người mặc thì không thể nào mặc được, cần phải có sự hỗ trợ của người khác.

Vì thế khi tiến vào phòng thử y phục, Hứa Duy Cảnh đang lúc mặc bộ váy dạ hội liền tính toán gọi An Nhã Uẩn vào phòng thay đồ.

“An, cô có thể vào giúp tôi một chút không?” Hứa Duy Cảnh trong lúc thử y phục liền gọi.

An Nhã Uẩn không nghĩ muốn đi vào, nàng vốn định cho nhân viên cửa hàng vào giúp nhưng không biết có phải hay không Hứa Duy Cảnh rất mai mắn, nhân viên bán hàng ngay lập tức lại bị một khách hàng khác gọi đi, vì vậy An Nhã Uẩn cũng đành miễn cưỡng đi vào phòng thay đồ.

An Nhã Uẩn vừa đi vào liền trông thấy nửa phần trên của Hứa Duy Cảnh đều lộ ra. Không thể phủ nhận Hứa Duy Cảnh là một nữ nhân rất may mắn, điều này không thể nghi ngờ, mái tóc dài của Hứa Duy Cảnh dừng ở trước ngực vì vậy làm cho ngực nàng như ẩn như hiện cực kỳ gợi cảm, kia là khuôn mặt xinh đẹp cùng dáng người trước mắt mà An Nhã Uẩn đã rất quen thuộc. Thế nhưng giờ phút này nhìn Hứa Duy Cảnh vô cùng gợi cảm và quyến rũ khiến người khác phải xiêu lòng làm cho An Nhã Uẩn không được tự nhiên liền tránh đi tầm mắt của mình, tuy rằng nàng và Hứa Duy Cảnh cùng nhau lớn lên cũng là bạn tốt, xem như là quá quen thuộc không thể có khả năng gì có thể xảy ra được, tuy nhiên cả hai đều ở cùng một trường hợp là thích nữ nhân vì thế khi nhìn thấy đối phương lộ một nửa thân thể vẫn làm cho người khác không cảm thấy được tự nhiên, đặc biệt thân thể nữ nhân trước mắt quả thật rất mê hoặc lòng người, dù ở dưới tình huống nào cũng khiến người ta dễ dàng bị mê mị. An Nhã Uẩn đột nhiên nhớ lại, lần đầu tiên nàng nhìn thấy nữ nhân khác khóa thân, cũng là nhìn thấy của Hứa Duy Cảnh, khi đó nàng và Hứa Duy Cảnh chỉ mới mười sáu tuổi, hai người cùng nhau đi tắm. Lúc ấy nàng mới thấy cơ thể của nữ nhân thực sự rất đẹp, dường như bắt đầu vào thời điểm ấy nàng đối với nữ nhân mới bắt đầu có hứng thú. Lúc này An Nhã Uẩn liền hoảng hốt khi thấy lại cảnh tượng của mười mấy năm trước với cảnh tượng hiện lên ở trước mắt làm cho nàng nhớ lại nàng và Hứa Duy Cảnh khi ấy cũng rất mập mờ.

Khi đó Hứa Duy Cảnh đáng vẻ thực sự rất ngây ngô, hoàn toàn không giống như với hiện tại đã trưởng thành và đầy gợi cảm như vậy. Nàng cũng nhớ, lúc đó Hứa Duy Cảnh đã chủ động kéo tay của mình đặt lên nơi mềm mại xinh đẹp kia, còn hướng dẫn mình trên cơ thể phụ nữ phải vuốt ve những chỗ nào. An Nhã Uẩn thực sự không hiểu sao bản thân mình đột nhiên lại nhớ tới những hồi ức ấy, cảnh tượng này hiển nhiên đã bị nàng quên đi mười mấy năm. . . An Nhã Uẩn liền lắc đầu, đem hồi ức trong đầu quăng đi, nàng thực sự không nên nhớ tới những điều ấy, nàng hiện tại hơn ai hết nên quý trọng bảo bối Trầm Lạc Phù, Hứa Duy Cảnh cho tới bây giờ không hơn không kém chỉ nên thích hợp làm bằng hữu.

Hứa Duy Cảnh thấy An Nhã Uẩn hoảng hốt, nàng thật sự cảm thấy thất vọng, nói như thế nào bản thân mình cũng là một mỹ nhân, An Nhã Uẩn không bị cám dỗ thì thôi lại còn như thế mà không để ý. Chẳng lẽ gần đây bản thân mình sức quyến rũ đã giảm đi, Trầm Vĩnh Lan ở trên giường cũng nghĩ tới người khác, nàng coi như bị đá kích đi thế nhưng bao nhiêu năm nay nàng đều cố gắng không dụ dỗ câu dẫn người khác, vất vả lắm mới được một cơ hội đối với An Nhã Uẩn mà câu dẫn, thế nhưng lúc này nàng cũng không để ý tới, thực sự làm cho nàng bức bối a! Vậy mà liền một cái gặp mặt Trầm Lạc Phù liền bị mê hoặc, được rồi, Hứa Duy Cảnh thừa nhận hiện tại bản thân mình đối với Trầm Lạc Phù rất là hâm mộ, nói đúng hơn là ghen tị, chính xác nữa là ghét a!

Vì thế lại một lần nữa Trầm Lạc Phù vô tội bị trúng đạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: “Nàng Tin Cô Cô Kỳ Thật Không Phải Là Người Tùy Tiện, Tuy Rằng Thoạt Nhìn Vẫn Còn Rất Tùy Tiện.”

“Cô đứng đó làm gì? Không mau giúp tôi mặc vào đi!” Hứa Duy Cảnh bản thân không biết lấy đâu ra dũng khí để nói như vậy.

An Nhã Uẩn thu hồi ký ức của mình liền nhanh tay giúp Hứa Duy Cảnh, thế nhưng ngón tay cũng không thể tránh được việc đụng chạm vào da thịt mềm mại của Hứa Duy Cảnh, nàng không chú ý đến cảm xúc của mình mà tập trung giúp Hứa Duy Cảnh mặc lễ phục dạ hội.

Hứa Duy Cảnh ban đầu là có ý định dụ dỗ An Nhã Uẩn thế nhưng giờ phút này bản thân nàng có cảm giác bị An Nhã Uẩn chạm vào da thịt cảm giác giống như bị điện giật, mang đến sự run rẩy vô cùng xa lạ nhưng lại có phần quen thuộc. Hứa Duy Cảnh cảm nhận thấy thân thể mình đang dâng lên một làn sóng nhiệt, quả nhiên là lâu lắm không bị quyến rũ lúc này liền có ham muốn đây mà.

Hứa Duy Cảnh đè nén dục vọng trong lòng, đây không phải là lúc dục vọng tăng trào, nàng dù sao đã nhịn nhiều năm như vậy cũng không thể trong tích tắc mà làm bừa được.

Hứa Duy Cảnh điều chỉnh hô hấp của mình, liền bình phục cơ thể đang xao động, không muốn cho An Nhã Uẩn nhìn ra điểm khác thường vì thế lại trở nên cực kỳ yên lặng.

Rất nhanh, Hứa Duy Cảnh đã mặc xong bộ lễ phục trên người.

Trong lúc Hứa Duy Cảnh và An Nhã Uẩn đi ra ngoài thì Trầm Vĩnh Lan cùng Trầm Lạc Phù cũng đã sớm trở ra. Bốn người đứng cùng nhau giống như một bức tranh đang khoe sắc, mỗi người mỗi vẻ nhưng lại làm cho người ta không thể nào phân được cao thấp.

Trầm Lạc Phù tuy biết rằng An Nhã Uẩn đối với mình có tâm tư tình cảm thế nhưng cũng không có biểu hiện điều gì khác thường, tựa hồ mọi chuyện đều rất bình thường, nàng đối với An Nhã Uẩn cũng rất tự nhiên.

Hứa Duy Cảnh và Trầm Vĩnh Lan tuy có danh nghĩa là tình nhân với nhau nhưng hiện giờ hai nàng lại là chiến hữu.

Tất cả mọi người sau khi chọn xong lễ phục dạ hội đều tan cuộc, chẳng qua An Nhã Uẩn không muốn sớm như vậy đưa Trầm Lạc Phù về nhà, nàng cũng đang kiếm một cái cớ để giữ lại Trầm Lạc Phù, tất nhiên nàng cũng hy vọng chỉ có nàng và Trầm Lạc Phù.

Ngược lại Trầm Vĩnh Lan chỉ mong sao Trầm Lạc Phù lập tức cùng mình trở về nhà, nàng một chút cũng đều không thích nhìn đến cảnh An Nhã Uẩn đối với Trầm Lạc Phù ôn nhu chăm sóc. Trầm Lạc Phù hai mươi mấy năm qua đều chỉ bận tâm đến cây cỏ hiện giờ lại phát hiện ra một kho tàng, lại sớm biết người khác yêu thích mình lâu như vậy, điều này làm cho Trầm Vĩnh Lan vô cùng khó chịu, rõ ràng là hai mươi mấy năm qua nàng có rất nhiều cơ hội mà *(toàn bất nạt người ta ~~ nào biết thương hoa tiếc ngọc gì đâu :))*

“Hai người còn có việc bận sao?” An Nhã Uẩn hỏi Hứa Duy Cảnh, cũng hướng Hứa Duy Cảnh mà nháy mắt, ý bảo nàng thức thời một chút mà đưa Trầm Vĩnh Lan lập tức rời đi.

Hứa Duy Cảnh đương nhiên hiểu rõ ám hiệu của An Nhã Uẩn, chẳng qua nàng làm như không thấy coi như không thuận theo ý An Nhã Uẩn.

“Tôi thật sự không có việc bận gì, Vĩnh Lan dường như có chuyện cần tìm Lạc Phù” Hứa Duy cảnh liền bán cái qua cho Trầm Vĩnh Lan, nàng biết Trầm Vĩnh Lan nhất định sẽ phối hợp ân ý.

“Tôi dự định cùng Lạc Phù đi mua quà sinh nhật cho mẹ tôi” Trầm Vĩnh Lan quả nhiên rất phối hợp.

An Nhã Uẩn nhìn về phía Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù đương nhiên sẽ không hòa theo Trầm Vĩnh Lan mà nói dối, thế nhưng nàng đã biết chị họ tình cảm đối với nàng đã không rõ ràng vì vậy cũng không quá muốn cùng chị họ ở chung một chỗ.

“Uhm, tôi cũng muốn đi mua quà sinh nhật cho bà nội” Trầm Lạc Phù chỉ biết phối hợp cùng Trầm Vĩnh Lan nói dối.

Nghe Lạc Phù nói như thế, An Nhã Uẩn không thể không để cho Trầm Vĩnh Lan và Trầm Lạc Phù rời đi, thế nhưng trong lòng nàng liền thấy rất khó chịu, rõ ràng Lạc Phù đã ở Thành phố X cách mình gần như vậy nhưng muốn tìm cơ hội để ở riêng một chỗ tại sao lại khó như thế cơ chứ? Có thể nói An Nhã Uẩn chính là chính nhân quân tử, bản thân mình đã trông coi đoá hoa Phù Dung nhiều năm như vậy để sau này có thể hái được, thế nhưng con đường tiến tới tình yêu của nàng liền bị hai tên tiểu nhân xấu xa cản đường.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù ngoan ngoãn phối hợp với mình nên tâm tình liền trở nên rất tốt, thế nhưng sau này An Nhã Uẩn sẽ vẫn còn chủ động vì Trầm Lạc Phù theo đuổi, nghĩ như vậy tâm tình của Trầm Vĩnh Lan lại không được tốt.

“Về sau nên tránh xa An Nhã Uẩn ra, nàng ấy đối với cô tôi thật không yên tâm” Sau khi cùng Trầm Vĩnh Lan ngồi trên xe, Trầm Vĩnh Lan liền ra dáng

bộ dạng trường bối mà ra về đạo mạo nói.

“Tôi có chừng mực!” Trầm Lạc Phù khẽ nhủ mảy, Trầm Vĩnh Lan ra dáng trường bối nàng cảm thấy không được tự nhiên, hơn nữa chính Trầm Vĩnh Lan cũng cùng nữ nhân dây dưa không rõ cho nên nếu nàng cùng chị họ có quan hệ gì thì Trầm Vĩnh Lan cũng không có lập trường gì để mà phản đối hay ý kiến, huống hồ bản thân nàng và chị ấy chuyện gì cũng đều không có xảy ra.

“Cô út không đi tìm Hứa tiểu thư sao?” Trên đường về đến nhà Trầm Lạc Phù hỏi Trầm Vĩnh Lan.

“Tìm nàng để làm gì?” Trầm Vĩnh Lan cũng không biết tại sao Trầm Lạc Phù lại hỏi như vậy, không có việc gì tìm Hứa Duy Cảnh để làm gì đây?

“Nàng không phải là bạn gái của cô sao?” Cô Cô hai ngày nay không phải đều tự giải quyết nhu cầu của bản thân sao, vấn đề chính là chỗ đó, không phải nàng nên đi tìm Hứa Duy Cảnh để giải quyết đi chứ tại sao lại làm một mình? Được rồi, Trầm Lạc Phù thừa nhận là mình rất sợ lại thấy đến cảnh tượng xấu hổ đó, cả việc giặt cái quần lót của người xấu nữa...

“Chia tay rồi!” Trầm Vĩnh Lan nói chẳng hề để ý, đúng là chia tay mà, dù sao nàng và Hứa Duy Cảnh mỗi người đều đang có cùng chí hướng.

“Hôm nay cô không phải đi cùng với nàng sao?” Đúng là Trầm Vĩnh Lan và Hứa Duy Cảnh đi với nhau thoạt nhìn cũng không giống có vẻ chia tay.

“Chia tay không thể làm bạn bè được à?” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hỏi.

“À!” Trầm Lạc Phù kỳ thật không thể lý giải, mấy ngày hôm trước còn cùng nhau ân ái ái ái, vậy mà nói chia tay liền chia tay, xem ra tình cảm trong mắt của Trầm Vĩnh Lan và Hứa Duy Cảnh đều giống như trò trẻ con.

“Cô làm gì đột nhiên lại quan tâm tôi như vậy?” Trầm Vĩnh Lan liền hướng đến Trầm Lạc Phù nở nụ cười vô cùng quyến rũ

“Chính là tò mò, hai người như thế nào lại có thể đối với tình cảm mà tùy tiện như vậy, nói chia tay liền chia tay” Trầm Lạc Phù đột nhiên cảm thấy nụ cười này thật chướng mắt, chính là khuôn mặt này, có thể quá dễ dàng quyến rũ người khác nên đối với tình cảm mới như vậy mà tùy tiện.

“Tôi làm gì mà tùy tiện?” Trầm Vĩnh Lan hiển nhiên đối với cách nói này mà không đồng tình.

Trầm Lạc Phù không quan tâm Trầm Vĩnh Lan, đối với một người mười lăm tuổi đã bắt đầu có bạn trai, bạn trai nhiều đến nỗi có thể xếp hàng dài đến Vạn lý Trường thành cũng đếm không hết.

Trầm Lạc Phù hướng ánh mắt xem thường đến Trầm Vĩnh Lan, tuy rằng nàng chưa bao giờ có bạn trai, nhưng nàng bản thân cũng chắc chắn rằng mình không phải là người tùy tiện, nàng cũng không phải dạng vừa gặp đã yêu, trên thực tế nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng có cảm giác yêu ai, nàng có thể được coi là nữ nhân rất trong sáng, đối với thân thể nàng, nàng cũng không hề tùy tiện, không tùy ý mà cùng người khác phát sinh mối quan hệ, ít nhất đối với bạn bè nàng cũng thật sự rất ít có chuyện gì xảy ra.

“Trầm Lạc Phù, tôi cho cô biết, tôi một chút cũng không phải là người tùy tiện!” Trầm Vĩnh Lan liền nói lời công bằng, nàng tuyệt đối không cho phép Trầm Lạc Phù dùng hai chữ ‘tùy tiện’ để nói mình.

“Oh!” Không có một người tùy tiện nào thừa nhận bản thân mình tùy tiện cả, cho nên Trầm Lạc Phù không để tâm đến lời nói của Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù chiếu lệ, triệt để chọc giận Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan ngay lập tức đem xe dừng ở ven đường, sau đó đem thân mình hướng đến Trầm Lạc Phù, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù tất nhiên không kịp phản ứng vì sao Trầm Vĩnh Lan lại làm như vậy.

“Trầm Lạc Phù, tôi cho cô biết, lão nương đây không phải là người tùy tiện!” Trầm Vĩnh Lan đem lời nói vừa rồi lặp lại một lần nữa, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Trầm Lạc Phù nhìn bộ dạng quá mức nghiêm túc của Trầm Vĩnh Lan làm cho mình xem bị dọa, vì vậy cũng không nói tiếp, cũng không biểu hiện ra dáng vẻ tin tưởng, mà càng không có biểu hiện nghi ngờ ý kiến vừa rồi, nàng đơn thuần là không nghĩ Trầm Vĩnh Lan lại bị đã kích như thế.

“Lão nương không hề yêu bất cứ người nào, vì thế trên tình thần mà nói có thể xem như là xử nữ, dù là thân thể, lão nương cũng nhận mình rất thuần khiết, nếu có phát sinh quan hệ cũng bất quá có ba người mà thôi!” Trầm Vĩnh Lan găm nhẹ nói.

Trầm Lạc Phù nghe vậy liền cảm giác mờ hồ mình dường như đang toát ra, cái gì mà trên tình thần là xử nữ? Là cái gì chứ? Trầm Vĩnh Lan đem câu này nói ở trên miệng mà không biết xấu hổ thì mình cũng muốn thay nàng mà xấu hổ dùm, không thương người ta mà còn cùng người ta kết giao như vậy cũng thực sự không tốt đi.

Thân thể thuần khiết?

Làm cho người ta nghĩ tới mà không thấy buồn cười a, mặc dù số người cùng người ngoài ý muốn thì quả thật không nhiều lắm, ít nhất đối với con bướm hoa Trầm Vĩnh Lan kia cũng chỉ là làm nền, đúng là ít có quan hệ đi nhưng người nói bản thân người thuần khiết thì thật có vấn đề đi!

Trầm Vĩnh Lan ý thức được bản thân mình đang nói cái gì, gương mặt nàng cũng bắt đầu thấy khô nóng, nhất định là nàng đang đỏ mặt, nàng hiển nhiên

cũng bị lời nói vừa rồi của mình làm cho giật mình, cái gì mà tinh thần xử nữ, mệt thật, bản thân nàng lại nghĩ ra cái từ này lại còn đi đem chuyện riêng tư của mình đều nói cho Trầm Lạc Phù biết. Xấu hổ, quá xấu hổ đi a!

Trầm Lạc Phù xác định nàng không hề bị hoa mắt, Trầm Vĩnh Lan vậy mà lại đỏ mặt, tuy rằng chỉ hơi hồng một chút nhưng cũng đủ để Trầm Lạc Phù ngạc nhiên, Trầm Vĩnh Lan cũng biết đỏ mặt, Trầm Lạc Phù cảm thấy nhìn thấy điều này thật là kỳ tích mà. Được rồi, nhìn Trầm Vĩnh Lan đỏ mặt, nàng tin cô kỳ thật không phải là người tùy tiện, tuy rằng thoát nhìn vẫn còn rất tùy tiện.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù bộ mặt giống như gặp ma nhìn chăm chăm sắc mặt của mình thì liền nổi giận, người ta bắt quá nói từ khó nghe một chút, có cái gì mà nhìn.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy qua người khác đỏ mặt sao?” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu không tốt nói, đem bộ mặt trước mặt Trầm Lạc Phù lui về, bộ dáng quá thật nhìn không được mấy tự nhiên.

Đúng rồi, ta chưa từng thấy qua người đỏ mặt, Trầm Lạc Phù trong lòng thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: “Cái Tốt Nhất Chính Là Có Thể Ở Trên Giường Mà Phục Vụ...”

“Trầm Lạc Phù, vì sao tôi lại không biết ông ngoại của cô là An Vệ Quân?” Trầm Vĩnh Lan rốt cuộc cũng trở lại bình thường liền nhớ tới vấn đề này nên hỏi.ương

Trầm Lạc Phù đành đem chuyện Trầm gia cùng An gia mâu thuẫn mà nói cho Trầm Vĩnh Lan nghe.

“Cô không sợ tôi sẽ về nói cho bà nội biết sao?” Trầm Vĩnh Lan nhướn mày hỏi, hóa ra Trầm gia họ bị An gia ghét bỏ vì không có khả năng kinh tế, chẳng qua Lão thái thái như vậy mà rất kiêu ngạo, cá tính cũng vô cùng cố chấp, quả thật là xem nhẹ việc cùng với An gia kết làm thông gia. Khó tránh được việc trước kia nàng thấy chị dâu đặc biệt rất có khí chất, người ta thật đúng là Đại tiểu thư, không màng đến vật chất lại chấp nhận gả cho anh trai nàng mà vì tất cả mọi thứ đều bỏ đi, về điểm này thật đúng là làm cho Trầm Vĩnh Lan ngưỡng mộ.

“Cô út vẫn muốn nói sao?” Trầm Lạc Phù hỏi ngược lại.

“Cô đối xử tốt với tôi một chút, tôi sẽ không quay về nhà nó” Trầm Vĩnh Lan kỳ thật cũng không dự định về nhà học lại, nàng cũng không phải là người vô tâm không biết suy nghĩ, nàng từ nhỏ đã biết chị dâu rất tốt với nàng, cái gì tốt đều dành cho nàng, ngay cả Trầm Lạc Phù cũng bị nàng ức hiếp nhưng chị dâu chưa bao giờ hướng sắc mặt lạnh nhạt nhìn nàng. Nói gì thì nói, khi còn nhỏ nàng lúc nào cũng hướng đến mẹ mình mà sinh khí, rất ít sinh khí với chị dâu, nàng thực sự cần gì phải làm cho chị dâu khó xử chứ?

Quả thật Lưu Văn Tĩnh tuổi cao mới sinh hạ Trầm Vĩnh Lan vì vậy cũng không có nhiều sức lực mà chăm sóc nàng, phần lớn thời gian nàng đều ở cạnh An Tâm Tuệ, Trầm Vĩnh Lan cùng con gái nàng cũng đều tương đương vì vậy từ nhỏ đều rất yêu thương Trầm Vĩnh Lan, bất cứ cái gì làm cho Trầm Lạc Phù cũng làm cho Trầm Vĩnh Lan, vì vậy cá tính của Trầm Vĩnh Lan từ nhỏ liền trở nên ngang ngược. Chẳng qua Trầm Vĩnh Lan vẫn luôn muốn được chiều chuộng mới được.

“Tôi đối xử không tốt với cô sao?” Trầm Lạc Phù nhướn mày hỏi ngược lại, có cái gì chưa tốt đâu? Vì nàng giặt quần áo, lau nhà, làm nước mật ong, nấu cơm... Trầm Vĩnh Lan như vậy còn không thấy hài lòng, coi chừng bị sét đánh trúng đi!

“Tốt, nhưng vẫn không vừa ý lắm.” Cái tốt nhất chính là có thể ở trên giường mà phục vụ... Trầm Vĩnh Lan liền có ý nghĩ không tốt, đương nhiên nàng cũng không có can đảm mà đem những tâm tư xấu xa này nói ra.

“Vậy như thế nào mới vừa ý cô đây?” Kỳ thật Trầm Lạc Phù muốn hỏi “*cô như thế nào được một tác lại muốn tiếc một thước?*”

“Vẫn chưa nghĩ ra, sau này nói vậy” Trầm Vĩnh Lan kỳ thật cũng không muốn từ miệng mình mà yêu cầu, đại loại như cái nào có thể nói cái nào không thể nói, bản thân nàng cũng muốn Trầm Lạc Phù làm cái gì đó... Tuy rằng Trầm Lạc Phù đều không tình nguyện nhưng hơn phân nữa đều có thể sẽ không từ chối.

“Được!” Trầm Lạc Phù thần nhiên đáp, kỳ thật Trầm Lạc Phù ngẫm lại vừa rồi mình đối với Trầm Vĩnh Lan đã quá tốt rồi, cũng không hiểu tại sao mình lại đối tốt với nàng như vậy chứ? Đúng rồi, chỉ vì mình đang ở tạm nhà nàng cho nên hai người sống cùng nhau nên nàng mới tạm thời nhân nhượng vì lợi ích chung của cả hai, nghĩ như vậy, Trầm Lạc Phù mới thấy hợp lý.

Tối thứ bảy liền đến rất nhanh, An Nhã Uẩn cũng tự mình chủ động đến đón Trầm Lạc Phù, An Nhã Uẩn trong tầm mắt có chút lửa nhìn Trầm Lạc Phù đêm nay. Quả thật Trầm Lạc Phù đêm nay rất đẹp, đêm nay tuy Lạc Phù chỉ là diễn viên phụ nhưng nàng lại là nữ diễn viên chính trong lòng An Nhã Uẩn.

Trầm Vĩnh Lan nhìn Trầm Lạc Phù bị An Nhã Uẩn đón đi, trong lòng như có mùi vị chua xót, chị họ hay cái gì đi nữa đều thật đáng ghét.

Trầm Vĩnh Lan vốn không muốn đi, nàng lại không có trong danh sách khách mời thể nhưng Hứa Duy Cảnh đã cho nàng một cái thiệp mời một cách dễ dàng, Hứa Duy Cảnh đã nói, chỉ cần có cơ hội nhất định sẽ không để An Nhã Uẩn và Trầm Lạc Phù ở cùng một chỗ. Trầm Vĩnh Lan suy nghĩ lại mới yên tâm đi.

Đây đúng là một buổi tiệc của gia đình thượng lưu, khách mời không phải quan chức chính trị, cũng là giới doanh nhân và người nổi tiếng, Trầm Vĩnh Lan và Hứa Duy Cảnh vừa đến hiện trường đã thấy An Nhã Uẩn làm chủ nhà mà tiếp đón các khách mời, thể nhưng lại không nhìn thấy Trầm Lạc Phù đâu.

“Trầm Lạc Phù ở đâu? Tại sao lại còn chưa ra?” Trầm Vĩnh Lan hỏi Hứa Duy Cảnh, hai nàng hiện tại đang trốn ở trong một góc nhỏ, phía trước đều có rất nhiều ruồi bọ, đặc biệt Trầm Vĩnh Lan đã được nhận rất nhiều danh thiếp. Hứa Duy Cảnh dù sao cũng một nửa công khai giới tính cho nên người khác đến gần nàng so với Trầm Vĩnh Lan vẫn ít hơn. Ngược lại Trầm Vĩnh Lan hơn một nửa tiếp cận đều là nam nhân, còn tiếp cận với Hứa Duy Cảnh rõ ràng là nữ nhiều hơn nam, trong số ít nam nhân ấy cũng có người rất tự tin hướng đến thẳng Hứa Duy Cảnh để thử một chút vận khí, thể nhưng không ít người bị Hứa Duy Cảnh không để ý mà không muốn có quan hệ tới.

“Nghe An nói, An lão gia đêm nay là cố ý công bố cho tất cả mọi người bên ngoài biết Trầm Lạc Phù chính là cháu ngoại của y, cũng là một trong những người thừa kế An thị, cho nên yến hội đêm nay rất có ý nghĩa... chính là vì Trầm Lạc Phù mà tổ chức” Hứa Duy Cảnh hồi đáp.

“Như vậy Trầm Lạc Phù không phải một bước liền bay lên trời hóa thành phượng hoàng sao?” Trầm Vĩnh Lan khẽ nhủ mày nói, vốn bản thân từ nhỏ nàng đã ức hiếp tiểu chất nữ, đảo mắt một cái liền biến thành Đại tiểu thư quyền quý, quả là cũng có lúc nước ở dòng sông chênh lệch còn lớn hơn mặt biển, khoảng cách đột ngột lớn như vậy làm cho Trầm Vĩnh Lan thật không thấy quen.

Hứa Duy Cảnh cũng không nói gì, nàng không phủ nhận rằng, kỳ thật có thể nói Trầm Lạc Phù và An Tâm Tuệ chính là phượng hoàng, chỉ là lại bay đến nhà Trầm gia làm gà thôi! Trầm Lạc Phù nếu là một trong những người thừa kế ở An thị, đúng là cá chép nhảy qua long môn, giá trị con người được đôn lên gấp trăm lần.

Đúng lúc này, Trầm Vĩnh Lan nhìn thấy Trầm Lạc Phù đi ra, nàng khoác lấy một cánh tay của An lão gia, một thân màu trắng, bà vai để lộ ra từ bộ váy dạ hội, tóc vấn cao, ngũ quan xinh xắn, dáng người xinh đẹp là lướt cùng với đôi giày thủy tinh cao gót và chiếc vòng kim cương đắt tiền đeo trên chiếc cổ cao vô cùng kêu gọi, làm cho người ta liếc mắt nhìn thật thấy chói lóa, giờ phút này Trầm Lạc Phù mà Trầm Vĩnh Lan thấy vô cùng xa lạ, Trầm Lạc Phù biểu hiện sắc mặt rất bình tĩnh, tựa hồ nàng sinh ra đã là một Đại tiểu thư giờ đây lộ ra một sự cao quý vô cùng tao nhã. Tuy rằng Trầm Lạc Phù hiện tại làm cho người ta mê đắm không muốn rời khỏi tầm mắt, nhưng nàng không hề thích cảm giác này, nàng một chút cũng đều không muốn Trầm Lạc Phù trở thành Đại tiểu thư, nàng nếu biến thành Đại tiểu thư thì về sau bản thân mình làm sao ức hiếp bây giờ? (cô cô ích kỷ dễ sợ)

An Nhã Uẩn mỉm cười nhìn Trầm Lạc Phù, nhìn nàng giống như nhìn đến tiểu cô cô nàng năm đó, đây mới là Đại tiểu thư của An gia, mấy năm nay thực là ủy khuất cô cô cùng Lạc Phù rồi.

Hứa Duy Cảnh nhìn về phía Trầm Vĩnh Lan và An Nhã Uẩn, rõ ràng hai người này đều có biểu hiện mong muốn đem đoá Phù Dung kia chiếm làm của riêng mình, cặp mắt như có lửa mà còn lộ ra vô cùng rõ ràng, Hứa Duy Cảnh trong lòng đột nhiên cảm giác khó chịu, tuy rằng nàng thừa nhận đoá Phù dung kia quả thật làm cho người ta say mê, nhưng đoá Phù Dung này chẳng lẽ không lộ ra được sự lực hấp dẫn với cảm kỳ sao? Biểu tỷ muốn loạn luân, cả Cô Cô cũng như vậy mà muốn loạn luân, khẩu vị không khỏi quá nặng đi, đương nhiên Hứa Duy Cảnh càng hy vọng khẩu vị nặng này đều có thể thực hiện được. Nhất là đối với Trầm Vĩnh Lan!

Trầm Lạc Phù vẫn khoác lấy tay An lão gia, là ông nội An Nhã Uẩn và cũng là ông ngoại An Vệ Quân của Trầm Lạc Phù. Mọi người nhìn lên nữ nhân ở bên cạnh An lão gia cũng vô cùng tò mò, đúng là một Thủy Phù Dung, có một vẻ đẹp rất tự nhiên, trang sức đi cùng cũng với mỹ nhân mà rất phù hợp. Lúc này An Nhã Uẩn cũng liền đi lên, hướng đến cánh tay còn lại của gia gia mà khoác vào.

Tam lão đầu thật có điểm phúc a, trái một mỹ nhân, phải một mỹ nhân, còn không sợ giảm thọ sao? Trầm Vĩnh Lan không tốt liền nghĩ đến, kỳ thật là nàng nhìn thấy An Nhã Uẩn và Trầm Vĩnh Lan bộ dáng đứng cùng với nhau trong lòng chua xót vô cùng.

Trầm Lạc Phù liếc mắt nhìn hết đoàn người phía dưới liền thấy được một thân hình mặc lễ phục dạ hội màu đen vô cùng gọi cảm của Trầm Vĩnh Lan, trước sau như một bộ dáng đều rất lẳng lơ. Trầm Lạc Phù không hiểu tại sao cảm thấy rất lạ lùng, không biết vì sao chỉ cần trong một đám người có Trầm Vĩnh Lan nàng cũng đều dễ dàng tìm được. Chẳng qua là lần này Trầm Vĩnh Lan tránh ở một góc, không giống như tác phong bình thường của nàng, nghĩ đến cũng lạ nàng không phải trước sau như một cũng thích ở nơi nào có nhiều người mà đứng và tiếp đó sẽ trở thành tiêu điểm trong đám đông sao. Hơn nữa lúc này nàng đột nhiên chăm chú nhìn mình để làm gì, hay bụng dạ nhỏ nhen kia của Trầm Vĩnh Lan lại đang bộc phát sự đố kỵ đây? Trầm Lạc Phù cảm thấy tâm tình liền tốt, ai bảo người lòng dạ hẹp hòi, đáng đời cho người ghen tị!

Trầm Lạc Phù rất nhanh liền thu hồi ánh mắt trên người Trầm Vĩnh Lan, dù sao đêm nay nàng cũng không có ý định đếm xỉa tới Trầm Vĩnh Lan.

“Lạc Phù, chị họ con nói con có lễ vật muốn tặng cho ông ngoại đúng không?” An Vệ Quân cười hỏi, kỳ thật An Vệ Quân không thể xem như tam lão đầu, dù đã bảy mươi tuổi đầu nhưng xem ra vẫn còn rất minh mẫn.

“Vâng, Lạc Phù muốn vì ông ngoại đàn một bài vi-ô-lông” Nói đến vật chất, cái gì ông ngoại cũng không thiếu, đành phải tặng ông tâm ý của mình, mặc dù mình đàn chắc không bằng mẹ mà đàn tốt hơn, nhưng có thể coi như được thông qua một chút đi.

An Vệ Quần hơi sững sốt, hẳn không hề biết Lạc Phù biết đàn vi-ô-lông, nữ nhi của hắn An Tâm Tuệ lúc trước cũng từng ở sinh nhật của hắn mà đã kéo qua đàn vi-ô-lông tặng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: “Bản Thân Nàng Dường Như Vô Ý Đã Cố Tình Cố Vữ Cho Cái Dáng Vẽ Kiều Ngạo Của Trầm Vĩnh Lan Thì Phải, Điều Này Làm Cho Trầm Lạc Phù Đối Với Biểu Tỷ Quả Thật Có Nhiều Điều Áy Náy.”

Mặc dù Trầm Vĩnh Lan không hề thích thường thức đàn vi-ô-lông, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng Trầm Lạc Phù kéo đàn vi-ô-lông khiến cho Trầm Vĩnh Lan không thể rời ra tầm mắt, không chỉ có Trầm Vĩnh Lan mà ở đây có rất nhiều người bị khí chất siêu trần thoát tục của nữ tử trẻ tuổi phía trên hấp dẫn. Trầm Lạc Phù kéo đoạn nhạc vi-ô-lông không phải quá xuất sắc thế nhưng khi kết hợp lại với vẻ đẹp và khí chất của nàng liền tạo ra một hình ảnh rất dễ chịu.

Rất nhanh, một khúc nhạc liền đã kéo xong, đối với mọi người Trầm Lạc Phù đã lưu lại một ấn tượng vô cùng sâu sắc và rõ ràng, tối đêm nay Trầm Lạc Phù đã trở thành nữ nhân được chú ý nhiều nhất, cũng có rất nhiều thanh niên tài giỏi hướng đến nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp này mà muốn được làm quen, thế nhưng vẫn chưa có nhiều cơ hội vì An Vệ Quần lúc nào cũng mang nàng giữ bên cạnh.

An Vệ Quần hiển nhiên là rất hài lòng với biểu hiện của Trầm Lạc Phù, hiện tại bên cạnh hắn là nữ ngoại tôn, hẳn dường như thấy được hình ảnh con gái hắn lúc còn trẻ, thậm chí nếu so với An Tâm Tuệ thì càng xuất sắc hơn, điều này làm cho hắn thực sự rất vui mừng. Tuy nhiên đối với đứa con gái An Tâm Tuệ hắn trong lòng vẫn không khỏi tiếc nuối, đứa con gái do hắn nuôi dưỡng, con trai cũng do hắn nuôi dưỡng thế nhưng từ nhỏ đến lớn cái gì tốt nhất hắn đều dành hết cho An Tâm Tuệ, thậm chí cả con rể tương lai hắn cũng đều muốn chọn ra thanh niên tài giỏi nhất, thế nhưng chính Tâm Tuệ lại cố tình không để tâm tới liền muốn đi theo cái gã tiểu tử nhà nghèo Trầm Đào kia. Nguyên lai lúc đầu là dùng đến thủ đoạn cực tuyệt mới quan hệ để uy hiếp An Tâm Tuệ trở về, bởi vì con gái hắn từ nhỏ đã rất hiểu thuận, luôn ngoan ngoãn nghe lời, thế nhưng hắn lại không nghĩ tới An Tâm Tuệ lại rất kiên định, thà đi theo Trầm Đào cũng không hề bước về cửa nhà của An gia. Điều này đã làm cho An Vệ Quần vô cùng tức giận! Đứa con gái này làm hắn thực sự rất đau lòng. Chính là vài năm sau, con trai của ông biết có sự tồn tại của nữ ngoại tôn liền lên lúc đưa về nhà, nhìn Trầm Lạc Phù ở mọi phương diện hắn đều trông thấy bóng dáng của con gái An Tâm Tuệ nên lập tức liền mềm lòng. Năm đó những gì hắn định cho An Tâm Tuệ thì hiện giờ liền chuyển hết cho đứa cháu ngoại này.

Kỳ thật An Tâm Tuệ không chỉ sinh ra một mình Trầm Lạc Phù mà Trầm Lạc Phù còn có một em trai là Trầm Tân, thế nhưng trong mắt hắn cố tình chỉ có một mình Trầm Lạc Phù, nếu đem ra so sánh Trầm Tân làm cho An Vệ Quần nhớ tới Trầm Đào, liền thấy chướng mắt.

Sau khi An Vệ Quần cùng Trầm Lạc Phù nhảy bán nhạc khiêu vũ đầu tiên xong hắn liền đưa Trầm Lạc Phù đi giới thiệu với mọi người quyền quý cao sang xung quanh, không ít đều là thế hệ của An Vệ Quần cho nên người làm văn bói như Trầm Lạc Phù đành phải nhất nhất nghe theo lời nói của ông ngoại mà mời rượu chào hỏi, biểu hiện của nàng vô cùng khéo léo làm cho An Vệ Quần nóng lòng rất muốn đưa Trầm Lạc Phù giới thiệu cho hết tất cả mọi người đều biết. Chẳng qua là từ lượng của Trầm Lạc Phù không quá tốt vì vậy sau một lúc đi mời rượu sắc mặt đã ửng đỏ mà đầu lại dường như bắt đầu có chút choáng váng, Trầm Lạc Phù vẫn luôn biết tự kiểm soát bản thân mình vì vậy cũng không dám biểu hiện ra ngoài đáng vẻ say rượu, liền khắc chế cảm giác chóng mặt liên tục xuất hiện.

Trầm Vĩnh Lan từ đầu đến cuối buổi tiệc vẫn như trước thường xuyên được người khác đến gần làm quen, đầu tiên là xã giao vài câu sau đó là mời khiêu vũ tiếp đến là muốn tiếp cận nhiều hơn để bắt chuyện nhưng nàng cũng không đáp lại về mặt quá nhiệt tình với ai. Mọi chú ý của nàng đều ở trên người Trầm Lạc Phù kia, thấy Trầm Lạc Phù một ly lại một ly rượu hướng đến một đám lão nhân mà mời rượu, nàng cũng không hề biết từ lượng của Trầm Lạc Phù lại khá như vậy, thế nhưng chỉ cần quan sát rõ hơn một chút nàng phát hiện ra trên mặt Trầm Lạc Phù đã có chút ửng đỏ, làm cho người đã xinh đẹp như Trầm Lạc Phù lại càng trở nên kiều diễm.

Trầm Lạc Phù không phải là sắp say rượu sao, Trầm Vĩnh Lan có chút sốt ruột, An lão đầu kia chẳng lẽ cũng không biết nữ ngoại tôn của mình đã uống nhiều rượu như vậy sao?

Trầm Vĩnh Lan chú ý đến từng chi tiết thì An Nhã Uẩn cũng vậy, An Nhã Uẩn liền vội vàng đi đến trước mặt ông nội

“Ông nội không quá nóng vội, mặc dù giới thiệu Lạc Phù cho mọi người biết cũng là chuyện tốt nhưng không thể trong một ngày mà giới thiệu cho hết tất cả mọi người được, Lạc Phù đã uống rất nhiều rượu nếu còn uống nữa sợ sẽ say mất!” An Nhã Uẩn có hơi phản nản.

An Vệ Quần lúc này mới phát hiện Trầm Lạc Phù quả thật có biểu hiện khác thường, vừa rồi hắn chỉ lo giúp Lạc Phù đi giới thiệu nhưng lại quên mất Lạc Phù cũng uống không ít rượu, Lạc Phù không giống như An Nhã Uẩn từ nhỏ đã đi theo hắn xã giao, ít nhiều cũng có chút không chịu đựng nổi.

“Không chịu đựng được tại sao lại không nói cho ông ngoại biết?” An Vệ Quần thấy cháu ngoại trên mặt một phiếm đỏ ửng liền có chút đau lòng.

“Con không muốn làm cho ông ngoại mất hứng” Tuy rằng bản thân nàng không chịu đựng nổi nhưng trong trường hợp này ông ngoại lại đang rất hào hứng đưa nàng đi giới thiệu vì vậy Trầm Lạc Phù không muốn làm cho An Vệ Quần buồn lòng.

“Con với mẹ con thật là giống nhau, có đôi khi rất hiểu chuyện lại vô tình làm cho người khác đau lòng mà không biết!” An Vệ Quần thờ dãi nói.

Trầm Lạc Phù không trả lời, nhưng vẫn nở nụ cười, mẹ chỉ có một lần duy nhất là không hiểu chuyện, đại khái chính là gả cho cha của nàng.

“Nhã Uẩn, con trước tiên cứ đưa Lạc Phù về nghỉ ngơi đi” An Vệ Quần hướng về An Nhã Uẩn nói, tiệc rượu cũng sắp đến giờ kết thúc, hơn nữa còn rất nhiều thời gian, lần sau vẫn có cơ hội giới thiệu Lạc Phù.

“Vâng ạ!” An Nhã Uẩn vui vẻ nhận lấy nhiệm vụ này.

“Ông ngoại, con xin phép về trước” Trầm Lạc Phù lễ phép hướng An Vệ Quần chào từ biệt, nàng lúc này mới thấy nhẹ nhàng, vừa rồi nàng chỉ cố gắng như không có gì, nhưng bây giờ nàng thấy ngày càng chóng mặt hơn, có phần không ngượng nổi nữa, xem ra rượu có sức ngấm chậm làm cho người ta say lúc nào không hay.

An Vệ Quần gật đầu.

“Làm phiền biểu tỹ” Trầm Lạc Phù đối với An Nhã Uẩn cũng vô cùng khách khí nói.

“Chị đã nói rồi, chỉ cần là Lạc Phù thì không bao giờ chị cảm thấy phiền cá!” An Nhã Uẩn hướng đến Trầm Lạc Phù nở nụ cười dịu dàng, sau đó liền đưa tay đỡ lấy thân thể Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù không nghĩ tới chị họ sẽ đỡ lấy nàng nhưng lúc này rượu đang ngấm mạnh, nàng chỉ cảm thấy mình đi đứng bắt đầu không được linh hoạt rồi vì vậy nàng cũng không thể làm gì khác hơn là để cho chị họ đỡ lấy mình.

An Nhã Uẩn so với Trầm Vĩnh Lan cao hơn hai cm, cho nên lúc này Trầm Lạc Phù ở bên cạnh nàng giống như một con chim nhỏ đang nép vào thân cây. Ngay lúc này cảnh tượng dừng ở trước mắt Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan ánh mắt liền giống như đang bốc hỏa.

Trầm Lạc Phù đang say rượu lại ở trong vòng tay của An Nhã Uẩn, hoàn cảnh gì xảy ra nữa đây? Nào là say rượu sẽ không minh mẫn, không nhận ra được ai, kẻ gian sẽ thừa cơ làm bậy... nhiều ý nghĩ cùng hình ảnh khác liên hiện lên trong đầu Trầm Vĩnh Lan làm cho Trầm Vĩnh Lan vô cùng lo lắng. Nàng tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra, vì vậy ngay lập tức cũng đi theo sau An Nhã Uẩn, liền đi ra đại sảnh tiệc.

Hứa Duy Cảnh thấy tình huống như vậy cũng cùng đi theo ra ngoài.

“Trầm Lạc Phù, cô hiện tại mau theo tôi trở về!” Đi ra đại sảnh, Trầm Vĩnh Lan liền đứng chặn trước mặt An Nhã Uẩn.

“Lạc Phù uống chút rượu, hôm nay nàng sẽ ngủ ở An gia” An Nhã Uẩn nhìn Trầm Vĩnh Lan đột nhiên xuất hiện, nàng khẽ nhún mày nói. Lạc Phù đã muốn say, nàng gần đây chăm sóc Lạc Phù như vậy đây xem như là cơ hội ngàn năm có một vì vậy nàng không thích bị Trầm Vĩnh Lan xuất hiện phá hư.

“Không được, Lạc Phù phải theo tôi trở về” Trầm Vĩnh Lan thái độ cứng rắn nói.

Trầm Vĩnh Lan thái độ trở nên cương quyết như vậy khiến cho An Nhã Uẩn không quá hài lòng, từ trước đến giờ đối với Trầm Vĩnh Lan nàng cũng không có cảm giác tốt, vì vậy An Nhã Uẩn giờ phút này càng cảm thấy Trầm Vĩnh Lan cực kỳ chướng mắt và vô cùng đáng ghét.

“Tôi là chị họ của Lạc Phù, đây cũng là An gia, là nhà của ông ngoại nàng, nàng ở đây một đêm thì có gì không ổn?” An Nhã Uẩn đối với Trầm Lạc Phù rất ôn nhu, Hứa Duy Cảnh cũng thừa biết An Nhã Uẩn nhìn chung đều rất mạnh mẽ và kiên định.

“Nàng tên Trầm Lạc Phù, là họ Trầm không phải họ An, hiển nhiên phải theo tôi trở về, đặc biệt cô là chị họ nhưng trong lòng lại có động cơ không trong sáng...” Trầm Vĩnh Lan một chút cũng không nhượng bộ.

“Ý của cô là gì?” An Nhã Uẩn có chút tức giận, bản thân mình cho dù có thích Lạc Phù cũng không có vấn đề gì liên quan đến Trầm Vĩnh Lan.

“Ý của tôi cô tự hiểu, dù sao tôi cũng không để Lạc Phù ở lại An gia” Trầm Vĩnh Lan một bước cũng không nhường nhịn.

Hứa Duy Cảnh nghe hai bên mùi thuốc súng nồng nặc, đứng ở đây giằng co cũng không có biện pháp.

“An à, kỳ thật là Vĩnh Lan nói cũng có ý đúng, Lạc Phù rốt cuộc là họ Trầm hay là để cho Lạc Phù cùng nàng trở về đi, Vĩnh Lan là cô cô của nàng nhất định sẽ chăm sóc nàng tốt” Hứa Duy Cảnh ra mặt thay Trầm Vĩnh Lan nói chuyện, nàng cũng có tâm tư của mình, đương nhiên cũng không hy vọng Trầm Lạc Phù ở lại An gia được An Nhã Uẩn chăm sóc.

An Nhã Uẩn lạnh lùng nhìn Hứa Duy Cảnh, nàng giờ phút này thật muốn đánh cho Hứa Duy Cảnh hai bạt tay, hai nàng như thế nào cũng làm bạn hơn hai mươi mấy năm, vậy mà lại không hơn được Trầm Vĩnh Lan sao?

Hứa Duy Cảnh bị An Nhã Uẩn hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình như thế liền thấy chột dạ, nên không dám thay Trầm Vĩnh Lan mà nói chuyện.

“Hay là như vậy đi, hai người hỏi ý kiến của người trong cuộc đã, nếu Lạc Phù muốn ở lại sẽ ở lại, nàng muốn cùng Vĩnh Lan trở về thì trở về” Hứa Duy Cảnh vội vàng đưa ra ý kiến, miễn sao bản thân mình không gặp họa là được.

Hứa Duy Cảnh đề nghị như vậy, An Nhã Uẩn quả nhiên không có ý kiến, nàng càng tôn trọng ý kiến của Trầm Lạc Phù.

Trầm Vĩnh Lan thì không quá vừa lòng, nàng vẫn cảm thấy nếu mình đưa Lạc Phù về đều là chuyện hợp tình hợp lý, thế nhưng nàng cũng hiểu rõ An Nhã Uẩn trong lời nói rất kiên quyết không muốn để cho mình đưa Trầm Lạc Phù trở về vì vậy tối hôm nay nàng quả thật muốn đưa Trầm Lạc Phù rời khỏi An gia cũng là điều vô cùng khó khăn. Chỉ có thể như vậy mà thỏa hiệp.

“Lạc Phù, em có muốn ở lại không?” An Nhã Uẩn ôn nhu hỏi Trầm Lạc Phù.

“Chị à, hay để em về cùng cô út!” Cái gọi là say rượu thì cũng có ba phần tỉnh năm phần say, Trầm Lạc Phù cũng chỉ say có năm phần, lúc đầu nàng thấy chị họ và cô cô nàng nói chuyện cũng không thể nào mà chen vào nói, để tránh không mất lòng cả hai người. Lúc này Hứa Duy Cảnh lại đem quyền chủ động chuyển qua cho nàng, nàng tự nhiên cũng không nghĩ là muốn ở lại, bởi vì nàng biết chị họ đối với nàng có loại tình cảm đã vượt quá giới hạn. Tuy nhiên Trầm Lạc Phù cũng không hề biết cô cô nàng đối với nàng cũng có loại tình cảm này a!

Trầm Lạc Phù trả lời làm cho An Nhã Uẩn vô cùng thất vọng, nhưng nàng cũng đành chịu.

“Lại đây, cô út đưa người về nhà!” Trầm Vĩnh Lan nói như vậy khiến Trầm Lạc Phù cảm giác muốn buồn nôn, nàng nghe như vậy liền thấy lỗ chân lông dựng đứng lên mà cũng có cảm giác sợ hãi a. Ngược lại Trầm Vĩnh Lan không sợ người khác chán ghét vì dù sao đi nữa nàng cũng là người thắng. Ngay lập tức nàng liền đắc ý từ tay An Nhã Uẩn đón lấy Trầm Lạc Phù, nàng còn không quên ném cho An Nhã Uẩn một nụ cười vô cùng kiêu ngạo, làm cho An Nhã Uẩn thấy được vô cùng chướng mắt. Kỳ thật là ngay cả Trầm Lạc Phù cũng cảm thấy được cái vẻ kiêu ngạo đắc chí của Trầm Vĩnh Lan thật đáng ghét quá đi, bản thân nàng dường như vô ý đã cổ tình cô vũ cho cái dáng vẻ kiêu ngạo của Trầm Vĩnh Lan thì phải, điều này làm cho Trầm Lạc Phù đối với biểu tỷ quả thật có nhiều điều áy náy.

“An...” Sau khi Trầm Vĩnh Lan đưa Trầm Lạc Phù rời đi Hứa Duy Cảnh mới hướng đến An Nhã Uẩn lấy lòng.

Ánh mắt An Nhã Uẩn nhìn Hứa Duy Cảnh trước sau như một đều rất lạnh lùng.

“Trầm Vĩnh Lan làm sao biết tôi thích Lạc Phù?” An Nhã Uẩn lạnh lùng hỏi.

Hứa Duy Cảnh không trả lời được, trên thực tế là nàng quả thật cảm thấy rất có lỗi.

“Hứa Duy Cảnh cô làm tôi thực sự rất thất vọng” An Nhã Uẩn nói xong, ngay cả nhìn cũng không nhìn Hứa Duy Cảnh liền nhón gót giày cao gót rời đi.

Xem ra lần này An thực sự tức giận, hơn nữa sẽ giận rất là lâu, Hứa Duy Cảnh hơi khó chịu nghĩ đến.

Nhưng cũng không có vấn đề gì, dù sao đi nữa An cũng không phải lần đầu tiên giận nàng, Hứa Duy Cảnh an ủi bản thân, nàng chỉ muốn cho mình một nụ cười thôi, thế nhưng giờ phút này như thế nào đều không thể cười nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: “An Nhã Uẩn Có Thể Giúp Lạc Phù Mang Vào, Ta Cũng Có Thể Giúp Lạc Phù Cởi Ra”

Sau khi Trầm Lạc Phù lên xe, liền cảm thấy đầu mình nặng trĩu vì vậy đã ở trên xe ngủ lúc nào không biết.

Trầm Vĩnh Lan đang lái xe, vẫn luôn nghiêng mặt nhìn xem Trầm Lạc Phù, khuôn mặt Trầm Lạc Phù khi ngủ vẫn còn hơi ửng đỏ, tâm trạng của nàng đột nhiên cũng tốt ra.

“Tới nhà rồi, vào nhà ngủ tiếp thôi” Trầm Vĩnh Lan nhẹ nhàng lắc nhẹ cơ thể Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt Trầm Vĩnh Lan đang ở gần trước mặt nàng, nàng đột nhiên liền đưa tay lên hướng tới mặt của Trầm Vĩnh Lan vuốt ve một chút, lựa lúc Trầm Vĩnh Lan cũng không hề đề phòng tình huống này. Trầm Lạc Phù vuốt ve hai má của Trầm Vĩnh Lan sau đó béo một cái thật mạnh và cười rất hạnh phúc. Nàng thật lâu thật lâu trước kia đều nghĩ đến muốn béo mặt của Trầm Vĩnh Lan, chính vì trước đây Trầm Vĩnh Lan rất hay béo má mình, lúc đó Trầm Lạc Phù liền có một ý tưởng nhỏ muốn trả thù, dù sao hai mươi mấy năm qua bị ức hiếp làm cho ý niệm này gieo ở trong đầu nàng một lúc sâu, nàng lúc nào cũng luôn coi mình là một nữ nhân tốt bụng, cũng đôi lúc suy nghĩ ý niệm trả thù này thật quá ngây thơ, vì vậy nàng vẫn luôn kiềm chế lại, thế nhưng hôm nay mà xui quý khiến thế nào không biết nàng liền béo má Trầm Vĩnh Lan, cảm giác đó

thực sự so với điều gì cũng thật thích. Hoa thủy tiên yêu nhất chính là khuôn mặt của mình, có điều gì so với việc béo má thủy tiên vui vẻ hơn chứ? Quả nhiên là có rượu vào luôn khiến người ta can đảm mà làm cái gì đó, và cũng khiến người ta trở nên vui vẻ nhất!

Trầm Vĩnh Lan lúc đầu thấy Trầm Lạc Phù chủ động sờ mặt mình thì có chút sững sốt, thế nhưng bản thân nàng cũng không nghĩ tới sẽ bị Trầm Lạc Phù béo má, tuy rằng dùng sức không phải là mạnh nhưng cũng không coi là nhẹ, vì vậy làm cho Trầm Vĩnh Lan hơi bị đau. Nàng yêu nhất chính là khuôn mặt của mình nên Trầm Vĩnh Lan có chút tức giận, nhìn lại liền thấy nụ cười kiêu ngạo sáng lạng như hoa của Trầm Lạc Phù, nàng cảm thấy được hôm nay Trầm Lạc Phù quả là ăn gan hùm mặt gấu rồi.

“Cô làm gì đột nhiên lại béo má ta?” Trầm Vĩnh Lan nhũn mày hỏi.

“Vậy tại sao trước đây cô vì có gì lại luôn béo má tôi?” Trầm Lạc Phù không chút áy náy nào hỏi ngược lại, coi như mượn rượu để trách tội Trầm Vĩnh Lan hai mươi mấy năm trước có hành động ác ý, Trầm Lạc Phù đêm nay cũng không có giống như bình thường có đạo đức tốt mà nhường nhịn Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan đột nhiên cảm thấy các tuyến mồ hôi của mình đang bốc lên, xem ra Trầm Lạc Phù vẫn còn ghi hận nàng. Nợ cũ hai mươi năm qua cô thế nhưng lại còn nhớ rất rõ, quả nhiên bình thường luôn nhu thuận rộng lượng thì ra đều là giả vờ a!

“Tại cô trước đây rất đáng yêu!” Trầm Vĩnh Lan chân thật nói, thực sự Trầm Lạc Phù trước đây rất đáng yêu, làm cho nàng cảm giác rất là ganh tỵ, nhất là khi thấy Trầm Lạc Phù khóc nhè thì càng đáng yêu hơn, vì vậy nàng rất thích chọ cho Lạc Phù khóc, khi nàng nhìn thấy liền rất vui vẻ.

“Hừ!” Trầm Lạc Phù hướng đến Trầm Vĩnh Lan hừ lạnh, bộ dáng tôi đáng yêu chẳng lẽ có tội sao?

Eo, béo má mình mà cảm hừ mình nữa, Trầm Vĩnh Lan đặc biệt thấy rõ Trầm Lạc Phù hôm nay thật là can đảm, bắt quá coi như hôm nay nàng say rượu, thần chí bị mê sáng nên Trầm Vĩnh Lan rất có lòng vị tha mà không trách tội nàng.

Thật ra ai cũng biết rõ, khi uống rượu vào những hành động cũng như ý nghĩ đều trở nên chân thật nhất, Trầm Lạc Phù đối với Trầm Vĩnh Lan bất mãn lâu như vậy nên cái này chính là một lúc dựa dẫm mà thôi.

“Xuống xe thôi!” Trầm Vĩnh Lan nhẹ nhàng kéo lấy cơ thể Trầm Lạc Phù.

“Cô ôm ta lên đi” Trầm Lạc Phù đơn giản không muốn di chuyển nên không thấy có gì kỳ lạ mà nói.

Trầm Lạc Phù giờ phút này giọng điệu mềm nhũn vô cùng yếu ớt, khiến Trầm Vĩnh Lan nghe được tựa hồ giống như đang hướng đến mình mà làm nũng. Trầm Lạc Phù say rượu nên sắc mặt hơi ửng đỏ, nhìn như thể nào cũng đều thấy như đóa hoa sắc màu nở rộ, đặc biệt Trầm Vĩnh Lan đối với tiểu chất nữ của mình vốn dĩ đã có tâm tư gian ác vì vậy trong lòng Trầm Vĩnh Lan ngay lập tức lại có cỗ khô nóng lạ thường.

Tôi không phải là cố ý lợi dụng cơ hội đối với cô, mà chính là cô muốn được ta ôm, Trầm Vĩnh Lan tâm tư tà ác liền lập tức tăng thêm, thế nhưng cũng không quên bảo chữa cho bản thân mình.

Trầm Lạc Phù luôn là người rất hiểu chuyện, tuy trong lúc say rượu thì không được khá hơn, thực ra nàng chỉ thuận miệng nói như vậy để Trầm Vĩnh Lan khó xử một chút, chứ không phải muốn Trầm Vĩnh Lan ôm mình.

Thế nhưng nàng lại không dự đoán được bản thân mình là tùy hứng nói ra để làm khó Trầm Vĩnh Lan, nhưng Trầm Vĩnh Lan lại còn vui vẻ đáp ứng. Không những như thế, mà ngược lại chính là đáp ứng được ý nguyện của Trầm Vĩnh Lan, bởi vì từ trước đến giờ Trầm Vĩnh Lan vẫn chưa nhận được nhiều cơ hội để tạo ra được sự thân mật đối với tiểu chất nữ của mình.

Trầm Vĩnh Lan đưa tay ôm lấy Trầm Lạc Phù, nàng tuy rằng so với Trầm Lạc Phù cao hơn nhưng dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, nàng chắc chắn không có khả năng ôm nổi Trầm Lạc Phù. Kỳ thật nàng chỉ cần dìu Trầm Lạc Phù là được thế nhưng nàng vẫn cố ý ôm lấy thân thể Trầm Lạc Phù, làm cho Trầm Lạc Phù cảm thấy thân thể mình được Trầm Vĩnh Lan ôm đến giống như là vừa ôm vừa dìu... (*biết lợi dụng cơ hội quá đi rồi*))

Trầm Lạc Phù cũng không ngờ rằng Trầm Vĩnh Lan thực sự đem mình ôm vào trong lòng, nàng muốn thoát đi vòng tay quá thân mật này nhưng Trầm Vĩnh Lan lại gắt gao ôm chặt lấy eo nàng, không để cho nàng gãy giữa. Trầm Lạc Phù toàn thân không còn mấy sức lực, đành để mặc cho Trầm Vĩnh Lan như vậy mà ôm mình, nàng lúc này cũng vô lực ngã đầu chôn vào hõm vai của Trầm Vĩnh Lan, nàng nghe được trên người Trầm Vĩnh Lan có mùi hương ngào ngạt nhưng lại mang theo hơi thở rất hấp dẫn, lúc này nàng cảm thấy có điểm gì đó là lạ, Trầm Vĩnh Lan rõ ràng chỉ cần dìu nàng là được, có gì như vậy lại ôm lấy mình cơ chứ? Tuy rằng người chủ động yêu cầu được ôm là nàng nhưng nàng nói ôm cũng đâu phải là ôm cái dạng này, quan trọng là nàng cho tới bây giờ đều không hề phát hiện ra Trầm Vĩnh Lan từ lúc nào lại quá nghe lời, tóm lại, cảm giác này thực sự có điểm kỳ lạ.

Trầm Lạc Phù thân thể mềm mại dán ở trên người Trầm Vĩnh Lan, hơn nữa trên người lại có mùi thơm hòa huyền với vị cồn của rượu dường như làm cho Trầm Vĩnh Lan có cảm giác ý loạn tình mê, không khỏi lại ôm chặt hơn thân thể Trầm Lạc Phù vì vậy làm cho thân thể nàng và Trầm Lạc Phù vô cùng lại càng kề sát nhau hơn. Cùng Trầm Lạc Phù da thịt đụng chạm, lại có chút cảm giác tê dại vì vậy liền làm cho thân thể của Trầm Vĩnh Lan liền có chút khó nóng. Trầm Vĩnh Lan chưa bao giờ nghĩ tới cơ thể của Trầm Lạc Phù đối với nàng lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy, chỉ mới ôm thôi liền làm cho thân thể nàng sinh ra cảm giác ái muội.

“Không cần cô ôm, tôi tự đi được...” Tuy rằng Trầm Lạc Phù đi đứng có chút không vững nhưng mùa hè nhiệt độ cao thế này lại bị Trầm Vĩnh Lan ôm chặt nàng càng cảm thấy trên người thân nhiệt như nóng lên, mồ hôi một lúc cũng thoát ra nhanh hơn. Hơn nữa, mùi vị trên người Trầm Vĩnh Lan làm cho nàng như muốn hôn mê, vì vậy Trầm Lạc Phù liền gãy giữa nhưng vẫn không thể thoát ra được cái ôm của Trầm Vĩnh Lan.

“Được rồi, cô đừng nhiều lời có được không, sắp tới rồi” Trầm Vĩnh Lan vẫn không muốn buông thân thể của Trầm Lạc Phù, lâu lâu mới có cơ hội được

ăn đậu hủ của Trầm Lạc Phù vì vậy Trầm Vĩnh Lan bàn tay giống như vô tình có ý vuốt ve lấy đôi vai trần đang lộ ra của Trầm Lạc Phù, quả thật là có ý vuốt ve, mà còn được quang minh chính đại nên làm cho Trầm Vĩnh Lan yêu thích không muốn rời tay ra, làm sao lại muốn buông Trầm Lạc Phù ra chứ?

Trầm Lạc Phù đành phải mặc cho Trầm Vĩnh Lan giúp đỡ ôm mình vào trong thang máy, mai mốt là trời đã tối, không có quá nhiều người nếu không để người khác nhìn thấy một màn quá sức thân mật này thì xấu hổ chết mất, hơn nữa khuôn mặt Trầm Vĩnh Lan vừa nhìn đến sẽ nghĩ ngay là người không đứng đắn rồi.

Dù sao cũng đã ở trong thang máy, rõ ràng cũng không cần phải ôm như thế nhưng Trầm Vĩnh Lan vẫn như trước ôm chặt Trầm Lạc Phù, làm cho Trầm Lạc Phù có chút bức mình.

“Cô làm gì vẫn cứ ôm tôi như thế?” Trầm Lạc Phù giọng điệu không tốt hỏi, Trầm Vĩnh Lan ôm rất chặt, hai nhóm thịt ở ngực như muốn ép chặt lấy nằng, làm cho nằng hơi khó thở, bởi vậy người có nhiều thịt hay gì đó vẫn làm cho người ta thực sự chán ghét! (~~ mai mốt coi còn ghét không a he he)

“Tôi sợ cô bị ngã thôi, tôi có lòng tốt ôm cô để không bị ngã cô còn làm ơn mắc oán” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu rất tinh nghịch, đã lợi dụng cơ hội nhưng vẫn cho rằng hợp tình hợp lý.

“Tôi không muốn cô ôm...” Trầm Lạc Phù lẩm bẩm.

“Không phải vừa rồi ở trong xe cô muốn tôi ôm cô sao?” Trầm Vĩnh Lan lập tức đem lời vừa rồi Trầm Lạc Phù nói ra để chẹn họng nằng.

Trầm Lạc Phù bối rối, không biết nói gì hơn, nằng có thể nói đó là vì nằng đã không đề câu nói đó chạy qua đại não của mình mà thốt ra đi, hơn nữa người ta muốn ôm cần bản cũng không phải là ôm như thế này, nằng muốn được ôm như công chúa chứ không phải là đi bộ như thế này, Trầm Vĩnh Lan chẳng những không làm được lại có có ý nghĩ như vậy... Trầm Lạc Phù thừa nhận đầu mình hôm nay uống rượu chắc bị hỏng mất rồi.

Mặc dù Trầm Vĩnh Lan luôn luôn mong muốn bản thân nằng có thể tiếp tục ôm lấy Trầm Lạc Phù nhiều hơn một chút, nhưng từ dưới chung cư đi lên lại không quá xa cuối cùng cũng đã đứng trước cửa nhà của nằng.

Trầm Vĩnh Lan lấy chìa khóa từ trong túi ra mở cửa, đầu tiên là nằng đem đôi giày của mình cởi ra, sau đó nhìn đôi giày dưới chân Trầm Lạc Phù, đột nhiên nhớ tới hai ngày trước An Nhã Uẩn vì Trầm Lạc Phù ôn nhu mang đôi giày kia. Hừ! An Nhã Uẩn có thể giúp Lạc Phù mang vào, ta cũng có thể giúp Lạc Phù cởi ra. Quả thật Trầm Vĩnh Lan vừa nghĩ đã muốn làm. Thật ra An Nhã Uẩn nhiều lắm cũng chỉ đối với Trầm Lạc Phù mà có hành động như vậy, bản thân nằng sẽ vì Trầm Lạc Phù mà cởi ra, giày cũng như thế về sau quần áo cũng sẽ như thế. Tất nhiên, có những suy nghĩ từ đơn giản hóa thành phức tạp như vậy đại khái cũng chỉ có Trầm Vĩnh Lan suy nghĩ ra.

Trầm Vĩnh Lan để Trầm Lạc Phù ngồi xuống chiếc ghế sau đó nằng liền ngồi xổm xuống và bàn tay nhanh chóng vì Trầm Lạc Phù cởi bỏ đôi giày cao gót bằng thủy tinh, nằng đã dự tính sẽ đem đôi giày này ném vào trong thùng rác.

Chuyện như vậy xảy ra làm cho Trầm Lạc Phù xem mà thấy bối rối, nằng cảm giác được đêm nay bản thân nằng thực sự uống quá nhiều rượu, những hình ảnh trước mặt đều không phải là sự thật, Trầm Vĩnh Lan chủ động vì nằng cởi giày, có chuyện ly kỳ như vậy xảy ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: “Hay Chúng Ta Tắm Chung Đi...” Trầm Vĩnh Lan Đưa Ra Lời Đề Nghị Phóng Túng”

“Cô ngần ngại cái gì?” Trầm Vĩnh Lan sau khi vì Trầm Lạc Phù cởi giày nằng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Trầm Lạc Phù nhìn mình đến ngây người nên nhướn mày hỏi.

“Tôi nghĩ hình như mình đã uống say rồi” Đúng là kẻ nghiện rượu thì không bao giờ thừa nhận mình đã say, Trầm Lạc Phù cũng hiểu rõ bản thân mình không có say, chỉ là hiện tại Trầm Lạc Phù không thể thừa nhận những điều mình vừa thấy vừa rồi là ảo ảnh.

“Uhm...” Say thì tốt rồi, như vậy có thể hay không yêu cầu mình làm thêm chuyện gì đó? Trầm Vĩnh Lan vô lại nghĩ tới, bất quá điều đầu tiên nằng muốn làm là đem đôi giày thủy tinh của An Nhã Uẩn ném vào thùng rác, Trầm Vĩnh Lan không hề phủ nhận đôi giày cao gót này rất đẹp và rất hợp với Trầm Lạc Phù nhưng Trầm Lạc Phù sau này toàn bộ sẽ là của mình vì vậy nằng không muốn người của mình sẽ sử dụng đồ vật của người khác. Cũng không biết Trầm Vĩnh Lan lấy ở đâu ra sự tự tin đến như vậy, muốn đem Trầm Lạc Phù trở thành của mình mà cũng không hề hỏi qua Trầm Lạc Phù có đồng ý hay không.

“Tại sao lại ném đôi giày đi?” Trầm Lạc Phù nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan ném đôi giày cao gót vào thùng rác, hành động như vậy thật quá lãng phí làm cho Trầm Lạc Phù khẽ nhủ mảy nói, đôi giày còn tốt như vậy có gì lại ném vào thùng rác?

“Tôi không thích đôi giày này nên muốn ném vào thùng rác” Trầm Vĩnh Lan độc đoán và nói một cách ngang ngược.

Được rồi, cái gì Trầm Vĩnh Lan không thích thì đừng hòng trái ý, nhớ khi còn nhỏ bà nội hứng khởi liền cắt một kiểu tóc cho Trầm Vĩnh Lan, thế nhưng sau khi cắt xong Trầm Vĩnh Lan lại cực kỳ ghét kiểu tóc như thế, vì thế Trầm Vĩnh Lan thừa cơ hội lúc nửa đêm tắt cả mọi người đang lúc ngủ say liền lén chạy vào phòng mình rồi dùng kéo đem tóc của mình cắt thành một mớ hỗn độn, cuối cùng làm mình phải ra cửa hàng tóc để chỉnh sửa kiểu tóc lại. Cái này chính là một chuyện xấu mà Trầm Vĩnh Lan đã làm, trong khi cá nhân nàng không hề làm nên tội tình gì. Trầm Lạc Phù cảm thấy bản thân nàng dù bị áp bức như thế nhưng rất mai nấn lớn lên vẫn được khỏe mạnh bình thường, thế nhưng trong lòng cũng không vì thế mà không có uất ức nhưng sự việc bất thường như hôm nay không phải quá lạ lùng xảy ra.

Trầm Lạc Phù tuy rằng có chút bất mãn, nhưng cũng mặc cho Trầm Vĩnh Lan đem đôi giày của mình quăng vào thùng rác, tuy đôi giày đó là của nàng, bản thân nàng có quyền xử lý thế nhưng Trầm Vĩnh Lan đã nói không thích thì sớm hay muộn đôi giày cũng sẽ biến mất thôi, ở khía cạnh nào mà nói thì Trầm Vĩnh Lan đã muốn làm một chuyện gì xấu thì đều rất kiên trì.

Đúng là như vậy, giống như việc Trầm Vĩnh Lan đối với Trầm Lạc Phù có rất nhiều ý nghĩ xấu xa, để chứng minh điều đó thì Trầm Vĩnh Lan qua ngày hôm sau cỡ nào cũng trăm phương ngàn kế liên tục và kiên trì quấy rối Lạc Phù.

Một người xấu tính như Trầm Vĩnh Lan lúc nào cũng chỉ biết có sự tồn tại của bản thân nàng, vừa rồi Trầm Vĩnh Lan giúp mình cởi giày đúng là chuyện không có thực, nhưng bản thân mình rốt cuộc là say hay không say rượu đây? Trầm Lạc Phù suy nghĩ cũng có chút hỗn loạn.

“Tôi đưa cô trở về phòng” Trầm Vĩnh Lan hào tâm nói.

“Uhm...” Trầm Lạc Phù đang suy nghĩ đến việc Trầm Vĩnh Lan giúp mình cởi giày, nghe Trầm Vĩnh Lan nói nên nàng liền khôi phục lại bình thường.

Sau khi vào phòng, Trầm Vĩnh Lan cố ý không vội mở máy lạnh, bởi vì biết rõ Trầm Lạc Phù sẽ nóng, nóng thì mới tốt, lúc đó mới có cơ hội giúp Trầm Lạc Phù thay quần áo. (*mai một học hỏi cô cô =*)), *chúc mấy em uống rượu, uống về rồi trùm mền haha*)

Vừa rồi bị Trầm Vĩnh Lan ôm nên cơ thể đã rất nóng và toát ra chút mồ hôi vì vậy Trầm Lạc Phù cảm giác bộ váy dạ hội trên người bị dính chặt nên vô cùng khó chịu, lúc này Trầm Lạc Phù muốn đi tắm rửa một chút, nhưng... Trầm Vĩnh Lan như thế nào mà vẫn còn chưa chịu đi ra ngoài chứ?

“Cô cô, không có việc gì nữa có thể trở về phòng” Trầm Lạc Phù lịch sự nói.

“Cô không muốn tắm qua một chút sao? Với lại bộ váy đó làm sao một mình cô cởi xuống được” Trầm Vĩnh Lan vẫn quan tâm nói, Trầm Lạc Phù lúc này trên người đang mặc bộ lễ phục dạ hội, khóa kéo cũng ở sau lưng, cái này vẫn cần sự hỗ trợ của người khác để kéo xuống và vô tình cũng làm cho Trầm Vĩnh Lan thừa nước đục thả câu.

Trầm Lạc Phù suy nghĩ một chút cảm thấy cũng không sai.

“Vậy làm phiền cô út giúp...” Có một sự thật có thể chứng minh rằng đó là khi Trầm Lạc Phù say rượu thì mức độ cảnh giác đối với Trầm Vĩnh Lan vẫn không quá cao.

“Được!” Trầm Vĩnh Lan khắc chế trong lòng rất lớn mới không nở nụ cười tươi rói, bởi vì nàng không thể biểu hiện cái dáng vẻ đắc chí ấy ra ngoài bằng không sẽ làm cho Trầm Lạc Phù nghi ngờ.

Trầm Vĩnh Lan đứng ở sau lưng Trầm Lạc Phù trong lòng lúc này mới lộ ra biểu tình của nàng, nàng liền đưa tay lên tiếp cận lấy bóng lưng mịn màng của Trầm Lạc Phù, các đầu ngón tay nàng tựa hồ đang làm việc nhưng cũng nhẹ nhàng chạm qua trung tâm cột sống của Trầm Lạc Phù, hàng động này giống như chỉ là vô tình nhưng thật ra là cố ý quyến rũ, điều này làm cho cơ thể Trầm Lạc Phù có chút không được bình thường.

Trầm Lạc Phù cảm giác sau lưng sinh ra một loại cảm giác nhỏ rất là tê dại, Trầm Vĩnh Lan chỉ là vô tình đụng phải vì vậy nàng cũng không quá nghi ngờ.

Trầm Vĩnh Lan đứng là kiểm chế thực sự vất vả, nàng cũng không thể để hành vi càn rỡ của mình khiến Trầm Lạc Phù nhìn ra, cho nên lướt nhẹ vài cái ở sống lưng Trầm Lạc Phù nàng cũng nắm được khóa kéo của bộ váy sau đó thông thả kéo xuống, lúc này nàng cũng không quên cố ý nhẹ nhàng ma xát vào lưng của Trầm Lạc Phù làm cho Trầm Lạc Phù cơ thể càng trở nên bất động.

Có thể là do uống quá nhiều, bằng không cơ thể như thế nào lại trở nên kỳ lạ như vậy, bất quá rất nhanh liền đem bộ váy cởi xong bằng không Trầm Lạc Phù sẽ không vì cơ thể phát sinh ra loại cảm giác kỳ lạ này mà thấy phiền não rồi.

Thế nhưng sau khi cởi xong bộ váy, trên người nàng tuy vẫn còn miếng dán ngực và mặc quần lót, nhưng thân thể lại bại lộ ở ngoài không khí làm cho người bảo thủ như Trầm Lạc Phù cảm thấy không được tự nhiên.

“Cảm ơn cô út, phần còn lại tôi có thể tự mình làm” Trầm Lạc Phù không khách khí nói, ý bảo Trầm Vĩnh Lan có thể đi ra ngoài.

Trầm Vĩnh Lan sau lần trước thì đây là lần thứ hai nhìn thấy cơ thể của Trầm Lạc Phù, nhìn cơ thể là lướt của người trước mắt khiến cho Trầm Vĩnh Lan âm thầm nuốt nước bọt, nàng liền khắc chế cảm giác rung động và mong muốn trong lòng, một sự cố nhỏ cũng làm chìm chiếc tàu lớn, vì vậy Trầm Vĩnh Lan nhắc nhở bản thân phải hàng vạn lần phải kiềm chế.

“Lạc Phù, bộ váy trên người tôi, một mình cũng không thể nào cởi được” Trầm Vĩnh Lan cũng muốn Trầm Lạc Phù đối với mình làm như vậy.

Trầm Lạc Phù quả thật không có suy nghĩ gì nhiều, liền đưa tay kéo cái khóa phía sau cho Trầm Vĩnh Lan.

Sau khi kéo khóa xuống thì Trầm Vĩnh Lan kỳ thật cũng có thể trở về phòng của mình mà coi, thế nhưng lại muốn làm trò trước mắt Trầm Lạc Phù, đem chiếc váy coi xuống không nói đi, hơn nữa so với Lạc Phù càng khoa trương hơn, ngay cả miếng dán ngực cũng lấy ra, thậm chí cả quần lót cũng coi xuống.

Các động tác nối liền nhau làm cho Trầm Lạc Phù nhìn thấy phải trợn mắt há hốc mồm, cô cô còn... Đúng là giống như trước kia, thật hào phóng quá đi!

Trầm Lạc Phù không được tự nhiên liền hướng tầm mắt rời khỏi cơ thể xinh đẹp của Trầm Vĩnh Lan, Trầm Lạc Phù không thể không thừa nhận, cô cô có một bộ dáng rất yêu nghiệt, kể ra nếu nữ nhân khác nhìn thấy đều mặt đỏ tai hồng a.

“Hay chúng ta tắm chung đi...” Trầm Vĩnh Lan đưa ra lời đề nghị phóng túng.

“Không cần!” Trầm Lạc Phù không hề nghĩ ngợi liền từ chối, suy nghĩ lại đã thấy cảnh tượng kia không được tự nhiên rồi, huống hồ cô cô cơ bản là thích nữ nhân.

“Khi còn nhỏ cũng không phải đã từng tắm chung sao, tôi là cô út của cô, cô sợ cái gì chứ? Cho dù tôi có thích phụ nữ cũng sẽ không đối với cháu gái mình mà xuống tay đâu” Trầm Vĩnh Lan nói như có vẻ hợp tình hợp lý nhưng thật ra trong đầu lại thấy chột dạ, rõ ràng là nằng đối với cháu gái mình là rất khát khao, rất muốn xuống tay, vậy mà còn dám ra vẻ đạo mạo như thế, vào lúc này Trầm Vĩnh Lan cảm thấy vô cùng bội phục bản thân mình.

Nhớ lại khi còn nhỏ, mấy đứa trẻ nhỏ hơn thường thích được đi cùng các đứa trẻ lớn hơn mình, còn những đứa trẻ lớn hơn ngược lại vẫn không thích đi chơi cùng mấy tiểu hài tử. Cho nên trước đây Trầm Lạc Phù vẫn rất thích đi theo đuôi Trầm Vĩnh Lan chính xác hơn là luôn đi phía sau mông của Trầm Vĩnh Lan, có đôi lúc Trầm Vĩnh Lan là tình cờ chứ không hề có ác ý đột ngột dừng lại khiến cho mặt Trầm Lạc Phù dán lấy mông mình, lúc đầu là chỉ là vô tình nhưng vài lần sau vẫn cố ý hướng đến Trầm Lạc Phù chơi đùa như thế. Thế nhưng phần lớn thời gian lúc còn nhỏ Trầm Vĩnh Lan cũng không quá yêu phản ứng của Trầm Lạc Phù, Trầm Lạc Phù lúc đó không hề phản ứng lại cho nên đều rất dễ bắt nạt. Mãi cho đến một thời gian sau, Trầm Lạc Phù không muốn bị mất mặt nên đã chủ động đi ở bên cạnh Trầm Vĩnh Lan.

Lúc đó Lưu Văn Tĩnh và An Tâm Tuệ vì muốn cải thiện mối quan của Trầm Lạc Phù với Trầm Vĩnh Lan nên đã thường xuyên ép buộc hai đứa nhỏ tắm chung với nhau, mãi cho đến khi Trầm Vĩnh Lan mười ba tuổi đã bắt đầu có kinh nguyệt, Trầm Vĩnh Lan nhận thức được mình đã trưởng thành nên liền không muốn tiếp tục cùng Trầm Lạc Phù tắm chung nữa.

Lại nhắc đến chuyện khi Trầm Vĩnh Lan mười hai tuổi hay mười ba tuổi gì đó, ngực đã bắt đầu nhô ra, Trầm Lạc Phù khi đó mới bảy tuổi còn rất ngây thơ nên nhìn thấy ngực của Trầm Vĩnh Lan và của mình không giống nhau, cảm giác thấy kỳ quái nên sau đó liền đưa tay lên sờ thử, Trầm Vĩnh Lan bị bất ngờ liền thấy xấu hổ nên dùng sức đẩy ra, còn đem mu bàn tay của Trầm Lạc Phù đánh đỏ ửng, Trầm Lạc Phù bị đánh đau nên rất ủy khuất nhìn Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù trong đầu đột nhiên nhớ lại ký ức lúc nhỏ, bây giờ lại nhìn về hướng Trầm Vĩnh Lan, cái ngực kia giờ đây đã rất đầy đặn... Hừ, năm đó bắt quá chỉ có chút tò mò nên mới đưa tay lên sờ thử, ngực lúc đó còn chưa phát triển đủ lại không cho mình sờ, hiện giờ thì giống như hoàn toàn trở nã rồi, lại muốn cho mình sờ. Trầm Lạc Phù nhớ tới thời gian vừa rồi Trầm Vĩnh Lan cường hôn mình, còn lấy tay mình đặt trước ngực nàng, Trầm Lạc Phù thiệt tình không hiểu rõ Trầm Vĩnh Lan này muốn cái gì, quả thật là làm cho nàng thấy thật khó ư mà.

“Không cần!” Trầm Lạc Phù quả quyết nói, không phải trước đây cô không thích cùng tôi tắm chung sao, hiện tại muốn tắm là liền tắm à? Tôi hiện tại mới không muốn cùng tắm với cô, ai biết được cô có thể làm ra chuyện gì quá đáng nữa.

“Cô uống rượu, lơ ngơ trong phòng tắm thì sao?” Trầm Vĩnh Lan giả mù sa mưa nói một cách lo lắng, kỳ thật thấy Lạc Phù có thái độ muốn cự tuyệt nàng có chút buồn bực, tắm chung có một chút mà cũng khó khăn như vậy, cho dù có tắm thì người ta cũng chỉ lấy cớ lợi dụng đụng chạm vài cái thôi mà, đúng là keo kiệt.

“Không cần cô út bận tâm, nếu có ngã cũng là chuyện của tôi” Trầm Lạc Phù thái độ vẫn như trước vô cùng kiên định.

“Hừ, mặc kệ cô” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù thái độ đã kiên quyết như vậy thì nàng cũng không muốn kiên trì, nếu nói nữa Trầm Lạc Phù sẽ hoài nghi nàng có tâm tư không trong sáng, cho nên lúc này Trầm Vĩnh Lan chỉ tạm thời buông tha, chờ cho đến khi nào miếng thịt trở nên béo bở, thì nàng sẽ không nương tay.

Trầm Vĩnh Lan trần truồng liền chạy về phòng của mình, trước tiên là tắm rửa qua một chút, dù sao đêm nay còn rất dài, không vội thật là không vội... Trầm Vĩnh Lan tự trấn an bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: “Còn Cái Gì Biến Thái Hơn Là Đối Với Tiểu Chất Nữ

Của Mình Làm Chuyện Lén Lút”

Trầm Vĩnh Lan sau khi tắm rửa xong không mặc quần áo, cứ như vậy tiếp tục chạy về phòng Trầm Lạc Phù, ở trong phòng chạy tới chạy lui Trầm Vĩnh Lan cũng không hề thấy chướng ngại tâm lý.

“Lạc Phù, cô tắm một mình có được không, có muốn tôi hỗ trợ không?” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù còn chưa ở phòng tắm đi ra, liền giả bộ hào hứng gõ lấy cánh cửa phòng tắm.

“Không cần, tôi tắm xong rồi” Trầm Lạc Phù cự tuyệt nói, tuy rằng toàn thân nàng có chút vô lực nhưng tắm bằng vòi sen cũng không cần sự giúp đỡ, nói chung nàng vẫn cảm thấy Trầm Vĩnh Lan gần đây quá mức ân cần với nàng, rất nịnh bợ mà cũng rất gian trá.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù không muốn đáp ứng nên liền từ bỏ, nàng tiếp tục trở về phòng và nằm ở trên giường Trầm Lạc Phù, thuận tay ôm lấy cái gối của Trầm Lạc Phù, cúi xuống ngửi, quả nhiên có mùi hương trên người của Lạc Phù, tại sao trước kia nàng lại không phát hiện ra trên người Trầm Lạc Phù lại có mùi vị tốt như vậy cơ chứ?

“Tại sao lại đến nữa?” Trầm Lạc Phù sau khi tắm xong, quần khăn tắm đi ra, liền nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan thân thể xích lõa nằm ở trên giường nàng, còn ôm lấy cái gối của nàng, mai mắn là ôm lấy cái gối cũng che đi một ít thịt trắng mịn nơi ngực, thế nhưng ở vùng tam giác với rừng rậm như ẩn như hiện lộ ra vô cùng cảm động lại không có gì che đậy, mai mắn hơn Trầm Vĩnh Lan khép lại hai chân chứ không có hào phóng đem chân mở ra. Trầm Lạc Phù vẫn như trước không dám nhìn thẳng, hơi nhủ mảy mai, nếu không có việc gì chạy vào phòng nàng làm cái gì đây, chạy vào phòng coi như không nói đi, làm gì như vậy mà lõa thể đây? Thích lõa thể cũng không tính đi, ít nhất cũng phải biết mặc một cái quần lót vào đi chứ, như vậy còn ra thể thống gì nữa!?

“Tôi thấy buồn chán quá, muốn kiếm người nói chuyện một chút” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù đi ra, liền buông cái gối xuống, chống lấy cảm nhìn chăm chăm Trầm Lạc Phù, đứng vậy, Trầm Lạc Phù bộ dáng quần khăn tắm thoát nhìn rất là gợi cảm. Trầm Vĩnh Lan liền suy nghĩ, nếu đầu ngón tay của nàng chỉ cần nhẹ nhàng chạm phải thì cái khăn kia sẽ rơi xuống. ... vừa nghĩ như vậy Trầm Vĩnh Lan cảm thấy được đầu ngón tay của nàng đang vương ra, rất muốn làm hành động như vậy. Nhưng nàng biết được, nếu lúc này làm như vậy khẳng định sẽ nhận một bạt tay, cho nên Trầm Vĩnh Lan chỉ có thể khắc chế ham muốn càng lúc càng lớn ở trong đầu. Trầm Vĩnh Lan không ngừng tự thôi miên mình, nhưng hiệu quả thực sự không cao.

“Tại sao cô lại không mặc quần áo vào?” Trầm Lạc Phù cảm thấy được nữ nhân bình thường không phải đều có điểm rụt rè sao? Điểm rụt rè của Trầm Vĩnh Lan rốt cuộc chạy đi đâu hết rồi?

“Tôi thích như vậy, không cảm thấy trời buột a” Trầm Vĩnh Lan không phải không biết có gì không ổn, nhưng vẫn cảm thấy nên gây tiện nghi cho Trầm Lạc Phù, nàng biết rõ dáng người mình tốt như vậy, dù nhìn như thế nào cũng đều thực sự rất đẹp mắt.

“Nhưng người khác nhìn không được tự nhiên” Trầm Lạc Phù bản thân nàng rất thư thái nhưng vẫn muốn bận tâm dùm cho người khác mà cảm nhận.

“Không có gì là không được tự nhiên cả, nếu có thì cũng do người xem có tâm tư xấu nên mới không được tự nhiên thôi” Trầm Vĩnh Lan nói rất tự tin, đương nhiên nhìn thì sẽ không được tự nhiên nhưng quan trọng là ở trong tâm mà thôi.

Trầm Lạc Phù cảm thấy nói chuyện với người vô lý như Trầm Vĩnh Lan thực sự rất là vô lực, nàng ấy như nữ vương lúc nào cũng đánh bại mình, bản thân mình nói ra câu nào cũng đều bị Trầm Vĩnh Lan bác bỏ.

“Cô út, tôi thực sự rất mệt, chỉ muốn ngủ thôi, đêm nay không muốn nói chuyện” Được rồi, bất quá bản thân tôi đã nói như vậy rồi, cô cũng nên biết điều một chút mà nhanh chóng trở về phòng đi.

“Vậy đi ngủ đi” Trầm Vĩnh Lan khó có được cơ hội tốt như vậy nói chuyện.

Trầm Lạc Phù dự định đi ngủ, thế nhưng lại phát hiện Trầm Vĩnh Lan vẫn như trước nằm ở trên giường mình, không hề có ý di chuyển.

“Tại sao cô lại không về phòng mình?” Bản thân mình cũng phải ngủ, Trầm Vĩnh Lan không phải nên ngoan ngoãn mà trở về phòng của mình đi sao?

“Đêm nay tôi ngủ ở đây!” Trầm Vĩnh Lan không chút để ý nói;

“Tại sao?” Trầm Lạc Phù cảm thấy Trầm Vĩnh Lan dường như buồn chán đến cảnh giới cao rồi, phòng của mình mà không ngủ lại muốn đổi lấy phòng người khác mà ngủ, thế nhưng Trầm Lạc Phù tất nhiên đã nghĩ sai phương hướng rồi, Trầm Vĩnh Lan không phải là muốn đổi phòng ngủ mà chính là bản thân mình muốn ngủ ở phòng nàng.

“Đêm nay tôi muốn cùng ngủ ở đây!” Trầm Vĩnh Lan nói ra càng rõ ràng hơn.

“Cái gì?” Trầm Lạc Phù hiển nhiên bị kinh động, Trầm Vĩnh Lan rốt cuộc hôm nay bị trúng gió rồi, hoặc do hôm nay bản thân mình chính xác bị say rượu rất là nghiêm trọng, hay là đã nghe lầm, cho dù có nghe lầm đi nữa nhưng sau khi tắm rửa xong mình đã rõ ràng ra không ít.

“Cô đâu cần phải ngạc nhiên như vậy đâu, tôi đột nhiên cảm thấy ngủ một mình có chút buồn nên muốn có người ngủ cùng thôi, như vậy cũng không được sao?” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hời ngược lại.

Trầm Lạc Phù nghe vậy, quả thực là hết chỗ nói, Trầm Vĩnh Lan muốn làm gì thì làm cũng không quan tâm người khác có đồng ý hay không. Trầm Vĩnh Lan thế nhưng vẫn mặt dày mày dạn ở trong này không đi cho nên Trầm Lạc Phù đành im lặng, chính vì cảm thấy được bản thân nàng đối với mọi hành vi của Trầm Vĩnh Lan cái loại cây thủy tiên này ngày càng bất lực hơn nên ngoài việc im lặng cũng chỉ biết im lặng, ngay cả phần nộ cũng không bộc phát.

Trầm Lạc Phù không nghĩ đến việc sẽ thay áo ngủ, vì Trầm Vĩnh Lan đang ở đây, nàng vẫn quấn khăn tắm rồi nằm xuống bên cạnh Trầm Vĩnh Lan sau đó tầm mắt nhìn thẳng lên trần nhà.

Trầm Vĩnh Lan không ngờ tới hôm nay Trầm Lạc Phù nhanh như vậy liền thỏa hiệp, nàng mừng rỡ trong lòng, giờ phút này liền muốn đưa tay ra kéo lấy Trầm Lạc Phù ôm vào lòng, tuy rằng không thể làm như vậy, nhưng nàng cũng không ngại mà im lặng tiến tới gần Trầm Lạc Phù, Trầm Vĩnh Lan liền ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể Trầm Lạc Phù.. chỉ hận không thể đem cái mũi dán lên người Trầm Lạc Phù mà ngủ.

“Trầm Vĩnh Lan!” Mãi một lúc sau, Trầm Lạc Phù đột nhiên mở miệng gọi thẳng tên Trầm Vĩnh Lan, từ trước đến giờ đều kêu Trầm Vĩnh Lan là cô út, rất ít khi nào gọi thẳng tên Trầm Vĩnh Lan như vậy.

“Hử?” Trầm Vĩnh Lan lại không thấy có điểm gì khác biệt.

“Ta rất ghét ngươi!” Nếu không phải Trầm Lạc Phù trong người vẫn còn một chút hơi rượu thì đại khái có chết Trầm Lạc Phù cũng không đem câu này ở trong lòng nói ra, nhưng sau khi nói xong Trầm Lạc Phù lại cảm thấy trong lòng mình lại rất thoải mái.

Trầm Vĩnh Lan trước kia vẫn thường xuyên đối với Trầm Lạc Phù mà nói chán ghét nhưng vẫn chưa bao giờ nghe Trầm Lạc Phù nói là chán ghét nàng, tuy nhiên phần lớn nàng vẫn có thể đón được là Trầm Lạc Phù cũng ghét mình nhưng hiện tại lại nghe chính miệng Trầm Lạc Phù nói lời này, Trầm Vĩnh Lan mới cảm thấy có điểm kì lạ, tất nhiên nàng cũng không thấy thoải mái lắm khi nghe như vậy.

“Oh!” Trầm Vĩnh Lan thần nhiên đáp, chán ghét thì chán ghét về sau sẽ làm cho Trầm Lạc Phù yêu thích mình. Phải hiểu rằng hoa thủy tiên chưa bao giờ thiếu tự tin cả.

“Có biết trước kia tôi thường có nguyện vọng gì không?” Trầm Lạc Phù hỏi.

“Nguyện vọng gì?” Trầm Vĩnh Lan chọn hi hỏi.

“Chính là ở trên mặt của Trầm Vĩnh Lan vẽ một con rùa” Trầm Lạc Phù cảm thấy Trầm Vĩnh Lan xinh đẹp như vậy nếu ở trên mặt có một con rùa thì sẽ khiến người ta vui vẻ a.

Trầm Vĩnh Lan lại có cảm giác các tuyến mồ hôi mình thoát ra, bởi vậy mới nói người nào lúc nhỏ luôn tỏ ra nhu thuận chứ? Thực chất Trầm Lạc Phù tuyệt đối là giả vờ mà ngoan ngoãn mà, cái này không tính là Trầm Lạc Phù trong lòng đều có đầy ý nghĩ đen tối muốn trả thù mình đi.

“Còn gì nữa!” Trầm Vĩnh Lan chắc chắn rằng Trầm Lạc Phù không chỉ có một tâm tư muốn trả thù mình, cho nên nàng nhất định phải moi ra mà đề phòng.

Trầm Vĩnh Lan đợi hồi lâu vẫn không thấy Trầm Lạc Phù trả lời, lúc sau liền nghe được hơi thở đều đặn của nàng, Trầm Vĩnh Lan nhìn về phía Trầm Lạc Phù, phát hiện Trầm Lạc Phù đã ngủ, miệng còn nở nụ cười. Cô nàng này không phải là nằm mộng thấy được về con rùa trên mặt mình đi, Trầm Vĩnh Lan càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này có thể xảy ra.

Trầm Vĩnh Lan chống cằm chăm chú nhìn Trầm Lạc Phù, tình tế đánh giá khuôn mặt của nàng, đúng là ngũ quan tinh xảo, hơi thở nhu hòa làm cho Trầm Vĩnh Lan không muốn dời mắt. Trầm Vĩnh Lan cũng rất nhanh đem tầm mắt từ trên mặt Trầm Lạc Phù chậm rãi dời xuống dưới, cái cổ kia vô cùng gọi cảm mà thật xinh đẹp, Trầm Vĩnh Lan không khỏi đem mặt của mình hơi tiến đến gần cổ Trầm Lạc Phù mà ngủ, thỏa mãn nguyện vọng vừa rồi của mình, Trầm Vĩnh Lan ở cổ Trầm Lạc Phù giống như con chó nhỏ ngửi tới ngửi lui... quả nhiên hơi thở của Trầm Lạc Phù thật khiến người ta say mê, nếu không phải sợ Trầm Lạc Phù giật mình tỉnh giấc thì Trầm Vĩnh Lan thiếu chút nữa liền khác chế không được hôn lên cổ Trầm Lạc Phù rồi.

Trầm Vĩnh Lan tầm mắt lại không biết khống chế liền tiếp tục dời xuống phía dưới, kia là cặp xương đòn tinh tế, đôi vai trắng nõn làm cho Trầm Vĩnh Lan liền nuốt nước bọt, trong lòng dường như nóng lên. Đột nhiên cảm thấy được cái khăn tắm đang quấn ở chỗ mềm mại kia là lướt vô cùng; cái nơi đang nhô ra khỏi khăn tắm vô cùng chướng mắt. Giống như vừa rồi nàng vừa nghĩ, chỉ cần móc nhẹ ngón tay thì khăn tắm này sẽ rơi xuống, mình sẽ được nhìn đến cảnh sắc mê người ấy, tâm tư tả ác bắt đầu chiếm giữ toàn bộ đầu óc Trầm Vĩnh Lan.

Tuy nhiên Trầm Vĩnh Lan lúc này vẫn không dám hành động, nàng không chắc chắn được Trầm Lạc Phù đã ngủ say hay chưa.

“Lạc Phù...” Trầm Vĩnh Lan thử gọi.

Trầm Lạc Phù không có phản ứng, nếu là bình thường nàng nhất định sẽ không nhanh như vậy mà ngủ say, thế nhưng đêm nay là do tác dụng của rượu, nên rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Trầm Vĩnh Lan sau khi xác định Trầm Lạc Phù đã ngủ say mới có chút yên lòng, lúc này ý niệm xấu trong lòng liền khởi sắc, giống như ngọn lửa hùng hực bốc cháy lên. Rất nhanh nàng liền hướng lấy ngón tay thon dài xinh đẹp của mình về phía Trầm Lạc Phù, ngón tay của nàng chọt run nhẹ, thật ra không phải vì nàng sợ hãi mà vì nàng quá kích động.

Chương 39: Quá Dữ... Quá Ác!

Quá dữ... quá ác!

Trầm Vĩnh Lan hướng tay đến khăn tắm trên người Trầm Lạc Phù nhẹ nhàng kéo một cái chiếc khăn liền trượt xuống. Trầm Vĩnh Lan cảm thấy thật mai mỉa, hôm nay cả cái khăn tắm cũng giống như giúp nàng làm chuyện xấu. Kỳ thật nếu hôm nay Trầm Lạc Phù có mặc váy ngủ thì Trầm Vĩnh Lan cũng vén cả váy ngủ lên, quần áo mỏng manh thì làm sao chống đỡ được người tà ác như Trầm Vĩnh Lan cơ chứ? (*Cô cô biến thái, quá ác ... quá thích có cô haha =))*)

Trầm Vĩnh Lan ngón tay tiếp tục kéo chiếc khăn ra làm cho thân thể Trầm Lạc Phù toàn bộ đều bị bại lộ ở trước mắt Trầm Vĩnh Lan. Cơ thể Trầm Lạc Phù tiếp xúc với ánh mắt Trầm Vĩnh Lan, làm cho đôi mắt nàng như nóng rực hẳn lên, từ trước đến giờ đã sớm muốn nhìn trộm, ăn một chút đậu hũ, bây giờ bài ra trước mắt khiến Trầm Vĩnh Lan không khỏi nuốt nước miếng, rõ ràng là trên người Trầm Lạc Phù có cái gì bản thân nàng cũng có, hơn thế nữa nàng còn như hoa thủy tiên tự kỷ nhìn mình trong gương rồi say mê, có sao lại vẫn nhìn thấy cơ thể Trầm Lạc Phù là liên sinh ra cảm giác như vậy, thậm chí còn làm cho nàng có phản kích động tim đập thình thịch giống như sắp nhảy ra ngoài. Trầm Vĩnh Lan cũng không rõ vì sao lại bối rối như vậy, tại sao khi nhìn thân thể Trầm Lạc Phù mình lại có phản ứng lớn như vậy, thời gian trước không phải cũng từng nhìn qua cơ thể Hứa Duy Cảnh sao, đáng người của nàng so với Trầm Lạc Phù cũng không phải là kém hơn, nhưng bản thân mình lại không có cảm giác, chẳng lẽ mình thực sự biến thái. . . bởi vì Trầm Lạc Phù là cháu ruột của nàng, bởi vì có sự cấm kỵ nên mới càng trở nên kích động như vậy sao?

Không quan tâm, biến thái thì biến thái, dù sao bản thân nàng chỉ nhìn lên Trầm Lạc Phù, sờ mó một chút cũng không mang thai, Trầm Vĩnh Lan lúc này cũng không quên khởi đầu, nàng chính là sa đọa vô đạo đức đến mức thái quá a.

Trầm Vĩnh Lan tâm tình lúc này lên lút nhưng cũng rất kích thích liền đưa tay hướng đến khuôn mặt của Trầm Lạc Phù, tay liền có chút run, huyết áp như đang sôi lên. Trầm Vĩnh Lan từ trước đến chưa bao giờ chịu thua kém thế nhưng hiện giờ lại bị chút sắc đẹp làm cho kích động như vậy thì còn ra thể thống gì a. Lỡ như không cẩn thận lại khiến Trầm Lạc Phù thức giấc thì có tiện nghi gì cũng không chiếm được, lúc này phải bình tĩnh.. phải thật bình tĩnh. . .

Trầm Vĩnh Lan hít thở một vài hơi lấy lại bình tĩnh thì tâm tình đã ổn định một chút liền mới đưa ngón tay sờ lên da thịt Trầm Lạc Phù, làn da mịn màng như thế này làm cho Trầm Vĩnh Lan có chút thắc mắc, trước kia chỉ biết Trầm Lạc Phù có làn da tốt nhưng lúc này đây chạm vào giống như chạm vào cây vải vô cùng mịn màng trơn láng, da vẽ lại hồng hào làm cho người ta thật ghen tị a.

Tay của Trầm Vĩnh Lan từ trên mặt của Trầm Lạc Phù từ từ đi xuống, đến cổ, đến xương đòn, cuối cùng. . . Trầm Vĩnh Lan nhìn đến hai khóa thịt kia lộ ra vô cùng mềm mướt, đúng là không thể nói sưng, rất trắng, rất mịn màng. Trầm Vĩnh Lan nhìn đến trong lòng càng trở nên khô nóng. Bàn tay nhẹ nhàng bao lấy nơi mềm mại đang nhỏ ra.

Uhm! Rất vừa vặn có thể ôm gọn trong lòng bàn tay, rất mềm mại, cảm giác rất tốt, lúc này Trầm Vĩnh Lan chỉ dám nhẹ nhàng vuốt ve, cố gắng khắc chế cảm giác trong lòng muốn xoa lấy mà kích thích, chỉ sợ sẽ làm Trầm Lạc Phù thức giấc.

Trầm Vĩnh Lan dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng se qua se lại điểm hồng nhạt của Trầm Lạc Phù, sau đó lại nhẹ nhàng vuốt ve, lúc này nụ hoa kia giống như bị kích thích liền dựng đứng lên, Trầm Vĩnh Lan nhìn thấy cảm giác ở trong lòng giống như đang có lửa, thiêu đốt tất cả tâm trí nàng. Nàng phải làm sao bây giờ, hiện tại không chỉ là muốn sờ, mà hoàn toàn muốn hôn lên nụ hoa đang dựng đứng của Trầm Lạc Phù.

Dù sao sờ cũng đã sờ rồi, nếu hôn một cái cũng không có gì là quá đáng, Trầm Vĩnh Lan vừa nghĩ như thế thì đã hành động, nàng liền nằm úp xuống, cúi đầu về hướng nụ hoa hồng nhạt kia, nhẹ nhàng ngậm vào, vờn đầu lưỡi ra liếm lấy nụ hoa kia. Cơ bản mà nói nụ hoa kia lúc đầu đã hơi dựng đứng nhưng bây giờ lại càng thêm thẳng hơn.

Trầm Lạc Phù tuy rằng đang ngủ say nhưng thân thể bị trêu chọc như thế, lại còn có chút cảm giác vì vậy nàng khẽ ‘um’ ra tiếng.

Trầm Lạc Phù đột nhiên phát ra âm thanh nhỏ, thiếu chút nữa đem Trầm Vĩnh Lan dọa chết, nhưng sau đó nàng vẫn xác định được Trầm Lạc Phù còn đang ngủ say nên mới có chút yên lòng, lúc này nàng ý thức ra thân thể Trầm Lạc Phù bị nàng kích thích thành ra có cảm giác.

Trầm Lạc Phù hẳn là vì mình làm cho như vậy nên cảm thấy thoải mái đây mà, vừa nghĩ như vậy Trầm Vĩnh Lan liền không kiêng nể gì càng muốn làm cho Trầm Lạc Phù khoan khoái hơn nữa.

Trầm Vĩnh Lan ngậm vào bên ngực còn lại, cũng không nhân rồi liền đưa tay vuốt lấy vòng eo tinh tế của Trầm Lạc Phù, từ vòng eo vuốt tới vùng bụng bằng phẳng.

Trầm Lạc Phù thỉnh thoảng vẫn phát ra âm thanh rất nhỏ, nhưng Trầm Vĩnh Lan giờ phút này nghe thấy lại giống như càng được thôi thúc, lúc này thân thể của nàng đều trở nên nóng hơn bao giờ hết, nàng biết rõ cơ thể mình chính là cũng có cảm giác.

Trầm Vĩnh Lan đem hai nụ hoa trước ngực của Trầm Lạc Phù làm cho se cứng, mãi một lúc sau mới bởi hồi không muốn rời ra. Lúc này tầm mắt lại bị nơi địa phương rùng rợn của Trầm Lạc Phù thu hút, Trầm Lạc Phù chăm chú quan sát, tiểu rùng rậm cũng không quá rậm rạp lại rất ngắn nắp mà bao bọc lấy đóa hoa bên trong. Lúc này Trầm Lạc Phù đang khép chân lại, làm cho Trầm Vĩnh Lan rất muốn kéo đôi chân này ra, vì nàng muốn chiêm ngưỡng cảnh sắc bên trong. . . Trầm Vĩnh Lan đã nghĩ là làm, nàng thật cẩn thận kéo nhẹ hai chân đang khép lại của Trầm Lạc Phù, Trầm Lạc Phù chưa bao giờ bị người khác nhìn qua địa phương của mình, thế nhưng lúc này đã bại lộ hoàn toàn dưới tầm mắt của Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù cảm địa rất đẹp, có màu hồng nhạt vô cùng quyến rũ, vừa rồi cơ thể bị Trầm Vĩnh Lan trêu chọc như vậy cho nên để lộ ra một chút mật hoa, tuy nhiên cũng không quá nhiều. Đại khái là vì từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ bị kích thích qua cho nên thân thể đối với cảm giác này vẫn rất xa lạ.

Về phần Trầm Vĩnh Lan vừa rồi nghĩ đến đã làm, nhìn đóa hoa được bao bọc kia lại có chút kích động, thật xinh đẹp, đẹp đến nỗi làm cho Trầm Vĩnh Lan nghĩ muốn đưa tay lên mà vuốt ve.

Mặc dù Trầm Lạc Phù đang ngủ, nhưng cũng không quá quen với việc hai chân bị tách ra, cho nên trong ý thức liền khép chân lại, không để cho cảm địa của mình bại lộ ra ngoài.

Điều này ngược lại làm cho Trầm Vĩnh Lan có chút thất vọng, còn xem chưa đủ a, thậm chí còn chưa có chạm qua, Trầm Vĩnh Lan lại muốn mở hai chân của Trầm Lạc Phù ra nhưng Trầm Lạc Phù đang ngủ dường như cũng rất đề phòng cho nên lần này rõ ràng Trầm Vĩnh Lan đã sử dụng lực nhiều hơn nhưng chỉ mở ra được một chút.

Dù vậy, vẫn không thể ngăn cản ý niệm xấu xa của Trầm Vĩnh Lan, bàn tay nàng dường như rất mê muội liền đưa vào bên trong sau đó nhẹ nhàng vuốt ve, vuốt đến chỗ mẫn cảm nhất của Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù đang ngủ cũng khắc chế không được lại phát ra âm thanh ‘ưm’ một tiếng, âm điệu lại có phần hơn lúc này rất nhiều, Trầm Vĩnh Lan liền cảm giác được vị trí mẫn cảm của Trầm Lạc Phù có hơi sưng lên, giữa hai chân càng lúc càng tròn, Trầm Lạc Phù cơ thể đứng là đang động tình, điều này khiến trong lòng Trầm Vĩnh Lan dường như nóng hơn, nàng còn muốn một lần nữa làm chuyện càn rỡ, nhưng sau đó lý trí ngăn lại, nàng không thể quá phận, nếu mình càng làm lộng không khéo Trầm Lạc Phù sẽ bị mình làm cho thức giấc, nàng dù không muốn cũng đành phải rút tay về, mặc dù vẫn còn rất tiếc nuối.

Trầm Vĩnh Lan vội vàng kéo chăn lên đắp lên người Trầm Lạc Phù, bản thân nàng lúc này thực sự cảm thấy sợ hãi, vì sao lại không thể khắc chế được ý niệm gian ác trong đầu mình cơ chứ? Sau khi nàng chờ cho cơ thể của Trầm Lạc Phù đã hồi tỉnh lại một chút thì mới phát hiện giữa hai chân mình lúc này cũng trở nên ẩm ướt, nếu so với Trầm Lạc Phù còn muốn nhiều hơn. Xem ra trong lúc trêu chọc cơ thể Trầm Lạc Phù thì cơ thể cũng như ham muốn của nàng đã bị gọi lên, rốt cuộc Trầm Vĩnh Lan cũng không hiểu, bản thân mình đối với Trầm Lạc Phù là có bao nhiêu khát khao cơ chứ? Trầm Vĩnh Lan nghĩ đến Trầm Lạc Phù nằm ở bên cạnh mình, cả người liền trở nên khô nóng, mong muốn được thỏa mãn liền trở nên khó chịu vô cùng.

Trầm Lạc Phù đang nằm bên cạnh, bản thân mình có hay không thật rất biến thái a... càng lúc nhìn cái bộ dáng đó càng thêm kích thích, vừa nghĩ như vậy Trầm Vĩnh Lan cảm thấy được ở giữa hai chân mình dường như càng lúc càng ướt.

Không quan tâm, đầu tiên phải đem cái thân xác đang khô nóng này xử lý trước đã. Trầm Vĩnh Lan liền đưa tay hướng xuống chân của mình, đúng lúc đang định vuốt ve thì đột nhiên trong đầu lại hiện ra một ý niệm gian tà.

Nếu Trầm Lạc Phù đã nằm ở bên cạnh mình vậy thì mình cũng không cần lãng phí tài nguyên như vậy, Trầm Vĩnh Lan ngay tức khắc liền từ trong chăn nắm lấy được bàn tay của Trầm Lạc Phù sau đó dẫn dắt bàn tay Trầm Lạc Phù hướng về giữa hai chân nàng và đặt ở vị trí mẫn cảm nhất mà vuốt ve.

Trầm Vĩnh Lan ấn lấy ngón tay Trầm Lạc Phù mà xát nơi mẫn cảm của mình, quả thật cái loại so với lúc trước tự giải quyết nhu cầu đều mãnh liệt hơn rất nhiều, giống như có một dòng điện lưu kích thích làm cho Trầm Vĩnh Lan thiếu chút nữa phải thốt lên âm thanh, bất quá chỉ là đổi bàn tay thôi cảm giác cũng thực sự quá khác biệt đi, chẳng lẽ tay của Trầm Lạc Phù trở nên thần kỳ như thế sao?

Sự thật vẫn chứng minh điều đó là đúng, bàn tay của Trầm Lạc Phù đúng là thần kỳ như thế.

Nghĩ đến Trầm Lạc Phù nằm ở bên cạnh mình, giờ phút này đang vuốt ve lấy mình là bàn tay Trầm Lạc Phù, thế nhưng Trầm Lạc Phù lại không biết chuyện, cảm giác này so ra với yêu thương vùng trộm đại khái kích thích hơn rất nhiều, Trầm Vĩnh Lan dường như thấy được thân thể của nàng chưa bao giờ mẫn cảm đến như vậy, thậm chí mỗi một lần mà xát đều mang đến cảm giác khoái cảm vô cùng mãnh liệt. Trầm Vĩnh Lan khắc chế không được liền thoát ra âm thanh khiến người ta ngượng ngùng, nhưng nàng cũng không thể phát ra âm thanh quá lớn tiếng vì sợ làm người bên cạnh thức giấc.

Loại tình cảm cảm kỳ lạ lên lút như thế này thực sự mang đến nhiều kích thích, vì vậy liền rất nhanh cơ thể Trầm Vĩnh Lan đã đạt tới khoái cảm cực hạn, đạt đến cảm giác như thế khiến cho Trầm Vĩnh Lan dường như có chút choáng váng thật lâu mới có thể khôi phục lại bình thường.

Một lúc sau, khi thân thể trở lại như cũ Trầm Vĩnh Lan mới buông tay Trầm Lạc Phù ra, lúc này ngón tay Trầm Lạc Phù còn dính nhiều chất dịch, lúc bấy giờ mới làm cho Trầm Vĩnh Lan sinh ra một chút cảm giác thẹn thùng, sắc mặt nàng chợt đỏ lên. Nàng vội vàng đến đầu giường lấy khăn lau lấy ngón tay Trầm Lạc Phù thật sạch sẽ.

Được rồi, nàng thừa nhận bản thân mình chột dạ, cũng thừa nhận bản thân mình rất biến thái và cũng thừa nhận bản thân mình gần đây rất phóng dăng... sự việc như thế nào lại càng ngày càng hồng hồng bét đi. Bản thân nàng dường như phải có suy nghĩ ngăn lại chiều hướng phát triển này mới đúng chứ, nhưng thực sự là không xong rồi. Trước kia bản thân nàng cũng không có như vậy mà thấy không ổn, vậy lý do duy nhất chính là tại Trầm Lạc Phù, đúng vậy, nhất định là Trầm Lạc Phù sai, nếu không phải Trầm Lạc Phù quả quyết muốn vào ở nhà nàng thì nàng sẽ không làm như vậy.

Trầm Vĩnh Lan vô liêm sỉ chối bỏ trách nhiệm. Hoàn toàn không nghĩ tới bản thân nàng mới là người đáng khinh nhất.

Càng đáng thương hơn là trong lúc ngủ Trầm Lạc Phù lại vô tội bị trúng đạn.

Trong lúc ngủ mơ Trầm Lạc Phù hoàn toàn không biết cô cô nàng đối với cơ thể nàng mà làm chuyện xấu xa, chẳng những thế còn lấy tay của nàng làm chuyện phóng túng, cho dù đã lau qua nhưng ngón tay vẫn còn dính một chút dịch của nữ nhân...

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: “Lúc Đây Nàng Phát Hiện Ra Trên Ngón Tay Như Thế Nào Lại Có Hơi Dính”

Lúc này Trầm Vĩnh Lan không hề thấy buồn ngủ, ngay cả đại não của nàng còn đang trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, hiện giờ nàng nhìn khuôn mặt Trầm Lạc Phù, đột nhiên nhớ tới vừa rồi Trầm Lạc Phù nói muốn vẽ một con rùa ở trên mặt mình, vì vậy Trầm Vĩnh Lan trong đầu lại nổi lên một trò đùa.

Trầm Vĩnh Lan ngồi dậy, đi tìm một cây bút màu ở trong phòng Trầm Lạc Phù, Trầm Vĩnh Lan thầm nghĩ nếu khi còn nhỏ mơ ước của cô được vẽ một con rùa ở trên mặt tôi vậy thì trước tiên tôi sẽ vẽ trên mặt cô một con rùa cái đã.

Trầm Vĩnh Lan đứng là vẽ hình con rùa rất có kinh nghiệm, rất nhanh trên mặt Trầm Lạc Phù đã hiện ra hình ảnh một con rùa rất sống động, Trầm Vĩnh Lan thấy vô cùng hài lòng sau đó mới đi rửa tay sạch sẽ, một lần nữa trở lại bên giường Trầm Lạc Phù.

Trầm Vĩnh Lan, càng lúc càng trở nên xấu xa, đúng là rất tệ... Lúc này liền vẽ trên mặt người ta hình con rùa, có hiểu hay không mà không biết thương hoa tiếc ngọc a!

Lúc sau ở trên giường, Trầm Vĩnh Lan mới thấy buồn ngủ một chút, nàng đem Trầm Lạc Phù kéo vào lòng của mình, da thịt dán vào nhau cảm giác thật tốt, Trầm Vĩnh Lan vừa nghĩ vừa đặt tay của Trầm Lạc Phù lên bộ ngực đầy đặn mềm mại của nàng sau đó nhẹ nhàng ma xát... cơ thể nàng liền phát sinh ra cảm giác, thế nhưng Trầm Vĩnh Lan liền nhanh chóng dừng lại suy nghĩ xấu xa của nàng đối với Trầm Lạc Phù. Trầm Vĩnh Lan tuy không có ý nghĩ xấu xa nhưng trong lòng cũng không kiềm được mà đem Trầm Lạc Phù ở trong lòng ôm chặt hơn nữa.

Trầm Lạc Phù vốn ngủ đều có thói quen ôm gối vì vậy nàng cũng không quá bài xích cảm giác khi bị cô ôm, thế nhưng tay của nàng bị Trầm Vĩnh Lan đặt ở ngực cũng không có rời đi ngược lại trong vô thức còn xoa bóp vài cái, tay còn lại thì khoát lên trên người Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù rất sớm đã liền tỉnh, nàng không lập tức đứng lên vì đầu có chút choáng, hơn nữa trong tiềm thức nàng còn nhớ rất rõ hôm qua mình nằm mơ, mà chính xác hơn là mơ một giấc xuân mộng, dù sao cũng đã hai mươi lăm tuổi đầu lần đầu tiên nằm mơ thấy xuân mộng như vậy làm cho nàng không khỏi cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ. Tuy nhiên Trầm Lạc Phù nằm mơ thấy xuân mộng có đôi phần rất không rõ ràng vì nàng cũng không rõ đối tượng mà nàng thấy trong mơ là ai, nhưng tựa hồ cảm giác đều rất chân thật, còn có một chút khoái cảm... Bản thân Trầm Lạc Phù cũng không hiểu tại sao nàng lại nằm mơ thấy sự tình như thế.

Trầm Lạc Phù nào biết rằng, xuân mộng cũng không phải tự nhiên mà xuất hiện, chính là thực sự có phát sinh sự tình, có thể nói là bị người ta làm thật nhưng nàng lại tưởng thành mộng xuân.

Trầm Lạc Phù sau khi tập trung suy nghĩ về giấc mơ đêm qua hồi lâu cũng trở lại bình thường, lúc này nàng mới phát hiện ra cơ thể nàng đang bị Trầm Vĩnh Lan ôm chặt, chân nàng còn gác ở giữa hai chân Trầm Vĩnh Lan, hai thân thể dính sát vào nhau không nói mà tay nàng còn đang ôm chặt lấy nơi đầy đặn mềm mại trên ngực người kia. Không những như thế khăn tắm trên người nàng không biết từ lúc nào lại biến đi đâu mất, có thể nói cảnh tượng trước mắt của nàng và Trầm Vĩnh Lan thật rất mờ ám, rất không bình thường.

Trầm Lạc Phù sau khi nhìn thấy bản thân nàng cùng cô cô ái muội như thế thì không khỏi kinh ngạc, nếu nói Trầm Vĩnh Lan chủ động ôm nàng thì ở đây bản thân nàng cũng đã giữ chặt lấy ngực Trầm Vĩnh Lan, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra đây? Có thể nói cảm giác của Trầm Lạc Phù hiện giờ thực sự không được tốt lắm bởi vì nhìn tư thế ngủ hiện tại của hai người cũng không hiểu rốt cuộc là ai là người chiếm tiện nghi? Nhưng lúc này ai chiếm tiện nghi hơn cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là tư thế của hai người hiện tại quá là ngượng ngùng khiến người khác không khỏi mà xấu hổ. Nhất là đối với Trầm Lạc Phù một người luôn có suy nghĩ bảo thủ.

Mai nữa là Trầm Vĩnh Lan lúc này vẫn còn ngủ, bằng không Trầm Lạc Phù sẽ vô cùng xấu hổ, nàng vội vàng thu hồi cánh tay ở ngực Trầm Vĩnh Lan về, nhưng nàng cũng không hề phủ nhận sờ ngực của Trầm Vĩnh Lan cũng thấy thật êm tay, có đủ thịt và còn mềm mại nữa. Thế nhưng khi rút được tay về thì lúc này chân của nàng vẫn bị Trầm Vĩnh Lan kẹp lấy, chính xác là chân nàng bị hai chân của Trầm Vĩnh Lan kẹp lấy rất chặt, thậm chí nàng còn cảm giác được đùi của mình chạm vào nơi mềm mại ấm áp kia của Trầm Vĩnh Lan, cảm nhận được điều này làm cho Trầm Lạc Phù không khỏi đỏ mặt.

Trầm Vĩnh Lan khóa thân không nói đi, làm gì mà phải kẹp lấy chân chặt như thế, đem chỗ tư mật dán lại trên đùi người khác, lại không biết hành động như vậy thực sự là rất mờ ám hay sao? Đúng là không biết xấu hổ, người gì đâu mà quá phóng túng đi, bản thân cũng không có một chút tâm lý e ngại là sao?

Trầm Lạc Phù vẫn không dám ra sức, chỉ sợ lại tỉnh Trầm Vĩnh Lan dậy thì sẽ làm cho cảnh tượng càng thêm xấu hổ hơn, nàng vẫn cố gắng thêm một chút sức nữa vẫn không thể đem chân mình rút về, ngược lại làm cho chân dường như càng thêm ma xát ở nơi mềm mại của Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan bị kích thích bèn phát ra âm thanh, ở nơi mềm mại ấy Trầm Lạc Phù còn cảm thấy có gì đó ẩm ướt khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Trầm Vĩnh Lan sẽ không nhanh như vậy mà có cảm giác đi, cơ thể của người thật quá phóng đảng, Trầm Lạc Phù lúc này không dám cử động nữa, sợ lại gọi lên chuyện vừa rồi vẫn khiến trong lòng nàng cảm thấy bối rối. Mai mốt là Trầm Vĩnh Lan vẫn còn ngủ, mà nguyên nhân chính là Trầm Vĩnh Lan đang ngủ vì vậy chuyện vừa rồi xảy ra Trầm Lạc Phù nhận lấy trách nhiệm ở mình cho nên lúc này nàng thực sự thấy ngượng ngùng.

Thế nhưng cái tư thế xấu hổ này thực sự làm cho người ta thấy vô cùng khó khăn mà, mặc kệ, có tỉnh thì cho tỉnh luôn vậy, nghĩ như thế Trầm Lạc Phù liền dùng sức rút chân của nàng về.

Trầm Vĩnh Lan quả nhiên liền tỉnh giấc, nàng mơ mơ màng màng mở ánh mắt nhưng cũng nhanh chóng nhắm lại rồi thay đổi tư thế ngủ thành kiểu khác.

Nếu sớm biết Trầm Vĩnh Lan ngủ như heo thì nàng cũng không cần phải cẩn thận lắm gì, như vậy sẽ không xảy ra chuyện đáng xấu hổ như vừa rồi.

Rốt cuộc Trầm Lạc Phù cũng thoát khỏi thân thể của Trầm Vĩnh Lan, nàng liền đứng dậy tìm lấy váy ngủ mặc vào rồi sau đó tiến đến nhà vệ sinh để rửa mặt.

Sau khi vào phòng tắm Trầm Lạc Phù liền nhìn thấy trên mặt mình có hình vẽ con rùa, nàng lúc này thiết tình là muốn trở về phòng đánh chết Trầm Vĩnh Lan, con người kia thật đúng là chuyện xưa vẫn mang thù, biết vậy tối hôm qua nàng sẽ không lỡ miệng mà nói ra muốn vẽ lên mặt Trầm Vĩnh Lan một con rùa, không ngờ lại lợi dụng lúc nàng ngủ say mà vẽ lên mặt nàng như vậy.

Trầm Lạc Phù liền chuẩn bị đem con rùa trên mặt rửa đi nhưng... liền khựng lại, lúc này nàng phát hiện ra trên ngón tay như thế nào lại có hơi dính, đây là cái gì a? Trầm Lạc Phù nhìn rõ thì phát hiện chất dịch này và chất dịch lần trước dính ở quần lót của Trầm Vĩnh Lan lại có chút giống nhau, Trầm Lạc Phù có chút ngờ vực và không hiểu tại sao trên tay mình lại có thứ này, chờ đã, không phải là tối hôm qua mình mơ thấy xuân mộng...rồi sau đó...

Trầm Lạc Phù nghĩ như vậy mặt liền lập tức đỏ lên, nàng thiếu chút nữa là đem mặt vùi vào bồn rửa, bản thân nàng ở cùng Trầm Vĩnh Lan cũng chưa lâu lắm nhưng từ lúc nào lại trở nên quá phóng túng như vậy, chuyện này đúng là làm cho người có suy nghĩ thuần khiết như Trầm Lạc Phù làm sao mà chịu nổi đây? Trầm Lạc Phù đại khái cũng không hề xem thường Trầm Vĩnh Lan phóng túng, bởi vì từ đầu tới cuối Trầm Lạc Phù đều thấy chột dạ cho rằng chỉ bản thân mình mới là người phóng túng mà thôi. Nhưng quả thật đối với chuyện này Trầm Lạc Phù thực sự khó chấp nhận được lại là sự thật.

Trầm Lạc Phù vội vàng đem tay phải của mình có chất dịch kia rửa sạch, dường như muốn hủy thi diệt tích đem tất cả chứng cứ rửa thật sạch sẽ.

Trầm Lạc Phù thực sự rất thuần khiết, nàng như thế nào cũng không thể suy nghĩ sâu hơn cái chất dịch kia không phải từ cơ thể của mình mà chính là có từ cơ thể Trầm Vĩnh Lan, thật ra Trầm Vĩnh Lan tay vẫn có dính chất dịch chẳng qua đã bị Trầm Vĩnh Lan rửa đi sạch sẽ thôi.

Tuy rằng chuyện này đối với Trầm Lạc Phù rất nghiêm trọng, nhưng nàng rất nhanh liền điều tiết được cảm xúc của mình, dù sao việc này trời biết đất biết bản thân nàng không nói thì cũng không ai biết, hơn nữa tuổi nàng cũng không còn nhỏ nếu có chuyện kia xảy ra thì cũng có thể lý giải. Nhưng kỳ thật là Trầm Lạc Phù cũng chỉ tự an ủi bản thân mình. Lúc này nàng liền rửa đi hình con rùa trên mặt, sau khi rửa mặt xong thì cũng Trầm Lạc Phù rời khỏi phòng tắm và nàng cũng không nhìn ra sự bất thường nào.

Cho đến khi trở về phòng Trầm Lạc Phù nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan còn đang ngủ, nhớ tới hình con rùa trên mặt mình vừa rồi nàng không khỏi bức mình, Trầm Vĩnh Lan cô đã bắt nạt thì cũng đừng trách tôi bắt nạt, lúc này khoe miệng Trầm Lạc Phù khẽ hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Trầm Lạc Phù nhanh chóng tìm được cây bút màu, nàng tiến tới đầu giường nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Vĩnh Lan, cây bút trên tay khi hạ xuống có hơi hơi run, và nàng thừa nhận bản thân mình có chút hưng phấn, dù sao đã lớn như vậy rồi nàng cũng chưa từng có trải qua trò đùa này, đặc biệt là nghĩ đến sẽ vẽ trên mặt Trầm Vĩnh Lan một con rùa to, dù sao mong muốn nhiều năm qua như vậy liền được thực hiện thì làm sao mà không kích động được chứ?

Trầm Lạc Phù rất nhanh sau đó liền cẩn thận ở trên mặt Trầm Vĩnh Lan mà bắt đầu vẽ, thật ra sau khi đặt bút lên nàng có vài phần bất an và thấp thòm, Trầm Lạc Phù từ nhỏ đã rất ít làm chuyện xấu, vì vậy không thể không phủ nhận giờ phút này nàng có chút không yên cũng không có gì lạ. Cũng rất dễ nhận thấy, hình vẽ của Trầm Lạc Phù không quá đẹp so với của Trầm Vĩnh Lan, vì vậy hình con rùa to trên mặt của Trầm Vĩnh Lan có chút xấu xí.

Sau khi vẽ xong, Trầm Lạc Phù nhìn hình vẽ con rùa xiêu xiêu vẹo vẹo trên mặt Trầm Vĩnh Lan thì cảm thấy cảm giác này quả thực rất là sung sướng, từ nhỏ tới lớn nàng có bao giờ nghĩ đến việc trả thù Trầm Vĩnh Lan cơ chứ? Kỳ thực là hiện giờ nàng nghĩ lại việc trả thù Trầm Vĩnh Lan cũng không có gì khó khăn lắm, bởi vậy nhu thuận cái gì chứ, từ trước đến giờ đều chịu thiệt thòi. Bây giờ đã thực hiện được bước đầu tiên thì cảm thấy các trường hợp sau cũng sẽ không có gì khó. Giờ phút này tâm tình của Trầm Lạc Phù cũng trở nên dễ chịu hơn một chút.

Trầm Lạc Phù nhìn lại vài lần, vẫn thấy có chút chột dạ liền chạy nhanh ra khỏi phòng Trầm Vĩnh Lan, sau đó chạy vào nhà bếp làm điểm tâm sáng cho cả hai.

Trầm Vĩnh Lan đêm qua chuyện gì cũng được hoàn hảo, vì vậy sau khi trêu đùa Trầm Lạc Phù thì lại ngủ rất tốt, ngay cả nằm mơ cũng đều thấy mộng đẹp nên liền một giấc ngủ đến hừng đông mới dậy. Khi nàng mở to mắt theo bản năng đưa tay lên sờ người bên cạnh, phát hiện Trầm Lạc Phù từ sớm đã thức dậy. Trầm Vĩnh Lan cũng lập tức đứng lên, sau đó nàng chuẩn bị trở về phòng của mình rửa mặt, hoàn toàn không hề phát hiện ra trên mặt có điều gì khác thường.

Khi Trầm Vĩnh Lan lòa thể trên mặt còn có hình con rùa xấu xí vừa đi ra tới phòng khách thì đúng lúc Trầm Lạc Phù cũng từ nhà bếp đi ra, nàng nhìn thấy bộ dáng xinh đẹp của Trầm Vĩnh Lan phối với hình con rùa xấu xí trên mặt, đúng là loại cảm giác này thật khiến người ta không khỏi buồn cười, vì vậy làm cho Trầm Lạc Phù khắc chế không được nghĩ đến muốn cười ra tiếng.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù cười cũng không hiểu tại sao.

“Cười cái gì?” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy Trầm Lạc Phù cười có điều gì đó rất kì quái, mà so với nụ cười bình thường dường như có nhiều hàm súc hơn, nàng liền nhận ra Trầm Lạc Phù có điểm khác thường.

“Không có gì!” Trầm Lạc Phù cố gắng khắc chế ý nghĩ muốn cười to ra tiếng, mặc dù không được cười to ra tiếng nàng cũng có chút khó chịu.

Trầm Vĩnh Lan dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Trầm Lạc Phù, sau đó tiếp tục hướng đến phòng của mình đi đến.

Trầm Lạc Phù thấy Trầm Vĩnh Lan vào phòng nàng ngay tức khắc liền cười đến run cả người, quả nhiên ở trên mặt Trầm Vĩnh Lan vẽ con rùa như vậy thật sự khiến cho người ta cảm thấy rất vui về a. Nàng liền suy nghĩ, cô cô nhìn cũng không có phản ứng gì đâu? Có thể hay không sẽ nổi giận đây? Điều này làm cho Trầm Lạc Phù rất là tò mò a.

Trầm Vĩnh Lan sau khi vào phòng tắm của mình, nhìn thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng một hình vẽ con rùa xiêu xiêu vẹo vẹo vô cùng xấu xí, thực sự rất là xấu a, quả nhiên tiểu chủ nữ tâm tư trả thù không thể coi thường, liền như vậy đã ăn miếng trả miếng, Trầm Vĩnh Lan bực mình nghĩ đến!

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: “Đôi Khi Trầm Lạc Phù Rất Ngưỡng Mộ Hoa Thủy Tiên Bất Khả Chiến Bại Đây”

Trầm Vĩnh Lan lập tức đem hình con rùa trên mặt rửa đi, sau khi rửa xong cũng nhanh chóng mặc áo ngủ vào rồi mới đi ra phòng khách. Lúc đi ra liền nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của Trầm Lạc Phù nên nàng cố tình trầm mặt xuống.

Trầm Lạc Phù thấy khuôn mặt của Trầm Vĩnh Lan trầm xuống thì mới thu liễm không cười vui vẻ nữa, nhưng trong lòng nàng vẫn coi thường Trầm Vĩnh Lan, đúng là nữ nhân hẹp hòi, tại sao lại không nghĩ là ai ra tay vẽ cái hình con rùa ấy trước đây?

“Cô út, ăn sáng!” Trầm Lạc Phù đem phần ăn sáng của Trầm Vĩnh Lan bài lên gọn gàng.

Trầm Vĩnh Lan ngồi xuống, không khách khí ăn lấy điểm tâm sáng do Trầm Lạc Phù chuẩn bị.

“Trầm Lạc Phù, cô tại sao lại vẽ hình con rùa lên mặt tôi?” Vừa ăn được một nửa Trầm Vĩnh Lan mới bắt đầu chất vấn Trầm Lạc Phù.

“Cái này không phải là học hỏi ở cô út sao?” Trầm Lạc Phù khẽ mỉm cười, người ta bắt quá có qua có lại mà thôi.

“Cô vẽ hình con rùa cũng được nhưng ít nhất cũng phải vẽ đẹp một chút chứ?” Trầm Vĩnh Lan thân nhiên nói.

Trầm Lạc Phù hơi sững sốt một chút, tất nhiên lại không dự đoán được Trầm Vĩnh Lan sẽ nói như vậy, hóa ra Trầm Vĩnh Lan là vì nàng vẽ không được tốt nên mới như vậy, nhưng dù sao người ta cũng là lần đầu tiên vẽ mà, tay vẫn còn chưa quen lắm, chỉ cần cho tôi cơ hội đi tôi nhất định sẽ nhanh tiến bộ a.

“Nếu có lần sau, tôi nhất định sẽ chú ý mà vẽ con rùa đẹp hơn” Trầm Lạc Phù khiêm tốn nói.

“Còn có lần sau?” Trầm Vĩnh Lan nhìn Trầm Lạc Phù nhử mày hỏi, Trầm Lạc Phù quả nhiên là to gan mà, còn dám muốn ở trên mặt mình mà vẽ tiếp, xem ra nếu tôi không ra uy nãh cộp thì cô coi ta chỉ có móng vuốt mèo.

“Nếu cô cô không vẽ con rùa trên mặt ta, tự nhiên ta sẽ không vẽ lên mặt của người” Trầm Lạc Phù thân nhiên nói.

Xem ra dạo thời gian này Trầm Lạc Phù không dễ bắt nạt như lúc trước, đúng là càng gặp cảnh áp bức càng biết cách đấu tranh mà. Nói chung đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Vậy phải chăng sau này tôi làm cái gì thì tiểu Lạc Phù của ta cũng đều đáp lại?” Trầm Vĩnh Lan nhìn Trầm Lạc Phù hỏi khéo, ví như nếu thân với Trầm Lạc Phù một chút thì Trầm Lạc Phù cũng giống như vẽ bức tranh kia liền sẽ thân thiết với mình. Đúng vậy, nếu nói như thế cũng không biết rõ Trầm Lạc Phù có hiểu hay không ám chỉ trong câu nói này.

Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan hỏi câu hỏi kì lạ này thì ánh mắt có hơi ngạc nhiên một chút, nàng tuy rằng không nghĩ tới việc sẽ tiếp tục chịu sự ức hiếp của Trầm Vĩnh Lan nhưng so với cách nói chuyện thì nàng không dám tự nhận mình là đối thủ của Trầm Vĩnh Lan.

“Như thế nào? Cô út dù sao cũng là trưởng bối, Lạc Phù hiển nhiên sẽ làm theo cô út” Trầm Lạc Phù chịu thua, nàng ở mức độ nào cũng không có được

trình độ giống như cái loại hoa thủy tiên này. Thật ra trong lòng Trầm Lạc Phù không thoải mái lắm, Trầm Vĩnh Lan cô có thể ra dáng trưởng bối một chút được không? Lần nào cô cũng chỉ biết ức hiếp hậu bối, làm hậu bối của cô tôi thật rất xấu hổ a! Còn gọi tôi bằng cái gì? Tiểu Lạc Phù, tôi nghe mà muốn buồn nôn đi mất!

Tất nhiên Trầm Vĩnh Lan trong lời nói cũng không thấy xấu hổ, nếu xấu hổ thì hai mươi mấy năm trước đã xấu hổ rồi, vì vậy Trầm Lạc Phù nói chuyện không lại mà nhận thua thì Trầm Vĩnh Lan cũng cảm thấy không có gì không ổn, thậm chí làm cho Trầm Vĩnh Lan trong lòng cực kỳ vui vẻ.

“Lạc Phù đúng là rất ngoan, bởi vậy khó trách Lạc Phù là người hiểu rõ Lão thái thái nhất” Trầm Vĩnh Lan hướng đến Trầm Lạc Phù nở nụ cười vô cùng nịnh nọt, tựa như cũng rất muốn quyến rũ người khác.

Trầm Lạc Phù trong lòng hừ lạnh, cười lạnh lơ như vậy làm cái gì, ta mới không có bị người mê hoặc.

Nhắc đến Lưu lão thái thái, Trầm Vĩnh Lan và Trầm Lạc Phù mới nhớ hôm nay là sinh nhật của Lão thái thái, vì vậy các nàng phải cùng nhau về nhà chúc mừng sinh nhật người.

“Khi nào ăn xong, chúng ta cùng nhau trở về” Trầm Vĩnh Lan nói với Trầm Lạc Phù.

“Uhmm” Trầm Lạc Phù gật đầu

Hai người ăn xong, Trầm Vĩnh Lan liền trở về phòng chuẩn bị thay ra một bộ quần áo xinh đẹp động lòng người, còn Trầm Lạc Phù thì phải rửa chén, giặt quần áo, tưới hoa... mọi thứ làm xong hết thì mới trở về phòng thay đồ.

Trầm Lạc Phù thay đồ xong đi ra liền trông thấy cô cô nàng từ đầu đến cuối như một con bướm hoa xinh đẹp, nàng khẽ lắc đầu, mặc như thế này về nhà, rõ ràng bộ dáng giống như chuẩn bị đi dự đại hội.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù chi trang điểm nhẹ, bộ dáng giống như tiểu cô nương. Nàng cũng thực sự không hiểu Trầm Lạc Phù, rõ ràng có sắc đẹp trời phú như vậy, tại sao lại không biết mà tận dụng cơ chứ?

“Trầm Lạc Phù, cô có nhan sắc thật là lãng phí” Trầm Vĩnh Lan nghiêm túc nói Trầm Lạc Phù.

“Hoa hồng cũng cần có lá cây làm nền, tôi như vậy mới có thể làm nổi bật được sắc đẹp của cô út” Trầm Lạc Phù cười nói, đây không phải là nói đúng tâm ý của Trầm Vĩnh Lan sao?

“Eo, cho dù cô có ăn mặc xinh đẹp cũng không đe dọa được tôi đâu” Nếu là trước kia thì Trầm Vĩnh Lan rất thích Trầm Lạc Phù thức thời như vậy, nhưng là hiện tại Trầm Vĩnh Lan đã có chút thay đổi vì nàng cảm thấy nhan sắc của Trầm Lạc Phù đang là lúc nở rộ, bản thân nàng nhìn cũng cảm thấy khoan khoái hưởng hồ người khác.

“Được rồi, cô út chúng ta nên xuất phát” Trầm Lạc Phù nhắc nhở, nàng thực sự không muốn cùng Trầm Vĩnh Lan thảo luận đến vấn đề nhan sắc này, nàng vừa rồi cũng không nghĩ Trầm Vĩnh Lan tự kỷ như vậy. Đôi lúc nàng suy nghĩ, nếu Trầm Vĩnh Lan không có khuôn mặt xinh đẹp thể này thì tính tự kỷ có thể bớt được một chút không nhỉ?

“Được, đi thôi!” Láy xe về lúc này, họ sẽ về kịp giờ ăn trưa.

Chạy xe hơn hai tiếng, Trầm Vĩnh Lan và Trầm Lạc Phù rút cuộc cũng về đến dưới chung cư. Trong lúc hai nàng tiến đến thang máy, Trầm Vĩnh Lan liền gặp lại một người mà cả đời này nàng cũng không muốn gặp lại là Lý Trọng Tuấn!

Lúc Trầm Vĩnh Lan vào đại học anh ta đã là sinh viên năm cuối, có thể nói Trầm Vĩnh Lan cũng đã ngắm Lý Trọng Tuấn trở thành bạn trai mình nhưng cuối cùng tên đàn ông này lại liên thích Trầm Lạc Phù.

Lý Trọng Tuấn diện mạo rất đẹp trai, những bạn trai của Trầm Vĩnh Lan có thể nói không ai là không đẹp trai, Lý Trọng Tuấn có ba phần giống Vương Lực Hoành, ba phần giống Cổ Thiên Lạc, tóm lại là rất tốt, điển hình là rất cao ráo, đối với Trầm Vĩnh Lan bạn trai ngoài mặt phải biết dịu dàng chăm sóc, phải yêu thích nàng thì cũng phải có mã ngoài dễ nhìn. Lý Trọng Tuấn quả thật là đạt được đến những điều kiện của Trầm Vĩnh Lan, thế nhưng người đàn ông này trong lúc cưa cẩm Trầm Vĩnh Lan hẳn lại nói người hắn thực sự yêu là Trầm Lạc Phù. Trầm Vĩnh Lan chưa bao giờ để ý đến người đàn ông bên cạnh mình, nhưng chuyện xảy ra lúc đó đối với nàng rất nghiêm trọng, Trầm Vĩnh Lan cho tới bây giờ vẫn chưa từng bị bề mặt như vậy, vì thế năm đó nàng đem Lý Trọng Tuấn cùng Trầm Lạc Phù hận đến không thể nào nói nên lời.

“Vĩnh Lan, Lạc Phù!” Lý Trọng Tuấn nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan và Trầm Lạc Phù tất nhiên là rất cao hứng.

Trầm Vĩnh Lan hiển nhiên là sẽ không hướng sắc mặt hòa nhã đối với Lý Trọng Tuấn, mà cả Trầm Lạc Phù cũng chỉ là lịch sự mỉm cười có lệ mà đáp lại.

Trầm Lạc Phù kỳ thật cũng không thích gặp Lý Trọng Tuấn, năm đó Trầm Vĩnh Lan đối với mình hận thù như vậy cũng là vì Lý Trọng Tuấn, tuy gần đây rõ ràng cảm thấy được cô cô đối với nàng hận thù không còn nhiều nhưng nàng cũng không muốn bởi vì một tên đàn ông tùy tiện thay lòng đổi dạ như vậy mà tạo nên hiềm khích giữa cô cháu nàng.

“Người tại sao lại ở nơi đây?” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu không tốt hỏi, hiện giờ Lý Trọng Tuấn xuất hiện làm cho nàng càng cảm thấy chướng mắt, bởi vì Lý Trọng Tuấn rõ ràng là đối với Trầm Lạc Phù có tâm ý. Hiện tại Trầm Lạc Phù đối với nàng là trên hết, và nàng sẽ coi tất cả những người khác là tình địch, đặc biệt là tên Lý Trọng Tuấn này, nghĩ đến cũng muốn chấm dứt tiểu chất nữ của nàng đây.

“À, ta muốn đến gặp Trầm giáo sư bàn công việc” Thật ra Lý Trọng Tuấn đã ba mươi lăm tuổi, lâu nay thỉnh thoảng vẫn hay đến Trầm gia thảo luận các giáo trình trong trường đại học của giáo sư Trầm Đào, tất nhiên trọng yếu hơn vẫn là muốn vô tình thấy Trầm Lạc Phù. Nhưng lúc trước có nghe Trầm Đào nói Trầm Lạc Phù đi Thành phố X để đào tạo, hôm nay đến là cũng chỉ thử vận khí, thật đúng là mai mắn hẳn có thể được gặp. Kỳ thật là Lý Trọng Tuấn nếu lúc trước không có sự việc kia xảy ra thì hẳn có thể được cho là một người đàn ông tốt, ít nhất là đối với Trầm Lạc Phù cũng khá xứng đôi.

Trước khi Trầm Lạc Phù cảm thấy bản thân mình quá nhỏ, không thích hợp để nói chuyện yêu đương nên liền cự tuyệt hẳn. Lúc đó Trầm Lạc Phù cũng đã mười tám tuổi. Có thể nói Lý Trọng Tuấn và An Nhã Uẩn cũng cùng một dạng, đó chính là tạm thời làm huynh trưởng tốt, rồi tính toán chờ ngày Trầm Lạc Phù lớn lên.

Bây giờ, Trầm Lạc Phù đã lớn nhưng Lý Trọng Tuấn phát hiện bản thân hẳn muốn gặp Trầm Lạc Phù cũng rất khó, vì Trầm Lạc Phù dường như đều tìm cơ hội tránh mặt hẳn.

“Hôm nay là sinh nhật mẹ ta, cũng chỉ có người trong nhà, người là người ngoài thật không thích hợp lắm! Lạc Phù, cô thấy có đúng không?” Trầm Vĩnh Lan tất nhiên không hy vọng Lý Trọng Tuấn bước vào cánh cửa nhà mình.

“Hay hôm khác Lý học trưởng đến gặp ba của ta vậy!” So với Trầm Vĩnh Lan không chút lịch sự thì Trầm Lạc Phù ngược lại lịch sự hơn rất nhiều, tuy nhiên ý tứ trong lời nói của nàng cũng nhất trí với quan điểm của Trầm Vĩnh Lan.

Hai người đều tỏ vẻ không chào đón mình, mặc dù Lý Trọng Tuấn vô cùng muốn bước qua cửa Trầm gia nhưng rút cuộc da mặt của hắn cũng không có dày như vậy, không thể đánh chết lại không đi.

“Vậy được rồi, lần sau ta tới diện kiến giáo sư vậy” Lý Trọng Tuấn giọng điệu không thể không cảm thấy mất mát.

Trầm Vĩnh Lan bấm nút tầng thang máy kế tiếp, cửa thang máy vừa đường liền mở ra, nhằm hàm ý bảo Lý Trọng Tuấn đi ra ngoài.

Lý Trọng Tuấn thấy Trầm Vĩnh Lan không muốn nhìn thấy mình, cũng đành đi ra ngoài.

“Tôi không cho phép cô thích hắn, không có việc gì cũng không cần gặp hắn, cách hắn càng xa càng tốt!” Sau khi Lý Trọng Tuấn đi ra ngoài, Trầm Vĩnh Lan nhìn Trầm Lạc Phù biểu tình vô cùng nghiêm túc, giọng điệu cũng trở nên bá đạo nói.

“Oh, được thôi!” Trầm Lạc Phù gật đầu, điều đó là tất nhiên rồi, cô cô nàng đối với Lý Trọng Tuấn hận thù như vậy nàng vẫn còn sợ sẽ bị vạ lây đến bản thân mình, hơn nữa, Trầm Vĩnh Lan đã quen qua bao nhiêu nam nhân, Trầm Lạc Phù ngay cả nghĩ cũng không hiểu lắm tại sao Trầm Vĩnh Lan vẫn chưa quên được chuyện này. Thế nhưng Trầm Lạc Phù không phát hiện ra nàng đối với Trầm Vĩnh Lan là thuận theo thói quen bằng không có thể cố ý vì chuyện này mà chọc tức Trầm Vĩnh Lan, nhất định sẽ khiến Trầm Vĩnh Lan tức đến học máu.

Vừa rồi Trầm Vĩnh Lan bị Lý Trọng Tuấn làm cho tâm tình không tốt nhưng khi thấy Trầm Lạc Phù ngoan ngoãn gật đầu thì lúc này nàng mới thấy tốt hơn được một chút. Có thể nói Lý Trọng Tuấn và An Nhã Uẩn hiện tại đối với Trầm Vĩnh Lan đều là tình địch, hai người này thực lực đều không yếu, hơn nữa cũng nhắc nhở Trầm Vĩnh Lan một chuyện đó là bọn họ so với nàng đều rất tinh mắt, sớm như vậy đã nhìn thấy được Trầm Lạc Phù là kho báu rồi! Hừ, cũng không có vấn đề gì, cái sau vẫn vượt cái trước, Trầm Lạc Phù cuối cùng cũng là của mình... Trầm Vĩnh Lan nâng cằm cao ngạo mà nghĩ đến.

Trầm Lạc Phù không khỏi thấy có chút ngạc nhiên, cô cô nàng rút cuộc đang suy nghĩ cái gì? Sắc mặt đối tới đối lui, dường như đều muốn vượt qua loại Kịch thay đổi sắc mặt, cuối cùng dừng lại ở sắc mặt cao ngạo như vậy, lúc này làm cho Trầm Lạc Phù liên tưởng Trầm Vĩnh Lan đúng là loại thủy tiên bất bại... Quả thật có đôi khi Trầm Lạc Phù rất là bội phục tính cách hoa thủy tiên này của Trầm Vĩnh Lan.

“Còn cả An Nhã Uẩn nữa, cô cũng không được dính lấy nàng” Trầm Vĩnh Lan liền dặn dò, giọng điệu giống như ra dáng một trưởng bối.

“Oh!” Trầm Lạc Phù đáp, nàng thực sự không hiểu Trầm Vĩnh Lan đột nhiên tại sao lại kéo cả chị họ nàng vào.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: “Em Thấy Ánh Mắt Cô Út Nhìn Chị Không Còn Hận Giống Như Lúc Trước, Hơn Nữa Dường Như Rất Thân Mật!”

Trầm Vĩnh Lan và Trầm Lạc Phù cùng nhau trở về, có thể nói rất bình thường nhưng dường như cũng có điểm gì đó khác thường, tuy nhiên dù có như thế nào thì Trầm gia nhìn thấy hai nữ nhân như hoa như ngọc cùng nhau trở về thì cũng đều cảm thấy đây là chuyện tốt.

“Bà nội, sinh nhật vui vẻ!” Trầm Lạc Phù vào đến nhà liền đối với Lưu Văn Tĩnh vừa nói vừa mang ra lễ vật.

Trầm Vĩnh Lan bấu môi, hừ, nhanh như vậy liền bị cướp biểu hiện.

Lưu Văn Tĩnh mở quà của cháu ngoại ra xem, là một bộ mỹ phẩm đắt tiền, nàng đương nhiên là rất thích, nhưng nghĩ lại cảm thấy cháu gái vừa mới tốt nghiệp không lâu đã mua quà đắt tiền như vậy cho mình, phần này hiếu tâm cũng không thể không khiến Lưu Văn Tĩnh cảm động.

“Ngốc tử, mua đại lễ vật này nọ là được rồi, không cần phải tốn kém, lần sau không được mua quà đắt tiền nữa” Lưu Văn Tĩnh thực sự cảm thấy mình không thể nào mà đánh đòn đứa cháu gái ngoan ngoãn này.

“Bà nội thích là được rồi!” Trầm Lạc Phù cười nói.

“Lạc Phù luôn biết lượng sức mà, mẹ cứ yên tâm mà nhận lấy đi”, An Tâm Tuệ cũng biết rõ đứa con gái mình có tiền đều gửi tiết kiệm vào ngân hàng, có thể nói đã dành dụm được không phải là ít tiền.

“Nếu tiền không đủ tiêu, nói cho ba người biết để ba người trợ cấp cho một ít” Lưu Văn Tĩnh vẫn cảm thấy nữ hài tử cần được trợ cấp, không thể để đứa cháu này chịu khổ cực được, nam hài tử ăn rất nhiều vẫn có thể chịu khổ cực một chút cũng không sao.

“Không thành vấn đề” Trầm Đào ngồi ở một bên đáp, nhưng chỉ sợ con gái hần không nhận, bởi vì Lạc Phù sau khi tốt nghiệp đại học thì cũng không hề hướng đến gia đình xin thêm tiền tiêu vật.

Trầm Vĩnh Lan lúc này thực sự mất hứng, xem đi, toàn gia đình đều vây quanh lấy Trầm Lạc Phù, coi nàng giống như vô hình, đây chính là lí do vì sao trước kia nàng lại chán ghét Trầm Lạc Phù như vậy, mọi chuyện đều có nguyên nhân a.

“Lan Lan lần này tặng quà gì cho mẹ đây?” An Tâm Tuệ không hổ danh là chị dâu tốt của Trầm Vĩnh Lan, lập tức chuyển đề tài qua Trầm Vĩnh Lan.

“Nó à, coi như quên đi” Lưu Văn Tĩnh không nhìn đến Trầm Vĩnh Lan liền nói như không để ý đến.

“Bà nội, lần này không chừng có chuyện vui nha” Trầm Lạc Phù cười nói.

“Cái này, tặng mẹ” Trầm Vĩnh Lan đem túi quà ra đưa cho Lưu Văn Tĩnh.

Lưu Văn Tĩnh không chút để ý mở túi quà ra, nàng chưa bao giờ ôm hy vọng về quà tặng của Trầm Vĩnh Lan vì mỗi lần hy vọng thì hầu như đều thất vọng. Thế nhưng sau khi mở túi quà ra nàng phát hiện quà tặng năm nay không có vô tâm như mấy năm trước, bộ quần áo này kiểu dáng rất được.

“Thế nào? Lần này không thích nữa đi?” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hỏi.

“Cũng tạm được, là người tự chọn sao?” Lưu Văn Tĩnh nói cũng không được tự nhiên, thực sự là nàng nhìn đã liền thích nhưng ngoài miệng vẫn chỉ nói là tạm được.

“Đúng vậy, lần này chính là do cô út chọn, điều này con có thể làm chứng!” Trầm Lạc Phù vì Trầm Vĩnh Lan cam đoan nói.

“Lan Lan, lần này con mua quần áo thật đẹp, mẹ à hay vào trong thay ra một chút đi” An Tâm Tuệ biết bà vừa nhìn là đã thích ngay, liền vội vàng đang lúc cao hứng nên cho bà đi thử một chút.

“Đúng vậy! Bà nội vào thử qua một chút đi” Trầm Tân cũng ở một bên phụ họa theo.

“Bạn già, người cũng nên thử đi” Trầm lão ông lúc này cũng cổ động thêm.

Lưu Văn Tĩnh kỳ thật trong lòng cũng muốn thử, nhưng bộ dáng bên ngoài vẫn cố làm như không biểu hiện gì.

Quần áo mặc rất vừa người, kiểu dáng mới cũng vô cùng lạ mắt, có thể nói Lưu Văn Tĩnh vô cùng hài lòng, Trầm Vĩnh Lan nhiều năm qua tặng quà như vậy nhưng quà tặng năm nay là khiến nàng hài lòng nhất.

Lưu Văn Tĩnh đi ra, ai cũng khen đẹp làm cho Lưu Văn Tĩnh cảm giác giống như đang được tặng bôc.

“Hiếm thấy được năm nay người lại có tâm” Lưu Văn Tĩnh rốt cuộc cũng đối với Trầm Vĩnh Lan vẽ mặt ôn hòa nói, so với Trầm Lạc Phù, thì năm nay Trầm Vĩnh Lan càng làm cho nàng vui vẻ hơn.

“Mẹ, con vào nhà bếp chuẩn bị cơm trưa đây!” An Tâm Tuệ thấy thời gian cũng sắp muộn nên liền chuẩn bị vào bếp làm cơm trưa cho mọi người.

“Trầm Đào và Trầm Tân đi là được rồi, mấy người phụ nữ chúng ta cứ ngồi đây tâm sự.” Lưu Văn Tĩnh không để An Tâm Tuệ vào bếp, vẫn muốn con trai và cháu trai vào là được. Có thể nói ở Trầm gia nam nhân đều biết làm bếp, chỉ có Lưu Văn Tĩnh và Trầm Vĩnh Lan là không biết bếp núc là gì thôi. (*té ra cô cô là giống lão thái thái a =))*)

Trầm Đào và Trầm Tân tuân lệnh, ngay lập tức liền vào bếp chuẩn bị một bữa tiệc thật linh đình.

“Lạc Phù, con nói cho bà nội biết, con ở nhà cô út có bị cô út bắt nạt hay không?” Lưu Văn Tĩnh hỏi Trầm Lạc Phù, nàng vẫn còn chút không yên lòng.

“Mẹ, con làm sao lại ăn hiếp Lạc Phù chứ, con lúc nào cũng chăm sóc nàng” Trầm Vĩnh Lan giành nói trước.

Trầm Vĩnh Lan lời này nói ra không biết ngược đời, là ai chiếu cố ai a? Trầm Vĩnh Lan đảo điên sự thật cũng không biết xấu hổ a! Trầm Lạc Phù trầm nghĩ.

“Người chăm sóc sao?” Không đợi Trầm Lạc Phù trả lời, Lưu Văn Tĩnh cũng cảm thấy rất hoài nghi, đúng là tất cả mọi người đều có chút không tin.

“Đương nhiên rồi, lần trước Trầm Lạc Phù ôm chậu hoa bị ngã xuống, con đã đỡ được nàng nếu không nàng đã ngã xuống rồi, tiếp đến người ta còn bị chậu hoa va vào ngực... Tồi hôm qua nàng uống rượu, vẫn là con chăm sóc lúc nàng say... mọi việc chính là thế!” Trầm Vĩnh Lan nói nghe rất hợp lý, quả thật là nàng chỉ có thể liệt kê ra có hai sự kiện đó mà thôi.

Trầm Lạc Phù không nghĩ tới việc Trầm Vĩnh Lan sẽ kể an hai chuyện này, Trầm Vĩnh Lan quả nhiên không hề để ý đến việc xoa ngực đáng xấu hổ kia, ngược lại Trầm Lạc Phù thì thấy trong lòng xấu hổ, vừa lúc hai chuyện này được gọi lên đều có liên quan đến cô cô nàng.

“Lạc Phù vì sao lại uống say?” Quả nhiên Lưu Văn Tĩnh cũng nắm được trọng điểm, cháu gái nàng lúc nào cũng nhu thuận tại sao vô duyên vô cớ lại say rượu, chuyện này nhất định sẽ không phát sinh đối với Lạc Phù.

“Bởi vì khi đào tạo con có cùng học viên và các giảng viên đi liên hoan nên khó tránh được việc uống vài ly rượu” Trầm Lạc Phù lập tức nói dối.

“Lạc Phù! Con nói thật cho bà nội biết, có phải cô cô rất hay bắt nạt con không?” Lưu Văn Tĩnh vẫn quay về chủ đề cũ.

Đương nhiên là có, hơn nữa nếu so sánh chuyện Trầm Vĩnh Lan đã làm như cường hôn mình, cướp đi thức ăn của mình sau đó lại còn trả lại một cái lòng đỏ trứng... nhiều đến kể không hết a.

“Không có, cô cô không có bắt nạt con, thỉnh thoảng cũng có chăm sóc con nữa” Trầm Vĩnh Lan đã nói như vậy nàng chẳng lẽ nàng lại còn không biết nhận thức được sao?

“Trầm Vĩnh Lan, tôi nói cho cô biết nếu cô dám bắt nạt Lạc Phù tôi sẽ lột da cô!” Lưu Văn Tĩnh không quên cảnh cáo Trầm Vĩnh Lan.

“Mẹ à con đâu còn là tiểu hài tử nữa, tất nhiên sẽ không giống như lúc nhỏ ngây thơ không hiểu chuyện, người ta bây giờ với Lạc Phù ở chung với nhau rất tốt, chăm sóc lẫn nhau...” Trầm Vĩnh Lan nói xong không quên đem Trầm Lạc Phù kéo vào lòng ngực của mình, tỏ vẻ cùng với lời nói vừa rồi không có chút gì giả tạo.

Lưu Văn Tĩnh và An Tâm Tuệ tất nhiên là vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền đã cảm thấy có gì đó không hợp lý cho lắm, nếu là trước đây Trầm Vĩnh Lan tuyệt đối không bao giờ nói những lời này, cái gì mà chăm sóc lẫn nhau... từ này cũng sẽ không bao giờ phát ra từ miệng của Trầm Vĩnh Lan, đặc biệt hơn là Trầm Vĩnh Lan còn chủ động ôm lấy Trầm Lạc Phù, thoát nhìn có vẻ rất là thân mật.

Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan kéo vào lòng ngực hiển nhiên có chút sững sờ, chẳng lẽ Trầm Vĩnh Lan thực sự dự tính sẽ cùng nàng cải thiện mối quan hệ sao? Trầm Lạc Phù vô cùng hoài nghi mà nghĩ đến, bất quá nếu ở trong lòng ngực của Trầm Vĩnh Lan cũng quên mất giấy dũa.

Ít nhất trong mắt của Lưu Văn Tĩnh và An Tâm Tuệ quả thực nhìn thấy mối quan hệ của hai nàng cải thiện không ít, trong lòng cũng đặc biệt thầm vui mừng, các nàng đã cố gắng bao nhiêu năm liền lúc này trông thấy được cảnh tượng trước mắt thì làm sao không khỏi vui mừng cho được, nhất là Lưu Văn Tĩnh, nàng dường như cảm thấy được đề cho đứa cháu gái yêu của mình ở cùng Trầm Vĩnh Lan đúng là quyết định sáng suốt. Thấy các nàng tương thân tương ái giúp đỡ lẫn nhau và thân thiết như vậy không khiến cho nàng trong lòng có chút cảm động.

“Không có gì tốt hơn điều này” Lưu Văn Tĩnh vui mừng nói.

Trầm Lạc Phù lúc này định phản ứng, nhưng thấy bà nội cùng mẹ nàng dường như rất vui mừng, nàng liền nhịn xuống không đẩy cô cô ra, dù sao làm cho các trưởng bối vui vẻ mới là quan trọng.

Trầm Tân từ trong bếp đi ra cũng nhìn thấy cảnh tượng này, tất nhiên hẳn không thể nào kinh ngạc hơn, hẳn thấy cô út đang ôm chị hẳn nhưng chị hai như thế nào cũng không có đẩy ra, chị hai khi nào lại cùng cô út quan hệ tốt như vậy? Khi nào có cơ hội nhất định hẳn sẽ hỏi thăm chị gái hẳn sự tình trên.

Vào buổi tối, Trầm Tân liền gõ cửa phòng Trầm Lạc Phù.

“Chị hai, người cùng cô út từ lúc nào quan hệ lại tốt như vậy? Em còn cảm giác hai người thực sự rất là thân mật” Trầm Tân tò mò hỏi. Trầm Vĩnh Lan từ nhỏ đã nhắm vào chính là Trầm Lạc Phù, Trầm Tân ở Trầm gia không giống như gia đình bình thường mà cưng chiều nam tử, cho tới bây giờ vẫn bị xem nhẹ.

“Thân mật?” Trầm Lạc Phù nghe có chút nghi hoặc, nàng và Trầm Vĩnh Lan thân mật sao?

“Uhm, em thấy ánh mắt cô út nhìn chị không còn hận giống như lúc trước, hơn nữa dường như rất thân mật!” Trầm Tân cảm thấy Trầm Vĩnh Lan nhìn chị của mình ánh mắt rất ôn nhu, ôn nhu đến nỗi làm cho Trầm Tân cảm thấy lạ lạ ở chỗ nào đó nhưng cũng không biết nói ra là lạ như thế nào.

Chương 43: “Hay Là Chị Hai Bị Hội Chứng Stockholm”

“Do em suy nghĩ nhiều quá” Trầm Lạc Phù thần nhiên nói, tuy rằng nàng cũng hiểu được gần đây Trầm Vĩnh Lan đối với mình có chút kì lạ, nhưng nếu nói là thân mật hay cái gì đó thì quá phóng đại đi, nhiều lắm xem như là quan hệ có chút tiến triển, Trầm Lạc Phù không muốn đem mối quan hệ của nàng và Trầm Vĩnh Lan nghĩ thành thân mật.

Kỳ thật Trầm Tân còn muốn nói nữa, vì chị hần hiện tại đối với tiểu cô cô có điểm gì đó không giống lúc trước. Giống như vừa rồi ăn bánh ngọt vậy, cô cô muốn ăn cái bánh ngọt ô mai của chị hai, chị hai có thể trực tiếp đưa nguyên bánh cho nàng là được rồi, thế nhưng chị ấy lại đem cái bánh ngọt ấy cho nàng cắn một lượt sau đó lại tiếp tục ăn. Như vậy vô tình lại ăn nước miếng của tiểu cô cô rồi, chẳng lẽ như thế lại không thân mật sao? Hơn nữa hần cũng biết, chị hần thực sự thích ăn bánh ô mai, có sao lại chịu ý của tiểu cô cô chứ? Chẳng lẽ bản thân hần lại suy nghĩ quá nhiều hay sao?

Trầm Tân nào biết được rằng gần đây Trầm Lạc Phù cũng không ngừng ôn lại chuyện lúc còn nhỏ đã từng ăn nước miếng của Trầm Vĩnh Lan, gần đây cũng coi như là thói quen cho nên Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan cướp đi cái gì nàng thích cũng không phải là điều đầu tiên vì vậy bình thường Trầm Lạc Phù cũng không quá để ý đến, huống hồ hôm nay lại là tiệc sinh nhật của bà nội.

“Uhm!” Trầm Tân cũng không nói gì nữa, tuy rằng bản thân vẫn cảm thấy chị hần tại sao lại có thể nhẫn nại đối với tiểu cô cô như vậy? Đổi lại là bản thân hần thì đã sớm bạo phát lại rồi. Đó là lí do vì sao Trầm Tân cảm thấy chị mình đối với Trầm Vĩnh Lan có tình cảm đặc biệt nào đó tồn tại, thế nhưng hần cũng không hiểu được là loại tình cảm gì, hay là chị hai bị hội chứng Stockholm (*).

Trầm Tân thực sự không có can đảm nói như vậy với Trầm Lạc Phù, dù sao Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh, một người chịu đựng, điều này hần cũng nhìn rõ hơn ai hết. Nhớ khi còn nhỏ, hần đã không ít lần đứng ra giành lại công bằng cho chị mình, nhưng Trầm Vĩnh Lan đối với hần so với Lạc Phù thủ đoạn lại khác nhau, chính là trực tiếp đánh hần, so với đánh Trầm Lạc Phù hần còn bị đánh mạnh hơn nhiều, hần cũng chưa bao giờ đi tố cáo Trầm Vĩnh Lan, bởi vì hần biết ở Trầm gia nam tử cũng không được cung chiều bằng nữ tử. Cho đến bây giờ, hần vẫn cảm thấy trong lòng có chút chua xót, nhưng sau đó hần liền có kinh nghiệm, người khôn giữ mình, hần sẽ không can thiệp vào việc ân oán của chị hai và tiểu cô cô nữa.

Sau này Trầm Vĩnh Lan mới dần dần trưởng thành hơn, nhớ trước đây hành vi của nàng đều khiến cho người ta giận sôi lên thì bây giờ lại đỡ hơn trước nhiều, mới cách đây không lâu tiểu cô cô hần về nhà cũng vẫn như trước, ánh mắt nhìn hần không có quá nhiều thiện cảm, nhưng bây giờ thì khác hần lại thấy rõ trong mắt của tiểu cô cô khi nhìn hần cũng không còn quá nhiều ác cảm như trước, hai mươi mấy năm nay ghét bỏ liền như vậy lại chợt tan biến hết, đó là lí do hần mới thấy tiểu cô cô thực sự có sự thay đổi rất kỳ diệu.

Kỳ thực là đừng nói Trầm Tân tò mò, lúc này Trầm Lạc Phù bị Trầm Tân nói thì mới chợt suy nghĩ, nàng cũng cảm nhận được thái độ của Trầm Vĩnh Lan đối với nàng có sự thay đổi rất kỳ lạ, mặc dù hành vi lắm lúc cũng làm cho người ta bức mình nhưng quả thật là không còn giống như lúc trước cái gì cũng nhắm vào nàng hoặc là có chút nào hận thù nữa, có đôi khi còn chủ động thân cận nàng. Vì sao lại như thế? Trầm Lạc Phù đúng là nghĩ không ra, nhưng nàng cũng không muốn nghĩ nhiều lắm, vì dù sao thái độ của Trầm Vĩnh Lan thay đổi đối với nàng mà nói cũng không phải là chuyện gì quá xấu.

Sau những giây phút ảm áp bên gia đình, hai người một lần nữa lại trở về Thành phố X, lúc đầu Trầm Lạc Phù không nghĩ tới việc Trầm Vĩnh Lan mỗi ngày đều đi làm về sớm, thế nhưng sau đó dường như mỗi ngày đều rất đúng giờ trở về ăn cơm chiều, đột ngột Trầm Vĩnh Lan lại tốt như thể dành nhiều thời gian ra nghỉ ngơi khiến Trầm Lạc Phù lần thứ hai lại hoài nghi Trầm Vĩnh Lan thực sự có đúng hay không đã thay đổi tính tình a.

“Thật là chán quá đi!” Trầm Vĩnh Lan ăn cơm chiều xong lên nằm dài ở ghế sofa than thở, đây là lần thứ năm Trầm Vĩnh Lan than thở, mỗi ngày cơ hồ nàng đều bị lực hấp dẫn của Trầm Lạc Phù thu hút, nhưng ngặt nỗi lại chỉ nhìn chứ không được chạm vào khiến nàng vô cùng bị dằn vặt và đau khổ a! Còn không bằng nàng tìm một ít chuyện làm để dời đi chút lực chú ý trên người Trầm Lạc Phù, bằng không sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở nên biến thái cùng cực mất thôi, đó gọi là khắc chế không được sẽ liền phát sinh chút chuyện biến thái.

“Cô út nếu cảm thấy nhàm chán quá thì có thể đi ra ngoài chơi” Cô không phải là người thích sống về đêm còn gì, ở nơi này suốt ngày than vãn tôi nhìn cũng thấy phiền a!

“Được, vậy chúng ta đi bơi đi!” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy ý tưởng này rất tốt, mùa hè đi bơi và nhìn thấy tí thịt trên cơ thể Trầm Lạc Phù, thật tốt quá còn gì.

“Tôi còn có chút chuyện chưa làm xong, cô út đi một mình đi tôi không muốn đi” Trầm Lạc Phù cũng hiểu được bản thân mình khá lâu rồi không vận động, nhưng đành để lần khác vì hôm nay nàng còn một số bài khóa vẫn chưa hoàn thành.

“Đi đi mà, cô mỗi ngày đều giống như người phụ nữ trong ngôi nhà nhỏ vậy, chưa làm xong thì một lúc sau trở về làm tiếp vậy” Trầm Vĩnh Lan bá đạo nói.

“Cô út, tôi không mang theo áo tắm đến” Lúc dọn đến nhà Trầm Vĩnh Lan, Trầm Lạc Phù cũng không nghĩ đến sẽ mang theo áo tắm.

“Tôi đó mua một bộ mới không được sao? Đi nào, đừng ở đó mất thời gian!” Trầm Vĩnh Lan lôi kéo Trầm Lạc Phù, hoàn toàn không cho Trầm Lạc Phù có cơ hội để cự tuyệt.

Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan kéo đi cũng thực sự là bất đắc dĩ, Trầm Vĩnh Lan cô không bá đạo thì sẽ chết sao? Có ai giống như cô nói đi liền đi mà

không cần biết người khác có đồng ý hay không?

Trầm Vĩnh Lan liền đi đến hội quán bơi lội khá cao cấp, trước kia Hứa Duy Cảnh thường dắt nàng tới đây, nàng cũng thấy cũng không tồi, không có nhiều người lắm... rất hợp ý nàng.

Trầm Vĩnh Lan mặc một bộ bikini vô cùng kêu gọi, làm lộ lên dáng người nóng bỏng với các đường cong không có gì sai sót, ngược lại Trầm Lạc Phù lại chọn một bộ bikini tương đối bảo thủ một chút, Trầm Vĩnh Lan nhìn thấy liền khế lắc đầu. Tiểu chất nữ có cần phải bảo thủ như thế không? Thật làm cho người ta bức mình, bản thân nàng cũng không hiểu vì sao lại thêm đến nhỏ dãi lâu như vậy nhưng nàng cũng không nói gì hơn bởi vì Trầm Lạc Phù muốn mặc như vậy thì cứ để như vậy.

Tuy rằng nơi này không nhiều người lắm, nhưng Trầm Vĩnh Lan vừa xuất hiện dường như làm cho tầm mắt mọi người đều hướng đến nàng, dáng người của Trầm Vĩnh Lan quả thực làm cho mọi người đều phải đỏ mặt, ngực to đầy đặn, vòng eo thon gọn, đôi chân thon dài hơn nửa khuôn mặt lại vô cùng xinh đẹp, cơ hồ các nam nhân có mặt ở đó đều muốn tơ tưởng đến nàng.

Nữ nhân trưởng thành như vậy, chính là tai họa, Trầm Lạc Phù trong lòng thầm nghĩ.

Cũng may mắn hôm nay không quá nhiều người, Trầm Lạc Phù lúc này cũng chỉ yên lặng đi bên cạnh Trầm Vĩnh Lan.

Trước kia Trầm Vĩnh Lan luôn thích là trung tâm của mọi sự chú ý, nhưng hiện tại Trầm Vĩnh Lan lại thấy những người xung quanh phiền chết đi được, vì vậy sắc mặt Trầm Vĩnh Lan vô cùng lạnh lùng, bộ dáng làm cho người khác không dám đến gần, trong lòng nàng ích kỷ nghĩ tới chỉ muốn cùng Trầm Lạc Phù bơi lội không muốn có thêm bất kỳ người ngoài tham gia vào.

Trầm Lạc Phù xuống nước trước, nàng chú ý tới sắc mặt Trầm Vĩnh Lan giống như người khác đang thiếu tiền nàng vậy, Trầm Lạc Phù cảm thấy Trầm Vĩnh Lan gần đây thực sự rất khác thường, nàng trước kia không phải luôn thích tất cả mọi người đều chú ý tới mình sao?

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù xuống nước, nàng cũng quên đi mấy người xung quanh, liền nhảy xuống, hướng đến Trầm Lạc Phù bơi tới.

Trầm Lạc Phù cũng không chờ Trầm Vĩnh Lan, nàng tiếp tục bơi đi hướng khác, điều này làm cho Trầm Vĩnh Lan khế nhủu mày, tiểu chất nữ đúng là không đáng yêu chút nào.

Trầm Vĩnh Lan ra sức đuổi theo, Trầm Lạc Phù cũng nhận thấy Trầm Vĩnh Lan đang đuổi theo mình, nàng cũng cố ý bơi với tốc độ nhanh hơn, thực sự mà nói thể lực của nàng không hề thua kém Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan quả thật đuổi không kịp Trầm Lạc Phù, nàng càng rượt theo, Trầm Lạc Phù dường như bơi càng nhanh hơn, Trầm Vĩnh Lan đuổi theo liền có chút bức mình, Trầm Lạc Phù không so với mình cao bao nhiêu, như thế nào lại nhanh như thế, cơ thể thoát nhìn cũng khá gầy yếu lại lấy đâu ra thể lực tốt thế nhỉ?

Trầm Lạc Phù thấy Trầm Vĩnh Lan không đuổi kịp mình lại có chút đắc ý. Nhưng thật không hay cho Trầm Lạc Phù nàng chưa kịp hết vui mừng thì liền cảm giác chân mình đang bị tê rần, là chuột rút, Trầm Lạc Phù lúc này đau liền rên thành tiếng.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù không bơi tiếp lại rất nhanh liền đuổi theo, sau đó nhìn thấy Trầm Lạc Phù có điểm khác khác thường.

“Cô bị sao vậy?” Trầm Vĩnh Lan lo lắng hỏi.

“Tôi bị chuột rút!” Trầm Lạc Phù cảm thấy chân của mình đau đến không thể động đậy được, náng sớm biết như vậy thì vừa rồi không nên sử dụng quá nhiều sức.

“Ai bảo cô bơi nhanh như vậy, đáng đời!” Trầm Vĩnh Lan không khách khí nói, vừa rồi ai bảo Trầm Lạc Phù để mình đuổi theo vất vả như vậy, hiện tại coi như là báo ứng đi.

Trầm Lạc Phù bĩu môi, thầm nghĩ Trầm Vĩnh Lan đúng là bỏ đá xuống giếng, thực sự là chán ghét vô cùng.

“Ôm lấy tôi!” Trầm Vĩnh Lan đưa tay ôm lấy cơ thể Trầm Lạc Phù, cũng làm cho Trầm Lạc Phù ôm lấy cơ thể mình.

Trầm Lạc Phù đành phải nghe theo lời mà ôm lấy cơ thể Trầm Vĩnh Lan, tuy rằng Trầm Vĩnh Lan mang theo nàng hướng đến bờ, tuy bình thường rất khó chịu với Trầm Vĩnh Lan nhưng lúc này cơ thể Trầm Vĩnh Lan làm cho Trầm Lạc Phù sinh ra một chút cảm giác an toàn. Đại khái giống như người bị chết đuối quơ được cái phao vậy, chính là cảm giác như vậy, Trầm Lạc Phù thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi đưa Trầm Lạc Phù lên bờ, Trầm Vĩnh Lan cũng mệt đến muốn ngất ngư, đến nỗi vừa rồi được ôm mỹ nhân trong ngực nàng cũng không có thời gian suy nghĩ đến tới.

“Cám ơn cô út!” Trầm Lạc Phù cũng biết Trầm Vĩnh Lan rất mệt, bình thường bơi đã hao thể lực đằng này còn ôm thêm một người, hẳn là càng mệt hơn, vì vậy Trầm Lạc Phù vừa lên tới bờ lập tức hướng đến Trầm Vĩnh Lan nói lời cảm ơn.

“Được rồi, cái này có tính là ơn cứu mạng không?” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hỏi, ơn cứu mạng chính là đại ơn a, tốt nhất là lấy thân báo đáp hay cái gì đó thì thật tốt, Trầm Vĩnh Lan nghĩ tới một màn đó liền đắc ý vui vẻ.

Trầm Lạc Phù gật đầu, nghĩ lại vừa rồi nhìn thấy mặt mày Trầm Vĩnh Lan hỏi hớn hờ như vậy đột nhiên nàng cảm thấy cái đại ân này nhận lấy có chút gì

đó không ổn a, Trầm Lạc Phù lại có chút bất an, dù sao Trầm Vĩnh Lan cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này mà đả đọa mình.

“Trước tiên tôi cho cô thiếu nợ cái đã về sau sẽ tính với cô sau!” Trầm Vĩnh Lan vừa nói vừa cười một cái ma quỷ.

Trầm Lạc Phù nhìn nụ cười đó cảm thấy da đầu có chút run lên, nếu sớm biết cô cô nàng sẽ lợi dụng ân huệ mà tính toán như vậy nàng sẽ hướng tới nhân viên hội quán mà cầu cứu rồi.

“Chân còn đau không?” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu ôn nhu hỏi, nàng biết bị chuột rút sẽ rất đau a.

Trầm Lạc Phù gật đầu.

“Tôi giúp người xoa bóp” Trầm Vĩnh Lan kéo cái chân bị chuột rút của Trầm Lạc Phù lên chủ động vì Trầm Lạc Phù mát xa.

Trầm Lạc Phù không nghĩ đến Trầm Vĩnh Lan lại tự động nguyện ý vì mình mát xa, hành động này cùng với biểu tình có chút ôn nhu làm cho Trầm Lạc Phù có chút hoảng hốt, bởi vì lúc này bàn chân bị chuột rút truyền đến cảm giác đau liên nhắc nhở nàng đây không phải là ảo giác, chính là chuyện thật xảy ra. Trầm Vĩnh Lan giờ phút này so với bình thường kiêu ngạo giống như hai người khác nhau vậy, Trầm Lạc Phù thực sự khó có thể tưởng tượng được tiểu cô cô của nàng lại có lúc ôn nhu như thế. Phát hiện được hành động này của Trầm Vĩnh Lan đều tác động khá mạnh đến tâm lý của Trầm Lạc Phù, kỳ thật là cô cô không phải ngẫu nhiên mà làm như vậy, thậm chí đôi lúc bình thường cũng không ngẫu nhiên mà trở nên lương thiện như vậy.

Bây giờ được đối xử như thế, thiết đúng là làm cho người ta được sung ái mà kinh sợ a. Nhưng lúc này lại có rất nhiều người tỏ ra hâm mộ Trầm Lạc Phù, những người đó ước gì giờ phút này được là Trầm Lạc Phù, có thể được Trầm Vĩnh Lan mát xa cho, đúng là có diễm phúc a!

“Còn đau nữa không?” Trầm Vĩnh Lan xoa nhẹ chân một lúc liền ngừng đầu lên hỏi Trầm Lạc Phù, nàng phát hiện Trầm Lạc Phù lúc này đang ngơ ngác nhìn mình. Kỳ thật là nàng cũng biết hành động vừa rồi so với tính cách của mình bình thường thực sự không phù hợp lắm, nhưng nghĩ lại cũng không có gì quan trọng, thậm chí còn cảm thấy vì Trầm Lạc Phù mát xa chân lại có chút vui vẻ, dù sao Trầm Lạc Phù sau này cũng trở thành người của mình, vì người của mình làm chút chuyện thì có đáng là gì đâu.

“Không đau!” Trầm Lạc Phù lấy lại tinh thần hồi đáp, chân của nàng bị chuột rút được Trầm Vĩnh Lan mát xa cho cũng tốt hơn rất nhiều.

Trầm Vĩnh Lan không nghĩ tới bàn tay nàng thuận tiện xoa bóp như vậy đã ghi được điểm. Ít nhất hình tượng của nàng trong lòng Trầm Lạc Phù hiện giờ đã tốt hơn rất nhiều, tuy không phải là nhiều lắm nhưng thực sự là có tiến bộ hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: “Bộ Dáng Thân Mật Như Vậy Một Chút Cũng Không Thấy Giống Chia Tay A.”

“Chân cô hiện tại không đi lại được, hay chúng ta đi về trước vậy” Trầm Vĩnh Lan nói với Trầm Lạc Phù

“Đã đến đây rồi, hiện tại mà trở về sẽ rất mất hứng, cô út cứ tiếp tục bơi đi tôi ở trên bờ nghỉ ngơi một chút là được rồi” Trầm Lạc Phù thực sự là một người rất chu đáo, nàng không muốn vì mình ảnh hưởng đến nhã hứng bơi lội của Trầm Vĩnh Lan.

“Cũng được!” Trầm Vĩnh Lan ngẫm lại cũng thấy không có vấn đề gì, nếu sớm trở về nhà cũng không có làm gì, nàng thấy vậy cũng tán thành ý kiến của Lạc Phù vì trở về sớm thì hẳn sẽ âm thầm phát sinh thêm chuyện gì với Trầm Lạc Phù mất, vậy chẳng thà nàng đem tinh lực đang phát triển bơi lội cho tiêu bớt thì tốt hơn.

“Nếu cô ngồi một mình thấy buồn thì nói với tôi, chúng ta sẽ cùng nhau trở về” Trầm Vĩnh Lan dặn dò, ở trình độ nào mà nói Trầm Vĩnh Lan nếu so sánh với lúc trước thì đã biết chăm sóc người khác rất nhiều, nếu là trước kia nàng sẽ không bao giờ trông nom Trầm Lạc Phù, mặc kệ Trầm Lạc Phù có thấy nhàm chán hay không, bản thân nàng chơi đùa vui vẻ là được rồi. Trầm Vĩnh Lan và hoa thủy tiên thực sự rất giống nhau, trong suy nghĩ Trầm Lạc Phù đã là người của nàng vì vậy nếu đối xử tốt với Trầm Lạc Phù cũng giống như đối xử tốt với bản thân nàng.

Trầm Lạc Phù gật đầu, hôm nay Trầm Vĩnh Lan coi như cũng ra dáng một người cô cô.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù sau khi gật đầu liền một lần nữa nhảy vào bể bơi. Trầm Lạc Phù ở trên bờ không có việc gì làm chỉ có thể nhìn Trầm Vĩnh Lan bơi lội, Trầm Vĩnh Lan quả thật rất gọi cảm, bộ dáng ở trong nước càng gọi cảm hơn, tựa như một mỹ nhân ngư vô cùng quyến rũ. Mặc dù đang ở dưới nước, nhưng cũng có vài người tiến đến muốn bắt chuyện, có nhiều nam nhân hải hươc giả vờ bị chết đuối trước mặt Trầm Vĩnh Lan, thế nhưng Trầm Vĩnh Lan ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn liền bơi ra, Trầm Lạc Phù nghĩ nếu họ thực sự chết đuối thì Trầm Vĩnh Lan phỏng chừng cũng không đến giúp bọn họ.

Hứa Duy Cảnh gần đây thực sự thấy buồn bực, nằng nặc ngày nay hẹn An Nhã Uẩn nhiều lần đều bị từ chối, xem ra là vẫn còn chiến tranh lạnh. Hẹn bạn gái cũ Trầm Vĩnh Lan đi chơi thể nhưng cũng bị từ chối khéo, dù sao đi nữa hai nàng cũng từng bắt tay nhau thông đồng vậy mà đến một câu an ủi cũng không an ủi nằng. Còn nữa, nằng ở nhà biệt thự có sẵn hồ bơi lại không bơi liền đi tới hội quán bơi lội, mục đích của nằng là dự định săn một nữ nhân có dáng người đẹp một chút để nằng ngắm nhìn. Nằng từ trước đến giờ đều thích nữ nhân có vóc dáng đẹp, mặc bikini, bởi vì phần lớn các nữ nhân có dáng người đẹp đều không trốn thoát khỏi ánh mắt của nằng, lúc này Hứa Duy Cảnh liền nhắm trúng hai nữ nhân, một là mỹ nhân ngư đang bơi Trầm Vĩnh Lan, hai là người đang ngồi trên bờ bộ dáng bảo thủ như hoa phù dung.

”Thật là tình cò, không nghĩ tới Lạc Phù lại ở nơi đây!” Hứa Duy Cảnh đi đến bên cạnh Trầm Lạc Phù, liền hướng đến Trầm Lạc Phù nở nụ cười vô cùng quyến rũ, giọng điệu cũng thật thân thiết.

“Chào chị!” Trầm Lạc Phù kỳ thật vẫn không hy vọng nhìn thấy Hứa Duy Cảnh, tuy rằng nằng đối với mình biểu hiện rất thân thiết nhưng Trầm Lạc Phù không nhận thấy biểu hiện thành thật lắm. Nói tóm lại, Hứa Duy Cảnh đối với nằng dường như chỉ giả vờ nhiệt tình.

Trầm Lạc Phù đối với người khác vô cùng miễn cảm, Hứa Duy Cảnh lại là người rất khó đoán được suy nghĩ cũng như thái độ nhưng cũng không thể né được ánh mắt của Trầm Lạc Phù, Hứa Duy Cảnh trong lòng ghen tị cũng có chút hận sự tồn tại của Trầm Lạc Phù, suy cho cùng cũng bởi vì Trầm Lạc Phù nên An Nhã Uẩn trong lòng lúc nào cũng chỉ biết che chở một mình nằng. Bản thân Hứa Duy Cảnh cũng hiểu rõ mình không có quyền đổ kị cho nên đối với Trầm Lạc Phù vẫn biểu hiện rất nhiệt tình nhưng cũng không đến mức ra mặt ghét bỏ.

“Đi bơi một mình thôi sao?” Hứa Duy Cảnh đã sớm nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan, nhưng vẫn như giả vờ hỏi.

“Em đến cùng với cô út!” Trầm Lạc Phù chỉ Trầm Vĩnh Lan đang bơi ở dưới hồ.

“Tại sao em lại không xuống bơi?” Hứa Duy Cảnh chọn mi hỏi, có ý hướng đến gần Trầm Lạc Phù.

“Chân em bị chuột rút!” Trầm Lạc Phù trả lời.

“Để chị xoa bóp cho em” Hứa Duy Cảnh đối với nữ nhân tán tỉnh cũng đã quen, đặt biệt vài biệt tài lẽ cũng không thể thiếu, nằng nổi tiếng đối với nữ nhân ôn nhu chăm sóc rất chu đáo.

“A! Không cần, hiện tại không đau lắm” Trầm Lạc Phù lịch sự từ chối, nằng đối diện với Hứa Duy Cảnh vẫn có chút không quen.

“Lạc Phù thật khách khí, chị rất vui nếu được phục vụ các mỹ nữ như em nha!” Hứa Duy Cảnh dựa càng lúc càng gần, giọng điệu cũng có chút không đàng hoàng, ánh mắt lợi bắn ra vài phần lực quyến rũ.

Trầm Lạc Phù lập tức hiểu được ý đồ của Hứa Duy Cảnh, người này chính là đang câu dẫn mình, nằng dù sao cũng đã nhìn thấy bạn gái cũ Trầm Vĩnh Lan kia đang ở dưới hồ, vậy mà cũng không có chút ý tứ gì sao? Trầm Lạc Phù ngược lại liền lùi ra, nằng không nghĩ là Hứa Duy Cảnh thích mình bởi vì nằng có quyền rũ mình thì rốt cuộc cũng có mục đích, đặc biệt Trầm Vĩnh Lan còn đang ở đây.

Trầm Lạc Phù không phủ nhận Hứa Duy Cảnh là nữ nhân rất quyến rũ, nếu nằng giờ nhẹ ngón tay cũng liền có thể quyến rũ người khác, nằng và Trầm Vĩnh Lan có vài điểm rất giống nhau đều toát ra cái loại yêu vị làm cho người khác rất bứt rứt và khó mà đề phòng. Loại yêu vị như thế này Trầm Lạc Phù không tài nào thích ứng được.

“Ta không có thói quen để người khác phục vụ mình” Trầm Lạc Phù giọng điệu có chút lạnh lùng nói.

Hứa Duy Cảnh thấy Trầm Lạc Phù không có bị sức quyến rũ của mình mê hoặc liền chủ động lui ra, nằng cũng chỉ muốn thử xem Trầm Lạc Phù có bị sức quyến rũ của mình thu hút hay không, quả nhiên Trầm Lạc Phù không một chút nào động tâm. Ngoài nằng, còn có An Nhã Uẩn và Trầm Vĩnh Lan, người nào cũng được coi là mỹ nhân cực phẩm, vậy mà Trầm Lạc Phù một chút cũng không hề chú ý đến, điều này chứng tỏ Trầm Lạc Phù không phải là người dễ dàng dụ dỗ, cũng khó tránh An Nhã Uẩn nhiều năm như vậy đều không chinh phục được.

“Chị chỉ tò mò Lạc Phù thích người như thế nào thôi?” Hứa Duy Cảnh nhìn về phía Trầm Lạc Phù, ánh mắt không hề phóng ra một tia quyến rũ nào, vừa rồi thể hiện ánh mắt có phần yêu mị nhưng bây giờ lại rất bình thường, có thể nói Hứa Duy Cảnh là người có thể dễ dàng điều tiết khả năng của mình.

“Em không thích nữ nhân!” Trầm Lạc Phù thân nhiên đáp, đối với một Les thực thụ như Hứa Duy Cảnh mà nói đây chính là câu trả lời tốt nhất.

“Thật vậy sao?” Hứa Duy Cảnh cười nhẹ nhàng hỏi ngược lại Trầm Lạc Phù, ở trong từ điển của Hứa Duy Cảnh không có người hoàn toàn thẳng chỉ có người không muốn đi bẽ cong thôi.

Trầm Lạc Phù không thích lắm ánh mắt của Hứa Duy Cảnh lúc này, Trầm Lạc Phù cũng không có ý định trả lời Hứa Duy Cảnh bởi vì nằng có thích người như thế nào cũng không phải là chuyện của Hứa Duy Cảnh.

“Mọi chuyện đều không thể nói trước được, giống như cô út của em vậy, trước kia cũng như đinh đóng cột nói là không thích nữ nhân” Hứa Duy Cảnh lấy Trầm Vĩnh Lan ra làm ví dụ chứng minh.

“Tôi như thế nào?” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hỏi, nằng vừa rồi thấy Hứa Duy Cảnh bộ dáng vô cùng thân thiết tới gần Trầm Lạc Phù thì đã cảm thấy mất hứng rồi, vì vậy liền nhanh chóng từ bể bơi đi lên, tiêu chất nữ của nằng, nằng không cho phép bất luận kẻ nào chạm đến, đặc biệt là Hứa Duy Cảnh, con người này gặp mỹ nữ thì liền muốn câu dẫn, Hứa Duy Cảnh câu dẫn nữ nhân cũng giống như theo quán tính vậy.

“Lan Lan, em cảm thấy nam nhân tốt hay nữ nhân tốt đây?” Hứa Duy Cảnh thật ra lại rất chú ý liền đem khăn tắm đến cho Trầm Vĩnh Lan, sau đó còn ý

tứ đem khăn che đầy thân thể Trần Vĩnh Lan không những như vậy lại còn đưa tay xoa bóp rất ôn nhu. Trần Vĩnh Lan vẫn theo thói quen lúc trước được Hứa Duy Cảnh hầu hạ nên cũng không cự tuyệt hành động này của Hứa Duy Cảnh. Nhưng Trần Lạc Phù lúc này nhìn không được tự nhiên, các người không phải đã chia tay sao? Bộ đáng thân mật như vậy một chút cũng không thấy giống chia tay a.

“Thích là được, bất kể người đó có là nam hay nữ” Trần Vĩnh Lan cảm nhận đối với vấn đề giới tính từ trước tới giờ cũng không mấy quan trọng, đặc biệt lúc này nàng rất xem trọng Trần Lạc Phù, nên trả lời như vậy cũng coi như không có vấn đề gì.

“Hai chị cứ nói chuyện đi, em vào phòng thay đồ nằm nghỉ một chút” Trần Lạc Phù tất nhiên đối với đề tài này không có hứng thú, hơn nữa nàng rất ngại bộ dáng ân ái như vợ chồng son của hai người trước mặt, ai biết được các nàng nói chia tay chỉ là ngoài miệng nói suông thế thôi, dù sao hai người này quả thật cũng rất hợp với nhau.

“Em và cháu gái tiến triển như thế nào rồi?” Hứa Duy Cảnh tò mò hỏi.

“Không có gì phát triển cả” Trần Vĩnh Lan đương nhiên sẽ không nói cho Hứa Duy Cảnh biết bản thân mình thừa lúc Trần Lạc Phù uống rượu say liền làm mấy hành động vụng trộm đáng xấu hổ đối với Trần Lạc Phù.

“Em xem ra lại rất chậm rãi nha!” Trần Vĩnh Lan không nóng vội nhưng Hứa Duy Cảnh cũng nóng vội dùm nàng, Trần Vĩnh Lan lúc trước làm cho nàng chịu quá sinh hư nên vào lúc này Hứa Duy Cảnh thực sự không có đặt quá nhiều hy vọng, đặc biệt Trần Lạc Phù là loại không dễ dàng gì bị câu dẫn.

“Chị nghĩ rằng tôi không muốn sao? chị cũng nhìn thấy đấy, Lạc Phù từ đầu tới cuối cũng đều rất bảo thủ, chị nói thử xem tôi phải làm gì mới có bước đột phá đây?” Trần Vĩnh Lan cũng như An Nhã Uẩn gặp đúng một vấn đề, nàng cũng không muốn bản thân nàng giống như bị biến thái, suốt ngày nhìn chằm chằm Trần Lạc Phù, nhìn muốn chảy nước miếng mà trên cơ bản chuyện gì cũng không dám làm.

“Tiểu chất nữ nhà em chính là rất chú trọng tinh thần, trong tình yêu dường như không có đòi hỏi hưởng hờ cô cháu loạn luân khẩu vị nặng như vậy khả năng muốn chinh phục thực sự rất khó khăn, trước tiên em nên cảm hóa trái tim nàng, còn thân thể hay cái gì đó mọi thứ cứ để tự nhiên cho nó xảy ra” Hứa Duy Cảnh không hổ danh là người rất hiểu tâm lý của phụ nữ, lập tức đem vấn đề của Trần Lạc Phù ra giải thích.

“Vậy phải làm như thế nào đây?” Cơ thể Trần Lạc Phù đối với nàng có lực hấp dẫn rất lớn, nàng lập tức muốn nói ra tình cảm của mình, nhưng đối với Trần Vĩnh Lan mà nói điều này rất khó khăn.

“Em phải thật dịu dàng, biết chăm sóc, phải lãng mạn, hiểu ý mà lấy lòng nàng, cũng không được giống như lúc trước ích kỷ chỉ biết đến bản thân mình, không được quá vô tâm...” Hứa Duy Cảnh cảm thấy tính cách Trần Vĩnh Lan mà muốn theo đuổi một nữ nhân khác thì tuyệt đối khó khăn a.

Trần Vĩnh Lan nghe Hứa Duy Cảnh nói mình ích kỷ, vô tâm liền thấy không được vui.

“Đúng rồi, chị nói thì hay lắm, sao không thấy chị đoạt được An Nhã Uẩn đi” Trần Vĩnh Lan có chút khinh thường nói.

Một lời này của Trần Vĩnh Lan nói ra liền đánh trúng vết thương lòng của Hứa Duy Cảnh, lúc này làm cho Hứa Duy Cảnh cũng không muốn để ý đến Trần Vĩnh Lan nữa, nàng có ý tốt mới góp ý kiến như vậy, cô nàng này còn không biết tiếp nhận thì thôi lại còn muốn đâm một nhát dao vào mình, Hứa Duy Cảnh không nói gì thêm, đúng là làm ơn mắc oán mà!

Trần Lạc Phù trở ra liền thấy Trần Vĩnh Lan và Hứa Duy Cảnh không hề để ý nhau, vừa rồi hai người còn thân mật như vậy liền lập tức giống như là đang giận dữ.

“Lạc Phù, chúng ta đi tắm sơ qua một chút rồi trở về” Trần Vĩnh Lan nói với Trần Lạc Phù.

“Vậy ... chị Hứa, chúng tôi đi trước” Trần Lạc Phù lễ phép hướng Hứa Duy Cảnh nói lời từ biệt.

“Uh!” Hứa Duy Cảnh hướng đến Trần Lạc Phù nở một nụ cười quyến rũ và khẽ gật đầu.

Trần Vĩnh Lan khẽ nhủ mày, đây là lần đầu tiên nàng thấy nụ cười quyến rũ của Hứa Duy Cảnh – Rất chướng mắt!

“Cô tìm An Nhã Uẩn mà động dục đi, đừng có đối với Lạc Phù của tôi mà không có hảo ý” Trần Vĩnh Lan giọng điệu có chút không tốt nói, thật ra nàng cũng không hề cảm thấy có gì cấm kỵ mà đem lời tự đáy lòng nói ra.

Trần Lạc Phù lúc này mới cảm thấy các nàng mối quan hệ có chút lộn xộn cũng thấy kinh ngạc, người Hứa Duy Cảnh thích là biểu tỷ, đây có thể coi là nguyên nhân khiến hai người chia tay hay không? Cô cô nàng nói như vậy, là đang ghen sao? Chính xác là ghen.

Trần Lạc Phù nào biết được bản thân cô cô nàng không phải là vì Hứa Duy Cảnh mà ăn dấm chua, mà nàng là vì Trần Lạc Phù mới ăn dấm chua a.

“Vậy em đối với Lạc Phù cũng không có suy nghĩ là muốn làm cái gì sao? Chị có muốn một chút cũng không có gì là sai cả” Hứa Duy Cảnh nửa đùa nửa thật nói.

Trần Lạc Phù thấy Trần Vĩnh Lan và Hứa Duy Cảnh nói chuyện dường như không để ý đến sự tồn tại của mình, đây cũng không phải là lần đầu tiên và nàng đứng ở ngoài không nói gì cũng không biết gì mà phản ứng.

“Lạc Phù là của tôi, ai cũng không được đụng vào!” Trần Vĩnh Lan nói xong liền đem Trần Lạc Phù kéo vào trong lòng, thể hiện chủ quyền.

Trầm Lạc Phù biết Hứa Duy Cảnh chính là đang nói đùa, nhưng nàng cũng không nghĩ cô cô nàng quá tin là thật đi, tuy rằng các nàng đều là người một nhà, nhưng hành động này của Trầm Vĩnh Lan có chút ... làm quá a. Trầm Lạc Phù không cảm thấy quen liền hơi chống cự lại một chút, nhưng lại bị Trầm Vĩnh Lan ôm chặt hơn nữa. Nàng biết tính cách cô cô rất bá đạo, tựa hồ chính là không cho người khác làm trái ý nàng, đúng là quên đi, huống hồ hiện giờ lại bị người khác làm cho tức giận, Trầm Lạc Phù vẫn là nhận thức được nên cũng để cho Trầm Vĩnh Lan ôm chặt lấy nàng.

Hứa Duy Cảnh thấy Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan thân mật ôm như vậy, lúc đầu còn có chút chống cự nhưng ngay sau đó lại không có chút ý tứ nào muốn đẩy Trầm Vĩnh Lan ra, có thể nói Trầm Lạc Phù đối với hành động thân mật này của Trầm Vĩnh Lan cũng là theo thói quen, như vậy cũng chứng tỏ là vượt qua mức độ thân mật của cô cháu bình thường rồi, xem ra các nàng có quan hệ loạn luân hay sao đi nữa cũng không phải là không có khả năng. Nghĩ đến đây, Hứa Duy Cảnh liền cười, nụ cười làm cho Trầm Vĩnh Lan và Trầm Lạc Phù đều muốn nổi da gà.

Trầm Vĩnh Lan ngay lập tức liền kéo Trầm Lạc Phù rời đi, bởi vì nàng rất hiểu nụ cười hàm ý của Hứa Duy Cảnh vừa rồi, loạn luân, nếu bị người khác nhìn ra nàng vẫn có chút ngượng ngùng.

“Chân cô còn đau không?” Sau khi tắm xong và mặc quần áo vào Trầm Vĩnh Lan đột nhiên hỏi Trầm Lạc Phù.

“Một chút thôi, cũng không có gì đáng ngại” Trầm Lạc Phù đáp.

“Sau khi trở về tôi lại giúp cô xoa bóp” Trầm Vĩnh Lan sau khi nghe Hứa Duy Cảnh gợi ý vài điều nên đối với Trầm Lạc Phù cũng chú ý chăm sóc một chút, kỳ thật là trên thực tế nàng muốn lợi dụng việc xoa bóp chân để phát sinh thêm vài chuyện biến thái khác nữa.

Tất nhiên, Trầm Vĩnh Lan có tâm tư này Trầm Lạc Phù cũng không biết, giờ phút này nàng chỉ cảm thấy cô cô nàng đêm nay thật là biết chăm sóc, kiểu sủng ái này làm cho nàng có chút sợ, được rồi, nàng quả thật là đối với việc đường như thực sự có chút sợ hãi a.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: “Trầm Lạc Phù, Người Cho Ta Mượn Đồ Chơi Của Người Một Chút Điiii”

Tuy Trầm Vĩnh Lan và Trầm Lạc Phù ở hội quán bơi lội đã tắm sơ qua nhưng khi về tới nhà hai người cũng đều tắm rửa lại một lần nữa. Trầm Vĩnh Lan sau khi tắm xong lại đi qua phòng của Trầm Lạc Phù. Có thể nói hiện giờ Trầm Vĩnh Lan sang phòng của Trầm Lạc Phù dường như đã trở thành thói quen, Trầm Lạc Phù lúc đầu không chào đón nhưng hiện tại cũng buông trôi bỏ mặc, tuy nhiên Trầm Lạc Phù cũng đưa ra điều kiện đó là Trầm Vĩnh Lan không được khóa thân chạy lung tung trong phòng nàng. Trầm Vĩnh Lan mà khóa thân Trầm Lạc Phù sẽ không cho vào phòng, vì vậy hai người liền cùng nhau thỏa hiệp, một bên không khóa thân một bên nguyện ý cho nàng vào quấy rầy mình. Đúng là có nói Trầm Vĩnh Lan không được khóa thân chạy lung tung nhưng nàng cũng được phép mặc bộ áo ngủ vô cùng gợi cảm, mặc mà dường như không mặc, lại vô cùng lẳng lơ, nhìn một lượt càng so với khóa thân mà quyến rũ hơn nữa, váy áo mỏng manh, cái gì không muốn thấy cũng nhìn thấy được, ít nhất Trầm Lạc Phù cũng mang tâm mắt nhìn về hướng khác.

Lúc này Trầm Vĩnh Lan lại gõ cửa, Trầm Lạc Phù không thể làm gì khác hơn là từ trên giường đứng lên mở cửa cho cô cô nàng.

Trầm Vĩnh Lan lại mặc một bộ áo ngủ mới, đúng là bảy ngày một bộ khác nhau tuyệt đối không có lặp lại, kiểu dáng vô cùng khiêu gợi, lại rất mỏng manh có gì ở bên trong đều như ẩn như hiện lộ hết ra ngoài, ở chỗ kia khe rãnh khêu gợi hiện ra, đúng là không cần mặc áo ngực nhưng vẫn thấy được ngực rất đầy đặn, ngẫu nhiên nữa là váy áo mỏng manh nên hai tiểu hồng đậu kia nhô ra rất rõ ràng, váy áo cũng không quá dài liền lộ ra cặp đùi trắng nõn không một tí vết nào, tóm lại là Trầm Lạc Phù vẫn cảm thấy cô cô nàng không phải là người bình thường có thể đạt tới cảnh giới lẳng lơ như vậy, và nếu có một người bình thường nào đứng ở vị trí hiện tại của nàng mà nói ... cũng không chịu đựng được a.

“Cô út đêm nay lại muốn nói chuyện phiếm?” Trầm Lạc Phù chọn mi hỏi, nàng cho tới bây giờ cũng không rõ cô cô nàng lại có nhiều chuyện muốn nói với nàng như vậy, mấy ngày nay nói chuyện nếu gộp lại so với hai mươi mấy năm qua cũng nhiều hơn.

“Tôi tới xoa bóp chân cho cô” Trầm Vĩnh Lan giống như đem mình là chủ nhân của căn phòng Trầm Lạc Phù, hoàn toàn không cần tiếp đón mà trực tiếp ngồi trên giường của Trầm Lạc Phù. Có thể nói thói quen là một loại rất đáng sợ, Trầm Lạc Phù lúc trước nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan ngồi trên giường mình cũng liền không thích đi, nhưng hiện tại cũng coi như là không thấy gì, có thể thấy khả năng chịu đựng của Trầm Lạc Phù ở cấp độ rất cao.

“Không cần, không đau lắm đâu” Trầm Lạc Phù biết rõ bản thân mình không phải là người yếu đuối, tuy chân vẫn còn đau một chút nhưng cũng không có gì đáng lo, cô cô nàng đột nhiên vì mình mà trở nên ân cần muốn nhu chân, nàng đúng là không thấy quen, gần đây cô cô đối với nàng thực sự rất tốt, tốt đến nỗi làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Tôi nói xoa là phải xoa a!” Trầm Vĩnh Lan bá đạo nói, liền bắt lấy bàn chân của Trầm Lạc Phù đặt lên đùi mình, sau đó không có thương lượng gì liền xoa bóp chân cho Trầm Lạc Phù.

Tuy Trầm Lạc Phù nói không cần, nhưng được Trầm Vĩnh Lan xoa bóp chân thật là thoải mái, được rồi nếu người ta có lòng thì bản thân nàng cũng nên nhận, dù sao nàng cũng hầu hạ Trầm Vĩnh Lan không ít, bất quá coi như cô trả công cho nàng, nghĩ như vậy Trầm Lạc Phù cũng an tâm để cho Trầm Vĩnh Lan phục vụ mình.

Trầm Vĩnh Lan lúc đầu rất nghiêm túc vì Trầm Lạc Phù xoa bóp chân, nhưng khi ngẩng đầu lên đã thấy Trầm Lạc Phù thoải mái nhắm mắt lại, nhìn sắc mặt của nàng giống như là đang rất thỏa mãn, lúc này lại làm cho Trầm Vĩnh Lan ngứa tầm mắt, đột ngột muốn hôn nhẹ lấy Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù cảm nhận thấy Trầm Vĩnh Lan giáp mặt mình càng lúc càng gần, biểu tình giống như là muốn hôn vậy, điều này làm cho Trầm Lạc Phù có chút bối rối, Trầm Lạc Phù hiện tại giống như chim sợ cành cong vậy, nàng định bụng nếu Trầm Vĩnh Lan lại làm ra chuyện gì xấu xa thì sẽ cho Trầm Vĩnh Lan một cái tát a.

“Trầm Lạc Phù, làm sao bây giờ, đột nhiên tôi rất muốn hôn cô?” Trầm Vĩnh Lan không đem ý nghĩ mà hành động, ngược lại nàng đem điều trong lòng thẳng thẳng nói ra, tuy rằng trong lòng nàng hiện tại có chút không yên, có vài phần sợ Trầm Lạc Phù suy nghĩ mình có sở thích biến thái.

“Người là cô út của tôi!” Trầm Lạc Phù rất nhanh lấy lại tinh thần, khéo léo nhắc nhở Trầm Vĩnh Lan, cô cô muốn hôn cháu ruột chuyện này đúng là không hợp với lễ thường tình.

“Tôi biết, chẳng qua lúc này tôi chỉ muốn hôn nhẹ cô thôi!” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù sắc mặt cũng không phải là ghét bỏ lắm vì vậy bản thân nàng không phải là không có hy vọng.

“Cô út, đáng lẽ cô không nên tồn tại cái suy nghĩ này” Trầm Lạc Phù thật khó có thể giải thích cho Trầm Vĩnh Lan biết nếu có ý nghĩ điên rồ như vậy thật sự khiến người khác phát sốc đi mất.

“Nhưng người ta cũng không biết tại sao lại đột nhiên có suy nghĩ muốn hôn cô” Trầm Vĩnh Lan làm bộ đáng vô tội như không biết tại sao lại có suy nghĩ như vậy, quả thật là bộ đáng hiện tại của nàng rất là mê hoặc lòng người. Có thể nói Trầm Vĩnh Lan không đi làm diễn viên thì thật đáng tiếc a, nàng làm sao lại không hiểu là mình đang suy nghĩ cái gì? Trên thực tế nàng đều suy nghĩ rất nhiều chuyện xấu xa khác.

Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan bộ đáng mê hoặc giống như là trải qua mối tình đầu rất là ngây thơ vô tội, Trầm Lạc Phù liền cảm thấy da đầu mình có cảm giác tê dại run lên khi thấy biểu hiện này của Trầm Vĩnh Lan. Gần đây cô cô nàng đột nhiên đối với nàng lại tỏ thái độ như thế chẳng lẽ là đang có gì đó với mình hay sao? Điều này làm cho Trầm Lạc Phù không thể bình tĩnh được, nàng cảm thấy bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, dù sao nàng và cô cô cũng là cô cháu, tại sao lại có suy nghĩ Trầm Vĩnh Lan gần đây lại muốn quyến rũ mình cơ chứ, nhưng Trầm Vĩnh Lan đúng thực là suốt ngày quần quít bám lấy mình... cái này cũng đâu phải do mình suy nghĩ quá nhiều đâu. Không ổn rồi, Trầm Vĩnh Lan chúng ta là cô cháu a, cô có thể hay không biết kiềm chế đi chứ? Cô không thấy lương tâm bức rức hay sao?

Lúc này Trầm Lạc Phù lại nhìn bộ đáng vô tội của Trầm Vĩnh Lan, hiện tại không có một chút biểu hiện nào, chẳng những như thế cũng không hề thấy qua có chút đấu tranh nội tâm nào cả, chẳng lẽ Trầm Vĩnh Lan thực sự quá ngây thơ đi? Trầm Lạc Phù trong lòng có một loại cảm giác cuốn cuộn, nói như thế nào thì cô cô nàng cũng như một con bướm hoa, tuy rằng lúc trước Trầm Vĩnh Lan còn mạnh mẽ nói mình trên tinh thần vẫn là xử nữ nhưng lúc này mà giả vờ ngây thơ như thế thì không thật đi.

“Cô út, cô không cảm thấy phát sinh ra ý nghĩ như vậy là chuyện rất nghiêm trọng sao?” Trầm Lạc Phù một lần nữa nhấn mạnh, Trầm Vĩnh Lan rốt cuộc là có hiểu trọng điểm là ở chỗ nào hay không? Có hiểu như vậy là loạn luân không?

“Nghiêm trọng sao? Bất quá hôn một cái cũng đâu có mang thai” Trầm Vĩnh Lan quả nhiên một chút cũng không cảm thấy có gì nghiêm trọng.

“Trầm Lạc Phù, cô cho tôi hôn một chút đi mà” Trầm Vĩnh Lan liền giống như làm nũng vừa giống như là cầu khẩn nói.

Giọng điệu Trầm Vĩnh Lan khi nói những lời này làm cho Trầm Lạc Phù nhớ trước đây khi còn nhỏ Trầm Vĩnh Lan muốn cướp đồ chơi của nàng nhưng ngại có trường bối ở trước mặt, không dám đường đường chính chính mà cướp đi, vì vậy Trầm Vĩnh Lan sẽ nói như thế này “Trầm Lạc Phù, người cho ta mượn đồ chơi của người một chút đi” Hai câu nói này, thật sự mục đích rất giống nhau, xem ra con người này cũng không cảm thấy nói ra như vậy có gì là áy náy, thậm chí Trầm Vĩnh Lan lúc này nói muốn hôn nàng một cái với sự việc năm đó mượn đồ chơi thì giọng điệu cũng không thua kém bao nhiêu.

“Không được!” Trầm Lạc Phù thẳng thừng cự tuyệt, nàng đã muốn bỏ qua vấn đề nghiêm trọng này nhưng cô cô nàng lại cứ như vậy mà không chịu khuất phục, ở khía cạnh nào mà nói người hiểu luân lý lẽ thường cũng sẽ vô cùng phẫn nộ rồi. Trầm Lạc Phù như thế nào đi nữa cũng vẫn rất lương thiện mà cư xử với Trầm Vĩnh Lan.

“Chỉ hôn một cái cũng có mất mát gì đâu, cô thật nhỏ mọn, cô đừng quên hôm nay tôi là đại ân nhân của cô!” Trầm Vĩnh Lan lăm bằm nói.

Hôn một cái cũng không có vấn đề gì? Ai nói không có? Cô nói mà không biết suy nghĩ sao, cô có nghĩ đến việc cô là cô út của tôi hay không vậy? Cho dù không phải quan hệ cô cháu, tôi với cô cũng không phải là tình nhân, dù như thế nào đi nữa tôi cũng không tùy tiện mà loạn thân với cô. Hiện tại, cô à cô út, còn muốn hôn tôi, cô không có chương ngại tâm lý nhưng không phải là tôi không có!

Loạn luân! Cái từ này vừa nghĩ đến đều khiến trong lòng Trầm Lạc Phù có chút run sợ.

“Cô có thể không cứu tôi, nhân viên trong hội quán bơi lội cũng sẽ cứu” Ai nói là ân nhân thì phải lấy thân ra mà báo đáp đầu chứ? Nếu thời gian có thể quay lại Trầm Lạc Phù mới không cần Trầm Vĩnh Lan cứu mình!

“Bạch nhãn lang!” Trầm Vĩnh Lan nhỏ giọng nói thầm.

Bạch nhãn lang, Trầm Vĩnh Lan vừa rồi là nói mình sao? Trầm Lạc Phù tuyệt đối không nghe nhầm.

“Trầm Lạc Phù~~~~” Trầm Vĩnh Lan ý chỉ không thay đổi, vẫn bám riết không tha, giọng điệu chính là đang làm nũng, nhưng Trầm Lạc Phù lúc này không có tâm tư để ý tới Trầm Vĩnh Lan có làm nũng với mình hay không.

“Trầm Vĩnh Lan, có phải cô thích tôi không đây?” Trầm Lạc Phù hỏi, vấn đề này thực sự rất nghiêm trọng, cho nên phải hỏi thật rõ ràng.

“A... Tôi chỉ nghĩ là muốn hôn cô một chút thôi, vậy cái này có tính là thích không?” Trầm Vĩnh Lan hỏi ngược lại, nàng hiện tại cũng rất là chột dạ, bất quá nàng cũng không thừa nhận là có thích Trầm Lạc Phù, nếu bị Trầm Lạc Phù phát hiện gần đây mình mê muội say đắm nàng thì không bị nàng cười chết mới là lạ.

“Cô một chút cũng không có ý niệm khác ở trong đầu?” Trầm Lạc Phù hồ nghi hỏi lại một lần nữa.

Trầm Vĩnh Lan gật đầu, nàng sẽ không bao giờ để cho Trầm Lạc Phù biết ý đồ khác ở trong đầu mình a.

“Vậy là tốt rồi!” Trầm Lạc Phù thở phào nhẹ nhõm, bằng không nàng sẽ cảm thấy được bản thân mình đang trúng tà, biểu tỷ đã thích nàng bấy giờ tới lượt cô cô cũng nói thích mình... sẽ làm cho nàng cảm giác thấy thế giới này dường như loạn mất rồi. Bản thân nàng không muốn nghĩ như vậy, bởi vì cô cô đột nhiên có ý niệm đó trong đầu mà nàng mới sinh ra loại hoài nghi vậy.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù thở phào nhẹ nhõm cũng không thấy có gì vui, bộ coi mình là mắc bệnh ôn dịch sao? Hừ, Trầm Lạc Phù đúng là có phúc mà không biết hưởng.

“Nếu không có gì vậy chúng ta hôn nhau đi” Trầm Vĩnh Lan vẫn không bỏ cuộc đem đề tài này ra bàn.

“Không được là không được, cô út nên trở về phòng ngủ” Trầm Lạc Phù vẫn như trước, nhất quyết từ chối, sẵn tiện đuổi khéo Trầm Vĩnh Lan về phòng, tóm lại nàng đối với Trầm Vĩnh Lan như vậy cũng cảm thấy chút lo lắng.

“Đêm nay tôi lại ngủ trong phòng cô được không?” Trầm Vĩnh Lan làm sao nhanh như vậy mà liền bỏ cuộc, nếu có thể lưu lại nàng có thể thừa lúc Trầm Lạc Phù ngủ, nàng vẫn có thể trộm làm vài chuyện gì đó... nghĩ đến đây trong đầu Trầm Vĩnh Lan lại nhớ đến sự tình lần trước vì vậy làm cho cơ thể nàng có chút khô nóng.

“Không được!” Trầm Lạc Phù vẫn kiên định từ chối, lần này Trầm Vĩnh Lan nếu tiếp tục còn muốn ngủ ở giường mình thì nàng sẽ bỏ ra phòng khách ngủ.

“Ohm...” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu vô cùng mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hôn Một Chút Thôi, Cũng Không Có Mất Miếng Thịt Nào đâu

Trầm Vĩnh Lan bị Trầm Lạc Phù đuổi khỏi phòng cũng liền trở về ngủ một giấc, có suy nghĩ gì cũng liền quăng ra khỏi đầu, điều này chứng minh Trầm Vĩnh Lan không hề đem ý nghĩ kia mà suy nghĩ nhiều, thậm chí so với trước kia càng không vì vấn đề này mà trở nên lo lắng hay bối rối.

Đúng vậy, nàng ngủ rất ngon và cũng không có ý định sẽ bỏ cuộc!

Nhiều ngày sau đó, Trầm Lạc Phù đang bận rộn với chương trình đào tạo của mình, thì Trầm Vĩnh Lan một lần nữa lại sang quấy rầy nàng.

“Trầm Lạc Phù, cô cho tôi hôn một cái được không?” Trầm Vĩnh Lan dựa sát vào Trầm Lạc Phù, đầy hy vọng hỏi, nàng mỗi ngày đều hỏi Trầm Lạc Phù vấn đề này, kéo dài cũng được một tuần.

“Không được!” Trầm Lạc Phù lúc này đã muốn bị làm cho bức mình, có thể chịu bị quấy rầy trong một tuần nàng giỏi chịu đựng đến mấy cũng không thể nào mà không bức bối được, Trầm Lạc Phù từ trước đến giờ luôn biết điều tiết cảm xúc của mình, nhưng cũng không thể nào coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Cô cho tôi hôn một chút thôi, cũng không có mất miếng thịt nào đâu” Trầm Vĩnh Lan có chút phàn nàn nói, nàng thật tình cảm thấy Trầm Lạc Phù đã có một chút tức giận.

“Trầm Vĩnh Lan, cô rốt cuộc không muốn để tôi yên sao?” Trầm Lạc Phù còn tức rốt cuộc không kiềm chế được cũng bộc phát, hôn một cái sao, cô có muốn động dục thì cũng tìm người khác đi, tôi là cháu ruột của cô, cô rốt cuộc là có bị thần kinh không đây?

“Cô cho tôi hôn một cái liền xong thôi, tôi cũng sẽ không quấy rầy cô nữa, chẳng lẽ cô không biết tính tôi nếu tôi không chiếm được thì sẽ luôn luôn quấy rối sao?” Trầm Vĩnh Lan đối với ánh mắt đang bốc hỏa của Trầm Lạc Phù coi như không thấy gì.

“Cô cảm thấy như vậy hợp lý sao? Hợp lý sao?!” Trầm Lạc Phù liên tiếp nói liền hai từ “hợp lý” cũng thấy được lúc này nàng bị Trầm Vĩnh Lan làm cho tức điên lên rồi.

“Tôi mặc kệ có hợp lý hay không, tôi thích là được rồi!” Trầm Vĩnh Lan không quan tâm lại bá đạo nói.

Cô thích nhưng tôi thì không! Trầm Lạc Phù lần đầu tiên liền muốn một tay đánh chết Trầm Vĩnh Lan, người gì mà không hề biết nghĩ đến lễ nghi liêm sỉ là gì cả.

“Trầm Vĩnh Lan, nếu cô quấy rầy tôi, tôi sẽ...” Trầm Lạc Phù nghiêng răng nghiêng lợi còn chưa nói hết thì đã bị Trầm Vĩnh Lan cắt ngang

“Thực sự mà nói là do cô sợ bị tôi hôn, cô bị tôi hôn sẽ bị nghiền, đôi lúc nghĩ lại kỹ thuật hôn của tôi cũng tốt lắm, nếu cô hôn môi với tôi về sau sẽ rất thích cho coi” Trầm Vĩnh Lan càng nói càng cảm thấy trường hợp này có thể xảy ra, hoàn toàn không phát hiện Trầm Lạc Phù vừa nghe xong khuôn mặt đã trắng bệch, dường như không còn động lại một chút máu nào...

Quả thật là đầu lưỡi Trầm Vĩnh Lan rất linh hoạt, cho nên nói có kỹ thuật hôn tốt thì cũng không phải là nói suông, Trầm Vĩnh Lan cho đến giờ vẫn còn rất đặc ý bởi câu nói của Hứa Duy Cảnh, đó là đầu lưỡi của nàng có thể đem ra so sánh với thân cây anh đào vừa dài lại cong, rất là linh hoạt. Tiếp đó Hứa Duy Cảnh cũng từng rất xem thường mà nói một câu “*Người có đầu lưỡi tốt lại không biết dùng, người lại không chịu công!*” (trời phú cho cô cô có cá lưỡi tốt thiệt ==)))

Trầm Lạc Phù lúc này thực sự cảm thấy bản thân mình rất muốn bóp chết cây hoa thủy tiên trước mặt, cô thật đúng không biết xấu hổ là gì, có yêu cầu khiêm nhã với tôi thì thôi đi, lại còn khoe khoang bản thân mình, cô cho rằng cái miệng của cô có mật sao? Liền có thể làm người khác nghiền ư? Còn lâu a.

“Cô đi tìm người khác mà nghiền đi” Trầm Lạc Phù chỉ hận Trầm Vĩnh Lan không phải là ruồi bọ, nếu là ruồi bọ thì nàng sẽ chụp lấy mà đem Trầm Vĩnh Lan đi dính lấy người khác không thì nàng sẽ đập chết con ruồi này.

“Cô mới là người nhất gan không dám cho tôi hôn thôi!” Trầm Vĩnh Lan được nước làm tới nói.

“Trầm Vĩnh Lan!” Trầm Lạc Phù hít thở một hơi, cố gắng bình tâm lại thái độ của mình, đối phó với người như Trầm Vĩnh Lan nàng phải thật bình tĩnh, Trầm Vĩnh Lan chính là khi muốn quyết định chuyện gì thì sẽ vô cùng cố chấp làm tới cùng.

“Sao? Có phải đã thay đổi quyết định rồi không?” Trầm Vĩnh Lan vui sướng hỏi, nàng chỉ biết Trầm Lạc Phù bất quá sẽ chịu đựng, cũng giống như khi còn nhỏ nàng muốn cướp cái gì muốn làm chuyện gì thì Trầm Lạc Phù lúc đầu sẽ không thỏa hiệp thế nhưng sau đó nhất định cũng sẽ nhượng bước. Tuy nhiên lần này thì thời gian có hơi lâu một chút.

“Hôn một cái, cô sẽ không làm phiền tôi nữa?” Trầm Lạc Phù hỏi, nàng thực sự bị Trầm Vĩnh Lan làm cho sợ rồi.

Trầm Vĩnh Lan gật đầu.

“Chỉ hôn nhẹ một cái rồi lập tức rời đi” Ý của Trầm Lạc Phù chính là hôn phớt qua giống như những người nước ngoài hôn chào hỏi, hôn như vậy nàng sẽ không có phương hướng mà suy nghĩ về vấn đề loạn luân.

Trầm Vĩnh Lan vẫn gật đầu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, trước cứ lừa đã rồi tính sau, đến lúc đó cũng không thuận theo ý Trầm Lạc Phù được.

“Vậy cô cứ hôn đi!” Trầm Lạc Phù nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy bản thân nàng giống như anh hùng nguyên hy sinh vậy, lúc này nàng có cảm giác sắp nhận được một đao chém xuống đầu

Trầm Vĩnh Lan tuy được đáp ứng, thế nhưng tim gan nàng dường như bị kích động nên có chút run rẩy.

Trầm Lạc Phù mở to mắt, nàng cảm thấy chuyện này chỉ cần xảy ra trong nháy mắt là xong, thế nhưng Trầm Vĩnh Lan như thế nào một chút cũng không động đây, còn ở đó mà ngo ngắc, chẳng thà làm cho nhanh, sớm bắt đầu thì sớm được giải thoát a. Nàng mở to ánh mắt hồ nghi nhìn về phía Trầm Vĩnh Lan, lúc này nàng mới phát hiện trong ánh mắt Trầm Vĩnh Lan như có ngọn lửa nhỏ, cháy phạm phòng, và đột nhiên trở nên rất sâu thẳm, biểu hiện này cũng không giống chỉ muốn hôn nhẹ đơn giản như vậy. Trầm Lạc Phù giờ phút này đột nhiên có chút hối hận vì bản thân mình tựa hồ đáp ứng quá qua loa, nàng vừa muốn thay đổi ý định thì cảm nhận được bàn tay Trầm Vĩnh Lan đã đặt ở sau ót nàng, sau đó khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng ngày càng tiến lại gần và đôi môi nàng bị đôi môi Trầm Vĩnh Lan che lại.

Trầm Lạc Phù từ đầu đến cuối đều mở to mắt, thậm chí mở rất to, chuyện như vậy phát triển nàng có chút trở tay không kịp.

Trầm Vĩnh Lan dán đôi môi mình lên môi Trầm Lạc Phù, cũng giống như trong trí nhớ của nàng, môi Trầm Lạc Phù rất mềm mại, lại mang theo một cỗ thơm mát, nhưng điều duy nhất khiến Trầm Vĩnh Lan không được vừa lòng đó là Trầm Lạc Phù lại mở to hai mắt ra nhìn mình, Trầm Lạc Phù một chút cũng không hiểu hôn môi là phải nhắm mắt lại sao, tuy nhiên Trầm Vĩnh Lan cũng không để tâm vì dù sao tiêu chuẩn nữ cũng chỉ là tiêu xử nữ, kinh nghiệm từng trải cũng không có nên không chấp nhất để làm gì. Hơn nữa Trầm Lạc Phù lúc này ngẩn ra cũng có lợi cho nụ hôn của nàng, vì vậy nàng sẽ lợi dụng

cơ hội mà lần sâu vào.

Trầm Vĩnh Lan khẽ len đôi môi của Trầm Lạc Phù ra, nhẹ nhàng liếm, mút và cắn nhẹ, đôi môi của Trầm Lạc Phù bị hôn dần trở nên ửng đỏ.

Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan hôn cảm giác có chút tê dại, nàng bị cảm giác này làm cho bồng tỉnh, tựa hồ phát hiện ra nụ hôn này không giống như lời hứa của Trầm Vĩnh Lan chỉ muốn chạm nhẹ, nàng nhận ra được vấn đề liền muốn đẩy Trầm Vĩnh Lan ra nhưng lại bị thân hình cao lớn của Trầm Vĩnh Lan chiếm ưu thế hơn áp sát nàng vào tường.

Trầm Vĩnh Lan cảm thấy nếu nụ hôn này chỉ đơn giản mà kết thúc như vậy thì thật là luyến tiếc, nàng đã nấn nì một tuần mới được nụ hôn này nên tất nhiên phải biết hưởng thụ một chút, lúc này nàng dùng đầu lưỡi linh hoạt của mình liếm và cắn nhẹ lợi của Trầm Lạc Phù, dùng kinh nghiệm đã trải qua cố gắng trừu ghẹo người thiếu kinh nghiệm như Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù lúc này cảm thấy lợi của mình có chút ngứa và tê dại, nàng không tự giác cũng theo phản xạ tự nhiên nên vươn đầu lưỡi ra để liếm nơi bị tê dại ấy, điều này lại nằm trong mong đợi của Trầm Vĩnh Lan, đầu lưỡi của nàng nhấn cơ hội liền thừa cơ tiến vào, thu lấy đầu lưỡi Trầm Lạc Phù. Thế nhưng Trầm Lạc Phù không hề lường trước được, Trầm Vĩnh Lan tựa hồ giống như lần trước cưỡng hôn mình, đại khái lần này mới xác thực có ý nghĩa là nụ hôn đầu tiên của nàng. Nàng chỉ muốn đem đầu lưỡi của Trầm Vĩnh Lan đẩy ra khỏi miệng nàng, thế nhưng đầu lưỡi kia so với nàng thì lại càng vô cùng linh hoạt và cũng càng giáo hoạt, nàng không những không bị Trầm Lạc Phù đẩy ra mà ngược lại càng thừa cơ ngậm lấy lưỡi Trầm Lạc Phù, nhẹ nhàng hút lấy đầu lưỡi mà nhiệt tình trên chóc, tựa hồ nụ hôn càng lúc càng sâu càng lúc càng trở nên thích thú. Trầm Lạc Phù kháng cự ngày càng yếu đi, nàng thậm chí có chút sa vào nụ hôn nhiệt tình của Trầm Vĩnh Lan, ở trình độ nào mà nói thì Trầm Vĩnh Lan hôn môi đúng là cao thủ. (Cô cô quá dữ a :> phải học hỏi mới được ==))

Cho tới bây giờ không ai có thể giống như Trầm Lạc Phù làm cho nàng có cảm giác mãnh liệt như thế, chỉ mới là một nụ hôn nóng bỏng cũng làm cho cơ thể Trầm Vĩnh Lan trở nên khô nóng không thôi, không những thế cơ thể nàng dường như lại đang dâng trào cảm giác ham muốn, vì thế nàng lại càng nhiệt tình hôn Trầm Lạc Phù không những vậy bàn tay không tự chủ được liền vuốt ve lấy cổ Trầm Lạc Phù, cho đến khi Trầm Lạc Phù hơi trở nên gấp gáp hơn cũng là lúc Trầm Vĩnh Lan mới bắc đẩu đi mà tiếc nuối rời khỏi đôi môi Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù lúc này cảm thấy đầu lưỡi nàng bị Trầm Vĩnh Lan hôn đã có chút tê rần.

“Cô hôn thì hôn tại sao lại đem đầu lưỡi tôi thu vào?” Trầm Lạc Phù chất vấn nói, tuy vừa rời hôn môi khiến nàng có chút hoảng hốt, quan trọng là cô cháu hôn lưỡi như thế này lại giống như loạn luân, vừa nghĩ đến như thế đã khiến trong lòng nàng run sợ, nàng cảm thấy Trầm Vĩnh Lan đơn thuần là người không biết giữ lời hứa, nàng vừa rồi chính là tự rước họa vào thân.

“Cái này mới được xem là nụ hôn trọn vẹn a!” Trầm Vĩnh Lan cũng cảm thấy vừa rồi mới được gọi là hôn, chỉ là khi nàng nhìn đôi môi ướm át của Trầm Lạc Phù, nàng dường như khắc chế không được chỉ muốn nhào vào ôm Trầm Lạc Phù vào lòng, rời hôn thêm một cái thật nồng nhiệt nữa.

“Cô...!” Trầm Lạc Phù tức giận nhìn Trầm Vĩnh Lan, cũng không biết chỉ trích như nào là tốt, nàng cảm thấy bản thân mình ngay từ đầu không nên cho Trầm Vĩnh Lan hôn nàng.

“Cảm giác không tốt sao?” Trầm Vĩnh Lan ân cần hỏi, kỹ thuật hôn của nàng tốt như vậy đừng nói là Trầm Lạc Phù không thích đi.

Cô hôn tôi như thế này còn hỏi tôi cảm giác tốt hay không à? Tôi chỉ thấy rất là kinh khủng!

“Tốt lắm, cô hôn cũng hôn xong rồi, sao còn chưa chịu đi?” Trầm Lạc Phù không muốn cùng Trầm Vĩnh Lan thảo luận cảm giác sau khi hôn này.

“Trầm Lạc Phù, tôi còn muốn thưởng thức tiếp, làm sao bây giờ?” Trầm Vĩnh Lan liếm hạ khoe miệng của nàng, hành động kia cực kỳ tràn đầy ý dụ dỗ, cơ thể của nàng sắp lại trước mặt Trầm Lạc Phù, hướng đến bên tai Trầm Lạc Phù hơi nhẹ nhàng.

“Cô đi chết đi!” Trầm Lạc Phù phản xạ tự nhiên không khách khí nói ra từ này, từ trước đến giờ Trầm Lạc Phù chưa bao giờ nói ra bốn từ này, hiện tại chỉ có Trầm Vĩnh Lan mới làm cho Trầm Lạc Phù trở nên hỗn độn như vậy.

“Hôn thêm một cái thôi, đã hôn một lần rồi lần thứ hai cũng sẽ không có gì khác biệt lắm” Trầm Vĩnh Lan tựa như ma quỷ, mê hoặc người lương thiện phạm tội.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Trầm Vĩnh Lan Vẫn Thừa Nhận Nàng Ở Trong Phòng Vẫn Có Suy Nghĩ Đen Tối Muốn Tiểu Chất Nữ Lên Giường Với Mình, Đúng Là Vẫn Rất Biến Thái.

Trầm Lạc Phù dùng sức đẩy Trầm Vĩnh Lan tránh xa khỏi nàng, Trầm Vĩnh Lan một chút cũng không cảm thấy các nàng phát sinh hành động như vậy rất không nên sao? Cái gì gọi là lần thứ nhất rồi lần thứ hai không có sự khác biệt, một lần đã không đứng rồi, nếu có lần thứ hai thì chắc xuống địa ngục mất.

“Trầm Vĩnh Lan, nếu cô còn quấy rối tôi, tôi sẽ dọn đi” Trầm Lạc Phù liền đặt vấn đề nói.

“Được rồi, nếu cô bận rộn thì tôi trở về phòng đây!” Trầm Vĩnh Lan ngoan ngoãn tạm thời để đó, nàng cũng sợ tiểu chất nữ bị nàng dọa đến chạy mất, dù sao vẫn còn nhiều thời gian cũng không thiếu cơ hội.

Trầm Vĩnh Lan sau khi rời khỏi phòng của Trầm Lạc Phù, Trầm Lạc Phù cảm thấy trái tim nàng không thể nào mà yên được, nghĩ đến nụ hôn chạm lưỡi vừa rồi... phi thường hơn nữa lại do cô cô nàng hôn, nghĩ đến đó thì làm sao Trầm Lạc Phù không khỏi phiền não cơ chứ? Nàng chỉ hy vọng khóa đào tạo mau kết thúc để nàng nhanh chóng trở về, nếu ở cùng Trầm Vĩnh Lan thì đạo đức của nàng chỉ ngày một đi xuống, không khéo một ngày nào đó nàng cũng sẽ bị Trầm Vĩnh Lan càng làm ra nhiều hành động vô lý. Lúc này nàng đã quyết tâm, nếu Trầm Vĩnh Lan sau này một lần nữa muốn đòi hỏi nàng chuyện gì nữa nàng tuyệt đối sẽ không nuông chiều! (*phải hôn :))... tí chiều cho vào ngủ nữa, Lạc Phù chỉ giỏi dỗi lòng thôi :>*)

Trầm Lạc Phù nhiều lần hít sâu mới đem nhiều điều buồn phiền trong lòng hạ xuống mà quên đi, nàng lại tiếp tục tập trung để hoàn thành bài khóa của mình.

Trầm Vĩnh Lan trở lại phòng của nàng, bản thân rất vui vẻ nằm ở trên giường lăn lộn, nhớ tới nụ hôn vừa rồi, vẫn còn cảm giác nhiệt huyết sôi sục lên, nàng đành cố gắng khắc chế ngọn lửa trong lòng. Tuy rằng đã hôn được rồi, nhưng muốn đưa Trầm Lạc Phù lên giường thì thực vẫn rất là khó khăn. Được rồi, Trầm Vĩnh Lan vẫn thừa nhận nàng ở trong phòng vẫn có suy nghĩ đen tối muốn tiểu chất nữ lên giường với mình, đúng là vẫn rất biến thái.

Cũng may mắn là mấy ngày sau đó Trầm Vĩnh Lan vẫn biểu hiện rất bình thường, Trầm Lạc Phù cũng nghĩ đến có thể Trầm Vĩnh Lan chỉ là nhất thời cao hứng mà muốn trêu đùa mình giống như lúc trước, cũng như bao trò đùa khác nói chung giờ đã kết thúc, điều này khiến cho Trầm Lạc Phù cảm giác nhẹ nhõm được một chút.

Trên thực tế, Trầm Vĩnh Lan lần này thật ra rất có kiên nhẫn, thậm chí còn biết chơi trò giả vờ tha rồi sau đó sẽ bắt thật. Tuy Trầm Vĩnh Lan không biết theo đuổi người khác, nhưng bản thân nàng mười mấy năm nay được người khác theo đuổi tất nhiên cũng học hỏi được nhiều, chính vì vậy nàng rất đặc ý. Nàng biết tiểu chất nữ của mình là người bảo thủ, nếu quá vội vàng thì không được, nhưng hai ngày nay ánh mắt Trầm Lạc Phù nhìn nàng cũng rất dễ phòng, phải làm sao để Trầm Lạc Phù thả lỏng sự đề phòng đây? Điều này lại làm khó Trầm Vĩnh Lan.

Đôi lúc Trầm Vĩnh Lan cũng không hiểu rõ bản thân nàng vì điều gì lại đối với Trầm Lạc Phù như vậy, thời gian gần đây đều suy nghĩ đến Trầm Lạc Phù cả bản thân nàng cũng xem nhẹ chính mình, nếu là trước đây sẽ không bao giờ có chuyện này xảy ra.

Đột nhiên Trầm Vĩnh Lan áp tay sờ lên hai má mình, bản thân nàng cũng lâu rồi không đi Spa làm đẹp. Vừa nghĩ như thế thì liền tức khắc đêm hôm đó Trầm Vĩnh Lan hẹn Hứa Duy Cảnh đi Spa, tuy rằng hai người đã chia tay nhưng Trầm Vĩnh Lan rất ít bạn bè nên đối với Hứa Duy Cảnh bỏ khuyết thêm vị trí này cũng rất tốt.

Hứa Duy Cảnh tâm trạng cũng rất buồn bực, bởi vì An Nhã Uẩn nửa tháng nay đều không chú ý đến nàng, nhiều lần hẹn gặp đều bị nàng từ chối, đến nỗi vài ngày trước đi quyến rũ người khác nàng cũng không có chút hào hứng nào, tuy hiện tại được Trầm Vĩnh Lan hẹn đi Spa nhưng nàng vẫn như trước không có chút hăng hái nào.

“Mới có vài ngày nhìn bộ dáng của chị giống như sắp chết vậy?” Trầm Vĩnh Lan nhìn thấy tinh thần uể oải của Hứa Duy Cảnh như vậy thì liền chọn mi hời, trong ấn tượng của nàng Hứa Duy Cảnh lúc nào cũng rất phong tao hiếm khi nào lại thấy như vậy.

“Em xem ra cũng không tệ, em và cháu gái mình như thế nào rồi?” Hứa Duy Cảnh giữ vững lại tinh thần liền hỏi.

“Hôn rồi! Cũng không bị ăn bạt tay” Trầm Vĩnh Lan nghĩ đến nụ hôn hôm qua, cũng không đơn giản là hôn bình thường, mà là hôn lưỡi a... vừa nghĩ đến thì nàng liền nở nụ cười như hoa, Hứa Duy Cảnh nhìn nàng cười thật thấy chóng mặt, đúng là không có thiên lý mà, người phụ nữ vô tâm như thế này lại có tiến triển đáng kể như vậy, bộ dạng Trầm Vĩnh Lan người phụ nữ khác nhìn thấy cũng không muốn liếc nhìn rồi, đúng là ông trời không có chút công bằng nào.

Tuy nhiên Hứa Duy Cảnh lại suy nghĩ, chỉ cần Trầm Vĩnh Lan có được Trầm Lạc Phù thì An Nhã Uẩn sẽ thuộc về nàng, nghĩ như vậy Hứa Duy Cảnh tinh thần có chút phấn chấn lên.

“Sau đó thì sao?” Hứa Duy Cảnh nóng vội hỏi, nàng hận là không thể đem Trầm Vĩnh Lan và Trầm Lạc Phù lập tức trở nên loạn luân.

“Không có chuyện tiếp theo” Trầm Vĩnh Lan cũng muốn có chuyện kể tiếp xảy ra, nhưng sự thật chính mình rằng chuyện kể tiếp xảy ra hoàn toàn không dễ dàng.

“Chị và An Nhã Uẩn sao rồi? An Nhã Uẩn gần đây có động tĩnh gì không?” Trầm Vĩnh Lan không quên dò hỏi tình địch.

“Cô ấy ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn chị, đúng là thúc thủ vô sách, chị thực sự bó tay rồi, không có biện pháp” An đối với nàng ít khi nào lại giận đến như vậy, dù sao cũng có giao tình gần hai mươi năm, vậy mà chỉ vì Trầm Lạc Phù nói trở mặt liền trở mặt. Vừa nghĩ đến Trầm Lạc Phù thì Hứa Duy Cảnh lại càng thấy ghen tị. Tuy nhiên Hứa Duy Cảnh cũng không biết, An Nhã Uẩn cũng đối với nàng mà tức giận giống như vậy, giao tình gần hai mươi mấy năm qua lại không bằng Trầm Vĩnh Lan.

“Chị không phải đối với phụ nữ đều rất tự tin sao, tại sao đối với nàng lại không có biện pháp chứ?” Trầm Vĩnh Lan cười trên nỗi đau của người khác mà

hỏi.

“Đôi lúc sẽ có một người luôn luôn là điểm yếu của mình, khiến cho bản thân mình trở nên bất lực” Hứa Duy Cảnh rất hiếm khi nói một cách tiêu cực như vậy.

Sau khi Spa xong, Trầm Vĩnh Lan liền trở về nhà, lúc này xe chạy ngang chợ đêm, ngay ngã tư đường Trầm Vĩnh Lan liếc nhìn thấy rất nhiều gian hàng bán hoa. Trầm Vĩnh Lan liền đậu xe vào một bên, đi xuống xe tiến đến một gian hàng bán các chậu hoa nhỏ, nàng biết Trầm Lạc Phù từ trước đến giờ đều thích các loại cây và hoa như thế này.

Trầm Vĩnh Lan nhìn thấy một chậu cây mắc cỡ, nàng liền nhớ khi còn nhỏ nàng đã phá chết một cây mắc cỡ của Trầm Lạc Phù, lúc đó Trầm Lạc Phù giống như thỏ con vậy chỉ hướng đôi mắt đỏ vì khóc nhìn nàng, nhớ tới chuyện cũ Trầm Vĩnh Lan không khỏi nở nụ cười, khi còn nhỏ Trầm Lạc Phù đúng ra rất dễ bắt nạt.

Trầm Vĩnh Lan liền mua một cây mắc cỡ, lấy tay chạm nhẹ vào lá cây, lá cây mắc cỡ rụt lại một chút, Trầm Vĩnh Lan thấy rất vui vẻ liền mang cây mắc cỡ đặt vào trong xe. Có thể nói Trầm Vĩnh Lan giờ phút giờ tâm trạng giống như một đứa trẻ, trong lòng nàng giờ xem Trầm Lạc Phù giống như là bảo bối vậy, chăm sóc và quan tâm nhiều, thật đúng là làm cho người ta phấn chấn mà có chút kỳ vọng.

Trầm Lạc Phù sau khi làm xong hết mọi việc, nàng mới phát hiện ra cô cô hôm nay giờ vẫn chưa trở về, Trầm Lạc Phù suy nghĩ có lẽ lại đi ra ngoài lêu lổng, tính cách quả nhiên là không thay đổi được. Như vậy cũng tốt quá rồi, nàng sẽ không bị ai quấy rầy, tuy Trầm Lạc Phù suy nghĩ như vậy nhưng đột nhiên nàng cảm thấy trong lòng có cảm giác gì đó không dễ chịu lắm, thậm chí cảm giác ở nhà một mình lại có chút nhàm chán. Trầm Lạc Phù vội vàng đem cảm giác này dừng lại, nàng vừa rồi sẽ không thấy nhàm chán, chỉ vì gần đây bị Trầm Vĩnh Lan bám lấy nên có thói quen thôi, đúng vậy, đột nhiên có người lúc nào cũng dính lấy nàng thì sẽ có thói quen mà thôi.

Trầm Lạc Phù ra phòng khách mở TV xem, thế nhưng nội dung trong TV phát cái gì nàng cũng không có tâm tình để nhìn, nàng vốn không muốn xem TV, mở lên đơn thuần là muốn giết thời gian. Một lúc sau, Trầm Lạc Phù cảm thấy TV phát chương trình gì cũng thật nhàm chán, nàng chuẩn bị tắt TV để trở về phòng ngủ thì trùng hợp ở cửa truyền đến tiếng vang, Trầm Vĩnh Lan đã trở về.

“Cô còn chưa ngủ sao? Hay là đang đợi tôi về đây?” Trầm Vĩnh Lan rất thích ở phương diện này mà đoán, Trầm Vĩnh Lan cũng cảm giác nàng trở về khá sớm, hiện tại chỉ mới mười giờ thôi, bất quá giờ này Trầm Lạc Phù hẳn cũng chuẩn bị trở về phòng ngủ.

“Cô út suy nghĩ nhiều quá đi” Ai chờ cô chứ, cô không có cần như vậy mà tưởng ai cũng mê mình có được không?

“Tặng cho cô!” Trầm Vĩnh Lan liền lấy ra cây mắc cỡ mình vừa mua giống như lấy ra vật quý hiếm.

Trầm Lạc Phù lúc này mới phát hiện trong tay Trầm Vĩnh Lan đang cầm một cái chậu cây mắc cỡ, nàng rất kinh ngạc vì Trầm Vĩnh Lan mua quà cho mình, trong trí nhớ của nàng Trầm Vĩnh Lan đối với mấy thứ này cũng không quá quan tâm yêu thích, lúc còn nhỏ nàng thậm chí còn phá chết vài cây hoa cỏ của mình.

“Cô có ý mua cho tôi?” Trầm Lạc Phù không chắc chắn hỏi, nàng cảm giác hôm nay quả thực có một cơn mưa màu hồng rồi.

Trầm Vĩnh Lan là muốn lấy lòng Trầm Lạc Phù, nhưng nghe Trầm Lạc Phù hỏi ngược lại như vậy nàng lại có chút ngượng ngùng.

“Không phải cố ý, mà đột nhiên nhìn thấy nên tự nhiên muốn mua cho cô thôi, dù sao hồi còn nhỏ tôi cũng phá chết không ít hoa cỏ của cô, cái này... coi như là bồi thường...” Trầm Vĩnh Lan có chút không được tự nhiên, nàng liền giả vờ nói với giọng điệu bình thường để không bị nhận ra là nàng đang lúng túng.

Mười mấy năm làm sai, bây giờ bồi thường, hiện tại Trầm Vĩnh Lan mới phát hiện lương tâm cắn rứt sao?

“Nếu nói như vậy, cô út phải bồi thường cho tôi rất nhiều đồ đạc” Trầm Lạc Phù nhìn biểu tình không được tự nhiên của cô cô nàng, tâm tình của nàng đột nhiên khá tốt, cô cô đã nói như vậy nàng cũng không ngại mà đem nợ cũ ra mà nhắc, nếu làm cho cô cô nàng từng việc nhận lỗi thì cũng không có gì không tốt.

“Eo, cô không cần được voi đòi tiên!” Trầm Vĩnh Lan đề cao âm lượng, không phải là nhận được quà sẽ vui vẻ hoặc cảm động sao, có ai như tiểu chất nữ lại lời chuyện cũ ra kể không chứ?

“Đó là do cô chủ động bồi thường mà!” Trầm Lạc Phù hứng khởi nói.

“Cô xem ra cũng không muốn nhận rồi, nếu không muốn nhận thì tôi ném đi vậy!” Trầm Vĩnh Lan then quá thành giận, phản ứng của Trầm Lạc Phù không như suy nghĩ của nàng mà giống nhau.

“Cám ơn cô út!” Trầm Lạc Phù tiếp nhận cây mắc cỡ từ tay Trầm Vĩnh Lan, nàng tin cô cô nàng sẽ then quá thành giận đem chậu cây mắc cỡ nhỏ nhắn này mà ném đi, bởi vì cô gái này chưa bao giờ biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Trầm Lạc Phù nhìn cây mắc cỡ nhỏ nhắn xinh xắn trông thật đáng yêu, đúng lúc nàng lại nghĩ đến một vấn đề, đây có phải là Trầm Vĩnh Lan đang lấy lòng nàng không? Đúng thực là đang lấy lòng mình! Nếu như vậy thì cây hoa thủy tiên này xem ra cũng biết lấy lòng người khác, đúng là chuyện không thể tin được, Trầm Lạc Phù tuy suy nghĩ như vậy nhưng khoe miệng của nàng cũng khẽ hơi giương lên.

Chương 48: “Quả Thật Mình Cũng Đâu Có Quá Biến Thái, Cả Ngày Lúc Nào Cũng Chỉ Nghĩ Đến Chuyện Xấu A. Đây Chính Là Kết Luận Cuối Cùng Của Trầm Vĩnh Lan”

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù bộ dáng hướng đến mình cười, nàng đột nhiên lại muốn giơ tay đem Trầm Lạc Phù ôm vào lòng giẫy vò một lúc, làm sao bây giờ đột nhiên nàng lại nghĩ đến việc muốn làm chút chuyện xấu xa với Trầm Lạc Phù a! Trầm Vĩnh Lan trong lòng có suy nghĩ xấu một chút cũng không dừng lại, mà càng lúc càng tăng thêm.

“Cô út làm sao vậy?” Trầm Lạc Phù đột nhiên thấy Trầm Vĩnh Lan thất thần nên liền hỏi;

“Không có gì, tôi về phòng trước đây!” Trầm Vĩnh Lan có chút chột dạ trả lời, gần đây sắc mặt của nàng động một chút sẽ có ý nghĩ phóng túng đối với Trầm Lạc Phù, điều này thực sự là không xong rồi.

“Cô út ngủ ngon!” Trầm Lạc Phù nói với Trầm Vĩnh Lan, nàng dù như thế nào cũng rất lễ phép.

“Uhm!” Trầm Vĩnh Lan khẽ gật đầu, liền quay trở về phòng của mình tắm rửa.

Trầm Lạc Phù đem cây mắc cỡ ra ban công, ở giữa một đồng hoa cỏ khác cũng đặt cây mắc cỡ ở vị trí tốt nhất, dù sao Trầm Vĩnh Lan mua cây mắc cỡ cho nàng cũng cho là chuyện ngoài ý muốn nhưng Trầm Lạc Phù trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Nàng vươn ngón tay xinh xắn của mình chạm nhẹ vào lá cây mắc cỡ, lá cây thẹn thùng co rút lại, giống như tượng trưng cho một cô gái xử nữ, rất trong sáng e thẹn, sự thẹn thùng đó vô cùng đáng yêu.

Trầm Lạc Phù sau khi đặt cây mắc cỡ ở ban công xong cũng liền trở về phòng ngủ, nàng vừa mới nằm trên giường không lâu, Trầm Vĩnh Lan lại tới gõ cửa.

Trầm Lạc Phù chột thờ dài, cô cô nàng gần đây có sở thích ban đêm sẽ đến phòng nàng, Trầm Lạc Phù bất đắc dĩ đứng lên mở cửa.

“Cô út lại muốn nói chuyện phiếm sao? Bây giờ đã khuya rồi, tôi thực sự muốn ngủ!” Trầm Lạc Phù cũng không hẳn là bài xích cảm giác Trầm Vĩnh Lan đến phòng nàng, nhưng lúc này, nàng thực sự thấy buồn ngủ.

“Trầm Lạc Phù, tôi mất ngủ!” Trầm Vĩnh Lan hạ thấp giọng điệu, nàng không ngủ được, đúng là làm cho nàng có chút khó chịu.

“Đó là lí do sao?” Trầm Lạc Phù chọn mi hời, không phải là muốn bồi tán gẫu sao?

“Đêm nay cho tôi ngủ cùng với cô, tôi sẽ không làm ồn, cũng không quấy rầy cô ngủ được không?” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu mang theo một chút tội nghiệp, nàng nhìn Trầm Lạc Phù có chút hy vọng. Có trời biết, đêm nay nàng cũng không phải vì mất ngủ, nàng không có gì để làm, sẽ suy nghĩ đến một chút chuyện xấu, nghĩ đến mà không được thỏa mãn thì nàng sẽ cảm thấy tâm trạng rối loạn, càng nghĩ đến càng khắc chế không được, giống như có ngọn lửa nhỏ ở trong lòng vậy, cứ như thế lặp đi lặp lại nên Trầm Vĩnh Lan vẫn quyết định chạy sang quấy rầy Trầm Lạc Phù.

“Chẳng lẽ nếu ngủ cùng với tôi thì sẽ liền không cảm thấy mất ngủ?” Trầm Lạc Phù cũng không rõ hai người có liên quan gì với nhau.

“Có đôi khi bị mất ngủ, ở bên cạnh có người thì cảm giác sẽ tốt hơn rất nhiều, Lạc Phù làm ơn đi mà...” Trầm Vĩnh Lan quyết chí nấn nì Trầm Lạc Phù, cũng đã chuẩn bị một bộ dạng không thể nào tốt hơn, nàng hướng đến tiểu chất nữ làm nũng như thế này cũng không cảm thấy xấu hổ, đơn thuần mà nói Trầm Vĩnh Lan không hề có chương ngại tâm lý.

Trầm Lạc Phù nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan làm nũng quả thật là nàng thấy không quen, phải hiểu rằng nàng bị Trầm Vĩnh Lan làm mặt lạnh hai mươi mấy năm nay, lúc này lại làm nũng và nịnh bợ như vậy thì Trầm Vĩnh Lan có chút quý dị, hơn nữa nữ nhân này tuổi cũng lớn hơn nàng, cao hơn nàng, mà lại làm nũng với nàng, chuyện này đúng là phi lý mà. Tại sao Trầm Vĩnh Lan lại không hề cảm thấy xấu hổ hay có gánh nặng tâm lý chứ?

Có thể nói người xinh đẹp như Trầm Vĩnh Lan khi làm nũng thì dù có làm chuyện gì cũng đều khiến cho mọi người cảm giác vừa mắt một chút, thế nhưng bản thân Trầm Lạc Phù cũng không hiểu tại sao vẫn không quá thích khi thấy Trầm Vĩnh Lan làm nũng với mình.

Lúc này Trầm Lạc Phù cảm thấy tay nàng đột nhiên nổi da gà, bởi vì bị Trầm Vĩnh Lan sờ soạng, thật ra là có ý đồ vuốt ve nên nàng mới nổi da gà như vậy.

“Lạc Phù, chỉ một buổi thôi được không?” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù không đáp lại, cũng cố gắng không ngừng làm nũng, nữ nhân mà làm nũng có đôi khi lại là một loại vũ khí, bất luận là đối với ai cũng sẽ đạt được kết quả.

Mặc dù Trầm Lạc Phù cảm thấy có gì đó không hợp lý lắm, nhưng nàng cũng không muốn Trầm Vĩnh Lan làm cho mình nổi da gà, Trầm Lạc Phù đành miễn cưỡng thỏa hiệp. Trầm Lạc Phù sở dĩ dễ dàng thỏa hiệp như vậy, cũng không phải vì Trầm Vĩnh Lan hôm nay phá lệ lấy lòng nàng mà có liên quan, dù sao hai mươi mấy năm qua nàng chịu sự ức hiếp của Trầm Vĩnh Lan không ít, bây giờ được đãi ngộ tốt cho dù chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng cũng làm cho tâm tình của nàng khá tốt, vì vậy vẫn có thể đồng ý dung túng một ít yêu cầu của Trầm Vĩnh Lan

“Ngủ cùng với tôi cũng được, nhưng không cho cô khỏa thân ngủ, cô ngủ liền ngủ cũng không được làm phiền đến giấc ngủ của tôi” Trầm Lạc Phù thực sự không muốn ngủ bên cạnh một người khỏa thân như vậy, nếu nàng có điểm phúc đó thêm một lần nữa thì nàng cũng không đủ khả năng để mà thương thức.

“Không thành vấn đề!” Trầm Vĩnh Lan hướng đến Trầm Lạc Phù nở nụ cười vô cùng sáng lạn, để leo lên được giường của Trầm Lạc Phù, hy sinh một chút cũng không có gì đáng ngại.

Lần trước lợi dụng lúc Trầm Lạc Phù say rượu sau đó mới ngủ lại giường Trầm Lạc Phù, Trầm Vĩnh Lan kích động không thôi, nhưng nàng cũng tự nói với lòng rằng ngàn vạn lần cũng phải cố gắng khắc chế, nếu muốn nhanh chóng được ăn nhiều đậu hũ, thì đêm nay tốt nhất phải ngoan ngoãn không nên động đến Trầm Lạc Phù, để tránh cho Trầm Lạc Phù có cảnh giác. Lần này nàng có thể ngủ lại phòng Trầm Lạc Phù, có lần một sẽ có lần hai, có lần thứ hai sẽ có lần thứ ba tiếp đó nữa sẽ có vô số lần, chỉ cần làm cho Trầm Lạc Phù có thói quen ngủ cùng nàng, nàng sẽ chậm rãi mà xâm nhập. Trầm Vĩnh Lan định dùng chiêu nước ấm đun sôi éch đối phó Trầm Lạc Phù, làm cho Trầm Lạc Phù từ từ quen với sự tồn tại của nàng, cùng với những hành động thân mật, thói quen theo thời gian sẽ thành nghiện. . . Trầm Vĩnh Lan nghĩ lại vẫn cảm thấy bội phục bản thân mình có sách lược thật tốt.

Thế nhưng mỹ nhân ở bên cạnh, cái gì cũng không được làm thực sự làm cho người ta khó nhin a!

Trầm Vĩnh Lan cảm thấy bàn tay nàng cũng như trong ý thức nói chung đều rất muốn hướng đến Trầm Lạc Phù mà chạm, nhưng cứ mỗi lần dự định chạm Trầm Lạc Phù thì Trầm Vĩnh Lan cũng cứng rắn vội rút tay trở về. Cái này tựa như ma túy ở trước mắt nhưng bản thân nàng cũng không dám dùng, người trước mặt quá thật là nhân vật rất quan trọng khiến Trầm Vĩnh Lan cảm thấy trong lòng dường như có vô số con kiến đang cắn tới tấp, thực sự rất khó chịu! (:3 cảm giác này hiểu nà haha)

Trầm Lạc Phù thấy Trầm Vĩnh Lan ngoan ngoãn nằm ngủ ở bên cạnh cũng không quá nhiều mình, nàng liền buông xuống sự cảnh giác, chuẩn bị đi ngủ.

Ngược lại Trầm Vĩnh Lan làm sao ngoan ngoãn mà ngủ, nàng đang đấu tranh tư tưởng, lý trí đều rất nhanh bị bọn ác quỷ diệt hết, nàng nhìn cơ thể Trầm Lạc Phù ở trước mặt mình, vẫn không khắc chế được ham muốn trong lòng, liền đưa tay lên ôm lấy cơ thể Trầm Lạc Phù từ phía sau, làm cho cơ thể nàng và Trầm Lạc Phù dán lại với nhau.

Trầm Lạc Phù vốn đã ngủ rất nhanh, nhưng đột nhiên bị Trầm Vĩnh Lan ôm vào lòng lại bị hơi thở của Trầm Vĩnh Lan vây quanh nàng, nàng muốn tránh đi cái ôm này nhưng lại phát hiện Trầm Vĩnh Lan đã rất nhanh ôm nàng vào lòng, nhanh đến nỗi nàng có thể cảm giác được khối thịt mềm mại của Trầm Vĩnh Lan đang chạm vào lưng mình.

“Trầm Vĩnh Lan!” Trầm Lạc Phù có chút tức giận kêu to tên Trầm Vĩnh Lan.

“Ng Sloan, đừng ồn ào, ngủ đi” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu lại giống như một tiểu hài tử, hơn nữa lại làm điệu bộ giống như nàng rất muốn ngủ, cố tình đổ lỗi cho Trầm Lạc Phù đang gây sự.

“Cô...buông...” Trầm Lạc Phù cảm thấy bị Trầm Vĩnh Lan ôm vào trong lòng như vậy thì có cảm giác rất đen tối, đặc biệt là chung quanh nàng đều tràn ngập lấy hơi thở của Trầm Vĩnh Lan.

“Tôi ôm một chút thôi, ngủ rồi sẽ không thấy khó khăn nữa...” Trầm Vĩnh Lan nói cũng không rõ ràng.

“Trầm Vĩnh Lan...” Trầm Lạc Phù vẫn không bỏ cuộc.

Nhưng Trầm Vĩnh Lan lại làm như đang ngủ, không hề trả lời nàng, Trầm Lạc Phù lại tránh vài cái nhưng vẫn không thể thoát ra được vòng tay của Trầm Vĩnh Lan đang ôm nàng, lúc này Trầm Vĩnh Lan giống như đang ôm gối ôm ngủ, cơ thể nàng hoàn toàn bị Trầm Vĩnh Lan ôm vào lòng, Trầm Lạc Phù lần đầu tiên mới cảm thấy nếu nàng so với Trầm Vĩnh Lan cao lớn hơn một chút nữa thì tốt rồi, sẽ không giống như lúc này trông nàng rất yếu đuối.

Quả thật cơ thể phụ nữ, mọi người không thể không thích, cơ bản là Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan ôm từ phía sau cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ là nàng có chút không quen mà thôi, nhưng ở chóp mũi của nàng đều nồng đậm hơi thở của Trầm Vĩnh Lan, hơi thở lại có tính xâm lược rất cao. Trầm Lạc Phù lúc này cũng có chút mệt mỏi, nàng giãy dụa cũng dần dần yếu đi, thậm chí nàng cũng quên đi hơi thở nồng đậm này sau đó dần dần đi vào giấc ngủ. Thực ra Trầm Lạc Phù chỉ ngại hơi thở Trầm Vĩnh Lan quá nồng đậm, rất có sức quyến rũ và mạnh mẽ, trên cơ bản thì nàng không phải là ghét hơi thở của Trầm Vĩnh Lan ngược lại có điểm gì đó rất thích, nhưng bản thân nàng lại không muốn thừa nhận mà thôi. *(Lạc Phù -Đổi lòng , đổi lòng, đổi lòng :’>... edit chương này thấy ngọt lắm a)*

Trầm Lạc Phù nghĩ Trầm Vĩnh Lan đã ngủ nên nàng mới thả lỏng mà ngủ, nhưng nàng làm sao suy nghĩ được Trầm Vĩnh Lan vẫn luôn luôn giả bộ ngủ mà thôi.

Trầm Vĩnh Lan cố ý làm bộ như đã mơ hồ ngủ nên mới ôm lấy cơ thể Trầm Lạc Phù, thực ra là nàng đã tính toán làm cho Trầm Lạc Phù thấy hành vi của nàng không phải có ý, bản thân nàng là vô ý thức, để nhằm thả lỏng sự cảnh giác của Trầm Lạc Phù, vì vậy mới làm cho Trầm Lạc Phù ngoan ngoãn cho mình ôm mà không hề giãy dụa. Trầm Vĩnh Lan trong lòng đều tràn đầy quý giá, lúc này âm mưu đã thực hiện được thì không khỏi vui mừng, nàng thực thích tư thế này, từ phía sau ôm lấy lưng Trầm Lạc Phù, tay đang ôm Trầm Lạc Phù còn cố ý đặt ở nơi mềm mại trước ngực, nàng hướng đầu đến chiếc cổ Trầm Lạc Phù rút vào, tham lam hít lấy mùi hương và hơi thở trên người Trầm Lạc Phù, nàng cực kỳ thích hơi thở đặc biệt trên người Trầm Lạc Phù, hơi thở dường như còn mang theo một mùi vị của hoa cỏ xanh của tự nhiên rất thơm mát.

Trầm Vĩnh Lan đem Trầm Lạc Phù ôm chặt hơn một chút, làm cho cơ thể nàng và Trầm Lạc Phù kề sát vào nhau, sau đó lại kim lòng không được đưa môi lên hôn lấy chiếc lưng tròn bóng cùng vai và cổ Trầm Lạc Phù, nàng hôn rất nhẹ nhàng, cảm giác thực sự thỏa mãn. Tuy lúc này không hề có chuyện gì xấu xảy ra, nhưng chỉ cần ôm Trầm Lạc Phù như vậy nàng cũng cảm thấy thật tốt.

Quả thật mình cũng đâu có quá biến thái, cả ngày lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện xấu a. Đây chính là kết luận cuối cùng của Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan ôm tư thế như vậy mà nghiêm chỉnh duy trì cả buổi tối, có thể thấy được tư thế này của hai người có chút vừa lòng. Trầm Lạc Phù lúc này có cảm giác ngủ rất ngon, chờ đến khi nàng tỉnh lại thì lúc này mới nhớ lại tối hôm qua vẫn bị Trầm Vĩnh Lan ôm, nếu so sánh nàng ngủ cùng với mẹ cũng chưa bao giờ thân mật như thế, nhưng lúc này thân mật ôm như vậy cũng không làm cho nàng quá chán ghét. Lúc này trong suy nghĩ của Trầm Lạc Phù chính là nếu nàng và Trầm Vĩnh Lan trước đây từ nhỏ đã quan hệ tốt như vậy thì lúc này có thể như vậy mà thân mật hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: “Trầm Lạc Phù, Đừng Nhức Nhích, Ngực Tôi Rất Nhạy Cảm, Bị Cô Làm Cho Có Cảm Giác Đây!”

Tư thế này đúng là thân mật, Trầm Lạc Phù có thể cảm nhận được hai thỏa đầy đặn mềm mại của Trầm Vĩnh Lan từ phía sau lưng nàng, không những thế một tay Trầm Vĩnh Lan đang ôm bên hông nàng, tay còn lại thì ôm lấy nơi mềm mại ở ngực nàng, cảnh tượng này cứ giống như nàng là tiểu tình nhân của cô vậy. Trầm Lạc Phù suy nghĩ như thế cảm thấy có chút không đành lòng, nàng như thế nào lại có ý nghĩ vô lý như vậy?

Trầm Lạc Phù liền có chút bối rối liền đẩy bàn tay đang ôm của Trầm Vĩnh Lan ra, tất cả là đều do Trầm Vĩnh Lan, gần đây đột nhiên lại đối với nàng thân thiết quá mức rồi.

Trầm Vĩnh Lan bị Trầm Lạc Phù làm cho thức giấc, nhưng nàng cũng không có ý định muốn buông Trầm Lạc Phù ra mà ngược lại đem Trầm Lạc Phù ôm chặt hơn một chút.

“Trầm Vĩnh Lan!” Trầm Lạc Phù cao giọng cảnh cáo.

“Tại sao lại không gọi tôi là cô út?” Trầm Vĩnh Lan vừa thức dậy, giọng điệu lười biếng hỏi.

Trầm Lạc Phù có chút ngạc nhiên, nàng cũng phát hiện chỉ cần nàng đối với Trầm Vĩnh Lan có điểm tức giận thì nàng sẽ không gọi Trầm Vĩnh Lan là cô út.

“Cô có một chút nào giống cô út của tôi không?” Trầm Lạc Phù luôn cảm thấy Trầm Vĩnh Lan một chút cũng không giống một người trưởng bối.

“Do cô gần đây mới không thường gọi tôi là cô út” Bản thân nàng không phải không giống trưởng bối, đơn giản mà nói thì do Trầm Lạc Phù gần đây thích gọi thẳng tên của nàng. Bất quá nàng cũng không thêm để ý có bị Trầm Lạc Phù gọi thẳng tên hay không vì nàng cảm giác gọi như thế cũng giống như cùng thế hệ, không phải là trưởng bối.

Trầm Vĩnh Lan đem mặt chôn ở sau ót Trầm Lạc Phù dùng chóp mũi cọ cọ vào một chút, nàng cực kỳ yêu thích tư thế này, đem Trầm Lạc Phù ôm vào lòng như thế này cảm giác Lạc Phù giống như tiểu tình nhân của nàng vậy. (: "> mình cũng yêu tư thế này, sao edit mà gato thế này.. buồn ba chấm... = ' =)

“Đó là vì gần đây tôi không giống như lúc trước dễ dàng tha thứ cho những việc làm của cô” Trầm Lạc Phù giải thích, nàng cảm giác Trầm Vĩnh Lan dùng chóp mũi cọ cọ của mình làm cho cổ nàng có chút ngứa, nàng vội rút cổ lại cố ý tránh đi sự thân mật của Trầm Vĩnh Lan.

“Tại sao trước kia cái gì cũng có thể dễ dàng tha thứ cho tôi, tại sao hiện tại lại không?” Trầm Vĩnh Lan muốn hỏi rõ ràng sự việc, tay nàng rất muốn dùng thêm một chút sức để xoa vào nơi mềm mại đầy đặn của Trầm Lạc Phù, nàng biết chỉ cần nàng trêu đùa ở nơi đó thì nụ hoa nhỏ ở sau lớp áo ngủ mỏng manh kia sẽ dựng đứng lên trong lòng bàn tay nàng.

“Vì trước kia tôi rất ngốc, được không?” Trầm Lạc Phù không khách khí hỏi ngược lại, nàng không biết tại sao thời gian gần đây nàng lại không thích ở trước mặt Trầm Vĩnh Lan lễ phép nhu thuận.

“Trước kia ngốc vẫn rất đáng yêu, cô xem hiện tại cô đối với tôi rất dữ nha” Trầm Vĩnh Lan có một chút hờn giận nói, giọng điệu giống như đang hướng với tình nhân mà làm nũng.

“Sau đó cho cô dễ dàng bắt nạt hơn à?” Hừ, Trầm Vĩnh Lan thật sự nghĩ bản thân mình tốt đẹp! Cô chính là điển hình của người hay bắt nạt kẻ yếu, nhìn xem, nếu đối với cô cứng rắn, thì cô liền mềm nhũn.

“Hiện tại tôi lại rất thích tiểu Lạc Phù của chúng ta trở nên hiền lành, hiền lành ngoan ngoãn như vậy ai lại nỡ mà bắt nạt nữa cơ chứ?” Nếu có bắt nạt thì cũng muốn ở trên giường mà bắt nạt, cũng giống như mùi vị trên người Trầm Lạc Phù thật tốt, ngửi một chút liền làm cho người ta cảm giác ý loạn tình mê, vì vậy Trầm Vĩnh Lan ở sau lưng Trầm Lạc Phù giống như là kẻ nghiện vậy, cứ mê luyến mà tham lam ngửi lấy hơi thở trên người Trầm Lạc Phù. (*Ấn... thực sự cơ thể phụ nữ rất thơm a :(, sao càng edit càng muốn có ng ỉu thể này *khóc rònng* T^T*)

Trầm Vĩnh Lan tự nhiên như vậy mà đem lời này nói ra khiến cho Trầm Lạc Phù nghe xong cũng không biết phản ứng ra sao, dường như không mấy vui vẻ cũng không cảm thấy buồn, tóm lại Trầm Lạc Phù không rõ bản thân nàng hiện giờ có cảm xúc gì. Nếu là trước đây, Trầm Vĩnh Lan cũng nguyện ý mà thích nàng, nguyện ý cùng nàng chơi đùa thì nàng thực sự vui mừng, còn hiện tại đúng là không mấy vui vẻ lên được, nhưng suy nghĩ lại cũng cảm thấy khá tốt.

“Tôi muốn đứng đây, cô buông tôi ra” Trầm Lạc Phù lúc này mới nghĩ đến nàng vẫn còn bị Trầm Vĩnh Lan ôm.

“Không, tôi muốn ôm một chút nữa, tôi phát hiện ôm cô ngủ cảm thấy tốt lắm, mỗi một chút tôi cũng thấy giống như khi còn nhỏ ôm gối ngủ, khi ôm vừa thấy mềm mại lại vừa thoải mái” Trầm Vĩnh Lan một mực không buông Trầm Lạc Phù ra, mà ngược lại giống như ôm cái gối càng ôm chặt Trầm Lạc Phù hơn nữa, nàng âm thầm hướng nơi mềm mại của nàng mà xát lên lưng Trầm Lạc Phù, lúc này nàng cảm giác thấy hai nụ hoa kia rất nhanh đã dựng đứng lên, thật là không xong rồi mới sáng sớm mà nàng đã muốn hướng đến Trầm Lạc Phù động dục, nhưng nghĩ lại nàng vẫn cảm thấy rất tốt, nhưng lúc này hai nụ hoa của nàng đang dựng đứng lại truyền lại cho nàng một chút cảm giác tê dại, làm cho nàng không khê thờ dài, dù sao đi nữa cũng chỉ có thể lên lút ăn chút đậu hủ thì thật không thể chấp nhận. Trầm Vĩnh Lan suy nghĩ, nếu có một ngày nàng có thể đường đường chính chính mà hướng đến Trầm Lạc Phù cầu hoan thì tốt lắm sao. Dù sao nàng đối với Trầm Lạc Phù khát vọng càng lúc càng sâu, tính nhẫn nại càng lúc càng vắt vả rồi.

Trầm Lạc Phù không rõ có phải là mình bị ảo tưởng hay không, nhưng nàng vẫn cảm thấy tư thế Trầm Vĩnh Lan đang ôm nàng lúc này không ổn, Trầm Vĩnh Lan dường như đang cố ý chạm ngực vào lưng nàng để ma xát, không những thế nàng còn cảm nhận được hai nụ hoa ở nơi đây đập mềm mại của Trầm Vĩnh Lan đang dựng đứng lên, cảm giác lúc này làm cho Trầm Lạc Phù cảm thấy thẹn thùng, mà lưng của nàng giống như đang bị thiêu cháy. Nàng không xác định được là Trầm Vĩnh Lan vô tình hay cố ý, nếu cố ý thì Trầm Vĩnh Lan quả thật rất biến thái, cũng quá phóng đảng, nhưng nếu vô tình mà nàng lại trách móc thì trái ngược lại nàng tự mình cần mình, Trầm Vĩnh Lan sẽ nói nàng tâm tư bất chính mới có suy nghĩ như vậy. Nói tóm lại hiện giờ Trầm Lạc Phù thực sự cảm thấy rất khó xử.

“Trầm Vĩnh Lan, cô buông tôi ra!” Trầm Lạc Phù vịn vào cơ thể của nàng, muốn thoát khỏi sự ôm ấp của Trầm Vĩnh Lan.

Thế nhưng Trầm Lạc Phù càng vịn vào thì lực ma xát gây ra càng lớn, Trầm Vĩnh Lan hơi hừ nhẹ một tiếng.

“Trầm Lạc Phù, đừng nhúc nhích, ngực tôi rất nhạy cảm, bị cô làm cho có cảm giác đấy!” Trầm Vĩnh Lan không hổ danh là phụ nữ ba mươi tuổi, lập tức đem lời trong lòng nói thẳng với Trầm Lạc Phù, nàng cũng thuận tiện đem hết mọi trách nhiệm đẩy hết cho tiểu chất nữ thuần khiết bảo thủ của mình.

Quả nhiên Trầm Lạc Phù không dám động đây, nàng cảm giác mặt mình đang nóng bừng lên, đây cũng không phải lần đầu tiên nàng gọi lên cho Trầm Vĩnh Lan cảm giác, nếu so với Trầm Vĩnh Lan vô cùng bình thường thì Trầm Lạc Phù giờ phút này lại xấu hổ muốn chết đi được.

“Cảm giác được không? Nơi đó bị cô lộng đã trở nên se cứng lên rồi” Trầm Vĩnh Lan nói nhỏ bên tai Trầm Lạc Phù, nàng nhìn thấy sườn mặt Trầm Lạc Phù một phím đỏ rần, thậm chí cả tai cũng đều trở nên ửng đỏ, vì vậy càng khắc chế không được chỉ muốn trêu chọc tiểu chất nữ của nàng. Trầm Vĩnh Lan lại cố ý đem ngực mình dán vào lưng Trầm Lạc Phù càng lúc càng chặt chẽ, làm cho Trầm Lạc Phù cũng cảm nhận được những thay đổi cơ thể của Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Lạc Phù nghe vậy mặt liền đỏ hơn, nàng quả thật cảm giác phía sau lưng nụ hoa kia càng trở nên se cứng, cô cô nàng không thấy cảm thẹn thì nàng cũng muốn thấy xấu hổ dùm a.

“Cô thật phóng đảng!” Trầm Lạc Phù ghen đỏ mặt, ghen lắm mới nói ra bốn chữ kia.

Trầm Vĩnh Lan nghe vậy không khỏi nở nụ cười.

“Đó chỉ là phản ứng sinh lý bình thường mà thôi, chẳng lẽ cô chưa từng có phản ứng như vậy sao? chẳng hạn như nằm mơ thấy xuân mộng, chẳng hạn như tự vuốt ve mình...” Trầm Vĩnh Lan càng nói càng ái muội.

“Tôi không có!” Trầm Lạc Phù liền biện bạch cho mình, nàng có cảm giác giống như là đang giấu đầu lòi đuôi, tuy rằng nàng không có tự vuốt ve bản thân mình nhưng nếu nằm mơ thấy mộng xuân thì chỉ có một lần mà thôi, nhớ tới lần trước gặp mộng xuân, lại làm cho nàng hiện tại có chút chột dạ.

Trời biết, nếu hôm đó Trầm Vĩnh Lan không lợi dụng lúc nàng say rượu mà làm chuyện xấu, làm cho nàng tưởng lầm là mộng xuân thì giờ phút này dường như câu trả lời của nàng chắc chắn như vậy cũng không có gì phải ngại ngùng lo sợ.

“Lạc Phù dù sao cũng đã hai mươi bốn tuổi, đã là cô gái trưởng thành rồi, cơ thể có ham muốn cũng rất bình thường thôi, nếu không có mới là không bình thường, ví dụ như nếu tôi vuốt ve nơi này cô cũng sẽ phát sinh ra cảm giác... đó mới là bình thường...” Lúc này Trầm Vĩnh Lan tựa như ma quỷ, miệng thì giải thích cho tiểu chất nữ về bài học sinh lý bình thường, tay nàng cũng có sẵn dụng tâm liền ôm lấy nơi mềm mại ở ngực của Trầm Lạc Phù và hơi dùng sức vuốt ve nụ hoa nhỏ nhắn kia.

Trầm Lạc Phù không nghĩ tới việc Trầm Vĩnh Lan lại dám vuốt ve ngực nàng, nơi bị chạm vào dường như đúng như lời Trầm Vĩnh Lan nói, cũng đột nhiên se cứng lại và dựng đứng lên, nàng cũng có cảm giác rất kỳ quái, loại cảm giác này làm cho Trầm Lạc Phù thấy rất khủng hoảng, nàng liền dùng sức đánh mu bàn tay của Trầm Vĩnh Lan ra.

“Trầm Vĩnh Lan, cô đừng có quá đáng!” Trầm Lạc Phù có chút tức giận nói.

Trầm Vĩnh Lan thu hồi lại bàn tay bị Trầm Lạc Phù đánh có chút đau, rõ ràng là Trầm Lạc Phù có cảm giác mà, sờ một chút sẽ liền cảm thấy thoải mái thôi, có như vậy mà cũng khó chịu, Trầm Vĩnh Lan ủy khuất nghĩ đến.

“Được rồi, không quấy rối cô, cô lúc nào cũng bảo thủ như thế, tôi cảm thấy chuyện này cũng không có gì, nếu cô thấy bị tôi sờ có chút mát mát thì cô có thể sờ lại tôi, người ta so với cô ngực to hơn vì vậy nếu so với sờ của cô thì sờ ngực của tôi vẫn tốt ...” Trầm Vĩnh Lan đang nói linh tinh thì thấy sắc mặt của Trầm Lạc Phù từ hồng đã chuyển sang đen, nàng liền đem câu nói kế tiếp nuốt vào bụng, không dám nói linh tinh thêm cái gì nữa và cũng ngoan ngoãn buông Trầm Lạc Phù ra.

Trầm Lạc Phù tức tức rời giường, sắc mặt của nàng cũng không tốt lắm.

Trầm Vĩnh Lan thấy sắc mặt Trầm Lạc Phù lạnh lùng ra mặt thì thầm mắng bản thân mình quá phóng túng, đã nói là phải cố gắng kìm chế không được làm càn, nhưng nếu Trầm Lạc Phù thực sự tức giận muốn bỏ đi thì làm sao bây giờ? Vừa nghĩ đến đây Trầm Vĩnh Lan liền có chút hoảng hốt, nàng một chút cũng không muốn Trầm Lạc Phù rời đi.

“Lạc Phù, đang giận sao?” Trầm Vĩnh Lan cũng đứng dậy, hơi nắm lấy vạt áo của Trầm Lạc Phù thật cẩn thận hỏi, nàng cũng giống như là con cún nhỏ ra sức nịnh nọt chủ nhân.

Trầm Lạc Phù không để ý tới nàng, quả thật Trầm Lạc Phù cũng không biết bản thân nàng hiện giờ có tâm tình gì, chỉ cảm thấy rất khó chịu, cũng không thích cảm giác hiện tại.

“Lạc Phù, cô nói đi, cô muốn làm gì tôi đều có thể nghe theo cô, cô đừng tức giận nữa có được không?” Thấy Trầm Vĩnh Lan hạ thái độ và giọng điệu, điều đó làm cho Trầm Lạc Phù có chút bất ngờ nhìn về phía Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan như loài hoa thủy tiên, cũng biết năn nỉ người khác không tức giận sao? Dù sao cũng lớn như vậy rồi Trầm Vĩnh Lan chưa từng hạ thấp thái độ, dường như lúc này Trầm Vĩnh Lan đang làm cho nàng bị ảo giác mất thôi.

“Làm gì cũng được sao?” Trầm Lạc Phù chọn mi hời, nàng không chắc chắn được Trầm Vĩnh Lan có hay không chỉ nói suông, dù sao Trầm Vĩnh Lan mở miệng nói ra những lời này cũng không thể tin tưởng hết được.

“Đương nhiên!” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù sắc mặt dịu đi một chút, nàng cảm thấy chỉ cần lưu lại Trầm Lạc Phù thì làm cái gì nàng cũng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cô Thực Sự Rất Biến Thái!

“Tốt lắm, cô hôm nay nấu cơm cho tôi ăn, đem quần áo giặt sạch, phải giặt bằng tay, phải lau hết sàn nhà... quan trọng là cô từ nhỏ đã làm nhiều chuyện xấu đối với tôi, đem tất cả mọi việc mà viết ra, sau đó hướng đến tôi mà nhận lỗi” Nếu Trầm Vĩnh Lan lớn như vậy mà hứa suông thì Trầm Lạc Phù coi như bản thân gặp phải công phu ‘sur từ rống’ vậy, tuy nhiên nàng cũng muốn hưởng thụ một chút được thủy tiên hầu hạ thì cảm giác như thế nào.

“Tôi thấy... hình như là khá nhiều?” Trầm Vĩnh Lan có chút lú lẫm nhìn Trầm Lạc Phù hỏi, Trầm Lạc Phù đối với nàng rốt cuộc có bao nhiêu cừ hận và oán niệm đây? Làm việc nhà là được rồi, có gì lại còn muốn đem nợ cũ hai mươi mấy năm qua một lượt viết ra chứ?

“Cô không phải nói là cái gì cũng có thể làm sao?” Trầm Lạc Phù hỏi ngược lại, nhìn cũng biết bộ dáng của cô là làm không được rồi.

Trầm Vĩnh Lan chính là tự làm tự chịu, nàng chỉ nghĩ không phải chỉ sờ ngực có một chút thôi sao, làm như là có giá lắm mà lại đòi hỏi nhiều như vậy, sớm biết như thế đã không sờ soạng. Trầm Vĩnh Lan khuôn mặt suy sụp giống như trái khổ qua. Kỳ thật là nếu cho Trầm Vĩnh Lan cơ hội chọn lại, thì Trầm Vĩnh Lan vẫn muốn được sờ soạng...

“Đúng là nói như vậy, nhưng có thể hay không nên giảm đi một chút?” Trầm Vĩnh Lan nịnh nọt hướng đến Trầm Lạc Phù cò kè mặc cả, nếu đem chuyện từ nhỏ đến lớn bắt nạt Trầm Lạc Phù viết ra giấy, nhiều như vậy làm sao mà viết cho hết, còn phải hướng nàng giải thích nguyên nhân... nhiều lắm a, thực sự rất mất mặt.

“Cô út cũng không nên tự làm khó bản thân mình, tôi rời đi là được...” Trầm Lạc Phù lạnh nhạt nói.

“Tôi có nói là không làm sao? Làm thì làm chứ” Trầm Vĩnh Lan nghe Trầm Lạc Phù đòi đi thì liền vội vàng chấp thuận, dù sao chỉ làm một ngày thôi, cần môi chịu đựng vậy.

Trầm Lạc Phù thấy Trầm Vĩnh Lan nhanh chóng đáp ứng nàng có chút kinh ngạc, xem ra thủy tiên là thật tâm muốn lấy lòng nàng.

“Hiện tại chuẩn bị một chút, thay tôi làm bữa sáng đi” Trầm Lạc Phù hướng đến Trầm Vĩnh Lan nở nụ cười giống như nữ thần, nhưng Trầm Vĩnh Lan ngược lại cảm thấy hôm nay Trầm Lạc Phù không còn giống thiên thần nữa, dường như biến thành ác quỷ vậy, một chút cũng không đáng yêu a.

Trầm Vĩnh Lan sau khi rửa mặt xong, đến khi đi ra khỏi phòng nàng đã thấy Trầm Lạc Phù tay khoanh trước ngực đứng ở cửa phòng bếp đeo tạp dề chờ nàng.

“Tôi đã chuẩn bị sẵn nguyên liệu nấu ăn giúp cô rồi, cô có thể bắt đầu làm” Trầm Lạc Phù người mang tạp dề đứng tựa ở cửa phòng bếp nhìn Trầm Vĩnh Lan nói.

“Tôi chưa từng nấu cơm, nếu tôi làm ngộ nhỡ rất là khó ăn thì làm sao?” Trầm Vĩnh Lan hướng đến Trầm Lạc Phù vừa làm nũng vừa có chút đáng thương, nàng muốn làm cho Trầm Lạc Phù thay đổi ý định, bởi vì nàng ghét nhất là tiến vào phòng bếp, dính đầy dầu mỡ không nói lại dễ bám mùi thức ăn trên người... rất ghét a, Trầm Lạc Phù thật là khó ưa mà.

“Làm ăn không được không quan trọng, quan trọng nhất là cái tâm không đúng sao?” Trầm Lạc Phù cũng không để ý Trầm Vĩnh Lan bộ dáng đáng thương đang hướng đến nàng làm nũng, nàng lúc này cũng không bị nụ cười của Trầm Vĩnh Lan mà nhượng bộ, cũng không có ý định thương lượng.

“Tôi cũng chưa bao giờ nấu cho ai ăn nha...” Trầm Vĩnh Lan hơi hơi chu mỏ tỏ oán nói, nhưng cũng chịu nhượng bộ ngoan ngoãn cầm lấy nguyên liệu nấu ăn lên.

Trầm Lạc Phù nhìn cái miệng Trầm Vĩnh Lan đang chu lên thì da đầu nàng đột nhiên tê dại, người phụ nữ này không lúc nào nghiêm túc được một chút sao?

“Người ta từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ ăn bữa sáng do cô út làm nha, rất đáng mong đợi đó...” Trầm Lạc Phù bắt chước giọng điệu của Trầm Vĩnh Lan, cũng dùng đúng thái độ và âm điệu bá đạo của Trầm Vĩnh Lan mà nói, vừa nói xong nàng liền không quên xoa nhẹ hai bên cánh tay mình, bởi vì bản thân nàng sau khi nói những lời kia cũng cảm thấy buồn nôn mà nổi hết da gà.

Quả nhiên Trầm Vĩnh Lan khi nghe những lời này, tay đang cầm cái trứng cũng chợt run lên một chút, nàng cảm thấy Trầm Lạc Phù có gì đó hơi khác lạ, nàng quay sang nhìn Trầm Lạc Phù thì nhận ra ánh mắt kia đang giễu cợt mình, hừ, Trầm Lạc Phù gần đây càng lúc càng không đáng yêu, dường như càng lúc càng muốn chống đối nàng.

Tuy nhiên để cho Trầm Vĩnh Lan xuống bếp, đây tuyệt đối lại là sách lược sai lầm nhất của Trầm Lạc Phù, Trầm Vĩnh Lan nữ nhân này thế nhưng lại không hề biết trước khi chiên trứng thì phải đun nóng dầu, nàng lại trực tiếp đập quả trứng gà vào trong chảo, sau đó cái trứng liền dính trong nồi, cháy đen thành một mảnh, Trầm Vĩnh Lan lại còn đổ nước vào trong chảo... sau đó trong bếp bốc lên đầy khói, Trầm Vĩnh Lan bị khói vây kín làm cho ho khan.

Trầm Lạc Phù nhìn thấy mà tròn mắt há hốc mồm, Trầm Vĩnh Lan nhất định là cố ý, bằng không nàng làm sao lại có thể ngộ đến việc chiên trứng mà cũng không biết làm.

“Trầm Lạc Phù, tại sao lại bị như vậy?” Trầm Vĩnh Lan bị khói làm sặc chịu không được đành chạy ra thật nhanh khỏi phòng bếp, chỉ lo chạy nên cả bếp cũng quên tắt lửa.

Trầm Vĩnh Lan khuôn mặt đáng thương nhìn Trầm Lạc Phù, ánh mắt cùng bộ dáng một bộ cầu cứu.

Trầm Lạc Phù khuôn mặt trắng bệch nhìn Trầm Vĩnh Lan, nàng lúc này tin rằng nếu một lần nữa cho Trầm Vĩnh Lan vào bếp, Trầm Vĩnh Lan chắc chắn sẽ đem cả phòng bếp làm hỏng nát. Không cần biết Trầm Vĩnh Lan có phải cố ý hay không, nhưng muốn được cơm Trầm Vĩnh Lan nấu, đại khái so với lên trời còn khó hơn. Nàng đành phải nhận thức mà đi vào tắt bếp lửa, nhìn một đồng hồ độn trong phòng bếp thì nàng đột nhiên hối hận vì đã cho Trầm Vĩnh Lan bước vào, nàng phải thu dọn tàn cuộc này, đúng là so với việc bình thường nàng làm bữa sáng thì bây giờ lại phí thêm thời gian.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù vài tháo bát đã đem tàn cuộc của nàng thu dọn sạch sẽ sau đó cũng rất nhanh làm tốt bữa sáng cho cả hai, nàng lúc này mới hết sức sùng bái Trầm Lạc Phù, nàng cảm thấy Trầm Lạc Phù trong cảm nhận của nàng hình tượng đã trở nên rực rỡ không ít, quả nhiên nữ nhân nấu cơm lúc nào cũng rất quyến rũ.

“Ăn đi!” Trầm Lạc Phù đem bữa sáng bung ra, không tình nguyện nói, cuối cùng nàng cũng phải hạ hỏa thủy tiên, thật không cam lòng.

“Người ta thực sự không biết xuống bếp mà” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù bộ dáng không mấy vui vẻ nhưng bản thân nàng cũng muốn khê biện bạch cho mình.

Trầm Lạc Phù không để ý đến nàng, im lặng ăn buổi sáng của mình.

Trầm Vĩnh Lan buổi sáng tuy có chút bức bối nhưng cảm thấy bụng của nàng hôm nay so với bình thường đều đối hơn, cho nên bất chấp mọi chuyện cũng lập tức ăn bữa sáng của mình.

Sau khi ăn xong, Trầm Lạc Phù bắt Trầm Vĩnh Lan đi lau nhà, Trầm Vĩnh Lan lau nhà chẳng khác nào như con thiêu thân, nàng lau không quá sạch sẽ làm cho Trầm Lạc Phù không mấy hài lòng, nhưng đối với người chưa bao giờ làm việc nhà như Trầm Vĩnh Lan thì nàng cũng không ôm hy vọng lớn quá làm gì, Trầm Lạc Phù lần này rất tốt bụng bỏ qua cho Trầm Vĩnh Lan, cũng thăm nghĩ là tha cho nàng hai lần mà thôi. Nhưng sau khi lau một lúc, nhà chẳng những không sạch sẽ thì thôi, nàng liền than thở rồi làm cực kỳ sơ sài cho xong, Trầm Lạc Phù nhìn thấy chỉ muốn lấy cái khăn lau mà nhét vào miệng Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan cảm thấy lau nhà thật sự rất vất vả, việc nhà hay nội trợ quả nhiên là nhàm chán, thật là ghét quá đi.

“Có máy giặt quần áo rồi mà...” Trầm Vĩnh Lan nói thật nhỏ, có máy giặt quần áo rồi cũng đâu cần phải giặt qua tay làm chi cho phí thời gian. Quả thật phần lớn đều là y phục của nàng, chỉ có một ít là quần áo của Trầm Lạc Phù, nếu sớm biết hôm nay nàng giặt quần áo thì hôm qua nàng đã không thay nhiều bộ đồ như vậy, may mắn đều là quần áo mùa hè bằng không Trầm Vĩnh Lan sẽ muốn khóc mất thôi.

“Y phục của cô, một bộ đều đáng giá hơn một ngàn tệ, nếu giặt máy thì sẽ hỏng hết” Trầm Lạc Phù thân nhiên nói, biết giặt quần áo cho thông khối chút đi, cho cô bình thường giống như con bướm hoa vậy, thay cho lắm quần áo vào.

“Oh...” Trầm Vĩnh Lan thực ra cũng không phải chưa từng giặt quần áo, nhớ lại thời gian học Đại học, nàng cũng chỉ giặt qua quần áo lót của mình, còn áo khoác hay đồ mặc hàng ngày 24/24 đều có bạn trai tiện thể giặt dùm, về nhà thì có mẹ và chị dâu. Hiện giờ nàng xoa xoa quần áo, Trầm Vĩnh Lan cảm thấy thật chưa tốt a...

“Bất quá tôi cho cô giặt có một lần thôi, cô út thoát nhìn lại có vẻ không tình nguyện làm, người ta mỗi ngày đều giúp cô út giặt đồ...” Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan vẻ mặt giống như đang bị ngược đãi nên nàng cũng lạnh lạnh nói.

“Cho nên mới nói Lạc Phù của tôi là tốt nhất...” Trầm Vĩnh Lan cũng tranh thủ thời gian mà nịnh nọt. Được thôi, về sau nàng sẽ thông cảm cho sự vất vả của Lạc Phù, sẽ hạn chế tối đa việc thay quần áo. Phải hiểu được rằng Trầm Vĩnh Lan cũng đã biết suy nghĩ cho người khác một chút nên mới nghĩ đến việc hạn chế thay đồ của nàng. Đúng là... suy nghĩ quá lớn lao đi!

“Hừ!” Trầm Lạc Phù nhìn bộ dạng nịnh nọt của Trầm Vĩnh Lan hừ lạnh.

Trầm Vĩnh Lan trong lúc đang giặt quần áo Trầm Lạc Phù vẫn luôn luôn đứng bên cạnh trông coi, cho đến khi Trầm Vĩnh Lan cầm lấy chiếc quần lót của nàng thì Trầm Lạc Phù mới không được tự nhiên đem tầm mắt dời đi chỗ khác, dù sao cũng là quần lót của nàng lại bị Trầm Vĩnh Lan cầm lên, nàng thật sự không thấy được tự nhiên.

“Mau trắng tinh khiết, tôi thật là thích phong cách của cô, bảo thủ nhưng rất thuần khiết” Trầm Vĩnh Lan cầm lấy quần lót của Trầm Lạc Phù lên hương đến Trầm Lạc Phù nói.

Trầm Lạc Phù không để ý Trầm Vĩnh Lan, giặt thì giặt đi, nói nhiều như vậy có ích gì.

“Nghe mọi người nói đối với xử nữ đều có hương thơm đặc biệt của xử nữ, không biết sự thật có đúng như vậy không?” Trầm Vĩnh Lan đem quần lót của Trầm Lạc Phù hương tới chớp mũi ngửi qua một chút, quả thật có một cỗ hương thơm rất tự nhiên.

Trầm Lạc Phù nhìn thấy hành động của Trầm Vĩnh Lan vừa rồi, mặt nàng rất nhanh liền đỏ lên.

“Trầm Vĩnh Lan, cô thật biến thái a!” Trầm Lạc Phù liền vội cướp lấy chiếc quần lót trên tay Trầm Vĩnh Lan.

“Người ta chỉ là tò mò xử nữ có thật hay không có mùi hương một chút thôi mà” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy mình vô tội.

“Xử nữ thì sao? Trêu chọc cô sao?” Trầm Lạc Phù ngừ khí có chút không tốt nói.

“Xử nữ không có gì a, tôi chỉ tò mò một chút thôi, cô làm gì phản ứng lớn như vậy?” Trầm Vĩnh Lan biểu tình càng cảm thấy vô tội.

“Tốt lắm, cái này để tôi tự giặt, cô về phòng viết tờ kiểm điểm đi” Trầm Lạc Phù không thể chấp nhận được việc Trầm Vĩnh Lan lại đem quần áo té nhị này của nàng đem lên ngửi, bởi vì nếu làm như vậy nàng dường như cảm thấy quần áo và cơ thể nàng cũng không có gì khác nhau... đều bị... ngửi qua!

“Ohhhh” Trầm Vĩnh Lan kéo dài ngữ khí, bộ dáng nàng tựa hồ có chút thất vọng, người ta không cảm thấy ngại khi giặt quần áo lót của Trầm Lạc Phù mà, kỳ thật là nàng rất muốn ngửi tới hành động vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: “Trầm Vĩnh Lan Cô Gần Đây Rốt Cuộc Đối Với Tôi Có Bao Nhiêu Khát Khao Hả? Động Một Chút Là Muốn Đối Với Tôi Làm Loạn?”

Trong khi giặt đồ Trầm Lạc Phù liền nghĩ Trầm Vĩnh Lan ngoài việc lau nhà thì những việc khác đều do nàng khác phục hậu quả, căn bản mà nói nàng

không được hưởng thụ một chút nào, chẳng lẽ bản thân nàng định mệnh là phải hầu hạ người khác sao? Trầm Lạc Phù nghĩ đến cũng cảm thấy trong lòng rất bất bình, nhưng nàng cũng liền quên đi, dù sao biểu hiện của Trầm Vĩnh Lan hôm nay so với hai mươi mấy năm qua coi như phá lệ lần đầu tiên, lúc trước không hề ra dáng một phụ nữ đang hoàng vậy mà ngay lập tức lại biến thành hiền thê lương mẫu, cái này căn bản vẫn không phải là chuyện thật. Tuy nhiên Trầm Lạc Phù vẫn rất chờ mong kiểm điểm thư của Trầm Vĩnh Lan, vừa nghĩ tới Trầm Vĩnh Lan sẽ hướng đến mình giải thích hết mọi hành vi xấu xa từ trước đến giờ thì Trầm Lạc Phù liền cảm thấy rất cao hứng.

Trầm Lạc Phù rốt cuộc là vẫn còn ác cảm, đều cũng đã lớn hết rồi còn bắt người ta viết kiểm điểm thư. Trầm Vĩnh Lan ngồi ở bàn chậm chạp gõ bút.

Trầm Lạc Phù sau khi giặt xong, đem hết y phục đi phơi sau đó liền đến phòng Trầm Vĩnh Lan, nàng nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan sầu mi đau khổ đem theo bút gỗ gõ ở trên đầu suy nghĩ.

“Vẫn chưa viết sao?” Trầm Lạc Phù đứng sau lưng Trầm Vĩnh Lan chọn mi hỏi

“Lạc Phù, chuyện này coi như xong đi, mọi chuyện đã qua lâu rồi còn nói làm gì nữa, làm người nên nhìn về tương lai...” Trầm Vĩnh Lan ngụy biện làm như mình là cô nhân.

“Không viết cũng được, tôi còn định bàn với cô về việc rời đi, cùng ở với cô xem ra vẫn cảm thấy không mấy vui vẻ...” Trầm Lạc Phù nói rõ ràng.

“Viết, liền viết mà...” Trầm Vĩnh Lan vội vàng ngắt ngang lời Trầm Lạc Phù, viết kiểm điểm thư làm cho Trầm Lạc Phù vui vẻ thì có gì khó.

“Vậy bắt đầu viết từ lúc nào?” Trầm Vĩnh Lan hỏi, kỳ thật nếu tính ở thời điểm chị dâu mang thai thì nàng đều mong rằng chị dâu sẽ sinh ra một người cực kỳ xấu xí, sẽ không ai yêu thương, lúc này Trầm Vĩnh Lan nghĩ lại bản thân nàng khi đó tâm tư cũng thật xấu a.

“Cô tự cân nhắc thử xem?” Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan mỉm cười nói, nàng trí nhớ cũng rất tốt, Trầm Vĩnh Lan làm bao nhiêu chuyện có lỗi với nàng, nàng đều nhớ rất rõ, cũng có thể còn có rất nhiều chuyện mà cả bản thân nàng không biết đến.

Trầm Vĩnh Lan suy nghĩ một chút, vẫn là viết lúc thời điểm Trầm Lạc Phù ba tuổi, lúc ba tuổi chắc hẳn Trầm Lạc Phù cũng không nhớ ra được gì.

“Trước đó ba tuổi cô không làm chuyện gì chuyện lỗi với tôi sao?” Trầm Lạc Phù thấy Trầm Vĩnh Lan hướng đến nàng sau ba tuổi mới viết, nàng mới không tin trước khi ba tuổi Trầm Vĩnh Lan không có bất nạt mình.

“Khi đó tôi còn nhỏ, thật là khờ dại ngây thơ a...” Trầm Vĩnh Lan không hề cảm thấy chột dạ, có trời mới biết đó là khi Trầm Lạc Phù còn bé, nàng đã thường xuyên lén béo Trầm Lạc Phù, cố ý làm cho Trầm Lạc Phù khóc.

Trầm Lạc Phù nhận thấy Trầm Vĩnh Lan trong lời nói vừa rồi có chút hoài nghi, nhưng bản thân nàng cũng không nhớ rõ được chuyện gì, nên cũng cho qua.

“Vẫn còn sót...” Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan viết thấy không hài lòng.

“Chuyện đều lâu như vậy rồi làm sao có thể nhớ hết cho được” Trầm Vĩnh Lan đương nhiên là cố ý viết sót vài chuyện, nếu chuyện gì cũng đều viết thì nội trong hôm nay làm sao viết cho hết, cái này rõ ràng nàng đã cố ý viết bớt lại mà cũng nhiều như vậy rồi, chỉ mới viết đến lúc Trầm Lạc Phù năm tuổi mà đã viết hết một trang giấy, Trầm Vĩnh Lan nhìn lại cũng cảm thấy có chút chột dạ, bản thân nàng trước kia lại hư hỏng như vậy sao? Đúng là nàng nhớ lầm đi, đúng là nhớ lầm rồi. Rõ ràng là tội lỗi chất chồng chất chồng, nhưng Trầm Vĩnh Lan còn có thể trấn an bản thân mình, quả nhiên không phải là người bình thường.

Trầm Lạc Phù vẫn thấy rất ít, nhưng đúng là có nhiều chuyện nàng vẫn không biết là Trầm Vĩnh Lan ở sau lưng làm chuyện xấu, Trầm Lạc Phù lúc này vô cùng tức giận. Năm đó là ngày quốc tế thiếu nhi ở nhà trẻ tổ chức biểu diễn khiêu vũ, nàng đang biểu diễn nửa chừng thì chiếc váy đang mặc trên người đột nhiên bị đứt dây, khi đó còn nhỏ lại rất yếu ớt, nàng xấu hổ đến khóc ra nước mắt, sự tình khi đó đến bây giờ vẫn còn ám ảnh nàng, từ trước đến giờ nàng chỉ nghĩ là việc ngoài ý muốn, không hề nghĩ tới là do Trầm Vĩnh Lan giữ trò.

“Quần áo của tôi khi đó do cô dùng kéo lên cắt chỉ?” Trầm Lạc Phù giọng điệu lãnh đạm hỏi.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù khuôn mặt có chút thất thường, nàng thầm nghĩ đến chuyện xấu lúc đó, thì ra Trầm Lạc Phù không biết việc này do nàng làm, sớm biết như vậy thì nàng sẽ không đem việc này viết ra.

“Hi hi, đó là vì khi còn bé không hiểu chuyện thôi...” Trầm Vĩnh Lan đành phải cười lạnh nói.

“Trầm Vĩnh Lan, cô đúng là đồ vô lại!” Trầm Lạc Phù nghĩ đến muốn bóp chết Trầm Vĩnh Lan lúc này, giờ Trầm Lạc Phù suy nghĩ lại những chuyện rui ro xui xẻo liên quan đến nàng đại khái cũng bàn tay của Trầm Vĩnh Lan nhúng vào, nàng trước đây lại không nghĩ ra vì sao nàng khi còn nhỏ lại gặp nhiều chuyện không may như vậy.

“Chuyện đã xảy ra bao nhiêu năm rồi, nhắc lại cũng không có ý nghĩa nữa, Lạc Phù dù sao cũng đã lớn rồi có thể rộng lượng mà tha thứ cho cô cô trước đây không biết suy nghĩ đi” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy bản thân nàng chấp nhận viết kiểm điểm thư thật là sai lầm mà, rõ ràng là viết ra như vậy lại vô tình gọi lên cừu hận lúc trước đối với Trầm Lạc Phù, vì vậy Trầm Vĩnh Lan quyết định không viết nữa.

“Cô lúc đó lớn hơn tôi năm tuổi, như thế nào mà còn trẻ không hiểu chuyện đây?” Trầm Lạc Phù chọn mi hỏi ngược lại, quả nhiên Trầm Lạc Phù giờ phút này cừu hận trong lòng đối với Trầm Vĩnh Lan bùng cháy lên không ít.

“Không phải đó đều là chuyện cũ sao?” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu không biết phải làm sao, làm thì cũng làm rồi, lại không thể giống như cục gôm, tẩy một cái là hết, lúc này hận thù thì cũng không thể thay đổi được lịch sử, Trầm Lạc Phù đứng là lòng dạ hẹp hòi.

“Chuyện này ngược lại đối với tôi rất nghiêm trọng, cô có biết nó ám ảnh tôi cho tới tận giờ không?” Trầm Vĩnh Lan một câu đều cho rằng chuyện cũ mà muốn bỏ qua hết, cô đúng là có ý nghĩ quá đẹp mà!

“Vậy cô muốn thế nào?” Trầm Vĩnh Lan trực tiếp hỏi, làm bộ đáng lộn chết không sợ nước soi.

Trầm Lạc Phù đứng là đối với Trầm Vĩnh Lan không có biện pháp, trên cơ bản nàng cũng không cam lòng.

“Thật ra tôi có thể suy nghĩ mà bồi thường cho cô...” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù vẻ mặt bối rối, nàng nhìn thấy đứa nhỏ này đại khái là trong lòng vẫn còn thấy bất bình, cũng đang so đo mà cân nhắc, hiện tại có so đo hay không thì cũng đã quá muộn nga, bất quá hiện tại lương tâm người ta cũng cảm thấy có thể lo lắng bồi thường cho nàng, chẳng hạn như bồi thường thịt của nàng hay cái gì đó cũng không tệ lắm.

“Bồi thường như thế nào?” Trầm Lạc Phù đem ý tốt của Trầm Vĩnh Lan mà hỏi.

“Gần đây tôi đã đối với cô rất tốt, đó không phải là bồi thường cô sao?” Trầm Vĩnh Lan đồng dạng nói.

“Có, nhưng không tốt lắm” Như thế nào tôi cũng không phát hiện, ngược lại gần đây cô luôn làm chuyện đáng khinh đối với tôi, về điểm ấy mới là có thực.

“Vậy cô muốn tôi đối xử như thế nào mới tốt đây?” Trầm Vĩnh Lan hỏi.

Trầm Lạc Phù đối với vấn đề này cũng thấy không ổn, Trầm Vĩnh Lan đối tốt với nàng, nàng thật không nghĩ tới, nàng trước kia chỉ mong Trầm Vĩnh Lan không làm khó dễ nàng thì nàng đã cảm ơn trời đất rồi, muốn bồi thường cái gì nữa, hay là thôi đi.

“Cô hôm nay nhận lỗi là được!” Trầm Vĩnh Lan như thế nào đi nữa cũng phải vì nàng mà nhận lỗi, Trầm Lạc Phù không cần bồi thường, chỉ cần nói lời xin lỗi.

“Được, tôi nhận lỗi” Xin lỗi có gì khó, Trầm Vĩnh Lan sáng khoái nói.

“Tôi, Trầm Vĩnh Lan, hôm nay xin tự kiểm điểm bản thân mình một cách sâu sắc, tôi trước đây còn nhỏ không hiểu chuyện đã nghiêm trọng mà bắt nạt Trầm Lạc Phù, sau ngày hôm nay tôi cảm thấy vô cùng hối hận vì hành vi của mình, lúc này tôi thực sự hy vọng Trầm Lạc Phù mở lòng từ bi có thể tha thứ cho mọi hành vi của tôi đã làm lúc trước...” Trầm Vĩnh Lan đưa tay lên trời, nói một hồi, nàng lúc này muốn làm cho Trầm Lạc Phù vui, cũng không hề thấy áy náy. Nếu Trầm Vĩnh Lan không bị tiểu chắt nữ hấp dẫn thì đời này những lời nói vừa rồi cũng không bao giờ có khả năng từ miệng nàng thốt ra.

Trầm Lạc Phù càng nghe càng thấy có gì đó bất thường, nàng căn bản là không cảm thấy có chút áy náy nào trong đó, Trầm Vĩnh Lan thực chất chỉ khoa trương diễn thuyết, quả nhiên là nghe lời xin lỗi này cũng không thấy dễ chịu.

“Ngừng lại!” Trầm Lạc Phù cảm thấy người không có thành ý mà giả vờ mồm cái lão dù có nghe thấy thì lỗ tai cũng khó chịu, vậy mà không nghe còn hơn, Trầm Vĩnh Lan mà thấy áy náy mới là chuyện lạ, phải biết rằng hoa thủy tiên không phải một hai ngày có thể nuôi dưỡng trưởng thành dễ dàng. Suy cho cùng Trầm Vĩnh Lan mãi mãi không bao giờ trưởng thành.

“Còn chưa hài lòng sao?” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy thái độ của nàng đã vô cùng thành khẩn rồi, không phải đã khiêm tốn nhận sai rồi sao?

“Được rồi, đừng khiến tôi buồn nôn nữa, một chút thành ý cũng không có” Trầm Lạc Phù tức giận nói.

Trầm Vĩnh Lan xoay người, đột nhiên đưa tay lên kéo Trầm Lạc Phù lại, Trầm Lạc Phù liền ngã ngồi ở trên đùi nàng, Trầm Lạc Phù tất nhiên không dự đoán được Trầm Vĩnh Lan lại hành động như vậy, nàng kinh ngạc một chút, bất quá rất nhanh cũng muốn từ đùi Trầm Vĩnh Lan đứng lên, nhưng lại bị Trầm Vĩnh Lan gắt gao ôm vào trong ngực.

“Trầm Vĩnh Lan, cô làm gì đó?” Cô không biết hành động này rất không đàng hoàng sao, tư thế ngồi trên đùi Trầm Vĩnh Lan lúc này thật là khiến cho người ta đỏ mặt.

“Người ta thực sự rất muốn bồi thường cho cô, tôi giá trị nhất chính là cơ thể của mình, tôi không ngại bồi thường thịt người cho cô đâu, tuyệt đối là có giá trị lắm...” Trầm Vĩnh Lan không đứng đắn nói, tuy rằng giọng điệu nghe như nói giỡn nhưng chỉ Trầm Vĩnh Lan biết rõ, nàng chính là nói thật lòng.

“Trầm Vĩnh Lan cô gần đây rốt cuộc đối với tôi có bao nhiêu khát khao hả? Động một chút là muốn đối với tôi làm loạn?” Những lần trước Trầm Lạc Phù có thể vì hành vi của Trầm Vĩnh Lan tự bảo chữa một hai lần, nhưng gần đây rõ ràng Trầm Vĩnh Lan năm lần bảy lượt muốn quấy nhiễu tình dục mình, Trầm Lạc Phù không thể không hoài nghi rốt cuộc Trầm Vĩnh Lan đang có ý gì?

Trầm Vĩnh Lan mở to hai mắt nhìn Trầm Lạc Phù, không ngờ Trầm Lạc Phù trong lời nói lại có lúc khẩu khí nặng như vậy, nói ra được lời này chứng tỏ nàng cũng không phải giống như trước đây ôn nhu, đúng vậy nói trắng ra được lời này làm cho người ta có chút ngượng ngùng a.

Chương 52: “Thích, Là Lúc Nào Cũng Muốn Nhìn Thấy Cô, Không Nhìn Thấy Thì Trong Lòng Rất Khó Chịu. Thích, Là Khi Nhớ Cô Rất Muốn Nhìn Cô Và Cùng Cô Thân Mật, Chỉ Muốn Cùng Cô Một Chỗ, Cùng Cô Ở Trên Giường...”

“Cô thực sự rất ghét tôi gần gũi với cô sao?” Trầm Vĩnh Lan đem cầm chông ở trên vai Trầm Lạc Phù, nhẹ giọng hỏi. (cô cô toàn lờ mờ mấy cái tư thế mà nhân gia thích T^T)

“Đúng vậy!” Trầm Lạc Phù gật đầu, kỳ thật nàng cũng không thể nói rõ là có ghét hay không, chỉ là cảm thấy có gì đó không được tự nhiên, bởi vì kiểu thân mật này chỉ phát sinh ở những cặp tình nhân, không nên phát sinh đối với các nàng.

“Tôi thực sự rất khó xử, tôi muốn gần gũi cô là vì muốn hai chúng ta cải thiện mối quan hệ, vậy mà cô cũng không cho tôi cơ hội” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu có chút buồn, dù thế nào nàng cũng không tin Trầm Lạc Phù thực sự không thích nàng gần gũi, nàng dù sao cũng ôm lâu như vậy, trừ lúc đầu có chút gượng gạo một chút nhưng hiện tại thì không phải vẫn ngoan ngoãn cho nàng ôm sao?

“Không đúng, gần gũi bình thường cũng không giống như vậy, rõ ràng là cô muốn quấy rối tình dục” Trầm Lạc Phù biết rõ Trầm Vĩnh Lan chính là cố ý tránh nói vào vấn đề chính.

“Mọi người có quan hệ gần gũi cũng hay ôm và hôn nhau đấy thôi, tôi và cô cũng không khác lắm” Trầm Vĩnh Lan quả nhiên là cố ý không nói vào vấn đề chính.

“Câu hỏi đặt ra là chúng ta làm sao lại có mối quan hệ gần gũi, thời gian trước đây cô không phải thấy tôi không vừa mắt sao?” Trầm Lạc Phù không tin lí do thoái thác của Trầm Vĩnh Lan.

“Mọi thứ luôn luôn thay đổi, người ta đột nhiên cảm thấy Lạc Phù thật đáng yêu không được sao?” Trầm Vĩnh Lan còn thừa dịp nói xảo, nhưng lời này nàng nói ra cũng không hẳn là giả dối.

“Không đúng, cô rõ ràng lúc nào cũng muốn quấy rối tình dục đối với tôi, có thể nói cô chỉ cần ngoắc một ngón tay thì người trước kẻ sau một đám chờ cô làm hạnh, cô vì có gì lại cố ý ở nhà quấy rối cháu ruột mình, cô nói cho tôi biết rốt cuộc là cô có mục đích gì?” Mọi thứ dù sao cũng đã vỡ giống như cái thùng đã nứt thì cũng không chứa nước được, hôm nay Trầm Lạc Phù cũng không muốn cùng Trầm Vĩnh Lan quanh co, nàng trực tiếp đem nghi vấn trong lòng tất cả đều nói ra hết.

“Cô thật sự muốn biết?” Trầm Vĩnh Lan hỏi.

“Tất nhiên!” Trầm Lạc Phù đương nhiên rất muốn biết Trầm Vĩnh Lan đang nghĩ cái gì.

“Trầm Lạc Phù, tôi dường như đã thích cô” Trầm Vĩnh Lan lần đầu tiên thổ lộ với người khác, trong lòng nàng vẫn có chút thấp thỏm lo lắng.

“Cái gì?” Trầm Lạc Phù rõ ràng nghe được, nhưng nàng không chắc chắn là mình có nghe lầm không.

“Không hề nghe sai, tôi nói là tôi thích cô” Trầm Vĩnh Lan không vừa ý lắm với biểu tình vừa rồi của Trầm Lạc Phù, mình thích nàng thì có gì kỳ quái lắm sao? Được rồi, mặc dù nàng thích Trầm Lạc Phù dù sao cũng là chuyện bất ngờ.

“Thích như thế nào?” Trầm Lạc Phù phải hỏi cho rõ ràng, thích thì có nhiều loại lắm. Trầm Vĩnh Lan là thích kiểu như thế nào chứ.

“Thích, là lúc nào cũng muốn nhìn thấy cô, không nhìn thấy thì trong lòng rất khó chịu. Thích, là khi nhớ cô rất muốn nhìn cô và cùng cô thân mật, chỉ muốn cùng cô một chỗ, cùng cô ở trên giường...” Trầm Vĩnh Lan ăn ngay nói thật.

“Cô là cô út của tôi!” Trầm Lạc Phù không thể không nhắc nhở Trầm Vĩnh Lan, cô cô nàng có ý nghĩ như vậy thì thật điên cuồng, có biết là loạn luân hay không? Nghĩ đến hai chữ loạn luân, trong lòng nàng liền run sợ, chẳng lẽ Trầm Vĩnh Lan không biết suy nghĩ?

“Vậy thì sao?” Trầm Vĩnh Lan không cho là đúng liền hỏi ngược lại.

“Cô chính là đang loạn luân!” Trầm Lạc Phù lúc này mới nhớ tới nàng vẫn còn đang ngồi trên đùi Trầm Vĩnh Lan, vừa nghĩ tới Trầm Vĩnh Lan tâm tư có ý đồ muốn ở trên giường mà làm cái gì đó với nàng thì quả thật không thể chấp nhận được, nàng cảm giác cơ thể nàng lại nóng hơn bình thường, nàng muốn đứng lên thì lại bị Trầm Vĩnh Lan ôm chặt không buông.

“Thời cơ đại để duy trì giòng dõi hoàng gia, họ hàng thân thích cũng kết hôn đó thôi” Trầm Vĩnh Lan không để ý nói.

“Cô cũng biết nói là cổ đại, còn hiện đại thì loạn luân không được, đó là điều cấm!” Trầm Lạc Phù cảm thấy đó là triết lý đạo đức cơ bản nhất phải hiểu rõ.

“Trên thế giới này đều có luật lệ, cô cũng hiểu đối với người đàn ông nếu không giao phối cận huyết sẽ cho ra đời một đứa trẻ bị khiếm khuyết như bị ngốc hay bệnh thì mới cấm quan hệ cùng huyết thống. Hơn nữa chúng ta đều là nữ nhân, cho dù có lên giường cũng không mang thai được, có vấn đề gì đâu? Hơn nữa chúng ta không nói, thì ai biết chúng ta loạn luân...” Trầm Vĩnh Lan tranh cãi hùng hồn.

“Dù sao tôi cũng không cùng cô loạn luân, cô út, tôi cảm thấy tôi không nên ở đây nữa, tôi rời đi sẽ tốt hơn” Trầm Lạc Phù không muốn quan tâm đến vấn đề Trầm Vĩnh Lan vừa nói, Trầm Vĩnh Lan căn bản không đem vấn đề nghiêm trọng để vào mắt, nếu nàng cứ ở đây thì sớm muộn cũng sẽ có tai họa.

“Trầm Lạc Phù, cô chính là đang sợ hãi, cô sợ bản thân mình cũng không kìm lòng được mà yêu tôi, cho nên cô mới trốn tránh” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hỏi.

“Cô đang nói hươu nói vượn cái gì vậy? Tôi chỉ sợ cô càng lún càng sâu” Trầm Lạc Phù đề cao âm lượng phủ nhận nói.

“Đúng như vậy sao?” Trầm Vĩnh Lan hiển nhiên không tin.

“Bằng không thì sao?” Trầm Lạc Phù chán ghét Trầm Vĩnh Lan giờ phút này hoài nghi và châm chọc nàng.

“Cô hôn tôi có cảm giác, cô cũng không chán ghét khi tôi gần gũi, thậm chí cô còn thích, cho nên cô mới sợ!” Trầm Vĩnh Lan là lấy hết can đảm đoán, Trầm Lạc Phù từ trước đến giờ tính cách rất bảo thủ, nàng năm lần bảy lượt có hành động gần gũi cũng thực hiện được, điều đó vẫn có thể chứng minh Trầm Lạc Phù không cảm thấy chán ghét khi được mình gần gũi, cho dù không phải nàng cũng muốn một mực khẳng định Trầm Lạc Phù đối với nàng là có cảm giác.

“Cô nói vậy!” Trầm Lạc Phù buồn bực phủ nhận.

“Kia thanh giả tự thanh, vậy cô vội gì mà muốn rời đi? Hay trong lòng cô có có gì mờ ám?” Trầm Vĩnh Lan chọn mi hỏi.

“Tôi sợ cô quá rồi tôi” Trầm Lạc Phù không thừa nhận bản thân nàng trong lòng có gì đó mờ ám, người mờ ám chính là Trầm Vĩnh Lan thì đúng hơn.

“Được, cô thừa nhận cô thích tôi trước, tôi sẽ không đối với cô làm những chuyện mà cô không thích” Trầm Vĩnh Lan buông Trầm Lạc Phù ra, trước tiên phải lưu lại Trầm Lạc Phù rồi nói sau.

Trầm Lạc Phù từ trên đùi của Trầm Vĩnh Lan đứng lên, nàng đúng là không có lí do để rời đi, bằng không Trầm Vĩnh Lan cũng như cây thủy tiên sẽ khẳng định rằng mình đối với nàng có cảm giác nên mới trốn tránh mà bỏ đi, đúng là đáng giận, biết rõ là phép khích tướng nhưng vẫn không tránh được.

(=)) cô cô buông LP sớm quá à, phải ôm thêm một chút rồi ăn thêm tí đậu hủ nữa chứ :”>)

**

An Nhã Uẩn tuy từ chối không ít lời mời của Hứa Duy Cảnh nhưng khi nàng hẹn Trầm Lạc Phù, dù là những cuộc hẹn lấy lí do rất chính đáng nhưng luôn bị Trầm Lạc Phù lấy đủ mọi lí do để từ chối khéo.

An Nhã Uẩn cũng lo lắng đến không yên, nàng rõ ràng cũng biết Trầm Lạc Phù luôn coi nàng chỉ là chị họ, nhưng gần đây lại cố ý tránh mặt nàng, nàng đoán rằng Trầm Vĩnh Lan nhất định đã đem tâm tư của nàng nói cho Trầm Lạc Phù biết, làm cho nàng nửa bước lại khó đi, lại càng nói câu Hứa Duy Cảnh và Trầm Vĩnh Lan vừa lăm miệng lại vừa nhiều chuyện.

Tuy An Nhã Uẩn đã hẹn rất nhiều lần, cũng không phải lần nào Trầm Lạc Phù cũng đều từ chối, giống như hôm nay Trầm Lạc Phù cũng không từ chối cuộc hẹn.

“Em gần đây tại sao lại trốn tránh chị?” An Nhã Uẩn nhìn Trầm Lạc Phù ôn nhu hỏi.

“Tình cờ là gần đây em bận khá nhiều việc” Trầm Lạc Phù vội giải thích.

“Lạc Phù, nhìn chị!” An Nhã Uẩn đột nhiên đưa tay khẽ nâng cằm Trầm Lạc Phù lên, quả thật tính nhẫn nại của nàng không nhiều lắm.

Trầm Lạc Phù nhìn biểu tình của An Nhã Uẩn đang nhìn mình, trong lòng nàng có chút dự cảm được chị họ muốn nói gì với nàng, nhưng lúc này nàng thực sự không thấy thích tư thế này lắm, cho nên lại hơi lùi về sau một chút tránh đi bàn tay An Nhã Uẩn đang nâng cằm nàng.

“Lạc Phù, có lẽ em cũng biết, chị thích em” An Nhã Uẩn ánh mắt vô cùng chân thành nói.

Trầm Lạc Phù trong lòng cả kinh, tuy trong lòng nàng có vài phần đã đoán được, nhưng An Nhã Uẩn lại trực tiếp thổ lộ khiến nàng có chút giống như ngộp thở. Nàng suy nghĩ bản thân nàng gần đây rốt cuộc là có sự tình gì đây? Như thế nào đều được tỏ tình, hơn nữa đều là người thân của nàng, ngày hôm qua cô cô nàng vừa thổ lộ thì hôm nay lại được chị họ thổ lộ, chẳng lẽ trên người nàng lại lực hấp dẫn đối với những người thân, ai cũng muốn loạn luân hết sao?

“Em biết chị vẫn luôn thích xem em như là em ruột” Trầm Lạc Phù đành phải giả ngốc. Trầm Lạc Phù cũng không biết tại sao nàng lại như vậy, đối với cô thì nàng không thể giả ngốc mà lại trực tiếp hỏi rõ ràng, còn với chị họ nàng lại lựa chọn giả vờ như không biết gì.

“Chị thích em không giống với kiểu tình cảm chị em đơn thuần, mà muốn đem Lạc Phù trở thành người của chị, chị muốn cả đời này đối với em như vậy, chị thích Lạc Phù rất nhiều năm rồi, luôn luôn chờ đợi ngày Lạc Phù sẽ lớn lên” An Nhã Uẩn cũng không cần biết Trầm Lạc Phù có giả vờ không hiểu hay không, ngữ khí và ánh mắt nàng đều biểu lộ ra tình cảm nồng nàn cho Trầm Lạc Phù.

“Chị họ...” Trầm Lạc Phù vừa định nói lời từ chối thì bị An Nhã Uẩn ngắt lời.

“Đừng nóng vội trả lời, chị biết điều này đối với em có tác động rất lớn, dù sao em vẫn luôn coi chị là chị gái, nhất thời cũng không thể chấp nhận đối với chị có loại tình cảm này, nhưng em hứa với chị sẽ không vì vậy mà trả lời chị cho có lệ, chị rất thích em vì vậy em có thể ít nhất mà suy nghĩ thật kỹ rồi cho chị đáp án được không?” An Nhã Uẩn mang theo vài phần khẩn cầu nói, thần sắc nhìn Trầm Lạc Phù, có trời mới biết giờ phút này tay của nàng đều khăn trương đến mồ hôi đổ ướt cả tay.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: “Nhưng Trầm Vĩnh Lan Như Lúc Bây, Thật Không Giống Như Cô Ấy Lúc Bình Thường, Tuy Nhiên Như Vậy Thì Cũng Không Có Gì Không Tốt...”

Hứa Duy Cảnh rất nhiều lần hẹn An Nhã Uẩn nhưng lần nào cũng bị từ chối, nàng thật có chút nóng vội nên liền lấy xe đến nhà An Nhã Uẩn, nàng không tin An Nhã Uẩn vẫn không muốn nhìn nàng.

Tuy rằng nàng và An Nhã Uẩn có giao tình từ nhỏ đến lớn, nhưng An là người rất chú ý đến sự riêng tư cá nhân, cho nên vân tay của nàng cũng không thể mở được cửa nhà An Nhã Uẩn cho nên chỉ có thể đứng ở trước cửa nhà chờ. Từ chín giờ đứng đợi đến mười hai giờ, trong lúc chờ nàng đã hút hết một gói thuốc, đem hành lang bao trùm một màn khói.

Lúc An Nhã Uẩn trở về, liền nhìn thấy Hứa Duy Cảnh đứng tựa vào cửa nhà nàng, làn khói xung quanh bao trùm khiến nàng không tự giác mà khẽ nhíu mày lại, nàng không khó đoán ra Hứa Duy Cảnh đã ở nơi đây đợi nàng khá lâu.

“Muốn hút thì về nhà mà hút, đừng có ở đây mà hút” An Nhã Uẩn lạnh lùng nói, nàng một chút cũng không thích ngửi mùi thuốc lá.

Hứa Duy Cảnh liền dụi điếu thuốc.

“Nhiều ngày không gặp cô, tôi thấy rất nhớ cô” Hứa Duy Cảnh nói những lời giống như là nói với bạn gái, bản thân nàng thường giả dối nói lời ngọt ngào nhưng lời này nói ra đối với An Nhã Uẩn là rất chân thật, nàng cũng phát hiện mấy hôm nay nàng đặc biệt đều nghĩ về An Nhã Uẩn.

“Lời này cô nói cho Trầm Vĩnh Lan nghe đi, hoặc là bạn gái khác của cô” An Nhã Uẩn nghe vậy không hề có chút nào dao động, lạnh lùng nói.

“An, tôi và Trầm Vĩnh Lan chia tay rồi, cũng không hề có người con gái khác” An Nhã Uẩn lạnh lùng làm cho Hứa Duy Cảnh trong lòng có chút khó chịu.

“À!” An Nhã Uẩn phản ứng cũng thật lãnh đạm, nàng mở cửa ra Hứa Duy Cảnh cũng không mời mà vào.

“Tôi không có mời cô vào” An Nhã Uẩn khẽ nhíu mày nói.

“Chỉ vì Trầm Lạc Phù lại khiến cho cô giận tôi như thế sao?” Nàng đem vấn đề trọng yếu ra nói, nàng tuy rằng không phải là người quan trọng nhất, nhưng dù sao cũng là bạn bè thân thiết nhất.

“Cô lúc đó cũng không phải vì Trầm Vĩnh Lan mà làm cho tôi khó xử sao?” Đây chính là Hứa Duy Cảnh không xem lại giao tình bạn bè của hai nàng.

“Cô có biết tôi vì sao lại làm như vậy không?” Hứa Duy Cảnh đột nhiên tới gần An Nhã Uẩn.

“Tôi không có hứng thú biết!” An Nhã Uẩn chuẩn bị tránh đi Hứa Duy Cảnh đang tới gần, nàng thực sự không thích không khí hiện tại.

Hứa Duy Cảnh đưa tay bắt lấy cánh tay An Nhã Uẩn, không cho nàng tránh mình, thậm chí còn kéo An Nhã Uẩn lại nhìn thẳng vào hai mắt nàng.

“Trong lòng tôi không hề có Trầm Vĩnh Lan, người tôi yêu nhất từ trước đến giờ vẫn là cô, tôi đã từng nói rằng tôi thích cô” Đó là thời điểm mười sáu

tuổi, nàng đã từng thổ lộ nhưng lại không được xem trọng.

“Hứa Duy Cảnh, cô yêu ai là chuyện của cô, nhưng đừng đến mà trêu chọc tôi, cũng không cần cô xem tôi như người con gái khác để thay thế, tôi không thích như thế. Còn nữa, cho dù cô thực sự yêu tôi, tôi cũng nói rõ cho cô biết, tôi chưa bao giờ có hứng thú với cô, một chút cũng không thích” An Nhã Uẩn căn bản cũng không tin Hứa Duy Cảnh thật lòng, vì mấy năm nay bên cạnh Hứa Duy Cảnh không ít nữ nhân, nàng đều biết hết, nếu ở trong lòng chỉ yêu một người thì làm sao có thể không tôn trọng bản thân nàng mà đi ra ngoài phóng đãng.

“Thật như vậy sao?” Hứa Duy Cảnh cười khổ, trong mắt không dấu được sự đau đớn.

An Nhã Uẩn nhìn thấy được ánh mắt có phần đau khổ của Hứa Duy Cảnh, nhưng nàng cũng làm như không thấy, nàng vẫn không muốn tin rằng Hứa Duy Cảnh là thật lòng với mình, nàng chỉ nghĩ Hứa Duy Cảnh là muốn quyến rũ nàng, thể hiện bộ dáng đáng thương đó cũng chỉ là mảnh khốc của Hứa Duy Cảnh mà thôi. Hứa Duy Cảnh cũng từng dùng qua chiêu này với rất nhiều nữ nhân, lần nào cũng vậy. Hứa Duy Cảnh ở trong lòng An Nhã Uẩn lúc nào cũng chỉ biết nói dối, nhưng lúc này nàng không biết có lẽ nhiều lần nói dối thì cũng có một lần là sự thật.

“Tôi cảm thấy tôi nói rất là dễ hiểu” An Nhã Uẩn là người rất lạnh lùng, nhưng cũng chưa bao giờ lạnh lùng với Hứa Duy Cảnh như vậy, đây cũng là lần đầu tiên.

“Đừng là tôi tự làm bề mặt mình rồi, tôi không quấy rầy cô, tôi về trước” Hứa Duy Cảnh vẫn hướng nụ cười vô cùng quyến rũ đến An Nhã Uẩn, giọng điệu cũng thật bình thường, nàng dùng nụ cười quyến rũ nhằm che dấu nỗi đau trong lòng.

An Nhã Uẩn nhìn Hứa Duy Cảnh, nàng chỉ biết Hứa Duy Cảnh có gì đó khác hơn bình thường nhưng nàng cũng rõ đây chỉ là trò đùa, người phụ nữ này mà biết yêu thâm người khác, đây đúng là chuyện đùa.

“Vậy không tiễn!” An Nhã Uẩn đi vào phòng, để một mình Hứa Duy Cảnh đứng trước cửa.

An Nhã Uẩn sau khi trở về phòng, thì nụ cười của nàng cũng tắt hẳn. Hứa Duy Cảnh cười một cái cũng không nói thêm gì, nàng chỉ tự nói với mình rằng đây là nụ cười giả tạo nhất của nàng.

Hứa Duy Cảnh rời khỏi nhà An Nhã Uẩn, ngồi ở trên xe của mình, lại châm một điếu thuốc. An Nhã Uẩn, vì sao tôi lại không thể quên được cô? Mười mấy năm trước cô đã cự tuyệt tôi một lần, mười mấy năm sau lại vẫn như thế, tôi đã rất cố gắng để không đặt cô ở trong lòng, cho nên tôi mới đi tìm nữ nhân khác, nhằm thay thế vị trí của cô, thế nhưng nhiều năm như vậy như lại muốn nhắc nhở tôi rằng, tôi không làm được. Nếu là trước đây, Hứa Duy Cảnh nhất định sẽ đi tìm người con gái khác để mua vui, kiếm người để thay thế, nhưng bây giờ nàng biết bất luận có tìm nhiều hay ít thì trong lòng này vị trí này vẫn không thể thay thế được ai khác ngoài An Nhã Uẩn, càng cố chấp thì lại càng làm bản thân nàng trở nên đau đớn hơn mà thôi.

**

“Trầm Lạc Phù, hôm nay tôi phải ra ngoài tiếp khách, về hơi trễ một chút, nếu có nấu cơm chiều thì cô cứ nấu cho một người ăn nha” Trầm Vĩnh Lan gọi điện thoại cho Trầm Lạc Phù.

“Uhm” Trầm Lạc Phù thân nhiên trả lời, tuy nhiên trong lòng nàng cũng suy nghĩ, cô đâu cần phải gọi điện thoại cho tôi báo cáo, tôi ăn cơm tối một mình thì cũng chẳng có vấn đề gì, hành vi của cô bây giờ từ lúc nào lại giống như ông chồng gọi về cho vợ mình biết hành tung vậy? (: "> thì chồng vợ mà haha)

Thật là lạnh lùng, Trầm Vĩnh Lan trong lòng có chút không thoải mái nghĩ đến, sau khi nàng thổ lộ cho Trầm Lạc Phù biết, thì Trầm Lạc Phù đối với nàng liền lãnh đạm như thế, Trầm Vĩnh Lan cũng không rõ bản thân nàng có gì không tốt đâu? Trầm Vĩnh Lan là cây thủy tiên, tất nhiên lúc nào cũng cảm thấy nàng cái gì cũng tốt, đương nhiên cũng chỉ có một mình nàng có suy nghĩ như vậy.

Trầm Lạc Phù trong lúc làm buổi tối, thì nàng mới phát hiện mình đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho hai người, nàng liền đem phần lớn nguyên liệu bỏ lại trong tủ lạnh chỉ làm cho một mình ăn. Một người ăn cơm làm cho Trầm Lạc Phù cảm thấy có chút đơn điệu, cũng không cảm giác ngon miệng lắm. Chẳng lẽ, có người thường ăn cùng thì ăn sẽ thấy ngon hơn sao? Đúng rồi, Trầm Vĩnh Lan mỗi lần ăn đều gấp thức ăn từ bát của nàng, sau này nàng cũng không khách khí mà tranh lại, ăn cơm mà tranh giành ác liệt như vậy thì tất nhiên là ăn ngon miệng hơn rồi.

Trầm Lạc Phù cũng qua loa ăn xong cơm tối, sau khi nàng rửa chén xong cũng trở về phòng của mình làm bài khóa, sau khi làm xong thì nàng nhìn đồng hồ cũng đã mười giờ, nàng đi tắm rửa qua một chút rồi đi ngủ. Thế nhưng khi nằm trên giường, nàng lại không ngủ được, nàng nghĩ đến chuyện Trầm Vĩnh Lan nói thích mình, nàng không nghĩ ra Trầm Vĩnh Lan tại sao lại đột nhiên thích nàng cơ chứ? Nhớ khi còn nhỏ Trầm Vĩnh Lan đối với nàng rất ghét, làm bao nhiêu chuyện xấu, đột nhiên có một ngày gốc cây thủy tiên kia lại nói thích nàng, là thích nàng à! Thật là kịch tính mà. Nhưng Trầm Vĩnh Lan như lúc này, thật không giống như cô ấy lúc bình thường, nàng có cảm giác khá tốt, bất quá thủy tiên kia thích mình cũng không hẳn thích hơn bản thân cô ta.

Lúc Trầm Vĩnh Lan trở về, Trầm Lạc Phù vẫn còn chưa ngủ, Trầm Vĩnh Lan về cũng đã mười một giờ rưỡi, chứng minh nàng thực sự bị mất ngủ.

Trầm Vĩnh Lan có thói quen gõ cửa phòng Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù lúc này nghĩ cũng may mắn là nàng chưa ngủ, bằng không thế nào cũng bị Trầm Vĩnh Lan đánh thức.

“Tôi đang ngủ, lại bị cô đánh thức, cô không biết vì người khác suy nghĩ sao?” Trầm Lạc Phù cố ý vu oan Trầm Vĩnh Lan quấy rầy giấc ngủ của mình.

“Tôi sợ cô lo lắng, cho nên mới báo cho cô biết một tiếng, tôi đã trở về rồi!” Trầm Vĩnh Lan đúng là muốn gặp Trầm Lạc Phù, một ngày không gặp được

Trầm Lạc Phù nàng rất nhớ, cho nên dù Trầm Lạc Phù có đang ngủ thì nàng cũng muốn đánh thức Lạc Phù thức dậy để nhìn một chút.

“Ai lo lắng cho cô!?” Trầm Lạc Phù nường mầy nói, nàng không biết tại sao Trầm Vĩnh Lan lúc nào cũng cho rằng bản thân mình ai cũng muốn lo lắng nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tràn Đầy Tình Yêu! :”

“Trầm Lạc Phù cô thật lạnh lùng, tôi là cô út cô, cô không quan tâm đến tôi một chút sao?” Trầm Vĩnh Lan oán giận nói, Trầm Lạc Phù nội tâm thật là lãnh cảm, nói như thế nào nàng và Trầm Lạc Phù cũng là quan hệ huyết thống, ít nhất đã là thân nhân thì cũng phải quan tâm một chút chứ.

Trầm Vĩnh Lan, cô còn nói với tôi như vậy sao? Hơn hai mươi mấy năm nay, cô có bao giờ nghĩ tới tôi là người thân của cô đâu? Cô có quan tâm tới tôi sao? Không hề có, bắt nạt tôi thì cô rất vui vẻ, tới lúc có ý nghĩ loạn luân cô cũng không hề xem tôi là cháu của cô đâu?

“Tôi đã biết cô đã trở về, hiện cũng không cần lo lắng, tôi có thể an tâm ngủ” Trầm Lạc Phù nói với Trầm Vĩnh Lan, dù sao nếu so với Trầm Vĩnh Lan thì nàng cũng có lương tâm hơn.

“Trầm Lạc Phù, tôi dường như uống hơi nhiều, đầu có chút đau, cô giúp tôi tắm có được không?” Trầm Vĩnh Lan hỏi.

“Không được!” Trầm Lạc Phù không hề nghĩ liền cự tuyệt, tuy rằng trên người Trầm Vĩnh Lan nồng đậm mùi rượu nhưng nếu nói đến trình độ uống rượu của Trầm Vĩnh Lan đã biết tự về tới nhà thì cũng không hẳn là say. Trầm Vĩnh Lan rõ ràng là có đối với mình có ý đồ đen tối, mình mới không ngốc mà mắc mưu đâu! (*Em nó đã có quá nhiều kinh nghiệm ha ha :))*)

“Thật là lòng dạ khô khan!” Trầm Vĩnh Lan cũng dự đoán được Trầm Lạc Phù sẽ từ chối, nàng cũng không dây dưa mà trở về phòng mình.

Trầm Lạc Phù lại trở về giường của mình, nhưng kỳ quái là, nàng không ngủ liền được.

Trầm Vĩnh Lan quả thật là không có say, nhưng rốt cuộc là cũng uống không ít rượu, vì vậy trong lúc đi tắm nàng cũng rất mệt, vì vậy nằm trong bồn tắm hồi lâu lại ngủ quên lúc nào không hay.

Cũng không biết bao lâu, Trầm Vĩnh Lan bị lạnh liền tỉnh dậy, nàng đứng lên, cảm giác đầu có chút choáng, nàng cũng không quá để ý liền vội lấy khăn lau qua loa rồi leo lên giường, nàng cảm thấy có chút nặng nề cũng liền ngủ đi.

Trầm Lạc Phù ăn xong bữa sáng cũng chuẩn bị đi mà vẫn không thấy Trầm Vĩnh Lan thức dậy. Trầm Lạc Phù sợ Trầm Vĩnh Lan ngủ quên sẽ trễ giờ đi làm, nàng do dự một chút liền đẩy cửa phòng Trầm Vĩnh Lan, phát hiện Trầm Vĩnh Lan quả nhiên là còn ngủ, cô gái này vẫn như trước khóa thân ngủ, hào phóng hơn là cả quần lót cũng không mặc, chẳng qua hôm nay nằm sắp xuống ngủ, lộ ra cặp mông tròn trịa với đường con vồ cùng duyên dáng, Trầm Lạc Phù lại cảm thán, đem cô cô nàng bán đi thì đúng là rất tốt. Nhưng ngực to như vậy, nấp úp xuống đè ép ngực như vậy không thấy khó chịu sao? Trầm Lạc Phù ác ý nghĩ đến.

“Cô út, nên thức dậy, bằng không đi làm muộn mất” Kỳ thật Trầm Lạc Phù muốn đánh vào mông của Trầm Vĩnh Lan vài cái, có như thế mới gọi người mê ngủ như vậy thức dậy. Tuy nhiên Trầm Lạc Phù là người rất có kỷ luật, cũng không tự nhiên mà làm như vậy, nàng chỉ là khẽ đẩy ở lưng nhằm đánh thức Trầm Vĩnh Lan, thế nhưng khi tay nàng chạm vào lưng Trầm Vĩnh Lan thì nàng phát hiện cơ thể Trầm Vĩnh Lan rất nóng.

Đừng nói là đang phát sốt chứ? Trầm Lạc Phù sờ lên trán Trầm Vĩnh Lan, đúng là rất nóng.

“Cô út, tỉnh dậy đi...” Trầm Lạc Phù lay nhẹ Trầm Vĩnh Lan, nàng không thể nào vì Trầm Vĩnh Lan phát sốt mà bỏ mặc được.

Trầm Vĩnh Lan mơ mơ màng màng mở to mắt, nàng cảm thấy đầu mình rất nặng nề, cảm giác rất khó chịu.

“Trầm Lạc Phù, tôi thấy khó chịu...” Trầm Vĩnh Lan giọng nói mềm nhũn, giống như đang làm nũng, Trầm Vĩnh Lan từ nhỏ cơ bản là rất khỏe mạnh, rất ít sinh bệnh, nhưng mỗi lần sinh bệnh thì lại rất y lại vào người khác, cũng giống như là làm nũng, đặc biệt lại rất ngoan ngoãn. Bà nội nàng từng nói, từ nhỏ đến lớn, Trầm Vĩnh Lan đáng yêu nhất chính là lúc bị bệnh, Trầm Lạc Phù cũng tán thành cách nói này, bởi vì khi Trầm Vĩnh Lan bệnh lại giống như con mèo vậy, không những dịu dàng lại không có tấn công người khác. Nhớ trước đây, Trầm Lạc Phù thường xuyên mong Trầm Vĩnh Lan bị bệnh nhiều một chút, đúng vậy, Trầm Lạc Phù cũng thừa nhận bản thân nàng trước đây cũng rất có nhiều tâm ý xấu đối với Trầm Vĩnh Lan.

“Cô khó chịu là vì cô bị sốt, ngồi dậy uống thuốc hạ sốt đã” Trầm Lạc Phù chuẩn bị đứng dậy đi lấy thuốc hạ sốt cho Trầm Vĩnh Lan.

“Trầm Lạc Phù, đừng đi!” Trầm Vĩnh Lan nắm lấy cánh tay Trầm Lạc Phù, không cho Trầm Lạc Phù rời đi, nàng lúc này rất khó chịu, nàng không muốn một mình, nàng muốn có người ở bên cạnh.

“Tôi đi lấy thuốc hạ sốt, sẽ trở lại liền” Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan nắm chặt bàn tay mình nên cũng nhẹ giọng nói, Trầm Vĩnh Lan quả nhiên là trở nên rất hiền dịu.

“Không cần đi có được không?” Trầm Vĩnh Lan ánh mắt cầu xin nhìn Trầm Lạc Phù, thoát nhìn giống như là con mèo nhỏ sợ bị vứt bỏ.

“Ngoan, tôi đi tìm thuốc sẽ quay trở lại” Trầm Lạc Phù không thể không dùng tới giọng điệu dỗ dành như dỗ tiểu hài tử đối với Trầm Vĩnh Lan.

“Uhm...” Trầm Vĩnh Lan nói, ngữ khí cũng kéo dài, nàng có chút không tình nguyện buông tay Trầm Lạc Phù ra, bộ dáng lưu luyến này lại làm cho Trầm Lạc Phù rất muốn cười, rõ ràng là đã hai mươi chín tuổi đầu rồi, nhưng lúc này lại giống như là đứa trẻ chín tuổi.

“Trước tiên phải mặc áo ngủ vào” Trầm Lạc Phù đến tủ quần áo của Trầm Vĩnh Lan lấy ra một bộ áo ngủ rồi mặc vào người nàng, phát sốt phải chú ý đến việc giữ ấm mới được.

“Uh!” Trầm Vĩnh Lan ngoan ngoãn mặc áo ngủ vào, sau đó không thoải mái tựa vào đầu giường chờ Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù trở về phòng của nàng tìm thuốc hạ sốt, sau đó bưng một ly nước ấm rồi trở lại phòng Trầm Vĩnh Lan.

“Đi lâu...” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu mềm nhũn nhưng cũng trách móc.

Làm gì mà lâu, còn không tới năm phút!

“Uống thuốc đi!” Trầm Lạc Phù đem thuốc đưa cho Trầm Vĩnh Lan.

“Không uống, thật khó uống” Trầm Vĩnh Lan béc đồng nói.

“Nếu cô không uống thuốc, tôi sẽ đi làm” Trầm Lạc Phù uy hiếp nói.

“Cô đừng đi, tôi sẽ uống” Trầm Vĩnh Lan tiếp nhận thuốc hạ sốt uống, nàng liền đem thuốc để vào miệng.

Trầm Lạc Phù đưa nước cho Trầm Vĩnh Lan, Trầm Vĩnh Lan vội vàng nhận lấy rồi uống một hơi, sau đó đem viên thuốc nuốt vào dạ dày.

“Cô ngoan ngoãn ngủ một giấc đi, khi nào tỉnh dậy sẽ thấy tốt hơn” Trầm Lạc Phù vỗ nhẹ bả vai Trầm Vĩnh Lan nói.

“Vậy còn cô?” Trầm Vĩnh Lan hỏi, nàng chỉ muốn Trầm Lạc Phù ở bên cạnh mình.

“Tôi có tiết đào tạo” Trưa hôm nay nàng còn có chương trình học, đào tạo xong nàng sẽ liền trở về, đến chiều nếu Trầm Vĩnh Lan vẫn không hạ sốt thì sẽ đưa nàng đi bệnh viện.

“Không đi có được không?” Trầm Vĩnh Lan ánh mắt lóe lên điểm đáng thương hoang mang, Trầm Lạc Phù nhìn cũng có chút mềm lòng, cũng không để ý bản thân nàng đang ôm chặt lấy Trầm Vĩnh Lan.

“Giữa trưa sẽ trở về, khoảng hai hay ba giờ gì đó, sẽ qua nhanh thôi” Trầm Lạc Phù nhẩn nại nói.

“Người ta đang bị bệnh, cô lại bỏ mặc tôi...” Trầm Vĩnh Lan biểu tình rất là đáng thương, ngữ khí vô cùng ai oán, nếu Trầm Lạc Phù bỏ đi thì đúng là... tội ác tày trời a!

“Trầm Vĩnh Lan đừng làm nũng, ngoan ngoãn chờ tôi trở về!” Trầm Lạc Phù tiếp tục nhẩn nại nói, người nào đó khi bệnh thật giống như là con nít.

“Trầm Lạc Phù, nếu ngươi bỏ đi, tôi... tôi sẽ không bao giờ... không bao giờ khỏe lên nữa!” Trầm Vĩnh Lan uy hiếp nói.

“Phốc...” Trầm Lạc Phù không khỏi nở nụ cười, Trầm Vĩnh Lan cho nàng là hài tử ba tuổi sao? Bất quá làm nàng nhớ lại khi còn nhỏ, lúc đó nàng bảy tuổi, Trầm Vĩnh Lan bị bệnh, bà nội và mẹ đều không ở nhà, Trầm Vĩnh Lan chỉ dính lấy nàng, không như bình thường cũng đem đồ chơi của nàng cho mình chơi, bình thường thì rất khinh thường nhưng bị bệnh thì lại tốt đến kỳ lạ, chính là ngày đó coi như khắp thiên hạ chỉ tốt với một mình nàng, làm cho người ta tưởng là chị em sinh đôi, không nỡ luyến tiếc tách ra. Thế nhưng đến khi mẹ nàng trở về, thì liền đem nàng đá một bên, Trầm Lạc Phù chỉ biết đó Trầm Vĩnh Lan mà đối tốt với ai cũng thật là ngán ngùi, nghĩ đến đây Trầm Lạc Phù hiện tại cũng cảm thấy Trầm Vĩnh Lan đúng là người rất vô tâm.

“Cô đi cứ việc đi, tôi không quan tâm, tôi về sau cũng không bao giờ... thích cô nữa!” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù chẳng những không đồng cảm việc nàng bị bệnh mà còn muốn giễu cợt nàng, làm cho nàng có chút bức mình, nàng cảm thấy đầu nàng có chút nặng nề.

Trầm Lạc Phù suy nghĩ có lẽ Trầm Vĩnh Lan nghĩ mình thích nàng, được nàng thích là điều đáng vinh hạnh vậy, đúng là thủy tiên có suy nghĩ tự kỷ.

“Tôi lại không thích cô!” Trầm Lạc Phù lãnh đạm nói.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù lãnh đạm như vậy, chẳng những cơ thể khó chịu, ngay cả trong lòng cũng khó chịu, nàng quyết định sẽ không thích Trầm Lạc Phù nữa, về sau cũng không bao giờ để ý Trầm Lạc Phù nữa... , nàng liền đắp chăn lên kín cả đầu, nhằm không chú ý đến Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù tình nghịch nhìn Trầm Vĩnh Lan, nghĩ thầm, cô nàng này từ trước đến giờ luôn không biết giới hạn của mình ở đâu, tốt nhất là không nên để

ý đến sự sống chết của nàng.

Trầm Vĩnh Lan tuy vui mặt vào trong chăn, nhưng lỗ tai nàng vẫn dựng thẳng để nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nàng thực sự không nghĩ Trầm Lạc Phù sẽ bỏ nàng đi, nàng chỉ cố ý làm dáng trước mặt Trầm Lạc Phù, thế nhưng hiện tại nghe thấy Trầm Lạc Phù rời khỏi phòng mình, trong đầu nàng càng thấy khó chịu, thậm chí có cảm giác muốn khóc.

Trầm Vĩnh Lan lê đầu ra không khí, một chút buồn ngủ cũng không thấy, nàng cảm thấy bản thân mình bị bỏ rơi, trước kia lúc nàng bị bệnh mẹ và chị dâu đều chăm sóc nàng, Trầm Lạc Phù đúng là xấu tính, về sau tuyệt đối sẽ không thích nàng nữa, Trầm Vĩnh Lan tức giận nghĩ thầm, thế nhưng ngay tức khắc liền có chuyển biến, bởi vì qua khep cửa đóng hờ, nàng nghe được âm thanh Trầm Lạc Phù truyền đến, nàng nghe được Trầm Lạc Phù đang ở ngoài gọi điện thoại, giống như là đang đem chuyện đào tạo của mình nói với người ở đầu dây bên kia.

Trầm Vĩnh Lan tâm tình lập tức liền thay đổi, quả thật Trầm Lạc Phù vẫn là tốt nhất, Trầm Vĩnh Lan ngáy ngồ nờ nụ cười.

Trầm Lạc Phù nói chuyện điện thoại xong, khẽ thở dài một cái, rõ ràng nàng cũng không muốn quan tâm đến sự sống chết của nữ nhân kia, nhưng bản thân nàng lại rất thiện lương. Trầm Lạc Phù một lần nữa trở lại phòng ngủ của Trầm Vĩnh Lan, thấy Trầm Vĩnh Lan đã đem đầu ra ngoài chăn, còn cười vô cùng chường mặt.

“Tốt rồi, tôi không đi, cô ngủ một giấc đi” Trầm Lạc Phù thần nhiên nói.

“Cô ngủ cùng tôi một chút đi” Trầm Vĩnh Lan đưa tay ôm Trầm Lạc Phù vào lòng mình, làm nũng nói, mới vừa uống thuốc hạ sốt không lâu, nàng đúng là có chút mệt, nhưng nàng cũng không muốn Trầm Lạc Phù rời đi nàng nữa bước.

Được, coi như tôi có lòng thương người đang bệnh! Trầm Lạc Phù nghĩ như vậy liền thỏa hiệp, dù sao tối qua nàng cũng ngủ không được nhiều lắm, coi như là bỏ sung lại giấc ngủ cho mình cũng tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: “Đang Làm Nửa Đường Mà Dừng Ngang Thì Thật Khó Chịu...”

“Cô ngủ thì ngủ tôi không cần phải ôm” Có thể do Trầm Vĩnh Lan đang bị sốt, nên Trầm Lạc Phù cảm thấy cơ thể Trầm Vĩnh Lan thật nóng, nóng đến độ làm cho Trầm Lạc Phù có chút khó chịu.

“Muốn cô ôm ngủ!” Trầm Vĩnh Lan bướng bỉnh nói, bản thân nàng cũng hiểu cơ thể mình rất nóng, nhưng nếu được ôm vào lòng thì nóng một chút cũng có sao đâu?

“Rất nóng a!” Trầm Lạc Phù một bên đẩy Trầm Vĩnh Lan ra, một bên liền phàn nàn, cơ thể Trầm Vĩnh Lan lúc này nóng như lò lửa vậy.

“Không phải sốt ra nhiều mồ hôi mới tốt sao?” Trầm Vĩnh Lan chẳng những không buông Trầm Lạc Phù ra mà ngược lại còn ôm chặt hơn nữa.

Đúng là như vậy, nhưng quả thật là rất nóng, thôi được rồi, coi như làm người tốt, tiền Phật tiền Táo Tây thiên, Trầm Lạc Phù không giãy dụa nữa để mặc cho Trầm Vĩnh Lan ôm mình.

“Trầm Lạc Phù, tôi càng ngày càng thích cô” Trầm Vĩnh Lan đem mặt vui ở cổ Trầm Lạc Phù cọ một chút, sau đó tìm một tư thế thoải mái nhất tựa vào, nàng chuẩn bị ngủ, vì nàng thực sự rất mệt.

“Ai cần cô thích a...” Trầm Lạc Phù nói thầm, bị cô thích cũng không thấy có gì tốt, cuối cùng công việc nhà cũng do tôi làm.

Trầm Vĩnh Lan hô hấp rất nhanh lại đều đặn, nàng đã ngủ, Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan, vì do đang sốt nên khuôn mặt còn chút ửng đỏ, thoát nhìn càng thêm diễm lệ, đúng là khi ngủ thì nhìn đường hoàng và không kiêu ngạo khiến người ta nhìn thấy trong lòng có chút vui mắt. Trầm Lạc Phù nhẹ tay chạm vào chóp mũi Trầm Vĩnh Lan nheo một cái nhẹ, Trầm Vĩnh Lan cô thật đáng ghét! (*hành động này... đáng yêu lắm đó nha*)

Cũng không biết qua bao lâu, Trầm Lạc Phù quen dần với nhiệt độ cơ thể của Trầm Vĩnh Lan nên ôm Trầm Vĩnh Lan trong lòng cũng ngủ lúc lúc nào không biết.

Thế nhưng Trầm Vĩnh Lan lại tỉnh dậy trước, khi nàng tỉnh, lại cảm nhận được đầu mình đã bớt đau hơn, nàng mở mắt ra điều đầu tiên là nhìn thấy ngực Trầm Lạc Phù, vẫn thấy Trầm Lạc Phù từ đầu đến cuối đều ôm lấy mình trong lòng mà ngủ, nàng nhìn khuôn mặt Trầm Lạc Phù đang ngủ, trái tim của nàng đột nhiên có một cảm giác rất mềm mại và ấm áp, nàng thực thích cảm giác khi vừa thức dậy nhìn thấy khuôn mặt Trầm Lạc Phù. Trầm Lạc Phù ngủ quan quả thật rất tinh tế, Trầm Vĩnh Lan không khác chế được liền đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt Trầm Lạc Phù, từ trước đến giờ trừ nàng ra, Trầm

Vĩnh Lan chỉ thấy Trầm Lạc Phù là xinh đẹp nhất, càng nhìn càng cảm thấy xinh đẹp.

Trầm Vĩnh Lan rời tầm mắt, chú ý đến đôi môi ướt át và có lực hấp dẫn của Trầm Lạc Phù, tay nàng nhẹ nhàng chạm lên cánh môi của Trầm Lạc Phù, nàng nhớ tới hai lần trước cùng Trầm Lạc Phù hôn môi, mùi vị vô cùng ngọt ngào, lại có chút hương thơm, làm cho người ta có chút mê mị mà nhớ đến mùi vị đó.

Trầm Vĩnh Lan trong lòng như bị mê hoặc, nàng từ từ hướng đến khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Lạc Phù, trong lòng cũng không cảm thấy có gì đáng tranh mà thuận theo đáy lòng cũng như dục vọng của mình, liền áp môi mình lên môi Trầm Lạc Phù, lúc bắt đầu thì có chút sợ sẽ quấy rối cô gái đang ngủ say kia, cho nên Trầm Vĩnh Lan động tác thật cẩn thận, nhẹ nhàng liếm và hôn nhẹ cánh môi Trầm Lạc Phù, nhưng đối với nàng kiểu hôn như chuồn chuồn chạm nước như thế vẫn chưa đủ, nàng không kim lòng được mà muốn hôn sâu hơn, Trầm Vĩnh Lan nghĩ như vậy nên rất nhiệt tình xâm nhập đem nụ hôn mà lần sâu thêm nữa, tất nhiên điều đó không tránh được làm cho Trầm Lạc Phù đang ngủ say liền bừng tỉnh.

Trầm Lạc Phù mở to hai mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Vĩnh Lan ở trước mặt mình, quá đáng hơn nữa là đôi môi nàng đang bị Trầm Vĩnh Lan xâm phạm, đầu lưỡi còn quần quít lấy đầu lưỡi của nàng, điều này làm cho Trầm Lạc Phù nhớ tới cảm giác lần trước hôn môi, nụ hôn của Trầm Vĩnh Lan khi đó rất nhiệt tình làm cho người ta muốn không thờ nổi, ngược lại còn mang theo một loại cảm giác kì lạ khiến Trầm Lạc Phù không biết phải nói như thế nào.

Trầm Vĩnh Lan nhìn thấy Trầm Lạc Phù mở mắt nàng có chút chột dạ, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ dừng lại nụ hôn này, tay nàng lại nhẹ nhàng che lên tầm mắt của Trầm Lạc Phù, giờ phút này nàng chính là không lừa đang ăn vụng sợ bị phát hiện liền tìm cơ thoái thác.

Trầm Lạc Phù không nghĩ tới sẽ lâm vào tình thế khó xử này, nàng chỉ muốn đưa tay đẩy Trầm Vĩnh Lan ra, nhưng nàng lại phát hiện Trầm Vĩnh Lan đã dùng cơ thể để kim lại nàng, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

“Trầm Vĩnh Lan, cô đang làm gì vậy?” Trầm Lạc Phù chất vấn hỏi.

“Xin lỗi, tôi không kim lòng được” Trầm Vĩnh Lan nói giống như vô tội, nhưng sự thật là nàng không kim được.

“Buông tôi ra!” Trầm Lạc Phù ra lệnh

Trầm Vĩnh Lan không nghĩ là sẽ buông Trầm Lạc Phù ra, ai biết sau khi buông ra thì nàng sẽ không còn cơ hội gần gũi như thế này nữa, hôm nay dù sao cũng ăn đậu hủ cho đủ, Trầm Vĩnh Lan có suy nghĩ vô lại.

“Trầm Lạc Phù, cho tôi hôn nhẹ thôi được không? Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên hôn nhau, một lần hay hai lần cũng không khác biệt lắm...” Trầm Vĩnh Lan dụng tâm xấu xa muốn thuyết phục Trầm Lạc Phù.

“Tôi không muốn!” Trầm Lạc Phù tiếp tục cự tuyệt.

“Trầm Lạc Phù, nhắm mắt lại, hãy hưởng thụ nụ hôn này đi, cũng đừng kháng cự nó, tôi thích cô, tôi thực sự rất thích cô...” Trầm Vĩnh Lan âm thanh tràn đầy mê hoặc, hơn nữa lại lặp lại hai lần ‘tôi thích cô’ rất chân thành.

Trầm Lạc Phù trong tai tựa hồ vẫn còn nghe tiếng vọng lại ba từ vừa rồi của Trầm Vĩnh Lan, làm cho nàng hiện tại lại quên mất giây phút, nàng cũng không biết vì cơ gì khi nàng nghe lời này của Trầm Vĩnh Lan thì trong lòng lại có loại cảm giác rất kì lạ, nàng biết rất rõ nàng không nên đáp ứng những hành vi phóng túng của Trầm Vĩnh Lan, nhưng bên trong nàng dường như không muốn hoàn toàn cự tuyệt. Nàng thú nhận, thực sự nàng cũng không ghét nụ hôn của Trầm Vĩnh Lan, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên bị Trầm Vĩnh Lan hôn nếu bị hôn thêm một lần nữa thì cũng không có gì ghê gớm lắm, Trầm Lạc Phù lấy Trầm Vĩnh Lan ra làm cơ để tự giải vây cho bản thân mình. (*yup! Em đã bị ảnh hưởng, đã thích rồi a :’>*)

Trầm Lạc Phù kháng cự càng lúc càng yếu ớt, điều này làm cho Trầm Vĩnh Lan vui sướng không thôi, mặc dù vậy nàng cũng không quá hài lòng, bởi vì nàng cảm thấy Trầm Lạc Phù vẫn đang thất thần, nàng luôn hy vọng Trầm Lạc Phù có thể nhiệt tình đáp lại nụ hôn này, cũng càng hy vọng Trầm Lạc Phù có thể cùng mình cảm giác hòa làm một.

Trầm Vĩnh Lan liền nhanh chóng đem nụ hôn này làm cho sâu sắc thêm, thậm chí tay còn không ý thức mà ở trên người Trầm Lạc Phù vuốt ve.

Trầm Lạc Phù ý thức được bị Trầm Vĩnh Lan hôn, nàng cảm giác đầu lưỡi của nàng giống như sắp bị Trầm Vĩnh Lan nuốt vào rồi, sự nhiệt tình này làm cho nàng có phần khó chống đỡ kịp, là người đối với phương diện này mà nói Trầm Lạc Phù lại rất ít kinh nghiệm, lại có phần bị động, so ra thì thật đáng thương. Có thể nói, những lần hôn môi vừa rồi nàng đều bị Trầm Vĩnh Lan chủ động, cơ bản lần này, nàng cảm giác được Trầm Vĩnh Lan hôn cũng có nhiều nhiệt tình hơn, giống như là muốn đem nàng ăn sạch, thậm chí làm cho nàng có cảm giác như muốn sa vào nụ hôn này. Nhưng lúc này nàng chỉ muốn đình chỉ nụ hôn này lại, bởi vì nàng cảm thấy được cơ thể mình đang sinh ra một loại khoái cảm rất kỳ quái, giờ phút này cơ thể cũng như toàn bộ sức lực của nàng dường như đang bị hút cạn, nàng bất lực và cũng không còn sức để đẩy Trầm Vĩnh Lan ra.

So với Trầm Lạc Phù bị gọi lên ngọn lửa, thì Trầm Vĩnh Lan cơ thể chính là nổi lên ngọn lửa lớn, nói đúng hơn là hỏa hoạn a, nàng cảm thấy cổ nhiệt lưu trong cơ thể mình đang càng lúc càng cao, cơ thể lại bắt đầu trở nên khô nóng khó nhịn, nàng biết cơ thể mình đang động tình, làm cho nàng không khác chế được lại càng thêm khốc liệt hơn, cơ thể của nàng liền dính sát vào cơ thể Trầm Lạc Phù, tay không ý thức được liền vuốt ve lấy nơi mềm mại của Trầm Lạc Phù, cách một lớp áo ngủ nàng liền xoa nhẹ hai núm hoa kia, nàng vừa nhu lỏng vừa cố ý ma xát nhằm gọi lên ý dục bên trong Trầm Lạc Phù, có thể nói lý trí nàng lúc này đều bị lấn áp, nàng quá khát khao Trầm Lạc Phù, cũng không thể nào tự kiềm chế được ý dục trong lòng mình đối với Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù nhìn thấy tầm mắt Trầm Vĩnh Lan nóng rực, bên trong tràn ngập ý tình, Trầm Lạc Phù đại khái cũng đoán ra được Trầm Vĩnh Lan muốn gì, nàng bị Trầm Vĩnh Lan nhìn có chút kinh hãi, nàng không nghĩ tới việc tùy ý dung túng cho hành động của Trầm Vĩnh Lan lần này lại dẫn đến kết quả

thiếu chút nữa là không thể không chế được, đặc biệt là tay Trầm Vĩnh Lan giờ phút này lại đang len vào bên trong áo ngủ của Trầm Lạc Phù khiến nàng ngay lập tức bùng tỉnh. Bản thân nàng đang làm gì đây? Nàng như thế nào lại dung túng ý đồ muốn loạn luân của Trầm Vĩnh Lan? Điều này làm cho Trầm Lạc Phù bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, nàng rốt cuộc làm sao vậy? Nàng không nên như thế, nhất định là sống cùng Trầm Vĩnh Lan lâu ngày nên khiến nàng bị lây tính xấu rồi, không ổn, Trầm Lạc Phù cảm giác tư tưởng nàng lúc này đều trở nên hỗn loạn.

(*Lạc Phù, lý trí của nàng quá mạnh đi ~~~ đã sa vào nụ hôn rồi, sa vào rồi cơ mà, lại còn đấu tranh tư tưởng làm gì cơ chứ*)

“Đủ rồi, Trầm Vĩnh Lan!” Trầm Lạc Phù dè lại bàn tay Trầm Vĩnh Lan, ngữ khí cũng khôi phục lại, nàng nói rất bình tĩnh.

Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù ánh mắt khôi phục lại sự thư thái, nàng hiểu rõ nếu tiếp tục cũng không được, trong lòng nàng lại có chút tiếc nuối, Trầm Lạc Phù chính là như vậy, cơ thể rõ ràng cũng có cảm giác, trong lòng cũng muốn gần gũi nàng, nhưng lại không chấp nhận bản thân mình phóng túng, nàng cũng không hiểu rốt cuộc Trầm Lạc Phù nội tâm đang đấu tranh điều gì. Trầm Lạc Phù thật đáng ghét, đã không hưởng ứng thì thôi, lại làm cho cơ thể nàng như đang có lửa, đúng là đều bị nội thương, bởi vậy nàng rất là ghét bị làm cho có cảm giác này rồi lại dừng ngang nửa đường, thật là khó chịu đến chết mất!

“Trầm Lạc Phù, đừng nói là cô không thích tôi” Trầm Vĩnh Lan buông cơ thể Trầm Lạc Phù ra, sau đó mở miệng nói.

“Ai thích cô, cô đừng coi khuôn mặt mình lúc nào cũng được thiếp vàng được không?” Trầm Lạc Phù lập tức phủ nhận.

“Dù sao cô về sau cũng sẽ thích tôi” Trầm Vĩnh Lan đối với điều này rất là tin tưởng, cũng không có chút nào nghi ngờ, Trầm Vĩnh Lan với thủy tiên rất ăn khớp, nàng thích người ta, thì người ta cũng phải thích nàng mới được, huống chi Trầm Lạc Phù lại là người đầu tiên khiến cho nàng thích đến như vậy.

“Vậy sao?” Trầm Lạc Phù cũng không biết tại sao cây hoa thủy tiên này lại tự tin đến như vậy, trong lòng nàng thầm nghĩ ai mà yêu thích Trầm Vĩnh Lan cũng không hay ho chút nào. Thật ra vừa rồi Trầm Lạc Phù dung túng Trầm Vĩnh Lan hôn thì nàng cũng đã tự lừa dối bản thân mình rồi, nếu không phải nàng cũng có một chút thích thì nàng làm sao để cho Trầm Vĩnh Lan hôn mà không gây dục lại cơ chứ, chỉ là do Trầm Lạc Phù không muốn thừa nhận thôi. Dù sao, nàng cũng không nghĩ là sẽ thích một người xấu xa như Trầm Vĩnh Lan.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: “Trầm Lạc Phù Cũng Muốn Biết Rõ Cảm Giác Của Nàng Đối Với Chị Họ Mình So Với Cô Cô Có Gì Khác Nhau Không...”

An Nhã Uẩn vẫn đợi Trầm Lạc Phù trả lời, nhưng Trầm Lạc Phù kỳ thực vẫn không đem điều này để trong lòng, cho đến cuộc hẹn với An Nhã Uẩn thì nàng mới chợt nghĩ tới.

“Cô đi đâu?” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù chuẩn bị rời nhà nên lập tức hỏi, theo nàng biết Trầm Lạc Phù không phải là người thích cuộc sống về đêm.

“Tôi có hẹn với bạn học ra ngoài một chút” Trầm Lạc Phù không nói thật cho Trầm Vĩnh Lan biết, bởi vì nàng cảm thấy cô cô nàng cũng như biểu tỷ đều không như nữ nhân bình thường, đều có tình cảm không vượt mức đối với nàng.

“Cô đi với bạn nào, là nam hay nữ?” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu có phần kiểm soát, trên thực tế nàng và Trầm Lạc Phù cũng không có phát sinh chuyện gì, nàng cũng không phải quản gia, Trầm Lạc Phù muốn đi đâu nàng đáng lẽ cũng không có quyền xen vào, nhưng thấy Trầm Lạc Phù đi với bạn bè nàng cũng có chút không yên lòng.

“Chẳng phải lần trước cô đã gặp qua rồi sao?” Trầm Lạc Phù vẫn cảm thấy hiện tại Trầm Vĩnh Lan so với mẹ nàng còn muốn hơn. Bạn học của nàng, Trầm Vĩnh Lan nhớ rõ sao? Trầm Lạc Phù thấy thật hoài nghi, cho nên Trầm Lạc Phù mới lấy Lữ Hinh ra để lừa Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan liền suy nghĩ, cũng có chút ấn tượng, hình như là người nói nàng chính là hoa thủy tiên... tuy không nhớ rõ diện mạo như thế nào nhưng đại khái cũng không có tính uy hiếp lắm, nghĩ như vậy Trầm Vĩnh Lan mới thấy an tâm.

“Nhớ về sớm một chút nha!” Trầm Vĩnh Lan dặn dò, phải sớm một chút về với nàng, bởi vì ở nhà một mình thật là nhàm chán a.

“Uhm!” Trầm Lạc Phù nói có lẽ sau đó liền mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi Trầm Lạc Phù rời khỏi nhà, Trầm Vĩnh Lan lập tức cảm thấy gian phòng trở nên lạnh lẽo, nếu lúc trước Trầm Lạc Phù không ở nhà nàng, thì Trầm Vĩnh Lan sẽ không bao giờ ở nhà một mình buồn tẻ như thế này, thế nhưng gần đây nàng hạn chế xã giao, mỗi ngày đều về nhà sớm với Trầm Lạc

phù, chỉ cần nâng nhìn thấy Trầm Lạc Phù liền trở nên vui vẻ. Hiện giờ thì ở nhà một mình, Trầm Vĩnh Lan cảm thấy thật trống rỗng, có chút vắng lặng, nàng mở TV cũng nhìn nhưng không hề biết nội dung trong TV đang phát là gì, rõ ràng Trầm Lạc Phù mới đi có mười mấy phút nhưng nàng như thể nào lại cảm thấy đã đi lâu lắm rồi, làm cho nàng thiếu chút nữa định gọi điện thoại thúc giục Trầm Lạc Phù trở về. Trầm Vĩnh Lan cho tới bây giờ vẫn không biết nàng sẽ trở nên như vậy, nàng cảm thấy Trầm Lạc Phù có phải hay không đã bỏ bùa mình, bản thân nàng từ đầu đến cuối đều không giống nàng, đúng là đáng ghét quá đi, Trầm Vĩnh Lan ở trên ghế sofa hờn giận đánh vào cái gối.

Trầm Lạc Phù làm cho An Nhã Uẩn thật sự cảm thấy có chút lo lắng, bởi vì nhiều ngày qua Trầm Lạc Phù cũng không có một chút động tĩnh nào, điều này làm cho An Nhã Uẩn kiềm chế không được nên đã gọi điện thoại hẹn Trầm Lạc Phù ra ngoài.

Trầm Lạc Phù đến quán cà phê do An Nhã Uẩn hẹn, nói thật là dung mạo của chị họ nàng nếu so với cô cô cũng không khác nhau, thậm chí lại có vài phần khí chất, tuy chị họ luôn đối với nàng rất ôn nhu, nhưng trên cơ bản nàng vẫn cảm giác được chị họ là người rất mạnh mẽ.

“Tặng cho em!” An Nhã Uẩn đem ra một bó hoa bách hợp đưa cho Trầm Lạc Phù.

Hôm nay Trầm Lạc Phù là đến để từ chối An Nhã Uẩn, bây giờ An Nhã Uẩn tặng bó hoa bách hợp cho nàng làm nàng cảm thấy có chút khó xử.

“Chị không cần phải mua hoa cho em, chị nên mua tặng cho các cô gái khác xinh đẹp hơn...” Trầm Lạc Phù cười nói với An Nhã Uẩn, cũng không đưa tay tiếp nhận bó hoa bách hợp.

“Trong lòng chị, cô gái đẹp nhất chính là Lạc Phù” An Nhã Uẩn đương nhiên hiểu ý Trầm Lạc Phù vừa nói, trong lòng nàng cũng dự đoán được đáp án của Trầm Lạc Phù.

“Đối với em, chị luôn là người chị tốt nhất, điều này sẽ không bao giờ thay đổi” Lời nói này của Trầm Lạc Phù so với vừa rồi có phần khéo léo hơn, ý này của nàng cũng giống như trực tiếp cự tuyệt.

“Không có gì khác hơn sao?” An Nhã Uẩn hơi hạ mi hỏi, đã chờ nhiều năm như vậy cũng chỉ có thể là chị gái thôi sao? Nàng có chút không cam lòng.

“Chị vẫn luôn là người chị tốt của em” Trầm Lạc Phù lặp lại lời nói, nàng nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của An Nhã Uẩn nhưng nàng cũng không thể mềm lòng.

“Lạc Phù, chị có thể giống như chị gái yêu em, cũng có thể giống như tình nhân mà yêu em, như vậy không được sao?” An Nhã Uẩn ôn nhu hỏi

“Chị là bản thân em không thể nào xem chị là người yêu được” Trầm Lạc Phù chân thành nói.

“Em có thể thử mà, thử một lần cũng không được sao?” An Nhã Uẩn kiên trì thuyết phục Trầm Lạc Phù.

“Được rồi, vậy chị hôn em một cái đi, sau cái hôn này em có thể biết rõ là chấp nhận hay không chấp nhận chị” Trầm Lạc Phù cũng muốn biết rõ cảm giác của nàng đối với chị họ mình so với cô cô có gì khác nhau không, dù sao nàng cũng đã qua ba lần hôn, đối tượng hôn đều là cô cô nàng, vì vậy không thể nào so sánh được. Lần này nàng muốn thử, cũng muốn biết bản thân nàng đối với cô cô hôn có cảm giác kì lạ như những lần vừa rồi thì có phải hay không không được bình thường.

An Nhã Uẩn không ngờ tới Trầm Lạc Phù lại cho nàng cơ hội như vậy, điều này làm cho nàng vô cùng vui sướng. Nàng chậm rãi tới gần Trầm Lạc Phù, kèm chế sự kích động trong lòng mình, cũng không muốn bản thân vì quá vui mừng mà có mức vội vàng.

Bởi vì các nàng ngồi ở một vị trí khá khuất trong tiệm cà phê, ánh sáng cũng khá tối và không có quá nhiều người cho nên nếu hôn nhau, thì cũng coi như là hết sức kín đáo.

Trầm Lạc Phù cảm giác được An Nhã Uẩn đang tới gần, nàng ngửi được hơi thở trên người An Nhã Uẩn, chị họ nàng dùng nước hoa so với cô cô không quá giống nhau, hơi thở cũng có chút bất đồng, Trầm Lạc Phù cũng không biết rõ tại sao nàng lại so sánh hơi thở trên người An Nhã Uẩn và Trầm Vĩnh Lan, nhưng nàng phát hiện ra nàng cảm thấy thích hơi thở trên người của Trầm Vĩnh Lan hơn.

Trầm Lạc Phù thấy An Nhã Uẩn dựa vào càng lúc càng gần, trong lòng nàng đột nhiên có cảm giác không quá thích, nàng đúng là không thích người khác dựa vào mình quá gần gũi. Mặc dù từ nhỏ chị họ đã luôn chăm sóc nàng, tuy như vậy nàng lại không hề ghét khi bị Trầm Vĩnh Lan gần gũi, Trầm Lạc Phù thậm chí nghĩ có thể vì từ nhỏ nàng đã cùng Trầm Vĩnh Lan lớn lên nên đối với hơi thở của Trầm Vĩnh Lan cũng có đôi phần quen thuộc. Lúc này nàng có chút hối hận vì đã đề nghị An Nhã Uẩn hôn mình, nàng muốn dừng lại nhưng dù sao nàng cũng là người đưa ra yêu cầu này, bây giờ khước từ thì chẳng khác nào bản thân nàng lật lọng, nghĩ như thế Trầm Lạc Phù cũng đành phải nhịn xuống, nhắm mắt lại chịu đựng cho An Nhã Uẩn hôn nàng.

An Nhã Uẩn trong lòng vô cùng kích động, người con gái nàng thích bao lâu nay giờ phút này đã gần trong gang tấc, hỏi làm sao nàng lại không bối rối, không hồi hộp cơ chứ? An Nhã Uẩn dường như ngừng thở hôn nhẹ nhàng lên cánh môi Trầm Lạc Phù.

Nếu so với Trầm Vĩnh Lan nhiệt tình hôn, thì nụ hôn của An Nhã Uẩn rất ôn nhu, Trầm Lạc Phù trong đầu lại có chút hoảng loạn, nụ hôn của chị họ so với cô cô hóa ra lại không giống nhau, chị họ hôn lại không dậy lên trong lòng nữa điểm ngọn sóng, hoàn toàn không giống như cảm giác mãnh liệt mà Trầm Vĩnh Lan mang đến cho nàng.

An Nhã Uẩn cố gắng hết sức làm cho Trầm Lạc Phù đáp lại nụ hôn của nàng nhưng Trầm Lạc Phù lại giống như Mộc Đầu Nhân, một chút phản ứng cũng không có, sự thật chính là như thế, An Nhã Uẩn thất vọng buông Trầm Lạc Phù ra.

“Xem ra chị chỉ có thể là chị gái tốt của em” Trầm Lạc Phù nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của An Nhã Uẩn trong lòng có chút chột dạ, nàng cảm thấy bản

thân mình có chút bi ối vì đã lợi dụng chị họ để so sánh cảm giác trong lòng nàng.

“Không thể làm cho Lạc Phù thích chị trong lòng chị có chút khổ tâm, nhưng Lạc Phù cứ yên tâm, chị sẽ không vì thế mà buồn rầu vẫn sẽ luôn giống như trước đây là chị gái yêu thương Lạc Phù nhiều nhất” An Nhã Uẩn không hổ danh là người phụ nữ trưởng thành hiểu lý lẽ, mười mấy năm chờ đợi như vậy nàng không bao giờ chấp nhận chỉ trong nửa khắc bị từ chối liền buông bỏ, dù sao hiện tại Trầm Lạc Phù cũng không thích ai, nên nàng cũng sẽ không bỏ cuộc, tất nhiên nàng sẽ không làm cho Lạc Phù có cảm giác, vì vậy chỉ có thể lấy lui rồi đi vào. Bây giờ điều nàng ngại nhất cũng đã thổ lộ rồi, thời gian về sau cũng vẫn còn dài.

“Cám ơn chị!” Trầm Lạc Phù cũng nghĩ bản thân nàng sinh ra đã có lập trường riêng, cũng giống như chị họ nàng nói sẽ không làm cho nàng khó xử thì Trầm Lạc Phù tuyệt đối tin tưởng.

Trầm Vĩnh Lan ở nhà sống một ngày mà cảm thấy như trải qua một năm, rốt cuộc nàng nhìn không được liền gọi điện thoại cho Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù nhìn thấy trên màn hình liên lạc hiện tên Trầm Vĩnh Lan, nàng vừa mới cự tuyệt chị họ, giờ lại phát hiện người cô cô đối với nàng có quan hệ huyết thống hơn cũng không có gì bất đồng mà yêu thích nàng, đây đúng là khó khăn mà. Nàng một chút cũng không thích sự thật này, nếu có thể lựa chọn nàng cũng hy vọng nàng đối với chị họ có cảm giác, so sánh như thế nào thì chị họ so với cô cô cũng tốt hơn rất nhiều, quan trọng là nàng cũng cảm thấy tính cách của chị họ cũng đáng yêu hơn.

“Trầm Lạc Phù, cô rốt cuộc khi nào mới về đây? Tôi ở nhà một mình thật chán muốn chết!” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu rõ ràng có chút không hài lòng.

“Sắp về rồi!” Trầm Lạc Phù trả lời, trong lòng vẫn có chút hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: “Cô Không Phải Mẹ Tôi, Chỉ Là Cô Út Của Tôi, Là Cô Út Mà Lại Còn Có Tâm Niệm Xấu Xa Đối Với Tôi”

“Có chuyện quan trọng cần về sao?” An Nhã Uẩn hỏi.

“Cũng không có gì quan trọng lắm” Người nào đó nhàm chán, thúc giục mình trở về thì đúng là không có gì quan trọng lắm.

“Vậy chờ khi nào uống xong ly cà phê này rồi về” An Nhã Uẩn tất nhiên hy vọng Trầm Lạc Phù ở cùng nàng nhiều hơn một chút.

Trầm Lạc Phù gật đầu, dù sao uống xong một ly cà phê thời gian cũng không quá lâu.

Nhưng không tới năm phút sau Trầm Vĩnh Lan lại gọi điện thoại cho nàng.

“Bao lâu nữa mới về?” Trầm Vĩnh Lan ở nhà một mình thực sự là nhàm chán đến độ rảnh rỗi, mới năm phút mà nàng cảm giác như đã trôi qua năm tiếng thật dài.

Trầm Lạc Phù không nghĩ tới Trầm Vĩnh Lan nhanh như vậy lại gọi điện thoại thúc giục mình, nàng suy nghĩ Trầm Vĩnh Lan khi nào lại trở thành người như vậy, đúng là không đúng với tác phong bình thường của nữ nhân này.

“Sắp về rồi!” Trầm Lạc Phù vẫn trả lời y như vừa rồi.

“Cô vừa rồi chẳng phải nói là sắp về rồi sao?” Trầm Vĩnh Lan bất mãn nói.

“Nếu không có việc gì quan trọng tôi cúp máy đây!” Trầm Lạc Phù thực sự không nghĩ Trầm Vĩnh Lan sẽ phản ứng như vậy.

Cô muốn tôi trở về là tôi trở về sao? Tôi không thích thì sao? Trầm Lạc Phù kiêu ngạo suy nghĩ.

Bị Trầm Lạc Phù cúp máy ngang làm cho Trầm Vĩnh Lan thực rất mất hứng, nàng rất ít bị người khác cắt ngang điện thoại như vậy.

Tốt lắm, Trầm Lạc Phù cô đúng là làm cho tôi tức giận rồi.

“Trầm Vĩnh Lan tìm em có việc gì sao?” An Nhã Uẩn lại hỏi, nàng nhớ rõ Trầm Lạc Phù và Trầm Vĩnh Lan quan hệ cũng không quá thân thiết.

“Không có gì” Trầm Lạc Phù nói.

“Uhm!” An Nhã Uẩn thấy vậy có chút cao hứng, nàng liền cố ý nói thêm nhiều chuyện để kéo dài thời gian.

Tuy ở ngoài mặt Trầm Lạc Phù mỉm cười lắng nghe An Nhã Uẩn nói chuyện, nhưng thực tế trong lòng nàng đang suy nghĩ tới Trầm Vĩnh Lan, nàng suy nghĩ không biết cô cô bị nàng cắt ngang điện thoại thì có tức giận không, hiện tại cũng không rõ Trầm Vĩnh Lan tức giận sẽ có phản ứng như thế nào?

“Chỉ à, thời gian cũng không còn sớm nữa, em cũng phải trở về” Cuối cùng Trầm Lạc Phù cũng không kiềm chế được muốn chào tạm biệt An Nhã Uẩn, nàng mới không thềm đề ý đến Trầm Lạc Phù, chẳng qua nàng chỉ tò mò muốn biết Trầm Vĩnh Lan tức giận ra sao thôi.

“Chỉ đưa em về nhà” An Nhã Uẩn có chút mất mát vì Trầm Lạc Phù trở về sớm như vậy, nhưng nàng cũng không có biện pháp nào khác.

“Uhm, làm phiền chị” Trầm Lạc Phù khách khí nói.

Trầm Vĩnh Lan quyết định hôm nay sẽ đối với Trầm Lạc Phù làm mặt lạnh, nàng sẽ không thềm đề ý Trầm Lạc Phù nữa, hừ, thiếu gì nữ nhân theo đuổi nàng, có gì nàng phải theo Trầm Lạc Phù.

Trầm Vĩnh Lan kiêu ngạo suy nghĩ, muốn đối với Trầm Lạc Phù chiến tranh lạnh, nhưng nàng một mình thấy rất chán nản nên bèn chạy ra ban công tưới nước cho mấy cây hoa của Trầm Lạc Phù, đúng là sau khi nàng biết Trầm Lạc Phù gọi nàng là hoa thủy tiên thì nàng gần đây càng nhìn mới càng thấy hoa thủy tiên thật đáng yêu, vì vậy phần lớn các chậu hoa của Trầm Lạc Phù thì nàng chỉ tưới nước cho một mình hoa thủy tiên, tuy rằng nàng cũng không nhớ rõ Trầm Lạc Phù đã từng nói thủy tiên không cần tưới nước quá nhiều.

Phòng Trầm Vĩnh Lan ở lầu bốn, lúc Trầm Vĩnh Lan đang đứng ở ban công tưới nước, thì liền thấy Trầm Lạc Phù từ trong xe của An Nhã Uẩn đi ra, nàng lập tức trở con ghen tuông, không phải là nói đi với bạn học sao tại sao lại được An Nhã Uẩn đưa về?

Trầm Lạc Phù vào nhà liền thấy Trầm Vĩnh Lan đang tưới nước cho hoa thủy tiên, phi thường hơn là tưới nước muốn ngập chết cây, Trầm Vĩnh Lan chẳng lẽ không biết hoa thủy tiên tuy cũng cần tưới nước nhưng lúc này nhiều nước như vậy thủy tiên cũng chết đuối mất. Trầm Vĩnh Lan không phải là đang sinh khí mà muốn giết hại hoa cô của nàng đấy chứ, đều đã bao nhiêu năm, thủ đoạn cũng không có một chút tiến bộ nào, nhưng nàng cũng thấy có điểm kì lạ, Trầm Vĩnh Lan vì sao lại chỉ muốn hại chết hoa thủy tiên thôi? Gần đây rõ ràng không phải là có biểu hiện đối với hoa thủy tiên rất yêu thích sao?

Trầm Lạc Phù nhìn Trầm Vĩnh Lan, tâm tình cũng rất rối rắm, bản thân nàng tại sao lại đối với nữ nhân này có cảm giác cơ chứ? Nữ nhân này là cô cô của nàng không nói, mà hai mươi mấy năm qua so sánh với bất cứ ai thì đều có rất nhiều khuyết điểm, cũng biết rõ Trầm Vĩnh Lan xấu xa đến như thế nào, lại vô cùng ích kỷ chỉ biết cho bản thân mình, Trầm Lạc Phù nghĩ đến cũng thấy có vài phần không cam lòng. Nàng có cảm giác nếu nàng quen một người tốt thì ít nhất người đó cũng không phải là Trầm Vĩnh Lan.

“Không cần làm phiền cô út tưới nước, tự tôi có thể làm một mình” Buồn bực thì buồn bực nhưng Trầm Lạc Phù vẫn vội vàng đi đến cứu mấy chậu hoa thủy tiên, dù sao mấy chậu hoa cũng quan trọng hơn, nàng đã bỏ công sức ra trồng không thể để Trầm Vĩnh Lan hủy hoại được.

“Cô tại sao lại xuống từ xe của An Nhã Uẩn?” Trầm Vĩnh Lan hoàn toàn quên mất bản thân mình đã quyết định sẽ không đề ý đến Trầm Lạc Phù và nàng cũng không phát hiện ra giọng điệu mình lại giống như là ăn phải dấm chua, rất khó chịu a.

Trầm Lạc Phù nghe thấy giọng điệu khó chịu của Trầm Vĩnh Lan thì chợt nghĩ phải chăng là Trầm Vĩnh Lan đang ghen? Đúng là ghen rồi, nữ nhân này thực sự thích mình a, nghĩ như vậy Trầm Lạc Phù cũng không tin được cảm giác này là thật.

“Tình cò trên đường gặp nhau nên chị ấy tiện đường đưa tôi về” Quả nhiên là trong lúc hoảng loạn thì người ta sẽ liên tục nói dối, Trầm Lạc Phù cảm thấy thực là phiền toái.

“Cô có chị họ thật là biết quan tâm chăm sóc!” Trầm Vĩnh Lan giọng điệu càng lúc càng chua hơn.

“Đúng là rất biết chăm sóc” Trầm Lạc Phù cố ý nói như vậy, cũng không biết tại sao, nàng đột nhiên cảm thấy trêu chọc Trầm Vĩnh Lan tựa hồ rất vui vẻ, ai bảo người nào đó làm cho nàng buồn bực làm chi.

“Cô rõ ràng biết cô ta đối với cô có tâm địa không tốt mà!” Trầm Vĩnh Lan đột nhiên tới gần Trầm Lạc Phù, tức giận nói.

“Cô đối với tôi không phải cũng có tâm tư đen tối sao?” Trầm Lạc Phù không cho là đúng, hơn nữa so với cô cô thì chị họ nàng còn ra dáng quân tử hơn.

“Cái đó không giống nhau” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy Trầm Lạc Phù không nên đem nàng và An Nhã Uẩn ra mà đánh đồng, bởi vì nàng biết rõ nàng ở trong lòng Trầm Lạc Phù không có đồng dạng như vậy. Trên cơ bản là do Trầm Vĩnh Lan quá tự tin mới nghĩ như vậy.

“Tại sao lại không giống nhau?” Trầm Lạc Phù chọn mi hỏi lại, không phải là cũng có hai con mắt và một cái mũi sao.

“Tôi là cô út của cô!” Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù có vẻ không quan tâm, nàng liền có chút tức giận nói, tuy rằng nàng cũng không biết là giờ phút này đem cái danh phận cô út ra thì có ích lợi gì.

“Nàng là biểu tỷ của tôi” Đầu là quan hệ thân thích, dựa vào cái gì Trầm Vĩnh Lan cảm thấy bản thân mình loạn luân thì hợp lý hơn? Hơn nữa lúc này hai mối quan hệ thân nhân này cũng thật khớp nhau đi!

Trầm Lạc Phù vẫn thay An Nhã Uẩn nói chuyện, điều này làm cho ngọn lửa ghen trong lòng Trầm Vĩnh Lan bùng cháy càng lớn hơn, hiện tại nàng rất tức

giận.

“Cô thích cô ta?” Trầm Vĩnh Lan nhủ mảy mò.

“Suy nghĩ lại vẫn thấy chị họ thật rất tốt, tôi đang cân nhắc một chút” Trầm Lạc Phù nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của Trầm Vĩnh Lan, so sánh giống như những nhân vật hoàng hậu độc ác trên phim ảnh thì so với sắc đẹp của nàng công chúa bạch tuyết, biểu tình của Trầm Vĩnh Lan lúc này giống như thế... nhưng Trầm Lạc Phù lại đột nhiên cảm thấy sắc thái này của Trầm Vĩnh Lan rất tuyệt a.

“Tôi không đồng ý!” Trầm Vĩnh Lan giận dữ nói, Trầm Lạc Phù là thích nàng, là người của nàng, nàng không cho phép bất luận kẻ nào chạm đến, Trầm Lạc Phù rõ ràng là yêu thích nàng nhiều hơn những người khác.

“Cô không phải mẹ tôi cô không có quyền quyết định, cô chỉ là cô út của tôi, là cô út mà lại còn có tâm niệm xấu xa đối với tôi” Trầm Lạc Phù tiếp tục châm thêm dầu vào lửa.

“Được, tôi liền đối với cô tâm niệm xấu xa đây!” Trầm Vĩnh Lan thật là có khí phách vô sỉ, thật ra là vì Trầm Vĩnh Lan nghe Trầm Lạc Phù nói có chút thẹn quá thành giận, dù sao trong lòng tôi cũng đã có sẵn ý niệm xấu xa rồi, vậy thì tôi sẽ toại nguyện cho cô. Trầm Vĩnh Lan lúc này liền dùng hành động để thể hiện hành vi của nàng.

Trầm Vĩnh Lan đem cơ thể nàng hướng đến Trầm Lạc Phù, đem Trầm Lạc Phù vây vào một góc ban công, tư thế của nàng lúc này có phần đùa giỡn giống như một tên lưu manh đang chọc ghẹo tiểu cô nương, Trầm Vĩnh Lan lúc này phát hiện ra bản thân mình có ưu thế về chiều cao hay cái gì đó cũng rất trọng yếu, vì nhìn Trầm Lạc Phù lúc này giống như một con thỏ nhỏ vậy, đáng vẻ bất lực bị nàng vây chặt không thoát ra khỏi cả vòng tay nàng, mà thoát nhìn thì bộ dáng của nàng thì vô cùng khí phách, đúng vậy Trầm Vĩnh Lan thực sự rất vừa lòng tư thế này.

Quả thật là nếu nhìn ở góc độ của Trầm Lạc Phù, thì Trầm Vĩnh Lan giờ giống như một tên ác lang, lúc này con sói này lại gần trong gang tấc, chỉ cần sơ sẩy một chút thì nàng sẽ bị cắn một hơi mà chết mất. Trầm Lạc Phù bị tư thế có phần yếu kém hơn lúc này làm cho lo lắng không yên.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: “Trầm Lạc Phù Không Hề Nghĩ Tới Lỗ Tai Cũng Rất Nhạy Cảm...”

“Trầm Vĩnh Lan!” Trầm Lạc Phù thấp giọng cảnh cáo nói, ý bảo nàng không được xằng bậy.

Trầm Vĩnh Lan đối với điều này lại làm như không hiểu, tay nàng nhẹ nhàng nâng lấy cằm Trầm Lạc Phù, hơi nâng lên, làm cho khuôn mặt Trầm Lạc Phù nhìn thẳng vào nàng. Nàng sở dĩ không có chút sợ hãi như vậy cũng có nguyên nhân, bởi vì nàng nhìn vào đôi mắt Trầm Lạc Phù cũng không thấy Trầm Lạc Phù có chút nào chán ghét mình, mà là đang bối rối, cho nên Trầm Vĩnh Lan chắc chắn Trầm Lạc Phù không hề ghét nàng mà ngược lại là thích, phát hiện ra sự thật này nàng có chút đắc ý, đúng là có thể hiểu được Trầm Lạc Phù gần đây đối với nàng có chút kiêu ngạo cũng hiểu được, bởi vì ở trình độ nào mà nói thì Trầm Vĩnh Lan cũng tương đối khá hiểu tính cách của Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù lại vô cùng chán ghét tư thế này, làm cho nàng cảm thấy thật yếu đuối và bị động.

“Trầm Lạc Phù, tôi thích cô, vì vậy cô cũng phải thích tôi mới được” Trầm Vĩnh Lan thần nhiên nói.

“Tôi làm gì mà phải thích cô? Cô có điểm gì tốt chứ?” Trầm Lạc Phù hỏi ngược lại, lời nói của Trầm Vĩnh Lan vừa rồi làm cho nàng thấy có chút phần nộ, dựa vào cái gì cô thích tôi, thì tôi phải thích lại cô. Cô đúng là hoa thủy tiên, tự kỷ đến độ cao thâm rồi.

“Tôi như thế nào cũng tốt!” Trầm Vĩnh Lan cho tới bây giờ cũng không cảm thấy nàng có điểm gì xấu, Trầm Lạc Phù mà thích nàng, thì tuyệt đối sở hữu được một bảo vật có giá trị.

Trầm Lạc Phù nghe xong trong lòng buồn nôn, nhưng Trầm Vĩnh Lan trên cơ bản vẫn chưa có cơ hội làm cho nàng nôn được.

Trầm Vĩnh Lan cúi đầu, Trầm Lạc Phù cảm giác được Trầm Vĩnh Lan muốn làm gì, tim nàng đập nhanh cũng theo bản năng quay đầu chuyển hướng sang một bên, tính toán muốn tránh đi nụ hôn của Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan đối với điều này khẽ nhủ mảy mò, nhưng nàng cũng không muốn để vượt mất cơ hội mà buông tha cho tiểu chất nữ, nàng theo đà hôn xuống ngay tại của Trầm Lạc Phù. Trầm Vĩnh Lan chợt cảm thấy mình may mắn vì đã quen qua nữ nhân, đặc biệt là đối với Hứa Duy Cảnh như vậy mà học qua rất nhiều kinh nghiệm phong phú, nàng am hiểu được kiểu tán tỉnh đối với nữ nhân như thế này, tuy rằng nàng chưa bao giờ trêu chọc qua bất luận người nào, đây cũng là lần đầu tiên, nhưng đã theo Hứa Duy Cảnh học được vài chiêu thì đối phó với Trầm Lạc Phù như vậy cũng đủ rồi.

Nói ra thì cũng có chút kỳ quái, nàng từ trước đến giờ đều chỉ thích được lấy lòng, lại không muốn đi lấy lòng bất cứ kẻ nào, chỉ riêng đối với Trầm Lạc Phù nàng cũng không cảm lòng nổi mà mà không tôn trọng bản thân mình theo đuổi Trầm Lạc Phù, thực sự nàng rất muốn nhìn thấy đóa hoa phù dung thuần khiết này vì nàng mà thể hiện bộ dáng động tình.

Đối với Trầm Lạc Phù có ít kinh nghiệm hơn thì lại có chút khổ sở, nàng nghĩ có thể tránh được nụ hôn của Trầm Vĩnh Lan là được rồi, nhưng không ngờ tới lỗ tai mình lại đang rơi vào tay giặc và nàng không hề nghĩ tới tai mình lại cực kỳ mẫn cảm, vừa bị Trầm Vĩnh Lan hôn qua thì lại có cảm giác tê dại ngứa ngáy thật khó chịu, nàng muốn đẩy Trầm Vĩnh Lan ra nhưng lại bị cơ thể Trầm Vĩnh Lan áp chặt lấy cơ thể nàng, làm cho nàng khó mà nhúc nhích được.

Quá phận hơn chính là lỗ tai của Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan đem đầu lưỡi vói vào bên trong vành tai, vừa liếm vừa mút, lại thêm đầu lưỡi vô cùng mềm mại có chút nhiệt ẩm áp làm cho nàng không khỏi có cảm giác run rẩy, cảm giác rõ ràng đến mức làm cho Trầm Lạc Phù rút lại lỗ tai mình.

Trầm Vĩnh Lan thấy cơ thể Trầm Lạc Phù run nhè nhẹ, trong lòng thấy mừng thầm, xem ra cơ thể Trầm Lạc Phù đúng là rất mẫn cảm! Đây đúng là dấu hiệu tốt, điều này rất tốt cho tương lai ếm ái sau này nếu hai người có cái gì đó..., Trầm Vĩnh Lan vô lại nghĩ đến.

“Trầm Lạc Phù, cô đúng là có cảm giác với tôi” Trầm Vĩnh Lan dán vào tai Trầm Lạc Phù khẽ nói lời yêu mị.

Trầm Lạc Phù thực sự rất chán ghét cảm giác này, nàng rõ ràng một chút cũng không muốn đối với Trầm Vĩnh Lan có hành động thân mật, nhưng cơ thể của nàng lại chịu thua kém mà phát ra phản ứng, đặc biệt là bị Trầm Vĩnh Lan vạch trần được cảm giác thì thực sự là không xong, nàng không cần nhìn sắc mặt Trầm Vĩnh Lan, cũng có thể tưởng tượng được Trầm Vĩnh Lan bộ dáng đắc ý giương khoe môi cười như thế nào. Lúc này Trầm Lạc Phù trong lòng sinh ra một chút hờn dỗi, nàng giận Trầm Vĩnh Lan, cũng giận chính bản thân mình.

“Trầm Lạc Phù, lần đầu tiên cô xoa ngực cho tôi, tôi liền có cảm giác đối với cô, sau đó tôi liền nằm mơ cũng muốn cùng với cô yêu nhau...” Trầm Vĩnh Lan tựa hồ cảm thấy kích động Trầm Lạc Phù như thế còn chưa đủ, vì vậy liền ở bên tai Trầm Lạc Phù nói lời lẽ có khẩu vị nặng hơn.

Trầm Lạc Phù không thể tin mà mở to hai mắt, lần đó nàng xoa ngực, Trầm Vĩnh Lan đã có ý nghĩ loạn luân rồi sao? Quả thật nếu suy nghĩ kỹ lại, bắt đầu từ khi đó Trầm Vĩnh Lan đột nhiên từ từ chủ động tiếp cận nàng, chẳng lẽ mỗi lần Trầm Vĩnh Lan muốn tiếp cận nàng, có những hành vi xấu xa đều đã có ý nghĩ như thế sao? Chẳng hạn như ngủ không được, nửa đêm qua phòng tìm nàng tán gẫu... tất cả mọi chuyện đều đã có suy tính cả sao? Nghĩ lại, Trầm Lạc Phù cũng thấy da đầu mình có cảm giác run lên, bản thân nàng biết bao nhiêu lần đều dẫn sói vào nhà.

“Cô thật biến thái!” Trầm Lạc Phù ngoài việc mắng Trầm Vĩnh Lan ba chữ này cũng không biết phải nói thêm điều gì, nàng suy nghĩ, Trầm Vĩnh Lan thực sự trong lòng không có một chút đấu tranh nào với ý nghĩ muốn dụ dỗ cháu ruột mình loạn luân hay sao?

“Tôi cũng không biết tại sao bản thân lại mê muội cô, Trầm Lạc Phù, nếu không phải vì đôi tay của cô thì tôi đâu có trở nên như vậy đâu?” Trầm Vĩnh Lan hoàn toàn không biết hối lỗi mà ngược lại đem mọi trách nhiệm giao cho Trầm Lạc Phù.

“Cô sinh ra cảm giác như thế chẳng lẽ trong lòng cô một chút cũng không thấy lo lắng?” Trầm Lạc Phù hỏi, nàng nghĩ rằng nàng và cô cô giờ phút này đều nên có cảm giác bồn chồn lo lắng mới đúng, nàng không nghĩ rằng nàng có được sự bình tĩnh giống như Trầm Vĩnh Lan hiện tại.

“Tôi lúc đầu cũng lo lắng rất nhiều, chính là đấu tranh lại chẳng thấy có ích lợi gì, cũng không thể vì việc mình muốn làm mà lại không thể làm, tại sao lại phải dối lòng mình chứ” Trầm Vĩnh Lan thẳng thắn nói.

“Nếu nói như cô thì bọn tội phạm đều được đặc xá hết sao?” Trầm Lạc Phù cảm thấy điều này căn bản là không giống nhau, không thể thực hiện được.

“Cái đó với tôi không giống, tôi thích cô không có nguy hại gì cho xã hội cả, cho dù chúng ta có phát sinh chuyện gì cũng chỉ là chuyện của hai người mà thôi!” Trầm Vĩnh Lan đúng là có tài ăn nói, hùng biện rất nhanh nhẹn.

Trầm Lạc Phù khó khăn nói không nên lời, nàng vẫn cảm thấy Trầm Vĩnh Lan lý lẽ cãi nhau lúc nào cũng rất kiên cường mạnh mẽ.

“Dù sao đi nữa tôi cũng không muốn cùng cô loạn luân” Trầm Lạc Phù rất kiên định nói, nàng sẽ không giống Trầm Vĩnh Lan, không muốn mang gánh nặng loạn luân hay gì đi nữa.

“Thật vậy sao?” Trầm Vĩnh Lan giương lên khoe miệng, cười hỏi ngược lại, bộ dáng tươi cười giễu cợt của Trầm Vĩnh Lan làm cho Trầm Lạc Phù vô cùng churong mắt.

“Đúng vậy!” Trầm Lạc Phù vẫn rất quả quyết, hơn nữa nàng hiểu tính cách Trầm Vĩnh Lan, nữ nhân này coi trọng tình dục, rõ ràng là chỉ có hứng thú đối với cơ thể nàng. Nàng chính là không thích Trầm Vĩnh Lan chỉ biết thích cơ thể của người khác mà có ý nghĩ muốn chiếm đoạt. Trầm Lạc Phù từ trước đến giờ luôn chú trọng đến tinh thần, nàng không muốn tiếp nhận Trầm Vĩnh Lan đối với mình chỉ có cảm giác từ hình thể bên ngoài, hơn nữa Trầm Vĩnh Lan dù ở khía cạnh nào nàng cũng không muốn kén vợ kén chồng, một chút tiêu chuẩn cũng không có, dù có cảm giác hay gì đi nữa cũng đều như mây bay thôi, đúng vậy, nguyên tắc mới là vương đạo.

Vậy tôi sẽ làm cho cô thích tôi! Bất quá Trầm Vĩnh Lan cũng không đem lời này nói ra, theo nàng thấy thì tiểu chất nữ nhà nàng cũng không thể gãy dựa, tất nhiên trọng đất có ba phần tính năng đều là đất, nàng cũng không quá phận mà kích thích Trầm Lạc Phù, không cho Trầm Lạc Phù trong đầu có suy nghĩ gì khác, chỉ cần Trầm Lạc Phù ở trong phạm vi thể lực của nàng thì bắt được Trầm Lạc Phù chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Phải hiểu được, Trầm Vĩnh Lan chưa bao giờ thiếu tự tin.

“Trầm Lạc Phù, tôi bây giờ rất thích cô, phải làm sao bây giờ đây?” Trầm Vĩnh Lan ngữ khí giống như bắt đắc dĩ nói, đem mặt chôn ở vai Trầm Lạc Phù,

một bộ dáng rúc vào người Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù khỏe mặt khề run một chút, Trầm Vĩnh Lan, cô một chút cũng không thích hợp làm con chim nhỏ nép vào người tôi đâu. Cũng không cần đem hết sức nặng của mình mà đặt lên người tôi như thế chứ, có biết là nặng lắm không?

Trầm Lạc Phù nghĩ muốn đẩy Trầm Vĩnh Lan ra, nhưng Trầm Vĩnh Lan lúc này lại giống như nam châm dính sát trên người nàng, đẩy cũng đẩy không ra.

“T ôi mặc kệ cô!” Trầm Lạc Phù kiêu ngạo nói.

“Trầm Lạc Phù, cô thật nhẫn tâm” Trầm Vĩnh Lan phản nản, nàng cảm thấy Trầm Lạc Phù mà cao thêm chút nữa là tốt rồi, tư thế của nàng lúc này làm cho bản thân nàng cũng có chút vất vả. Không thể không nói, Trầm Vĩnh Lan vẫn là một vận năm chịu được hưởng thụ, tuy rằng gần đây cũng có chút muốn tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bị Oan!

Trầm Lạc Phù dường như không nhận ra được loại khả năng này lại có ngày phát triển lại vô cùng mạnh mẽ đến như vậy, nàng hầu như không nhận ra được rõ ràng lắm bản thân mình tựa hồ đối với sự biểu lộ bình thường của Trầm Vĩnh Lan ngày càng lớn, những hành vi của Trầm Vĩnh Lan dần dần nàng cũng càng thích ứng, cái gọi là thói quen dần dần cũng tự nhiên phát triển, thậm chí cả việc Trầm Vĩnh Lan có thói quen dính lấy bên người nàng thể hiện mấy hành vi quấy rối cũng thường xuyên xảy ra. Trong lúc nàng đã quen dần với tính cách biến thái của Trầm Vĩnh Lan một thời gian thì đột nhiên lại có một ngày Trầm Vĩnh Lan lại đột nhiên không dính lấy người nàng, điều này lại làm cho Trầm Lạc Phù sinh ra một chút cảm giác không quen.

Chuyện này xảy ra chính là sau khi Trầm Vĩnh Lan tan sở trở về nhà, dường như không giống như bình thường thích kề cận Lạc Phù, mà lại trực tiếp trở về phòng của mình, thậm chí cả nhìn cũng không nhìn Lạc Phù một cái.

Đúng vậy, đây mới chính là thái độ mà Trầm Vĩnh Lan trước kia hay làm với mình, nhưng trước đó không phải còn bình thường hay sao? Gần đây cũng thích dính lấy mình, đối với mình cứ động tay động chân. Trầm Vĩnh Lan hôm nay mới không bình thường.

Tuy rằng Trầm Lạc Phù tự nói với bản thân như vậy, chỉ là trong lòng lại không khỏi thấy có chút buồn bực, cảm xúc không mấy vui vẻ, còn có cảm giác bản thân bị Trầm Vĩnh Lan trêu đùa.

Thực chất là Trầm Vĩnh Lan nói thích mình, nhưng chỉ là mở đầu cho trò vui đùa tẻ nhạt của cô ấy, lấy tính cách xấu xa của Trầm Vĩnh Lan thì hoàn toàn có thể xảy ra. Quuyền rũ mình, nếu mình thực sự bị cuốn hút thì không chừng còn bị cô ta cười nhạo mình.

Trầm Lạc Phù đang ở phòng khách, bất tri bất giác đem Trầm Vĩnh Lan suy nghĩ có hơi độc ác như vậy, có hơi ti tiện, đáng khinh, phải nói là toàn diện xấu xa.

Mặc dù ở trong lòng Trầm Lạc Phù giờ phút này hình tượng cận kề của Trầm Vĩnh Lan đã muốn cận kề hơn, nhưng vì vẫn theo thói quen nấu thêm com nhiều hơn một phần nên Trầm Lạc Phù qua hồi lâu đấu tranh nội tâm vẫn quyết định đi gọi Trầm Vĩnh Lan ra ăn com tối. Trầm Lạc Phù có cảm giác nếu đem nàng và Trầm Vĩnh Lan ra so sánh, thì bản thân nàng đích thực là một thánh mẫu, lấy on báo oán, có bao nhiêu là phẩm chất cao thượng vì đại...

Cửa phòng Trầm Vĩnh Lan cũng không đóng, nhưng Trầm Lạc Phù vẫn rất lịch sự gõ cửa, nhưng Trầm Vĩnh Lan lại không để ý tới, cho nên Trầm Lạc Phù đành đẩy cửa đi vào. Sau khi đi vào trong, liền nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan đang trùm kín chăn che hết cả đầu.

“Cô vào đây làm gì?” Trầm Vĩnh Lan rầu rĩ không vui hỏi.

Đúng vậy, quả thật hôm nay Trầm Vĩnh Lan có chút không bình thường, thực sự, Trầm Vĩnh Lan từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ có bộ dáng mặt mặt như vậy, đến nỗi nàng còn không muốn để Trầm Lạc Phù chứng kiến bộ dáng mặt mặt của nàng lúc này.

“Com tối đã làm xong, có thể ăn...” Trầm Lạc Phù thần nhiên nói, nhìn ra được Trầm Vĩnh Lan hôm nay tâm tình rất tệ.

“Hôm nay ăn kiêng, không thấy đói bụng” Vừa nghĩ tới bản thân hôm nay chịu uất ức, Trầm Vĩnh Lan có cảm giác mình không muốn ăn uống gì.

“Hôm nay cô làm sao vậy?” Trầm Lạc Phù hỏi xong, cũng thấy có chút hối hận.

Mình hỏi như vậy, dường như có hơi quan tâm cô ta rồi, kỳ thật Trầm Vĩnh Lan có sống chết như thế nào thì cũng không có quan hệ gì tới mình, mình nhiều chuyện như vậy để làm gì?

Trầm Vĩnh Lan không đáp!

“Không nói coi như xong nha, tôi đi ra ngoài ăn cơm trước đây!” Trầm Lạc Phù giọng điệu cũng thực bình thản.

“Đợi một chút...” Trầm Vĩnh Lan có cảm giác nếu hôm nay cứ im lặng như vậy thì thật quá ức chế, còn nếu cứ trầm mặc như vậy thì cũng quá biến thái không giống nàng bình thường chút nào, vì vậy vẫn muốn nói hết cho Trầm Lạc Phù nghe, mặc dù nói ra thì sẽ cực kỳ mất mặt.

Trầm Vĩnh Lan từ từ trong chăn chui đầu ra, khuôn mặt xinh đẹp đối với Trầm Lạc Phù có chút quen thuộc lúc này lại bị sưng đỏ bởi một dấu tay ở trên mặt, quả thật trên mặt in hằn một bàn tay.

Tuy rằng trên mặt xinh đẹp xuất hiện một dấu tay đỏ ửng, nhưng lại không giấu được vài phần đáng điệu của hồ ly tinh, hồ ly tinh khi rảnh rỗi lại đi làm một tiểu tam đi cưa cẩm người khác, dù sao đóa hoa thủy tiên ích kỷ kia luôn cho rằng về tình hay về lý thì cũng không ít nhân tài trên đời yêu mê mình, hồ ly tinh thật ra cũng như vậy, cũng không biết xấu hổ, tuy rằng sau này hồ ly tinh dần dần có tuổi cũng không thích làm hồ ly tinh phá hoại gia đình người ta.

Bởi vậy, có thể thấy được Trầm Vĩnh Lan lúc này vẫn là một người phụ nữ thật khó ưa, lại không có một chút điểm nào chịu báo ứng. Chỉ là gần đây, Trầm Vĩnh Lan ngày càng an phận thủ thường, vì vậy nếu lại bị hiểu lầm là hồ ly tinh thì có chút oan ức đi.

“Mặt của cô bị gì vậy?” Trầm Lạc Phù có chút quan tâm hỏi.

“Bị người đàn bà của sếp đánh, thật đúng là xui xẻo quá đi” Trầm Vĩnh Lan nói đến người phụ nữ kia không khỏi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cả khuôn mặt có chút nhăn nhó.

“Sao lại như thế?” Trầm Vĩnh Lan bị người khác làm cho bề mặt, khó trách được hôm nay lại không bình thường như vậy, chỉ là, Trầm Vĩnh Lan giống như muốn ăn thịt người khác, nhưng hôm nay Trầm Vĩnh Lan biểu hiện rất rõ ràng là người bị hại.

Nói đến đây, thì Trầm Vĩnh Lan cảm thấy vô cùng xui xẻo, dù sao lần này nàng cũng thực sự thấy vô tội, xem như là tai bay vạ gió.

Trầm Vĩnh Lan là nhân viên trực thuộc sự quản lý của Sếp cấp cao Trương Thịnh, mà vợ của ông là Tôn Đình hoài nghi Trương Thịnh đi ngoại tình, vì thế liền chạy vào công ty tìm ngay con hồ ly tinh dám câu dẫn chồng của cô để tính sổ. Nhưng hồ ly tinh là ai thì cô hoàn toàn không biết, cứ nghe tình tức như vậy liền vọt tới ngay công ty của Trương Thịnh, liền đi quan sát hết toàn bộ phụ nữ ở trong công ty, nhìn qua cũng chỉ thấy toàn bộ phụ nữ trong công ty lúc này chỉ có Trầm Vĩnh Lan so với hồ ly tinh vô cùng giống nhau, vì thế Trầm Vĩnh Lan lại vô tình cứ như thế mà trúng đạn, rồi liền ở ngay công ty trình diễn tiết mục ‘Vợ cả tìm Tiểu tam đánh ghen’.

Lúc ấy Trầm Vĩnh Lan bị người khác đột nhiên đánh một bạt tay, nàng bắt đầu có điểm mơ hồ, nhưng ba giây đồng hồ sau lấy lại tinh thần nàng lập tức muốn giáng lại một cái tát cho kẻ đã đánh nàng, dù sao Trầm Vĩnh Lan cũng chưa bao giờ là người bị thiệt thòi, nhưng Tôn Đình xuất thân lại là thiên kim đại tiểu thư, gia thế thật không tầm thường một chút nào, Trầm Vĩnh Lan vì vậy cũng không xuống tay đánh lại cô ta, nhưng thiếu chút nữa Trầm Vĩnh Lan lại ăn thêm một cái tát, may mắn là Trương Thịnh đứng lúc xuất hiện ngăn lại cánh tay đang vung lên của Tôn Đình.

Tuy rằng Trương Thịnh ngay lúc ấy đã muốn dùng tiền để bồi thường cho nàng, nhưng Trầm Vĩnh Lan đối với sự bồi thường này một chút cũng không cảm thấy hứng thú, đã ăn phải một bạt tay như vậy Trầm Vĩnh Lan thậm chí muốn ăn miếng trả miếng, nàng muốn quay lại đánh Tôn Đình một bạt tay thì mới trút được cơn giận. Chỉ là Trương Thịnh rất rõ ràng nói cho nàng biết, đây là chuyện không có khả năng xảy ra, dù sao Tôn gia ở nơi này cũng có chút thế lực. Về thương trường, Trầm Vĩnh Lan không đánh lại Tôn Đình, về bối cảnh nàng cũng không thể sánh bằng Tôn Đình, Trầm Vĩnh Lan lúc này ý thức được bản thân nàng chính là đã đứng ra thay Trương Thịnh quyết làm cam chịu, không tốn chút công sức nào chịu một cái tát như vậy Trầm Vĩnh Lan từ nhỏ tới lớn cũng thực sự chưa bao giờ chịu qua uất ức nào lớn như thế.

Nghe xong Trầm Vĩnh Lan kể, Trầm Lạc Phù trong lòng thầm nghĩ đây đúng là báo ứng mà, nhớ năm đó nàng cũng từng bị Trầm Vĩnh Lan đối xử tệ hơn cả lúc này, này xem ra là không phải chuyện gì cũng không có báo ứng, chỉ là chưa biết đến lúc nào thôi. Tuy rằng Trầm Lạc Phù rất thích nhìn thấy cảnh Trầm Vĩnh Lan bị báo ứng, nhưng rốt cuộc cũng là người trong nhà bị khi dễ, Trầm Lạc Phù trong lòng cũng thấy có chút không vui, tuy rằng Thẩm gia không có bối cảnh cao sang gì, nhưng cũng không thể để cho người khác xem thường.

“Cô Cô cũng không tính là vô tội, ít nhất trong trí nhớ của tôi, Cô Cô là loại người cũng cướp bạn trai của người khác” Tuy rằng Trầm Lạc Phù có vài phần đồng tình đối với Trầm Vĩnh Lan, nhưng nói ra lời này cũng giống như bỏ thêm đá xuống giếng.

“Đù rồi, Trầm Lạc Phù, cô có phải họ Trầm hay không? Đối với người trong nhà lại vô tình như thế, hơn nữa, năm đó không phải do tôi còn trẻ không hiểu chuyện hay sao? Từ sau hai mươi tuổi, tôi đã không còn nông cạn mà làm chuyện thất đức như vậy, loại người như Trương Thịnh tôi nhất thiết phải ngoại tình với hắn sao? Dù sao Trầm Lạc Phù cô cũng là người không có tình người...” Vốn Trầm Vĩnh Lan muốn kể cho Trầm Lạc Phù nghe để được vài lời an ủi, giờ không những không được an ủi, ngược lại còn bị quở trách, cho nên Trầm Vĩnh Lan giọng điệu lại vô cùng bất mãn nên hét sức lên án Trầm Lạc Phù.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Biện Pháp...

“Bằng không thì sao?” Trầm Lạc Phù hỏi ngược lại.

“Con giận này nếu không thoát được, tôi sẽ tức chết...” Minh lớn như vậy cũng chưa bao giờ ném qua thiết thòi nào. Trầm Vĩnh Lan nghĩ đến đã cảm thấy nghẹn ngào muốn chết.

“Vậy cô muốn làm gì?” Trầm Lạc Phù nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Trầm Vĩnh Lan méo mó có chút dữ tợn, đúng là hoàng hậu độc ác nếu không trả được mối hận này thì sẽ buồn mệt đây.

“Còn chưa nghĩ ra!” Nói tới đây, Trầm Vĩnh Lan lại nhíu mày, những người quyền thế thì nàng biết quá ít, nhưng người có thể xuất đầu lộ diện vì nàng cũng không phải không có, nhưng thế gian này làm gì có bữa cơm trưa nào miễn phí, nếu nhờ vả những người đó thì hơn phân nửa nàng phải hy sinh bản thân mình. Hy sinh bản thân mình, vậy thì quá lớn rồi, thật sự là tính không ra cho nên Trầm Vĩnh Lan tạm thời còn chưa nghĩ ra được kế hoạch để trả thù.

“Thật ra tôi có biện pháp khiến cho cô dễ chịu một chút!” Trầm Lạc Phù nói một câu tùy ý.

“Trừ khi đem Tôn Đình ra dạy một bài học thì tôi mới có thể dễ chịu một chút!” Trầm Vĩnh Lan tức giận nói.

Trầm Lạc Phù cười như không cười nhìn Trầm Vĩnh Lan, cách của nàng so với dụng ý của Trầm Vĩnh Lan hữu dụng hơn nhiều.

“Hay là cô có cách giúp tôi trút giận?” Có lẽ Trầm Lạc Phù thực sự có biện pháp giúp cho mình trút giận!

“Biện pháp thì có, nhưng...” Trầm Lạc Phù có ý treo miếng thịt trước miệng Trầm Vĩnh Lan.

“Nhưng cái gì?” Trầm Vĩnh Lan nghe Trầm Lạc Phù có biện pháp thì liền lập tức hỏi.

“Nhưng làm sao tôi lại có thể giúp một người từ nhỏ tới lớn toàn tìm tôi trút giận? Nói đến bị ức hiếp thì hình như tôi đã bị ức hiếp hai mươi mấy năm...” Trầm Lạc Phù nói xem ra rất được, nàng chính là cố ý đề cao tư thế của mình lên, nàng sẽ thấy rất vui khi Trầm Vĩnh Lan mở miệng cầu xin mình.

“Tôi là Cô Cô của cô, đóng cửa lại thì chúng ta là người một nhà, đã là người một nhà tại sao lại còn tính toán đây?” Trầm Vĩnh Lan nói một câu nguy hiểm, nàng lấy mối quan hệ huyết thống của mình và Trầm Lạc Phù ra làm một kim bài miễn tử. Trầm Vĩnh Lan lúc này cảm thấy Trầm Lạc Phù rất ‘thù dai’...

“Tôi đột nhiên lại không nhớ ra cách nào nữa, tôi đi ngủ...” Thấy Trầm Vĩnh Lan đem mối quan hệ thân thích ra mà giải bài Trầm Lạc Phù cảm thấy Trầm Vĩnh Lan đúng là quá vô sỉ, tuy rằng lời nói vừa rồi của Trầm Vĩnh Lan không phải hoàn toàn không có đạo lý. Trầm Vĩnh Lan ức hiếp mình dù sao đó cũng là mâu thuẫn trong nhà, nhưng đề người ngoài khi dễ thì đúng là không thể đánh đồng, huống hồ lại khi dễ người của mình, Trầm Vĩnh Lan bị người khác khi dễ điều này đối với Trầm Lạc Phù mà nói thực sự không quá vui vẻ gì, thế nhưng giờ phút này mà thể hiện khoan dung cũng không phải lúc.

“Đợi một chút, Lạc Phù... cháu gái ngoan của cô, cháu chỉ cần giúp đỡ cô đem con uất ức này giải tỏa thì cháu muốn điều kiện gì cô cô cũng đều chấp nhận!” Trầm Vĩnh Lan vội vàng giữ chặt người Lạc Phù, làm bộ dùng lời nịnh hót đứng dậy ngăn Trầm Lạc Phù.

“Điều kiện gì cũng được sao?” Trầm Lạc Phù nhướng cao mày hỏi ngược lại, Trầm Vĩnh Lan hạ mình đúng là làm cho người ta nổi cá da gà, giọng điệu nghe thật buồn nôn quá đi mất.

“Ừ, cô nói đi, muốn tôi làm cái gì tôi cũng đều đáp ứng!” Trầm Vĩnh Lan vì cho rằng Trầm Lạc Phù tâm địa không quá đen tối nên khẩu khí mới mạnh mẽ như vậy.

“Đề đó, chờ đến lúc tôi nghĩ kỹ sẽ nói sau.” Trầm Vĩnh Lan làm cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là... giờ phút này cảm giác chiếm được thế thượng phong đối với Trầm Lạc Phù mà nói thì quá tuyệt vời, vì vậy Trầm Lạc Phù liền đem biện pháp giải quyết vấn đề một cách đơn giản nhất nói cho Trầm Vĩnh Lan nghe.

“Có chắc đáng người như hạt đậu của cô có được không?” Trầm Vĩnh Lan nghe xong cảm thấy được cách giải quyết này cũng khả thi, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng nhìn vốc đáng Trầm Lạc Phù.

“Tôi chưa bao giờ làm mà không nắm chắc tình hình!” Trầm Lạc Phù rất muốn hướng đến Trầm Vĩnh Lan trợn mắt, cái gì mà đáng người hạt đậu, Trầm Vĩnh Lan cô mới là con bò sữa. Hừ!

Trầm Lạc Phù cũng không muốn để ý đến Trầm Vĩnh Lan nữa, bèn chuẩn bị về phòng của mình.

“Lạc Phù, giúp tôi xoa mặt đi, lỗ khuôn mặt bị hủy dung thì cô sẽ không còn phúc để được nhìn thấy!” Trầm Vĩnh Lan ảm thấy được gần đây khuôn mặt mình như Trương Mỹ Lệ tội nhân, liền nhanh chóng kêu Trầm Lạc Phù xoa mặt dùm mình.

“Ai quan tâm nhìn cô!” Cô không cần tự kỷ như vậy có được không?

“Tôi biết cô đang nói lời không thật lòng, thực tế cô rất thích nhìn tôi, khi còn nhỏ cũng không ít lần nhìn trộm tôi mà!” Trầm Vĩnh Lan cố ý đem khuôn

mặt của mình hướng đến trước mặt Trầm Lạc Phù, làm cho Trầm Lạc Phù nhìn thấy rõ hơn mình là người phụ nữ xinh đẹp động lòng người.

“Trầm Vĩnh Lan, cô đúng là hết thuốc chữa rồi!” Trầm Lạc Phù nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan đem khuôn mặt như muốn áp hẳn vào mặt mình, nàng thật muốn đem bàn tay đẩy khuôn mặt Trầm Vĩnh Lan tránh xa mình hơn, người tự kỷ như vậy thật quá vô liêm sỉ. Trước đây nàng chỉ tình cờ hay nhìn Trầm Vĩnh Lan như vậy, bởi vì người phụ nữ này thực sự là có khuôn mặt ... quá chướng mắt, còn hiện tại đúng là hoàng hậu xinh đẹp nhưng quá độc ác.

“Tôi tự kỷ vốn đã là bản năng, trừ bỏ vẻ ngoài xinh đẹp tự nhiên cũng khó mà không tự đề cao bản thân mình a...” Trầm Vĩnh Lan còn muốn nói gì đó nhưng Trầm Lạc Phù lại không quan tâm đến nàng mà đi thẳng ra ngoài.

Trầm Lạc Phù có thể nói là đối với chậu cây thủy tinh là tình nguyện, đôi lúc cũng so sánh Trầm Vĩnh Lan cũng như đóa hoa này mà đối xử tốt, thế nhưng cây thủy tinh này đã đòi hỏi quá nhiều. Trầm Lạc Phù tuy rằng nghĩ như vậy nhưng vẫn đi ra bếp thay Trầm Vĩnh Lan luộc một quả trứng gà. Trầm Lạc Phù có cảm giác, mình đúng là lấy ơn báo oán, là người quá đòi cao thượng rồi!

Nói đến Trầm Vĩnh Lan sẽ vì chuyện của Tôn Đình mà buồn bực thì hôm nay Tôn Đình xuất hiện ở Hội quán võ thuật, Tôn Đình là người có hứng thú với võ học, đối với võ thuật có giá trị tương đối cao nên thường thì sẽ xuất hiện trong hội quán võ thuật. Trầm Lạc Phù đối với võ thuật cũng có hứng thú, Trầm Vĩnh Lan đương nhiên biết nhưng rốt cuộc là cao thấp ra sao thì nàng không biết, nàng khá lo lắng nên cũng thấp thòm lo âu đứng ở một bên nhìn, còn hơn cả việc trút giận mà lo lắng hơn cho Trầm Lạc Phù, giờ phút này nàng thực sự rất quan tâm Trầm Lạc Phù sẽ bị thiệt thòi.

May mắn thay, Trầm Vĩnh Lan phát hiện ra Trầm Lạc Phù võ thuật lại cao hơn, đem Tôn Đình đánh bại đến nằm ra sàn, điều này tất nhiên làm cho tâm tình của Trầm Vĩnh Lan tốt hẳn lên, đồng thời còn ý thức được trước đây nàng đã quá khi dễ Trầm Lạc Phù rồi, Trầm Lạc Phù đã quá nhường nhịn cho mình ức hiếp bằng không lấy khả năng võ thuật của Trầm Lạc Phù thì nàng chắc chắn đều bị đánh bầm dập.

Trầm Lạc Phù và Trầm Vĩnh Lan là cố ý đến hội quán võ thuật chờ Tôn Đình, cũng cố ý ở nơi này biểu hiện xuất sắc làm cho Tôn Đình là một đại tiểu thư vốn có tính tình ngang ngạnh phải chủ động ra yêu cầu thách đấu.

Trầm Lạc Phù cũng đưa ra điều kiện, người thua nhất định phải làm cho đối phương một việc, Tôn Đình cũng sẵn sàng đồng ý, vì thế Trầm Lạc Phù muốn Tôn Đình thua để hướng đến Trầm Vĩnh Lan nói lời xin lỗi.

Tất nhiên sau khi Tôn Đình gặp Trầm Vĩnh Lan liền hiểu được hôm nay gặp gỡ Trầm Lạc Phù không phải là ngẫu nhiên, tuy rằng ngay từ đầu nàng đối với Trầm Lạc Phù có cảm tình rất tốt.

“Tôi hi vọng cô hướng đến Cô Cô của tôi nói lời xin lỗi!” Trầm Lạc Phù đưa ra yêu cầu với Tôn Đình.

“Yêu cầu khác tôi có thể đáp ứng cô, nhưng nếu để tôi hướng đến con hồ ly tinh quyến rũ chồng người khác giải thích thì không thể!” Tôn Đình ngang bướng nói, nếu không phải Trương Thịnh đúng lúc đi tới ngăn lại thì nàng cũng không ngại đánh thêm vài cái đối với loại hồ ly tinh này, có như vậy mới thể hiện được sự uy dũng của vợ cả.

“Xem ra Tôn tiểu thư không phải người có thua mà không chung, cả việc đúng sai cũng phân biệt được, coi như quên đi, thỏa thuận với người như vậy cũng không có gì hay để nói, Cô Cô chúng ta coi như bị chó điên cắn” Trầm Lạc Phù có đôi lúc nói chuyện cũng rất độc a.

“Tôi không phải là người thua cuộc không chịu chấp nhận thỏa thuận, nhưng ngoài cô ta ra với ai tôi cũng đều đáp ứng cô, chỉ riêng cô ta là không được!” Tôn Đình sắc mặt thực không tốt lắm, nàng không phải là người thua không đáp ứng yêu cầu nhưng bắt nàng hướng đến Tiểu Tam mà cúi đầu thì không có cửa đâu!

“Ai là hồ ly tinh? Lão nương đây và chồng cô một chút quan hệ cũng đều không có!” Trầm Vĩnh Lan cảm thấy được có sự phân biệt ở đây, rõ ràng là nàng đã hoàn lương từ lâu rồi, trước đây coi như nàng cũng từng có tính xấu nhưng tuyệt đối không có dính vào người đàn ông đã lập gia đình.

Trầm Lạc Phù thấy thái độ cường ngạnh của Tôn Đình như vậy cũng là điều hiển nhiên, nàng quả thực xem Trầm Vĩnh Lan là Tiểu Tam, bắt qua cũng không thể hoàn toàn là lỗi của Tôn Đình, cô cô nàng quả thật là giống hồ ly tinh.

“Cô Cô của tôi quả thật không có mối quan hệ gì với trượng phu của cô, đối với điều này tôi có thể lấy danh nghĩa của Trầm gia ra thề! Cô đã nghĩ oan cho Cô Cô tôi rồi, theo lý cô nên đối với Cô Cô tôi nói một tiếng xin lỗi...”

“Thật sự không phải là nàng?” Tôn Đình có chút hồ nghi hỏi, nếu Trầm Vĩnh Lan như lời đồn là Tiểu Tam thì cũng không dám kiêu ngạo như vậy, dám tìm tới cửa mà kêu gào... nhưng mỗi khi nhìn lên khuôn mặt quá mức diễm lệ của Trầm Vĩnh Lan thì dù có nhìn thế nào cũng không nhìn ra được là người con gái đáng hoàng, thật không giống như bị oan uổng.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Đại Nhân Vật!

“Tôi cam đoan Cô Cô của tôi không phải là Tiểu Tam của chồng cô” Trầm Lạc Phù nói với Tôn Đình một cách quả quyết, ánh mắt cũng lóe lên sự kiên định quả quyết.

“Đúng vậy, không phải chắc chắn là không phải, lão nương chưa bao giờ biết nói dối, lão nương có thiếu gì đàn ông không tìm lại cần đi tìm chồng của người khác sao? Lão nương cơ bản chưa bao giờ dính lấy đàn ông đã có vợ...” Trầm Vĩnh Lan lúc này khí thế liên tăng cao, giống như anh hùng xuất trận, tả một câu lão nương, hữu một câu lão nương, nặng rất ít khi nào nói chuyện thô lỗ như vậy, có thể thấy lần này bạt tay của Tôn Đình gây ra không hề nhỏ.

Trầm Lạc Phù cũng có chút kinh ngạc nhìn lên Trầm Vĩnh Lan, không ngờ người phụ nữ này lại có bộ mặt khác thô lỗ như vậy, quả nhiên nhìn người không thể nhìn qua tướng mạo bên ngoài.

Tôn Đình tất nhiên đối với thái độ của Trầm Vĩnh Lan cũng có chút bất đồng, nàng vừa nhìn Trầm Vĩnh Lan vừa nghĩ đến cách nói chuyện thẳng thắn chứ không phải dạng thích làm nũng, Tôn Đình bản thân cũng tính tình ngay thẳng nên bình thường không thích nhất là loại phụ nữ tính cách giả tạo, nàng cũng thích những người phụ nữ ngay thẳng như thế này.

“Vậy các người muốn như thế nào?” Tôn Đình hỏi ngược lại, coi như Trầm Vĩnh Lan không phải là hồ ly tinh nhưng đánh thì cũng đã đánh, chi cần bồi thường thỏa đáng thì cũng không cần quá lo lắng suy nghĩ.

“Rất đơn giản, cô cho tôi đánh lại một cái!” Trầm Vĩnh Lan chính là chờ Tôn Đình nói lời này.

Tôn Đình nghe vậy, sắc mặt liền có chút khó coi.

“Các người nói giả đi, chuyện tôi cho cô đánh lại là chuyện không bao giờ xảy ra!” Tôn Đình lớn như vậy cũng chưa từng bị ai đánh qua, coi như Tôn Đình đối với hành vi lỗ mãng của mình lúc trước cũng có chút áy náy, nhưng tuyệt đối nàng sẽ không để cho Trầm Vĩnh Lan thừa cơ hội đánh trả lại.

“Người của Trầm gia chúng tôi không cần tiền, Tôn tiểu thư thua cũng nên nhận thức được mình thua phải chịu, nếu Tôn tiểu thư không chấp nhận thì coi như chúng tôi gặp xui xẻo, coi như gặp ma quỷ mà xúi quẩy vậy!” Trầm Lạc Phù hơi hơi giương lên khóe miệng, dường như đang châm biếm Tôn Đình, sau đó lời kéo Trầm Vĩnh Lan chuẩn bị rời đi.

Trầm Vĩnh Lan tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn bị Trầm Lạc Phù mạnh mẽ kéo đi.

Tôn Đình tất nhiên bị Trầm Lạc Phù châm biếm mà tức giận.

“Đợi một chút!” Tôn Đình hướng đến Trầm Lạc Phù kêu một tiếng.

“Tôn tiểu thư, quả nhiên là người dám làm dám chịu, tôi quả nhiên không nhìn lầm người!” Trầm Lạc Phù vẫn mỉm cười, không quên đề cao tâng bốc Tôn Đình.

Tôn Đình tuyệt đối không phải là người chịu nhẫn nhịn nhưng lại càng không chấp nhận được việc bị người khác cười nhạo mình, tuy rằng cái giá cho một bạt tay này có hơi đắt... Tôn Đình lúc này vẻ mặt như đưa đám gọi lại Trầm Lạc Phù và Trầm Vĩnh Lan.

Trầm Vĩnh Lan khuôn mặt u ám liền như nở ra, giống như thời tiết nhiệt đới vào mùa mưa đột nhiên trở nên tươi cười, cười đến chói cả mắt.

Tôn Đình nhìn thấy Trầm Vĩnh Lan hung hăng kia tươi cười chói lọi như vậy thì nàng liền cảm thấy trước đây đánh Trầm Vĩnh Lan một bạt tay như vậy cũng không có gì mà áy náy cả, coi như Trầm Vĩnh Lan không phải là hồ ly tinh phá hoại nhà nàng nhưng lại cùng với loài hồ ly giống nhau đến độ chán ghét.

“Tôi chịu thua, muốn gì thì làm đi!” Tôn Đình lạnh lùng nói.

Trầm Lạc Phù thấy Tôn Đình bộ dạng chịu thua như vậy thì đột nhiên không cảm thấy Tôn Đình đáng ghét nữa, chỉ là làm việc có chút không lịch sự...

“Bị người khác đánh cũng không vui về gì, Tôn tiểu thư từ nhỏ vốn được cưng chiều có lẽ cho tới bây giờ cũng chưa từng bị người khác đánh qua, nếu so sánh thì Cô Cô tôi cũng bị người khác vô cớ đánh như vậy, bây giờ cảm giác của Tôn tiểu thư cũng chính là cảm giác của Cô Cô tôi...” Làm người phải biết đổi lại suy nghĩ của mình mà cảm nhận mới được.

“Bớt nói nhảm đi, ra tay nhanh đi!” Tôn Đình hận không thể lập tức chấm dứt loại cảm giác làm cho người ta khó chịu này.

Trầm Vĩnh Lan nóng lòng muốn thử liền giơ tay lên, rốt cục cũng có thể đem chuyện uất khí mà trút giận.

Tôn Đình nhắm hai mắt lại, thế nhưng mãi một lúc lâu cũng không thấy được cảm giác đau đớn, nàng lại mở mắt ra, thấy tay của Trầm Vĩnh Lan bị Trầm Lạc Phù bắt được.

Trầm Vĩnh Lan cảm thấy khó hiểu không cam lòng nhìn lên Trầm Lạc Phù, Trầm Vĩnh Lan giờ phút này thoạt nhìn có chút ủy khuất.

“Được rồi, sự tình lúc này đã kết thúc, coi như chúng ta không còn thiếu nợ nhau...” Trầm Lạc Phù đối với Tôn Đình nói xong liền lời kéo Trầm Vĩnh Lan không tình nguyện rời đi.

“Tại sao?” Trầm Vĩnh Lan bất mãn hỏi Trầm Lạc Phù, rõ ràng vừa rồi có thể đánh trả lại, tại sao lại còn ngăn tôi lại?

Đây cũng là câu hỏi mà Tôn Đình muốn hỏi, thế nhưng lúc này Trầm Lạc Phù cũng không trả lời Trầm Vĩnh Lan, dù bất luận như thế nào Tôn Đình cũng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, ai cũng không hy vọng bị người khác in năm dấu tay tên mặt a.

“Được rồi, coi như tôi thiếu riêng cá nhân cô một chuyện!” Tôn Đình hướng đến bóng lưng Trầm Lạc Phù nói, nằng cảm giác được Trầm Lạc Phù là một người có ý tứ.

Trầm Lạc Phù hơi dừng lại cước bộ, liền lôi kéo Trầm Vĩnh Lan đang bước đi phía trước.

Trầm Vĩnh Lan vẫn đang rất bất mãn thất vọng.

“Trầm Vĩnh Lan, cô đủ rồi, vừa rồi tôi nói đánh nàng thì cô liền muốn đánh thật, cô đúng là lòng dạ hẹp hòi, bất cứ việc gì cũng làm cho người khác ghét bỏ, thả có bằng hữu còn hơn không, dù không đồng nhưng so với có nhiều bạn bè cũng tốt hơn!” Trầm Lạc Phù bị Trầm Vĩnh Lan ai oán cảm thấy phiền vô cùng.

“Cô thì tốt lắm, làm người tốt đi, tôi là người lòng dạ hẹp hòi thì sao... tôi còn chưa hết giận nữa đây! Tôi sẽ trở về nhà nói cho chị dâu biết tôi bị người khác chèn ép mà cô còn giúp người bên ngoài ức hiếp tôi, không giúp tôi...” Trầm Vĩnh Lan liền trở nên bốc đồng.

“Nếu cô có bản lĩnh thì cô cứ đi, động một chút là tìm người khác giúp đỡ, chỉ biết về nhà đâm thọc là giỏi thôi!” Cho dù Trầm Vĩnh Lan có về nói với mẹ nàng thì mẹ cũng sẽ hỏi lại mình để giải quyết, chỉ là Trầm Vĩnh Lan thực sự là một người rất xấu tính.

”Người ta là nữ nhân yếu đuối, tất nhiên cần phải được che chở” Trầm Vĩnh Lan ngược lại còn làm giống như bộ dạng của Lâm Đại Ngọc khiến cho Trầm Lạc Phù cảm thấy ghê tởm muốn buồn nôn, hình tượng Trầm Vĩnh Lan ở trong lòng Trầm Lạc Phù liền thay đổi.

Trầm Vĩnh Lan, cô chắc chắn chỉ có thể là Đắc Kỷ, muốn làm Lâm Đại Ngọc thật không chấp nhận được a!

Kỳ thật Trầm Lạc Phù có thể giúp đỡ đến mức độ này cũng coi như là chuyện hy hữu đối với Trầm Vĩnh Lan, mặc dù Trầm Vĩnh Lan không được trút hết cơn giận trong lòng, bước cuối cùng cũng không hoàn thành tốt, tuy còn nhiều điều tiếc nuối nhưng tuyệt đối không có buồn bực Trầm Lạc Phù, vì Trầm Lạc Phù cũng đã giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ trút giận rồi.

Phải hiểu rõ một điều là Trầm Lạc Phù chính là đang mở ngân phiếu khổng lồ cho nàng, để sau này Trầm Lạc Phù muốn mình làm gì thì mình cũng phải làm... .

Trong lòng Trầm Vĩnh Lan lúc này đang suy nghĩ gì Trầm Lạc Phù không phải không đoán được, chỉ là nàng không muốn vạch trần mà thôi. Trầm Vĩnh Lan đối với nàng mà nói là một người quá vô liêm sỉ rồi, nói đúng hơn là người không có tim gan, nếu không phải là người một nhà với nàng thì đối với nàng mà nói cuộc đời này quá hoàn mỹ rồi.

Trầm Lạc Phù không muốn cùng Trầm Vĩnh Lan dây dưa chuyện vừa rồi nên liền bước nhanh đi ra ngoài, Trầm Vĩnh Lan thấy Trầm Lạc Phù vội vàng bước đi thì liền đuổi theo bám chặt.

“Lạc Phù!” Đúng lúc này, có người gọi Trầm Lạc Phù.

Trầm Lạc Phù xoay người nhìn thấy một người phụ nữ rất xinh đẹp và cao quý, nàng là chị họ của Tần Văn Hạ, cũng là Đại tiểu thư của Tần gia được Tần gia lão công cưng chiều nhất.

Trầm Lạc Phù lúc này mới phát hiện bên cạnh Tần Văn Thu còn một cô gái, cô gái trẻ tuổi đang thân mật ôm gọn cánh tay Tần Văn Thu, thoạt nhìn tựa hồ còn thân thiết hơn tình cảm chị em bình thường một chút.

“Tần tỷ tỷ!” Trầm Lạc Phù nhẹ giọng kêu lên. Kỳ thật Trầm Lạc Phù chỉ gặp Tần đại tiểu thư được hai lần, mỗi lần đều gặp cùng thời điểm với Tần Văn Hạ, lần đầu tiên là do Tần Văn Hạ mời qua Tần gia, lần thứ hai là sinh nhật của Tần Văn Hạ,. Tuy chỉ gặp nhau được hai lần, nhưng Trầm Lạc Phù đối với người trước mắt mình lúc này một chút cũng không thấy xa lạ bởi vì Tần Văn Hạ rất thường xuyên nhắc tới nàng. Đối với người có tính cách như ngượng ngùng nhát gan như Tần Văn Hạ thì mỗi lần nhắc đến vị Đường tỷ này là luôn nhắc đến sự hoàn mỹ. Trầm Lạc Phù cũng hai lần tiếp xúc qua nên cũng có cùng quan điểm đối với Tần Văn Hạ.

Tần tỷ tỷ là người có giọng nói vô cùng tình cảm, Trầm Vĩnh Lan có chút ganh tị nghĩ đến, lại không nghĩ được Trầm Lạc Phù lại có thể quen biết một người ưu tú như vậy, ngay cả Trầm Vĩnh Lan từ trước tới giờ đều luôn nghĩ rằng mình là người xinh đẹp nhất cũng không thể không thừa nhận Tần đại tiểu thư là một đại nhân vật.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Tiên Có Gai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.